Hayalci, hiçbir hikâyenin yazmadığı, henüz anlatılmamış bir hikâyenin kahramanına benziyordu.

Hayalci

ARTEMIS

Harika ve Canavarlarla Dolu, Demişti Kız.
En Güzel Hikâyeler Böyledir.

LAINI TAYLOR

ARTEMİS

ABG/303
AB/600
AÇ/920
A/55

HAYALCİ
Laini Taylor
Orijinal Adı: *Strange the Dreamer*

Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez
İngilizceden Çeviren: Uğur Mehter
Editör: Yeliz Üslü
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Grafik: Mebruke Bayram, Merve Güven

1. Basım: Şubat 2018
ISBN: 978 - 605 - 304 - 323 - 2
Sertifika No: 10905

LAINI TAYLOR © 2017

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Onk Telif Hakları Ajansı Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

LAINI TAYLOR

Hayalci

İngilizceden Çeviren: Uğur MEHTER

ARTEMİS YAYINLARI

Biricik Alexandra için

Başlarken

Onikinciay'ın ikinci Sebt günü, Hıçkırık şehrinde gökten bir kız düştü.

Teni mavi, kanı kırmızıydı.

Üstüne düştüğü demir kapı, çarpmanın etkisiyle eğildi. Sevgilisinin kollarında dans eden bir tapınak dansçısı gibi zarifçe orada yatarken sırtı akıl almaz bir yay çiziyordu. Kapının üstündeki demir oklardan birinin üstünde duruyordu ve sırtından girip göğsünden çıkan sivri uç, ışıltılı bir broşu andırıyordu. Can verirken kısa bir an için çırpındı, ardından uzun saçlarından alev kızılı tomurcuklar yağdı.

Çok sonraları bunların tomurcuk değil, sinek kuşlarının kalpleri olduğu söylenecekti.

Kızın âdeta hıçkırdığını söyleyeceklerdi. Onun müstehcen göründüğünü, dilini dudaklarında dolaştırıp öldüğünü, kustuğu yılanın, yere düşer düşmez dumana dönüştüğünü söyleyeceklerdi. Bir pervane sürüsünün telaşla onu taşımak için geldiğini söyleyeceklerdi.

Doğruydu bu. Sadece bu doğruydu.

Gerçi dua etmediler. Pervaneler, şaşkın çocukların ağızlarından büyük değildi ve düzinelerce olmalarına rağmen güçleri tükenene kadar ancak kararan saç tellerini havalandırabildiler. Sokakta kumlu bir rüzgâr estiğinde, tomurcuklarla birlikte ışıldayarak savruldular. Yer yerinden oynadı. Gökyüzünün ekseni kaydı. Ortalığı birbirine katan dumanı tuhaf bir ışık yardı ve Hıçkırık şehrinin insanları gözlerini kısmak zorunda kaldılar. Güherçile kokularıyla birlikte kum fırtınasına yakıcı bir ışık eşlik etti. Bir patlama olmuştu. Hepsinin oracıkta ölmesi gerekirdi ama sadece gökten düşen kız ölmüştü.

Kızın ayakları çıplaktı, ağzı lekeli bir mürdüm eriği. Cepleri erikle doluydu.

Gençti, güzeldi, şaşkındı ve ölüydü.

Bir de maviydi.

Opal taşı kadar, gökyüzü kadar maviydi. Kantaron çiçekleri, yusufçuk kanatları ya da yaz değil ama bahar göğü gibi masmaviydi.

Biri çığlık attı. Onu başkaları takip etti. Herkes çığlık atıyordu. Sadece kız öldüğü için değil, aynı zamanda mavi olduğu için çığlık atıyorlardı ve bu, Hıçkırık şehri için önemliydi. Fırtına ve zelzele dindiğinde, son dumanlar da dağılıp gittiğinde bile çığlıklar devam ediyor, havadan bulaşan bir virüs gibi yeni çığlıkları koroya ekliyordu.

Mavi kızın ruhu kendini toparlayıp kapının incecik demir süsünün ucunda asılı duran göğsünün hemen üzerinde tünemiş duruyordu.

Dehşetle nefesini tutarken görünmez başını arkaya kaykıltıp hüzünlü gözlerle gökyüzüne baktı.

Çığlıklar bitmek bilmiyordu.

Ve şehrin diğer ucunda, ayna pürüzsüzlüğünde bir metalden yapılmış tek parça bir kaidenin üstünde duran heykel, karmaşadan uyanmış gibi irkilerek, boynuzlu başını yavaşça kaldırdı.

Bölüm 1

Shrestha (Şres-ta) *isim*

Bir hayalin gerçekleşmesi –ama hayali gören için değil.

Köken: Shres. Yüreklerindeki arzuyu başka arzularla karıştırdıkları için, inananlarını yetersizlikleri yüzünden cezalandırdığına inanılan Hınzır Şans Tanrısı.

1

Hıçkırık Şehrinin Gizemleri

İsimler yok olur ya da unutulabilir. Kimse bunu Lazlo Strange'den daha iyi bilemez. Aslında başta başka bir adı vardı. Fakat söyleyecek kimsesi kalmayan bir şarkı gibi, o adı yok olmuştu. Belki nesiller boyunca taşınmış eski bir aile ismiydi. Belki onu seven birinin verdiği bir isimdi. Fikir olarak ikincisi daha çok hoşuna gidiyordu ama hiç-bir fikri yoktu. Elinde kala kala *Lazlo* ve *Strange** kalmıştı. *Strange,* Zosma Krallığı'nda sokağa terk edilen tüm bebeklere verilen soyadıydı ve *Lazlo* da bir keşişin dilsiz amcasından gelmişti.

"Dilini hapishane mutfağında kesmişti," demişti Birader Argos, anlayabileceği yaşa geldiğinde. "Son derece suskun bir adamdı, sen de çok sessiz bir bebektin, o yüzden hemen onu düşündüm: *Lazlo*. O yıl bulunan o kadar çok bebek vardı ki hepsine aklıma ilk gelen ismi vermem gerekmişti." Kısa bir an düşündükten sonra eklemişti. "Zaten çok yaşayacağını sanmıyordum."

* İngilizce: Tuhaf. Ç.N.

O yıl Zosma diz çökmüş, bir hiç için savaşan sayısız adamını kaybetmişti. Tabii savaş sadece askerlerle yetinmemişti. Tarlalar yanmış, köyler talan edilmişti. Yerinden yurdundan olan köylüler, yerle bir olmuş taşrada başıboş dolaşmış, bulabildikleri nevaleleri korumak için kargalarla savaşmışlardı. O kadar çok insan ölmüştü ki hırsızları taşımak için kullanılan kafesli kağnılar, artık sadece yetimleri manastırlara taşımak için kullanılır hâle gelmişti. Keşişlerin anlattığına göre, yerinin yurdunun farkında bile olmayan kuzu sürüleri gibi gelmişlerdi. En azından bazıları adlarını bilecek kadar büyüktü ama Lazlo o zamanlar henüz bir bebekti ve dahası hastaydı.

"Yağmur kadar griydin," demişti Birader Argos. "Öleceğinden emindim ama beslendin, uyudun, zamanla rengin de düzeldi. Hiç ağlamadın. Bir kere bile ağlamadın. Ve bu hiç doğal değildi. Yine de sırf bu yüzden seni daha çok sevdik. Hiçbirimiz hemşirelik yapmak için keşiş olmadık çünkü."

Çocuk Lazlo, yüreğini yakan ateşle karşılık vermişti. "Biz de yetim olmak için doğmadık."

Ama hem yetim hem de Strange'di. Biraz hayalci olmaya eğilimi olsa da asla olmayacak hayaller kurmamıştı. Daha küçücükken bile birilerinin onun için geleceği fikrine kapılmamıştı ve hiçbir zaman gerçek adını bilemeyecekti.

Belki de Hıçkırık şehrinin gizemi, bu yüzden onu böylesine çekiyordu.

Aslında şehrin iki gizemi vardı: Biri eski, biri yeni iki gizem. Eskisi ufkunu açmıştı ama ininden memnun bir ejder gibi yüreğine tırmanıp çöreklenen gizem, yeni olanıydı. Aklında, ejder yüreğinde, yıllardır bu gizem vardı.

Bir isimle alakalı olmalıydı bu. Dahası Lazlo gizemle birlikte, kayıp ya da unutulmuş olmasının yanı sıra isimlerin çalınabildiğini de öğrenmişti.

Öğrendiğinde beş yaşındaydı. Zemonan Manastırı'nda okuyan bir öğrenciydi. Gecekanatları ve dantelkanatlarla oynamak için eski meyve bahçesine kaçardı. Kışın başlarıydı. Ağaçlar kara ve çıplaktı. Her adımında yerde incecik buz tabakaları kırılır, her nefesi tombul bir hayalet gibi ona rehberlik ederdi.

Angelus çanının bronz sesi, koyun ağılından, meyve bahçesinin duvarlarından ağır ve zengin dalgalar gibi sızıyordu. İbadete çağrıydı bu. Gitmezse yokluğu fark edilirdi ve yokluğu fark edilirse kırbacı yerdi.

Gitmedi.

Her zaman kaytarmanın bir yolunu bulurdu. Kaytardığında da kancasında asılı duran ve ucunda kendi adı yazan incecik fındık dalı yüzünden bacaklarında yaralar açılırdı. Yine de değerdi. Keşişlerden, kurallardan, işlerden ve ayağına birkaç numara küçük gelen bir ayakkabı gibi canını yakan manastır hayatından kaçmaya değerdi.

Her şey *oyun* içindi.

"Canını seviyorsan, şimdi arkanı dönüp git buradan," diye uyardı hayali düşmanlarını. İki elinde de bir *kılıç* vardı. Kapkara elma dallarının kalın uçlarını kıvırıp kabza yapmıştı. Sıskacık, küçücük bir oğlandı. Bitlenmesin diye keşişlerin kazıdığı kafasında kesikler vardı ama onurlu bir duruşa sahipti ve oyun oynarken hep olduğu gibi, bütün dünyayı unutur, yine bir şövalye olurdu. Hem öyle sıradan bir şövalye de değil. Gelmiş geçmiş en becerikli Tizerkane savaşçılarından biri olurdu.

"Yasaklı şehre dışarıdan kimse göz dikmedi," dedi düşmanlarına. "Ve ben nefes aldıkça, şehrime kimse göz dikemeyecek."

"Şanslıyız o zaman," diye yanıtladı düşmanları. Tepenin altındaki manastırdan keşişlerin dualarının yükseldiği alaca karanlıkta, düşmanlar gerçeğin ta kendisiydi.

Lazlo, gri gözlerini kıstı. "*Beni* yenebileceğinizi mi sanıyorsunuz?"

Kapkara ağaçlar dans etti. Nefesinin hayaleti bir yelle savruldu ama yerine hemen yenisi geldi. Gölgesi önünde upuzun uzanıyordu. Zihninde kadim savaşlar ve kanatlı varlıklar ışıldıyordu. Erimiş iblis kemiklerinden bir dağ. Dağın öbür ucundaki şehir. Zamanın sisinde kaybolmuş bir şehir.

Eski gizemdi bu.

Yaşlı keşiş Birader Cyrus'tan öğrenmişti. Adam yatağından kalkamayacak kadar hastaydı ve ona yemeklerini götürme görevi öğrencilere düşerdi. Hiç nazik biri değildi. Babacanlık ya da akıl hocalığı yapmazdı. Oğlanların bileğini yakaladı mı saatlerce bırakmaz, onlara işlemiş olmaları şöyle dursun, akıllarının bile alamadığı günahlar için af diletirdi. Hepsi yaşlı adamın pençeyi andıran ellerinden dehşet duyardı. Daha büyük olanlar, korumaları gerekirken, kendi sıraları geldiğinde adama küçükleri gönderirlerdi. Lazlo da en az diğerleri kadar korkardı ama *bütün* yemekleri götürmeye gönüllü olurdu.

Neden mi?

Çünkü Birader Cyrus hikâyeler anlatırdı.

Hikâyeler manastırda hoş karşılanmazdı. En hafifinden, insanın ruhunu yoldan çıkarırlardı. En kötüsüyse, sahte tanrılar yaratıp günaha davet etmeleriydi. Ama Birader Cyrus

bunları çoktan aşmıştı. Zihni bütün zincirlerinden kurtulmuştu. Nerede olduğunu bilemez, bu kafa karışıklığı onu daha da öfkelendirirdi. Yüzü çarpılıp morarır, homurdanırken etrafına tükürükler saçardı.

Yine de sakin olduğu anlar da olurdu. Hafızasının bodrum kapısından çocukluğuna geçtiğinde, ninesinin anlattığı masalları hatırlardı. Diğer keşişlerin adlarını ya da on yıllardır hemen her ayinde tekrarladığı duaları hatırlamazdı ama masalları ezbere anlatırdı ve Lazlo dinlerdi. Yağmura susamış bir kaktüs gibi dinlerdi.

Zosma'nın kuzeyinde, çok çok uzağında, Namaa kıtasının güneydoğusunda, Elmuthaleth denen uçsuz bucaksız bir çöl vardı. O çölü geçmek, kendini korumayı bilen sadece birkaç kişiye nasip olmuştu. İşte bu bomboş çölün ortasında bir yerlerde, kimselerin görmediği bir şehir vardı. Tabii ki bu bir dedikoduydu, bir masaldı. Ama ister dedikodu ister mucizelerle dolu bir masal olsun, develerin taşıdığı bu hikâye, dünyanın her yerindeki halkların hayal güçlerini ateşliyordu.

Şehrin bir adı vardı.

Develeri güden ve mucizeleri başkalarına aktaran adamlar, şehrin adını söyler, hikâyesini anlatırlardı. Ve şehrin adıyla hikâyesi alır başını gider, mucizeleri dünyanın başka başka köşelerine taşırdı. Dinleyenler ışıltılı kubbeler, bembeyaz evcil aygırlar, insanın beynini eritecek kadar güzel kadınlar ve palaları göz alıcı adamlar hayal ederlerdi.

Asırlarca bu böyle olmuştu. Sarayların kanatları mucizelere, kütüphane rafları hikâyelere adanmıştı. Tacirler zenginleştikçe maceracı ruh da cesaretlenmişti. O cesaretle şehri bulmaya girişmişlerdi. Kimse geri dönmezdi. *Faranji* denen

yabancılara şehir yasaktı. Elmuthaleth Çölü'nü geçmeyi başarsalar bile şehrin casusları tarafından öldürülüyorlardı. Yine de maceracı ruhlar denemekten hiç geri kalmıyordu. Bir şeyi yasakladığınızda insan onu ruhunun kurtuluşuymuş gibi arzulardı çünkü. O arzu, erişilmez bütün zenginliklerin kaynağı gibi gelirdi.

Birçoğu denemişti.

Kimse geri dönememişti.

Çöl ufkunda günler doğup günler batmıştı, buna rağmen hiçbir şey değişmiyordu. Sonra... İki asır önce, kervanlar gelmemeye başlamıştı. Elmuthaleth'in batısındaki Alkonost ve diğerleri, çöl sıcağında dalgalanan deve kervanlarının gelmesini beklemişlerdi ama hiçbir şey gelmemişti.

Ve gelmemişlerdi.

Yine gelmemişlerdi.

Artık deve, adam, mucize ve hikâye yoktu. *Hiçbiri* yoktu. Yasaklı şehirden, kimselerin görmediği şehirden, *kayıp* şehirden hiç haber gelmiyordu ve bu gizem, Lazlo'nun zihnini yakıyordu.

Ne olmuştu acaba? O şehir hâlâ var mıydı? Her şeyi bilmek istiyordu. Birader Cyrus'ın huyunu öğrendiğinden, altından girip üstünden çıkıyor, tatlı sözlerle yaşlı adamı, zihninin derinliklerine indiriyor, dinlediği hikâyeleri birer hazine gibi topluyordu.

Lazlo'nun hiçbir şeyi yoktu ama bu hikâyeler ona sandık dolusu altınlar gibi geliyordu.

Birader Cyrus'ın anlattığına göre, şehrin kubbeleri ipek kurdelelerle birbirine bağlıydı, çocuklar cambaz gibi bu iplerin üzerinde dolaşarak rengârenk tüylerden yapılmış pelerinleriyle saraydan saraya geçiyordu. Hiçbir kapı hiç kimseye

kapalı değildi. Kuş kafesleri bile, kuşlar dilediği gibi gelip gitsin diye açıktı. Her yerde harika meyveler yetişiyordu. Herkes olgunlaşan meyveleri dalından yiyor, pastalar herkes tadına baksın diye pencere pervazlarına bırakılıyordu.

Lazlo, tadına bakmak şöyle dursun, hayatında hiç pasta görmemişti. Meyve niyetine yediği kurtlu elmalar yüzünden bile kırbaç cezası alırdı. Yaşlı keşişin anlattığı özgürlük, onu fena hâlde büyülüyordu. Kesinlikle ruhunu yolundan çıkarıyordu ama aynı zamanda, kayan bir yıldız gördüğünde olduğu gibi, midesinde kelebekler uçuşmaya başlıyordu. O hikâyeler, bildiği hayattan başka hayatların da yaşanabileceğine işaretti. Çok daha iyi, çok daha tatlı hayatlar.

Birader Cyrus, şehrin sokaklarının lacivert parke taşlarıyla döşendiğini ve hanımların upuzun saçları, simsiyah ipek kumaşlar gibi yerlerde sürüklenirken kirlenmesin diye tertemiz tutulduğunu anlatmıştı. Bembeyaz, zarif aygırlar sokaklarda âdeta şehrin birer sakini gibi dolaşıyor, adam büyüklüğünde sürüngenler nehirde süzülüyordu. Aygırlar *spektral*'lerdi ve *spektralis* ya da kısaca *lis* denen boynuzları, altından da değerliydi. Sürüngenlereyse *svitsah* deniyordu ve pembe kanları ölümsüzlük iksiriydi. Tırpan gibi dişleri olan ve *ravid* denen büyük kediler, insan sesini taklit eden kuşlar, soktuğunda insana süper güçler veren akrepler de vardı.

Hatta Tizerkane savaşçıları bile vardı.

Savaşçıların *hreshtek* denen kılıçları, gölgesiyle bile adamı ikiye bölerdi. Kemerlerindeki pirinç kafeslerde akrepler taşırlardı. Savaştan önce parmaklarını bu kafesin küçük deliğine sokup akreplere uzatırlar, aldıkları zehirle durdurulamaz güçlere kavuşurlardı.

"*Beni* yenebileceğinizi mi sanıyorsunuz?" diye meydan okudu Lazlo, meyve bahçesindeki düşmanlarına.

"Sayımız yüzlerce," diye karşılık verdiler. "Sense tek başınasın. *Sen* ne sanmıştın?"

"Bence Tizerkane hakkında anlatılan bütün hikâyelere inanıp tıpış tıpış evinize dönmeniz gerekiyor!"

Kahkahaları, kırılan kuru dallar gibiydi.

Lazlo'nun savaşmaktan başka çaresi yoktu. Parmağının ucunu, ince dallardan yapıp kemerine taktığı küçük kafese soktu. İçinde akrep değil, soğuktan donakalmış bir böcek vardı ama hayali iğneye karşı dişlerini sıktı ve zehrin damarlarında patlayışını hissetti. Sonra kılıçlarını V şeklinde kaldırıp *kükredi.*

Şehrin adını kükredi. Gök gürültüsü gibi, çığ gibi, ateşten kanatların üzerinde inip yeryüzündeki iblisleri temizleyen meleklerin savaş çığlığı gibiydi. Düşmanları sendeledi. Nefeslerini tutmuşlardı.

Damarlarındaki iksir âdeta titreşiyordu. Lazlo artık insandan çok daha fazlasıydı. O bir kasırgaydı. O artık bir *tanrıydı.* Düşmanları karşı koymaya çalışsa da onun dengi olamazlardı. Kılıçları şimşek gibi ikişer ikişer tüm düşmanlarının silahlarını düşürdü.

Kendisini oyuna ve gündüz düşlerine öylesine kaptırmıştı ki gerçek hayatın farkına varsa o anda şoka girerdi. Bedeninden çıkıp da soğuktan kaskatı kesilmiş eğrelti otlarına, dallardan yaptığı kılıçlarla saldıran, bir savaşçının gözüyle gördüğü yüzlerce düşmanını silahından eden ve onları gerileten küçük oğlanı muhtemelen tanıyamazdı. Başını havaya dikti ve...

Bağırdı...

"Hıçkırık!"

Bir anda kafası karışarak olduğu yerde kaldı. Kelime ağzından bir lanet gibi fırlamış, dilinde gözyaşı tadı bırakmıştı. Az önce şehrin adına ulaşmıştı ama şimdi... Yoktu. Tekrar denedi, tekrar tekrar denedi, her seferinde *Hıçkırık* adını buldu. Sanki elini bir çiçeğe uzatmıştı da bir sümüklü böceğe ya da ıslak bir mendile değmişti. Beyni irkilmişti. Yine de denemekten kendini geri alamıyor, her seferinde bir öncekinden daha kötü oluyordu. Bütün bildiklerini aklından geçirdi. Tek bulabildiği, o berbat, o vıcık vıcık, kötü rüyaların ıslaklığındaki tuzlu *Hıçkırık* kelimesiydi. Ağzındaki sevimsiz tatla dudakları ekşidi. Başı dönüyordu. Çılgın bir inançla, adın ondan çalındığından emindi.

Şehrin adı *zihninden* çalınmıştı.

Midesi bulandı. Soyulmuştu. Eksilmişti. Yokuş yukarı geri koşup alçak taş duvarın üstünden atlayarak koyun ağılını, bahçeyi ve elma dalları hâlâ elinde olduğu hâlde kemer altını geçti.

Kimseyi göremiyordu ama görülmüştü. Manastırda koşmakla ilgili sıkı kurallar vardı ve zaten akşam duasına katılmamıştı. Önemli değildi. Doğrudan Birader Cyrus'ın odasına gidip yaşlı adamı sarsarak uyandırdı.

"Şehrin adı kayıp," dedi nefes nefese. "Hikâyelerdeki şehrin adı kayıp. Bana tekrar söyle!"

İçten içe, şehrin adını unutmadığını biliyordu. Çok başka bir şeydi bu. Çok daha karanlık ve tuhaf bir durumdu. Ama bir ihtimal Birader Cyrus şehrin adını hatırlar ve her şey tekrar yoluna girerdi.

Oysa Birader Cyrus, "Sen ne diyorsun aptal çocuk?" dedi. "Şehrin adı *Hıçkırık*..." İşte o zaman, biri yakasını tutup onu

odadan çıkarmadan hemen önce Lazlo, yaşlı adamın kafa karışıklığıyla yüzünü ekşittiğini gördü.

"Bir saniye," diye yakardı. "Lütfen."

Nafileydi. Yaka paça başrahibin odasına götürüldü. Orada, fındık dalıyla değil, elindeki elma dallarıyla dayak yedi. Artık bir Tizerkane değildi. Yüzlerce düşmanı alt etmişti ama şimdi tek bir keşiş tarafından ele geçirilmiş, kendi kılıçlarıyla dayak yiyordu. Ne kahraman ama! Haftalarca topalladı. Son ziyaretinden sonra hastalığı ilerleyip öfkelendiği için uyuşturulmak zorunda kalan Birader Cyrus'u görmesi yasaklanmıştı.

Sonrasında ne hikâyeler kalmıştı ne de kaçamaklar... En azından meyve bahçesine gitmiyor, hayallerinde dışarı çıkmıyordu. Keşişler gözlerini bir an olsun üstünden ayırmıyorlardı, hepsi onun günah işlemesine engel olmak için ant içmiş gibiydi. Keyif ve neşe, aslında günah sayılmıyordu ama bunlar günahın yolunu açabilirdi. O yüzden sürekli kendini meşgul etti. Çalışmadığı zamanlar dua ediyordu. Dua etmediği zamanlarda *sürekli gözetim* altında çalışıyordu. Artık vahşi bir yaratık gibi ağaçların arasında kaybolmasına izin yoktu. Geceleri âdeta bir mezar kazıcısı gibi yorgun düşerek uyuyordu. O kadar yoruluyordu ki rüya bile göremiyordu. Sanki içindeki ateş sönmeye yüz tutmuştu. Sanki o gök gürültüsü, o çığ, o savaş çığlığı ve kasırga hepten susmuştu.

Kayıp şehrin adı da kaybolmuştu. Geriye sadece hissi kalmıştı. Bala bulanmış kalemle ve süslü harflerle yazılmış isim âdeta dilinin ucundaydı. Yine de şehrin adını ne kendisi ne de Birader Cyrus hatırlıyordu. Hikâyeleri anlatan kitapların sırtlarında, tüccarların kayıt tuttuğu sararmış defterlerde ve

daha önce duyan herkesin hatırasında, geriye sadece Hıçkırık *kelimesi* kalmıştı.

İşte bu, yeni gizemdi.

Ve Lazlo, bunun büyüyle alakalı olduğundan emindi.

2

Hayaller Hayalciyi Seçer

Lazlo büyüdü.

Kimse onun için şanslı diyemezdi ama daha kötüsü de olabilirdi. Sokakta bulunan bebekleri alan manastırlar arasında düzen, kırbaçla sağlanıyordu. Bir başkası domuz yetiştiriyordu. Ama Zemonan Manastırı, yazıhanesiyle meşhurdu. Çocuklar erken yaşta yazmayı öğrenirlerdi. Gerçi Lazlo okumayı kendisi öğrenmek zorunda kalmıştı. Yazmayı çözen bütün çocuklar, yazı işine yönlendirilirlerdi. Lazlo yetenekliydi ve hayatını, ölene kadar, manastırda kalıp masasının üstüne iki büklüm eğilmiş hâlde geçirebilirdi. Boynu öne eğik gelişmişti. Ne var ki papazlar bir gün balıktan zehirlenmişlerdi. Ş*ans* da olabilirdi bu, kader de. Büyük Zosma Kütüphanesi el yazmalarını bekliyordu ve kopyaları götürmek Lazlo'ya kalmıştı.

Bir daha manastıra geri dönmedi.

Büyük Kütüphane, sadece kitapların saklandığı bir yer değildi; aynı zamanda ozanlar, gök bilimciler ve bu ikisinin arasında çeşitli seviyede bilgi sahibi olan âlimler için, surlarla

çevrili bir şehirdi. Barındırdığı sayısız kaynakla birlikte, laboratuvarları, seraları, tıbbi tiyatroları, müzik odaları, hatta rasathanesiyle, bir üniversiteydi. Bütün bunlar, şimdiki Kraliçe'nin büyükbabasının, Eder'de çok daha güzel bir şekilde inşa ettirip Âlimler Loncası'na hediye ettiği eski sarayda bulunuyordu. Zosma Şehri'ni âdeta bir köpek balığının yüzgeci gibi ortadan bölen Zosimos'un tepesindeydi ve millerce öteden bile görülebiliyordu.

Lazlo daha kapısından girdiği anda hayrete düşmüştü. Hele Düşünce Pavyonu'nu gördüğünde ağzı resmen açık kaldı. Burası artık kütüphanenin felsefe metinlerine ev sahipliği eden balo salonuydu ve ismi, kendinden de büyüktü. Raflar, muhteşem resimlerle süslü tavana kadar en az on iki metre yükseliyor, deriden kitap ciltleri mücevherler gibi ışıldıyor, altın harfleri karanlıkta vahşi hayvanların gözleri gibi parlıyordu. Tavandan sarkan yüzlerce cilalı küre, Lazlo'nun hayatında görmediği kadar saf beyaz bir ışık yayıyordu. Gri cübbeli adamlar tekerlekli merdivenlerin üzerinde inip çıkarlarken havada süzülüyormuş gibi görünüyor, raftan rafa gidip gelirlerken kâğıt tomarları arkalarında kanatlar gibi çırpınıyordu.

Bir kere gördükten sonra buradan ayrılması mümkün değildi. Büyülü bir ormana girmiş bir gezgin gibi hissediyordu kendini.

Attığı her adımda daha da büyüleniyor ve neredeyse sırf içgüdüleriyle odadan odaya kütüphanenin derinliklerine indikçe, yıllardır dokunulmayan kitapların üzerindeki toz tabakası kalınlaşıyordu.

Lazlo bu kitaplara dokundu. Sanki onları *uyandırıyordu*. Kitaplar da onu uyandırdı.

On üçündeydi, yıllardır Tizerkane oyunu oynamamıştı. Aslında hiçbir oyun oynamamış, asla kuralların dışına çıkmamıştı. Manastırda gri figürlerden biri olarak söyleneni yapıyor, çalışıyor, dua ediyor, ibadet ediyor, çalışıyor, dua ediyor, uyuyordu. Küçüklüğündeki yabaniliğini artık sadece birkaç birader hatırlıyordu. Maceracı ruhu onu terk etmiş gibiydi.

Oysa sadece derin bir uykuya dalmıştı. Hikâyeler hâlâ oradaydı. Birader Cyrus'ın ağzından çıkan her kelime hâlâ aklındaydı. Yaşlı keşişten öğrendiklerini, bir altın sandığı gibi beyninin gerilerinde saklıyordu.

Kütüphaneye gittiği gün sandığı daha çok dolmuş, hazinesi büyümüştü. Tozlu kitaplar, *hikâyelerdi*. Efsaneler, masallar, mitler... Bütün dünyayı dolaşmışlardı. Asırlar öncesine dayanıyorlardı ve bu harika rafların tamamı, Hıçkırık hikâyeleriyle doluydu.

Lazlo içlerinden birini, manastırdaki kutsal metinlere gösterdiğinden çok daha büyük bir saygıyla raftan indirip tozlarını üfledi ve okumaya başladı.

Günler sonra onu başkütüphaneci buldu ama bu, bir tesadüf değildi. Manastır başrahibinden gelen mektup hâlâ cübbesinin cebindeydi. Bulunmasaydı Lazlo, mağarasında saklanan küçük bir çocuk gibi kim bilir daha ne kadar kalırdı. Yine yabanileşmişti. Büyük Kütüphane'nin vahşi çocuğu, çoktan unutulmuş üç dilde yazılmış bütün hikâyeleri okumuştu ama aynı zamanda Grin sokaklarındaki dilenciler kadar sefil görünüyordu. Manastıra gönderilmek yerine, kütüphaneye çırak olarak alındı.

"Kütüphane, seçimini kendisi yapar," diyordu Efendi Hyrrokkin, onu gizli merdivenlerden yukarı çıkarırken. "Bir çocuğu sahiplenmek istiyorsa, buna izin veririz."

Lazlo kendini bir kitaptan daha çok, kütüphaneye ait hissediyordu. Bir adama evrildiği sonraki günler, aylar ve yıllar boyunca gömüldüğü kitaplardan dolayı yüzünü gören neredeyse yok gibiydi. Yürürken okuyordu. Yerken okuyordu. Diğer kütüphaneciler onun uyurken bile okuduğundan şüpheleniyorlardı. Hatta belki hiç uyumadan sadece okuyordu. Arada sırada başını okuduğu kitaptan kaldırdığında, âdeta bir rüyadan uyanmış gibi görünürdü. "Hayalci Strange," diyorlardı ona. "Ah, şu Hayalci Strange." Yine de okuyarak yürürken, duvarlara çarpmaya devam ediyordu. Kimse onun kadar kütüphanenin derinliklerine inmeye cesaret edemiyordu. Kafası efsanelerle doluydu. Neredeyse her zaman aklının yarısı okuduğu hikâyelerin diyarlarında olurdu. İblisler, kanat ustaları, melekler, ruhlar... Hepsine bayılıyordu. Bir çocuk gibi büyüye, köylüler gibi hayaletlere inanıyordu.

İşe başladığının ilk gününde suratına düşen bir masal kitabı yüzünden burnu kırılmıştı ve kütüphanecilerin söylediğine göre bu, tuhaf Lazlo Strange hakkında her şeyi anlatıyordu. Onun başı bulutlardaydı, kendi dünyasında yaşıyordu, masallar ve fanteziler diyarındandı.

Ona hayalci derken bunu kastediyorlar ve yanılmasalar da asıl önemli olan noktayı gözden kaçırıyorlardı. Lazlo, kavrayabileceklerinin çok ötesinde bir hayalciydi. Onun bir *hayali* vardı. Aklından hiç çıkmayan ve ona rehberlik eden bu hayal, bedenindeki ikinci bir ruh gibiydi. Beyninin her bir hücresi bu hayale teslimdi. Derin ve büyüleyici diyarlarıyla cesur bir hayal. Onun gibiler için *fazlasıyla* cesur, *fazlasıyla* muhteşemdi. Lazlo, bunun farkındaydı ama aslında hayal edeni, hayalin kendisi seçiyordu. Aksi söz konusu değildi.

"Ne okuyorsun Strange?" diye sordu Efendi Hyrrokkin, soruşturmalar masasının arkasında belirdiğinde. "Umarım bir aşk mektubudur."

Yaşlı kütüphaneci bu umudu gereğinden fazla dile getiriyor, cevabın her seferinde hayır olmasından çekinmiyordu. Lazlo tam her zamanki yanıtını vermeye hazırlanıyordu ki bir an durup düşündü.

"Aslında sayılır," diyerek, eskilikten sararıp kırışmış kâğıdı adama uzattı.

Efendi Hyrrokkin'in feri sönmüş kahverengi gözlerinde bir kıvılcım çaktı ama gözlüklerini düzeltip kâğıda baktığında aynı kıvılcım anında kayboldu. "Ama bu bir makbuz," dedi.

"Evet, öyle ama neyin makbuzu?"

Yaşlı adam gözlerini kısıp bir kez daha okuduğunda, sessiz salonda herkesin başını kitaplarından kaldırmasına neden olan çatlak bir kahkaha patlattı. Düşünce Pavyonu'ndaydılar. Kıpkırmızı cübbeler giymiş âlimler, upuzun masaların üzerine eğilmiş, kâğıt tomarlarını okuyorlardı. Kahkahayı duyunca kınayan gözlerle baktılar. Efendi Hyrrokkin onlara özür dilercesine başını salladı ve çok uzun zaman önce ölen bir kral için sipariş edilen büyük miktardaki afrodizyakları listeleyen sararmış makbuzu Lazlo'ya geri verdi.

"Aşk Kralı demelerinin nedeni şiirleri olmasa gerek, ha? İyi de sen burada ne yapıyorsun? Sakın bana gördüklerimin doğru olduğunu söyleme. Tanrı aşkına çocuk. İzin gününde makbuzları düzenlemiyorsun, değil mi?"

Lazlo artık bir çocuk değildi. Çocukluğunda başında açılan tıraş yaralarından eser kalmamıştı. En azından, artık görünmüyorlardı. Uzun boyluydu, keşişlerin kör usturalarından kurtulduğu andan itibaren saçları da uzamaya başlamıştı.

Koyu renkli kaşları kalındı, yüz hatları sertleşmişti. Bazıları onun için *asık suratlı*, kimileri de kırık burnu yüzünden *sokak serserileri gibi* derdi. Burnu belirgin bir şekilde sola doğru çarpıktı. Görüntüsü gibi sesi de sertti. Erkeksi, alçak sesi, soğuktan çatlamış gibi hırıltılıydı. Oysa hayalci gözleri, yüzünün geri kalanıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Kocaman, gri gözleri masum bakıyordu. Şimdi bile Efendi Hyrrokkin'le göz göze gelemiyordu. "Tabii ki hayır," dedi, ikna etmekten uzak bir tavırla. "İzin gününde hangi manyak makbuz arşivlemekle uğraşır ki?"

"Peki o zaman *ne* yapıyorsun?"

Lazlo omuz silkti. "Memurlardan biri bodrumda eski makbuzlarla dolu bir kutu bulmuş. Onu gözden geçiriyorum."

"Ah, gençliğini daha korkunç bir şekilde heba edemezdin. Kaç yaşındasın? On sekiz?"

"Yirmi," diye hatırlattı Lazlo. Gerçi küçükken rastgele bir doğum tarihi verildiği için, yaşından kendisi de emin olamıyordu. "Hem siz de gençliğinizi aynı şekilde heba ettiniz."

"Ve ben tam bir ibret hikâyesiyim! Şu hâlime bak."

Lazlo baktı. Kamburu çıkmış, yumuşak suratlı yaşlı adamın pamuk gibi saçları, sakalları ve sivri burnuyla yuvarlak gözlüklerinin üstünde hâkimiyet kuran kalın kaşları vardı. Lazlo'nun aklına, daldaki yuvasından düşmüş bir baykuş yavrusu geldi.

"Hayatını, kütüphanenin bağırsaklarında topallayarak dolaşan yarı kör bir mağara adamı olarak mı geçirmek istiyorsun?" dedi adam. "Dışarı çık Strange. Havayı kokla, bir şeyler gör. İnsan sadece loş ışıkta kitap okurken değil, ufukta batan güneşe bakarken de gözlerini kısabilmeli."

"Ufuk nedir?" diye sordu Lazlo, düz bir ifadeyle. "Kitaplığın diğer ucu gibi bir şey mi?"

"Hayır," dedi Efendi Hyrrokkin. "Alakası yok."

Lazlo gülümseyip makbuza döndü. Eh, o kelime aklındayken, bu makbuzlar son derece sıkıcıydı. Eski kargo makbuzları, sarayın, kraliyet ailesinin yaşadığı yer olduğu ve dünyanın her bir köşesinden malların geldiği zamanlar kadar heyecan vericiydi. Lazlo kâğıtları derlemiyordu. Çok özel ve nadir bir alfabeyle yazılmış kelimeler arasında bir masal bulmayı umuyordu. Aslında hep olduğu gibi, Görünmeyen Şehir'le ilgili bir ipucu yakalama peşindeydi. *Hıçkırık* kelimesi hâlâ ağzında acı bir tat bıraktığından, artık şehri böyle anıyordu.

"Birazdan seni rahat bırakacağım," dedi Efendi Hyrrokkin. Pek öyle görünmüyordu ama Lazlo adamın sözüne güveniyordu. Aslında yarı kör bile kalsa, bu kütüphaneden bir an olsun ayrılmak istemiyordu ve ufka bakacaksa, çok uzaklardakine bakmak isterdi.

Yasaklı olan ufka...

Efendi Hyrrokkin başıyla pencereyi işaret etti. "En azından, umarım dışarıda yaz mevsimi olduğunun farkındasındır?" Lazlo cevap vermeyince ekledi. "Gökyüzündeki kocaman, turuncu küre, karşı cinsin gerdan çizgisini daha aşağılara indiriyor. Sana bir şey hatırlatıyor mu?" Yine cevap gelmedi. "*Strange?*"

"Efendim?" Lazlo başını kaldırıp baktı. Yaşlı adamın sorusunu duymamıştı çünkü aradığını bulmuştu. Görünmeyen Şehir'le ilgili bir tomar makbuz, bütün dikkatini çalmıştı.

Yaşlı kütüphaneci teatral bir edayla iç çekti. "Nasıl istiyorsan öyle yap," dedi, yarı karamsar yarı pişman bir tonla. "Sadece kendine dikkat et. Kitaplar ölümsüz olabilir ama *biz*

değiliz. Bir sabah önüne kitapları yığarsın, en üsttekine geldiğinde bir bakmışsın sakalın göbeğine inmiş ve sen Eder'de buzda kayarken tanıştığın bir kız için hiç şiir yazmamışsın."

"Kızlarla böyle mi tanışılıyor?" diye sordu Lazlo nezaketen. "Eh, nehrin donmasına daha aylar var. Cesaretimi toplamak için yeterince zamanım olacak."

"Saçma! Kızlar kış fenomeni değildir. Şimdi çık. Birkaç çiçek topla ve buketi verebileceğin bir kız bul. İşte bu kadar basit. Güzel bakan gözleri ve geniş kalçaları olsun, beni duydun mu? *Kalçalar*, çocuk. Başını güzel ve yumuşacık bir..."

Neyse ki o sırada bir âlim gelip sözünü yarıda kesti.

Başını güzel ve yumuşacık herhangi bir şeye dayamak şöyle dursun, Lazlo konuşmak üzere bir kıza yaklaştığı anda kıpkırmızı kesilirdi. Manastır ve kütüphane arasında, bırakın genç olmasını, neredeyse hiçbir kadınla tanışmamıştı. Söyleyecek söz bulabilse bile, kızların çarpık burunlu ve Strange gibi rezil bir ismi olan, beş parasız bir kütüphaneciyi hoş karşılayacaklarını hiç sanmıyordu.

Âlim gidince, Efendi Hyrrokkin nutkunu sürdürdü. "Hayat öylesine yaşanmaz çocuk," dedi. "Hayatı *yaşanır* kılman gerekir. Unutma. Tutkuyu ihmal ettiğinde ruh körelir."

"Benim ruhum gayet iyi durumda."

"O zaman fena hâlde yanlış yoldasın. Gençsin. Ruhunun, iyi olması değil, *coşkun* olması gerekir."

Aslında ruhtan değil, daha somut bir şeylerden... Bedenin özünden, bedenindeki ikinci bir kalbin kendi damar ağına pompaladığı, kan sisteminden çok daha güçlü ve gizemli o saf sıvıdan bahsediyordu. Bu sistemin işlevini bilim henüz çözememişti. İkinci kalbin dursa bile yaşayabilirdin ve öz, damarlarını sertleştirirdi. Fakat Efendi Hyrrokkin'in söylediği

gibi canlılıkla ya da "tutkuyla" doğrudan bir bağlantısı vardı ve ikinci kalbi olmayanlar duygusuz bir uyuşukluğa kapılırlar. Ruhsuz olurlardı.

"Siz kendi ruhunuz için endişelenin," dedi Lazlo. "Sizin için de geç değil. Eminim birçok dul, sizin gibi romantik bir mağara adamının tatlı sözleriyle kendinden geçmeye hazırdır."

"Terbiyesizlik etme."

"O zaman siz de buyurgan olmayın."

Efendi Hyrrokkin derin bir iç çekti. "Benden ödünün koptuğu günleri özlüyorum. Ne var ki çok kısa sürdü."

Lazlo güldü. "O günler için keşişlere teşekkür etmelisiniz. Büyüklerimden korkmayı onlar öğrettiler. Sizse bana korkmamayı öğrettiniz ve bu yüzden size her zaman minnettar olacağım." Strange bunu bütün içtenliği ve sıcaklığıyla söylemişti. Sonra kendini tutamayıp gözlerini elindeki kâğıda çevirdi.

Yaşlı adam bıkkın bir şekilde ofladı. "İyi madem. Makbuzlarının keyfini çıkar. Yine de senden vazgeçmiş değilim. Sonsuz bilgeliğimle gençlerin başını şişiremeyeceksem, yaşlanmamın ne anlamı var ki?"

"Nutukları duymazdan gelemiyorsan, genç olmanın ne anlamı var peki?"

Efendi Hyrrokkin homurdanıp dikkatini masaya yeni getirilen kâğıt tomarına verdi. Lazlo da küçük keşfini sürdürüyordu. Düşünce Pavyonu yine sessizliğe gömülmüştü, artık sadece merdivenlerin tekerlekleri ve sessizce çevrilen sayfalar duyulabiliyordu.

Fakat biraz sonra keşfinin o kadar da küçük olmadığını kavrayan Lazlo, alçak sesle ıslık çalmaktan kendini alamadı.

Efendi Hyrrokkin hemen başını kaldırdı. "Aşk iksirleri mi?"

"Hayır," dedi Lazlo. "Bakın."

Yaşlı adam her zamanki gibi gözlüklerini düzeltip kâğıda baktı. "Ah," dedi büyük bir özlemle. "Hıçkırık Gizemleri. Bilmeliydim."

Hıçkırık.

O isim, Lazlo'nun gözlerinin gerisine sevimsiz iğneler gibi batıyordu. Karşılaştığı lütuf da aynı etkiyi yaratıyordu ama buna şaşırmadı. Genellikle hayranlığını kendine saklardı, çünkü kimse onu anlamaz, heyecanını paylaşmazdı. Çok uzun zaman önce kayıp şehrin kaderine büyük ilgi duyulurdu ama iki asır sonra artık bir masaldan ibaretti. Dahası bu esrarengiz isim, dünyanın genelinde pek heyecana neden olmuyordu. Sadece Lazlo *hissediyordu*. Diğerleri, daha sonra, dipten işleyen dedikodular sayesinde öğrendi ve onlar için sadece unuttukları bir şeyi hatırlamak gibiydi. Bazıları komplo ya da yalan olduğunu söylese de çoğu, şehrin isminin her zaman Hıçkırık olduğu kanaatinde karar kıldı. Geriye kalan bütün iddialar peri tozu saçmalığıydı. Daha anlamlı başka bir açıklama olamazdı.

Kesinlikle sihir değildi.

Lazlo, Efendi Hyrrokkin'in ilgilenmediğini biliyordu ama fazlasıyla heyecanlanmıştı. "Sadece okuyun," diyerek kâğıdı yaşlı adamın burnuna tuttu.

Adam okusa da etkilenmedi. "Eee, ne olmuş?"

Ne mi olmuş? Makbuzdaki baharat, ipek ve benzeri mallar arasında, svitsah kanı şekeri de vardı. Lazlo böyle bir şeyi şimdiye kadar sadece masallarda okumuştu. Nehir canavarlarının varlığı ve pembe kanlarıyla ölümsüzlük iksiri yapıldığı meselesi, halk efsanelerine dayandırılırdı. Ama işte makbuz-

da, Zosma Sarayı tarafından parası ödenmiş bir sipariş vardı. Başka makbuzlarda ejder pulu siparişi verilmiş bile olabilirdi. "Kan şekeri," dedi işaret ederek. "Görüyor musunuz? *Gerçekmiş!*"

Efendi Hyrrokkin kıkırdadı. "Bir makbuz sayesinde mi gerçek olduğunu düşünüyorsun? Gerçek *olsaydı*, bu makbuzu her kim hazırladıysa, hâlâ hayatta olurdu."

"Sayılmaz," diye üsteledi Lazlo. "Hikâyelere göre, ancak yemeye *devam* edersen ölümsüz kalıyorsun ve nakliye sona erdiyse, ölümsüzlüğün devamı mümkün değil." Makbuzun üstündeki tarihi işaret etti. "Bu iki asır önce hazırlanmış. Son kervandan bile olabilir."

Elmuthaleth'den gelen son kervanı kastediyordu. Lazlo'nun gözünde gün batımında bomboş bir çöl belirdi. Hep olduğu gibi, gizemlere kendini hemen kaptırırdı. Kanı ve özü hızlanır, bu ikisinin nabzı farklı davulları döven iki elin ritmi gibi birbirine dolaşırdı.

Kütüphaneye ilk geldiğinde, burada cevaplar bulacağından emindi. Bodrum katındaki tozlu kitaplar hikâyelerle doluydu ama çok daha fazlasını bulmuştu. Ona göre dünya tarihi, kitapların kapaklarında ya da kâğıt tomarlarında, bu muhteşem kütüphanenin raflarında duruyordu. Çocuksu bir inançla, sırların bile bu raflarda olduğunu düşünüyordu. Tek yapması gereken, iradesini toplayıp sabırla hepsini gözden geçirmekti. Hem iradesi hem sabrı vardı. Yedi yıldır arıyordu. Eski gazeteleri, mektupları, casus raporlarını, haritaları, antlaşmaları, tüccar defterlerini, kraliyet sekreterlerinin notlarını... Bulabildiği her şeyi okumuştu. Ve öğrendikçe, küçük altın sandığı büyümüş, sonunda bütün beynini kaplamıştı.

Aynı zamanda kâğıda da dökülmüştü.

Küçükken manastırda Lazlo'nun tek hazinesi hikâyelerdi. Şimdi çok daha zengindi çünkü kitapları vardı.

Kendi kitapları, kendi sözleri. Kendi eliyle yazdığı, kendi ciltlediği kitaplar. Deri kapaklarında, Düşünce Pavyonu'ndaki kitaplar gibi altın harfler yoktu. Bunlar çok daha alçakgönüllüydü. Başta, çöp kutularından müsvedde kâğıtları ya da müsrif âlimlerin öylece buruşturup attığı kâğıtları kullanırdı. Kitap revirinde tamir için kullanılan iplerle sayfaları dikerdi. Mürekkep bulmak en zoruydu ama yine müsrif âlimler yardımına yetişmişti. Adamlar, dibinde hâlâ mürekkep olan şişeleri öylece atarlardı. Biraz sulandırması gerektiğinden, ilk kitaplarındaki kelimeler neredeyse soluk birer hayaleti andırırdı ama birkaç yıl sonra küçük bir maaşa bağlandığı için, en azından kendi mürekkebini satın almaya başlayabilmişti.

Bir sürü kitabı vardı. Hepsi küçük odasındaki pencere pervazında diziliydi. Yedi yıllık araştırmasında rastladığı Hıçkırık ve şehirle ilişkili gizemlerin ipuçları hep bu kitaplardaydı.

Ancak herhangi bir cevap *değildiler*.

Kütüphanede yaşamaya başladıktan bir süre sonra Lazlo, cevapların burada olmadığını kabullenmişti. Uçsuz bucaksız raflardaki kalın ciltlerde cevap yoktu. Nasıl olsundu ki? Kütüphanedeki her şeyi bilen perilerin ne kadar uzak ya da ne kadar sır olduğuna bakmaksızın, dünyada olup biten her şeyi kaydettiğini mi düşünüyordu? Hayır. Cevaplar muhtemelen Namaa kıtasının güneydoğusunda, kimselerin geri dönemediği Elmuthaleth Çölü'nün diğer ucundaydı.

Görünmez Şehir hâlâ ayakta mıydı? Halkı hâlâ yaşıyor muydu? İki asır önce ne olmuştu? On beş yıl önce ne olmuştu?

Nasıl bir güç, bütün dünyanın hafızasından bir ismi silebilirdi?

Lazlo cevaplar için yola çıkmak istiyordu. En büyük, en cesur, en büyüleyici hayali buydu. Dünyanın öbür ucuna gidip gizemi kendisi çözmek istiyordu.

Elbette böyle bir şey imkânsızdı.

İyi de imkânsızlık hayalcinin hayal kurmasına engel miydi?

3

Lazlo Strange'in Bütün Eserleri

Efendi Hyrrokkin, Lazlo'nun heyecanlarına bağışıklık kazanmıştı. "Bunlar sadece hikâye çocuk. Saçma sapan fanteziler. Ölümsüzlük iksiri diye bir şey yok. Varsa bile şekerli kandan başka bir şey değil."

"Ama fiyatına bakın," diye ısrar etti Lazlo. "Sadece şekerli kan olsa, bu kadar para öderler miydi?"

"Kralların neye ne kadar ödeyeceğini biz nereden bileceğiz? Bu ancak, zengin bir adamın enayiliğini kanıtlar."

Lazlo'nun heyecanı sönmeye başlamıştı. "Haklısınız," diye kabul etti. Makbuz, kan şekeri diye bir şeyin satın alındığından fazlasına kanıt değildi. Yine de pes etmeye niyeti yoktu, "En azından, svitsahların gerçek olduğunu ima eder." Kısa bir duraksamanın ardından ekledi. "Belki."

"Diyelim ki svitsah diye bir şey gerçekten vardı," dedi Efendi Hyrrokkin. "Bunu asla teyit ettiremeyiz." Elini Lazlo'nun omzuna koydu. "Artık bir çocuk değilsin. Bunlardan vazgeçmenin zamanı gelmedi mi?" Adamın dudakları yok gibiydi. Gülümsemesi bembeyaz sakalı ve bıyığı-

nın dalgalanmasından ibaretti. "Zaten azıcık paraya bir sürü iş yapıyorsun. Neden kendini bu kadar yoruyorsun? Kimse sana teşekkür etmeyecek. Bizim işimiz kitapları bulmak. Cevapları âlimlere bırak."

Her açıdan kütüphanenin var ettiği yaşlı adamın iyi niyetle konuştuğunu Lazlo da biliyordu. Ona göre kütüphanenin kast sistemi, aynı zamanda mükemmel bir dünyanın kuralıydı. Bu duvarlar arasında âlimler aristokrat, geri kalan herkes onların hizmetçisiydi. Özellikle de tek işleri âlimlerin önemli işlerini desteklemek olan kütüphaneciler. Âlimler üniversite okumuşlardı. Kütüphaneciler üniversiteli değildi. Evet, üniversiteye gidecek zekâya sahip olabilirlerdi ama yeterli altınları yoktu. Çıraklıkları eğitimleriydi ve bazı kütüphaneciler âlimlerden bile bilgiliydi. Ama boynuz kulağı aşsa da boynuz olarak kalırdı. Kütüphaneciler için de aynısı geçerliydi. Görevleri aksamadığı sürece kendi araştırmaları yasak değilse de dünyanın bilgi ağına katkı yapmak için değil, kendilerini geliştirdikleri düşünüldüğündendi.

"Neden bütün eğlence âlimlere kalıyor?" diye sordu Lazlo. "Hem kimse Hıçkırık meselesiyle ilgilenmiyor."

"Çünkü o konu artık öldü," dedi Efendi Hyrrokkin. "Âlimler, akıllarını daha önemli meselelerle yoruyorlar." *Önemli* kelimesini nazikçe vurgulamıştı.

Ve o anda, sanki yaşlı adamın sözlerini kanıtlarcasına, kapılar ardına kadar açıldı ve âlimlerden biri uzun adımlarla içeri daldı.

Düşünce Pavyonu bir zamanlar balo salonuydu, o yüzden kapıları, diğerlerinden iki kat büyüktü. Çoğu âlim, kapılardan birini hafifçe açıp sessizce içeri girerdi. Ama yeni gelen, onlardan değildi. İki eliyle birden kapıları iterdi. Kapılar bu-

nun üstüne hızla geriye savrulup bütün duvarları titretirken, adam da topuklarını mermer zeminde çınlatarak, cübbesini savura savura yürümeye başlardı. Törenler haricinde her zaman küçümseyen bir edayla yürür, kusursuz cübbeler ve külot pantolonlar giyer, düello kılıcının ucu upuzun siyah binici çizmelerinin yanında sallanırdı. Âlim olduğunu sadece kıpkırmızı kravatıyla vurgulardı. Sıradan bir âlim değildi. Dahası, saygı gören biriydi. Zosma'nın, Kraliçe ve hiyerarşiden sonraki en meşhur şahsı olmakla birlikte, en popüler şahsiyetlerden biriydi. Genç, görkemli ve mükemmeldi. O, Vaal Dükü'nün ikinci çocuğu, Kraliçe'nin de vaftiz oğlu olan, simyacı Thyon Nero'ydu.

Şimdi de kapıların savrulmasıyla birlikte bütün başlar kitaplardan kalkmıştı. Fakat yüzlerinde rahatsızlık ifadesinin aksine hürmet vardı.

Efendi Hyrrokkin'in tepkisi katıksız bir dalkavukluk oldu. Simyacıyı gördüğü anda gözlerinde kıvılcımlar çakmaya başlamıştı. Bir zamanlar Lazlo da onun gibi tepki verirdi. Artık değişmişti ama zaten kimse ona dikkat etmediğinden, bir av hayvanı gibi donup kaldığını, kararlı adımlarla soruşturmalar masasına doğru giden "altın oğulun", onun yanından geçerken neredeyse büzüştüğünü fark eden olmamıştı.

Beklenmedik bir ziyaretti bu. Thyon Nero, bu tür işleri asistanlarına yaptırırdı. "Lordum," dedi Efendi Hyrrokkin, kamburunu mümkün olduğunca düzelterek. "Bizi ziyaret etmeniz ne güzel. Ama gelmenize hiç gerek yoktu. Bu tür işlerden çok daha önemli meseleleriniz olduğunu hepimiz biliyoruz." Lazlo'dan yana kaçamak bir bakış fırlattı. Muhtemelen, örnek âlimin "önemli meselelerle" meşgul olduğunun altını çizmek istiyordu.

Peki Thyon Nero'nun aklını meşgul eden bu önemli meseleler neydi?

Evrenin en heyecan verici prensibi olan "azoth", asırlardır simyacıların aradığı sır öz olmuştu. Nero, bu özü henüz on altı yaşındayken damıtmayı başarmış, bu sayede çalışmalarında mucizeler yaratmıştı. Bunların arasında, kadim sanatların en büyüğü vardı: Kurşunu altına dönüştürmek.

"Çok iyisin Hyrrokkin," dedi tanrıların yüzüne ve aklına sahip örnek insan. "Ama şahsen gelmemin daha iyi olacağını düşündüm..." Rulo yaptığı bir istek formunu uzattı. "Bu sayede, sıfır hata yapıldığından emin olacağım."

"Hata mı? Hiç gereği yoktu lordum," diye onu temin etti Efendi Hyrrokkin. "Yardımcılarınız bile getirse, sizin isteklerinizde bir karışıklık olması mümkün değil. Sorgusuz sualsiz hizmet etmek için buradayız."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Nero, şehrin bütün kadınlarının başını döndüren gülümsemesiyle. Sonra Lazlo'ya baktı.

Öylesine beklenmedik bir bakıştı ki Lazlo aniden buz gibi suya dalmış gibi hissetti kendini. Kapı açıldığından beri kıpırdamamıştı. Thyon Nero yaklaştığındaysa iyice küçülüp, simyacının onu görmezden gelmesine güvenerek görünmez olmuştu. Adam pervasızca sessizliği bölebilenlerdendi ve buz gibi bakışları, karşısındakinin varlığını sorgulamasına neden olurdu. O yüzden genç adamın Lazlo'ya bakması başlı başına bir şoktu ve konuştuğunda kelimeleri çok daha büyük bir şoka neden oldu. "Peki sen Strange? Sen de sorgusuz sualsiz hizmet etmek için mi buradasın?" Dostça konuşurken, çakmak çakmak mavi gözleri Lazlo'nun içini korkuyla doldurıyordu.

"Hizmet etmek için lordum," diye cevap verirken sesi, elindeki kâğıt kadar kırılgandı.

"Güzel." Nero gözlerini ayırmadan onu seyrederken, Lazlo bakışlarını kaçırmamak için kendiyle savaştı. Simyacıyla kütüphaneci bir süre öylece bakıştılar. Aralarında bir sır vardı ve bu sır, simyacının ateşi kadar yakıcıydı. Nero, ışıltısı ve pırıltısıyla bir alevin ateşi gibi, destansı prenslere benziyordu. Bebekliğinden beri Lazlo'nun ten rengi canlıydı ama kütüphaneci cübbesiyle gözleri griydi ve sanki bu renk, kaderi olmuştu. Sessizdi, fark edilmeden dolaşma konusunda en az bir gölge kadar maharetliydi. Oysa Nero bir ışık patlaması gibi bütün gözleri üzerine çekerdi. Her şeyiyle, yeni ütülenmiş ipek gibi pürüzsüz ve zarifti. Her gün uşağının bilediği usturayla tıraş olur, terzisinin faturası koca bir köyü doyurabilirdi.

Lazlo onun aksine, âdeta bir çuval bezi gibi kaba sabaydı. Bir yıl önce verilen cübbesi ilk giydiğinde bile yeni değildi. Etekleri sert taş zeminlerde sürüklenmekten saçak saçak olmuştu ve üzerine fazlasıyla büyük geliyordu. Öyle ki cübbeyi giydiğinde bedeni içinde kayboluyordu. Aslında aynı boyda olmalarına rağmen, Nero âdeta bir heykeltıraşa poz veriyormuş gibi dururdu. Lazlo'nun omuzlarıysa bir savaşçının omuzlarıydı.

Nero ondan ne istiyordu ki?

Genç adam, yaşlı kütüphaneciye döndü. Mükemmel çene çizgisinin farkındaymış gibi başını havaya dikti. Kendinden kısa biriyle konuşurken sadece gözlerini devirirdi. İstek formunu verdi.

Efendi Hyrrokkin kâğıdı açıp gözlüklerini düzeltti ve formu okudu. Sonra... Gözlüklerini tekrar düzeltip tekrar

okudu. Başını kaldırıp Nero'ya baktı. Ardından Lazlo'ya baktı. Ve Lazlo anladı. İstek formunda ne yazdığını biliyordu. Bir anda bütün vücudunun uyuştuğunu hissetti. Sanki hem kanı hem özü damarlarını terk etmişti. Nefes bile alamıyordu.

"Sarayıma gönderin lütfen," dedi Nero.

Afallayan Efendi Hyrrokkin bir şey söylemek üzere ağzını açsa da ses çıkmadı. Lazlo bir kez daha ona baktığında, gözlüğünden yansıyan lambaların ışığı yüzünden yaşlı adamın gözlerini göremiyordu.

"Adresi yazmamı ister misiniz?" diye sordu Nero. Nezaketi baştan sona yapmacıktı. Nehir kıyısındaki soluk pembe sarayı Kraliçe hediye etmişti ve herkes sarayın nerede olduğunu bilirdi. Adres de neydi ki?

"Lordum, elbette gerekli değil," dedi Efendi Hyrrokkin. "Ben sadece, ah..."

"Bir sorun mu var?" diye sordu Nero. Tatlı sesi, gözlerindeki sertlikle çelişiyordu.

Evet, diye düşündü Lazlo. *Evet, bir sorun var.* Ama Efendi Hyrrokkin, genç adamın bakışları altında eziliyordu. "Yok lordum. Bizim için... Bizim için şereftir." O kelimeler Lazlo'nun sırtına saplanan bir bıçak gibiydi.

"Harika," dedi Nero. "Tamam o zaman. Bu akşama kadar bekliyorum." Ve geldiği gibi, topuklarını mermer zeminde çınlata çınlata, seyircilerinin bakışları altında çıkıp gitti.

Lazlo, Efendi Hyrrokkin'e baktı. Neyse ki iki kalbi hâlâ atıyordu. Yine de tuzağa düşmüş pervaneler gibi düzensiz ve hızlı atıyordu. "Bana yanıldığımı söyleyin," dedi.

Hâlâ şaşkın görünen yaşlı kütüphaneci, istek formunu ona vermekle yetindi. Lazlo formu okudu. Başını iki yana salladı.

Gerçekten de düşündüğü gibiydi. Nero'nun akıcı ve kalın el yazısı bunu kanıtlıyordu: *Lazlo Strange'in Bütün Eserleri.*

Efendi Hyrrokkin bütün şaşkınlığıyla sordu. "Tanrı aşkına, *Thyon Nero* senin kitaplarını neden istesin ki?"

4

Hınzır Şans Tanrısı

Simyacıyla kütüphaneci birbirinden dünyalar kadar farklıydı. Ne var ki Hınzır Şans Tanrısı Shres onları yan yana getirmiş, hediye sepetini aralarında bölüştürmüştü. Bütün hediyeler sonuncusuna kadar teker teker Thyon Nero'nun payına düşerken, sepet Lazlo'nun ayaklarının dibine düşmüştü.

Bir işine yarayabilir, diyebilirdi, böyle bir tanrı olsaydı.

Doğum, zenginlik, ayrıcalık, yakışıklılık, çekicilik, zekâ... Thyon Nero'ya.

Yerden alıp tozunu silkelemesi gereken tek şey olan onuru da Lazlo Strange'e kalmıştı.

Nero da onurlu olmasaydı, Lazlo adına daha iyi olabilirdi.

Lazlo gibi, Thyon Nero da savaş sırasında doğmuştu ama şans bu ya, savaş, halkın tamamına dokunmuyordu. Thyon, babasının kalesinde, ölüm manzarası ve kokularından uzak kalmış, savaşı neredeyse hiç yaşamamıştı. Gri tenli, isimsiz bir bebeğin, el arabasıyla Zemonan Manastırı'na getirildiği gün, altın saçlı başka bir bebeğe Thyon adı konmuştu. Adını, barbarları Zosma'dan kovan savaşçı azizden alıyordu. Vaftiz tö-

renine sarayın yarısı katılmıştı. Zekiydi, çok güzel bir çocuktu. Gerçi babasının unvanı ve toprakları ağabeyine kalacaktı ama bütün sevgi, ilgi, kahkaha, övgü onundu ve Nero bunu gürültülü bir şekilde gösteriyordu. Kızgın keşişlerin sert bir disiplinle yetiştirdiği Lazlo ise sessiz bir bebekti. Oysa Thyon, her şeyi isteyen, küçük, sevimli bir tirandı ve her istediğini almıştı.

Lazlo, oğlanların barakasında uyur, yatağa aç girer, soğuğa uyanırdı.

Nero'nun beşiği, gerçek yelkenleri, armaları, hatta minyatür toplarıyla, bir savaş gemisi gibi tasarlanmıştı. O kadar ağırdı ki uyuması için beşiği en az iki hizmetçi sallamak zorunda kalırdı. Saçları, gözlerini kırpmadan bakabildiğin fresklerdeki güneşin muhteşem rengindeydi ve erkek çocuklar arasında hoş bakılmasa da uzatmasına izin verilmişti. Ancak dokuz yaşında kesilen saçlarından, Kraliçe vaftiz annesine hediye edilmek üzere çok şık bir kolye yapılmıştı. Kraliçe bu kolyeyi kullandığı için kuyumcuların hoşuna gitmese de insan saçından yapılan kolyeler moda olmuştu. Yine de taklitleri asla ilk yapılanın ışıltısıyla karşılaştırılamazdı.

Nero'nun "altın oğul" lakabı, vaftizinden kalmıştı ve belki de kaderini çizmişti. İsimlerin gücü vardı ve Nero çocukluğundan itibaren hep altınla ilişkilendirilmişti. Üniversiteye girdiğinde simyayı seçmesi de kaderine uygundu.

Simya neydi? Gizemle sarılmış bir tür metalürji bilimiydi. Metalin ruhunu aramaktı. Saflık, mükemmellik ve ilahilik elde etmek için elementler konusunda ustalaşmayı sağlayan asil bilim.

Ah, tabii bir de altın elde etmeyi sağlıyordu. Altın unutulmamalıydı. Krallar altın istiyorlardı. Simyacılar altın de-

ları tomarlarla dolu, oraya gidiyordu. Sesin bir ritmi vardı ve tuhaf bir şaplak eşlik ediyordu. *Tvop. Tvop*

Belli belirsiz başka bir ses daha vardı. Lazlo bir hayvan olduğunu düşünmüştü. Kabrin köşesinden başını uzatıp baktığındaysa bir kolun düzenli hareketler ve hırçın *tvop* sesleri eşliğinde kalkıp indiğini görmüştü. Elinde bir at kırbacı olduğunu açıkça görebiliyordu, yine de bir hayvanın dövüldüğünü sanmıştı çünkü kırbaç indikçe çıkan ses, bir insana ait olamazdı.

İçini yakan ani bir öfkeyle sarsılmış, bağırmak üzere nefesini çekmişti.

Sonra nefesini tutmuştu.

Belli belirsiz bir ışıkta kavradığı sahneyi gördüğü anda Lazlo'nun dili tutulmuştu.

Yay gibi bir sırt görüyordu. Yere eğilmiş bir çocuktu bu. Loş ışık, altın saçlarından yansıyordu. Ve Vaal Dükü, oğlunu bir hayvan gibi dövüyordu.

"*Durun!*" diye bağıracaktı neredeyse Lazlo. Kendini tuttuğunda, kelime bir ateş topu gibi damağını yakıyordu.

"Aptal..." *Tvop.* "Embesil..." *Tvop.* "Tembel..." *Tvop.* "Zavallı."

Kırbaç hiç acımadan inip kalkıyor, Lazlo her *tvop* sesinde yüzünü ekşitirken, öfkesi büyük bir kafa karışıklığına dönüşüyordu. O anı daha sonra ne zaman düşünse, içini çok daha büyük bir öfke sarıyordu. Ama manzara karşısında dehşetli bir şaşkınlığa düşmüştü. Kendisi de cezaya yabancı bir çocuk değildi. Bacaklarında hâlâ kırbaç yaralarının belli belirsiz izleri duruyordu. Bazen ölü keşişlerin kafataslarıyla birlikte mahzene kilitlenirdi. Sayısız defa, *aptal, beş para etmez* ve daha nice hakaretlere maruz kalmıştı. Ama *o* başkaydı. Ne kimsesi

vardı ne de bir bağı. Ve *Thyon Nero*'nun benzer hakaretlerle böylesi korkunç bir ceza alabileceği aklının ucundan bile geçmezdi. Karşılaştığı mahrem sahne, altın vaftiz oğul ve onun harika hayatıyla ilgili düşündüğü her şeyi değiştirmiş, dahası çocuğun böylesi aşağılanması karşısında içinde bir şeyler kopmuştu.

Arkadaş değildiler. Arkadaş olmaları imkânsızdı. Nero bir aristokrattı ve Lazlo'nun aristokrasiyle uzaktan yakından alakası yoktu. Ama Lazlo, Nero için defalarca kaynak toplamış ve kütüphanede çalışmaya başladığı ilk zamanlarda, ilginç olduğunu düşündüğü nadir bir metalürjik tez getirdiğinde genç adam ona teşekkür bile etmişti.

Yıllar içinde dile gelen tek bir teşekkürün hiçbir anlamı yoktu. Yine de Lazlo, onun gibi çocukların sadece emir kipinde konuşmak üzere yetiştirildiklerini biliyordu ve Nero başını tezden kaldırıp o basit iki kelimeyi büyük bir ağırbaşlılık ve ciddiyetle söylediğinde, Lazlo gururlanmaktan kendini alamamıştı.

O akşam, "Durun!" çığlığı dilini yakıyordu. Bağırmak istiyordu ama bağıramamıştı. Olduğu yerde öylece kalakalmıştı. Kıpırdamaktan bile korktuğu için, sırtını yosunlu ve soğuk kabir duvarına yapıştırmıştı. Kırbaç hâlâ inip kalkıyordu. Nero başını kollarının arasına almış, yüzünü gizliyordu. Artık sesi çıkmıyordu ama Lazlo çocuğun omuzlarının sarsıldığını görebiliyordu.

"Kalk!" diye hırlamıştı Dük.

Nero doğrulduğunda Lazlo onu apaçık görmüştü. Islak suratı kıpkırmızıydı. Altın rengi terli perçemleri kaşlarına düşüyordu. O hâliyle, on altı yaşından çok daha küçük görünüyordu.

"Laboratuvarın için Kraliçe'nin kaç para harcadığını biliyor musun?" diye devam etmişti adam. "Cam üfleyicileri ta Amaya'dan geldi. Fırın, senin tasarımına göre hazırlandı. Baca, şehrin en yükseği. Peki sen bütün bunların karşılığında ne gösteriyorsun? Notlar mı? Ölçüler mi?"

"Simyanın özü notlar ve ölçülerdir," diye itiraz etmişti Nero. Sesi gözyaşlarından boğuklaşmıştı, yine de meydan okuyan bir edayla konuşuyordu. "Dönüştürmeyi umut bile etmeden önce, metallerin bütün özelliklerini bilmem gerekiyor."

Dük, iğreniyormuş gibi başını iki yana sallamıştı. "Luzinay Usta haklıydı. Sende bir demircinin ruhu var. Simya altındır, beni anlıyor musun? Altın, artık senin bütün hayatın. Tabii altın üretmeyi başaramazsan, bir hayatın olması bile şans olur. Beni anlıyor musun?"

Tehdit karşısında dehşete düşen Nero gerilemişti. "Baba, lütfen. Henüz sadece bir yıldır..."

"Henüz sadece bir yıl mı?" Dükün kahkahası ölümcüldü. "Bir yılda neler olabileceğinden haberin var mı senin? Sen laboratuvarında oturmuş *metallerin özelliklerini öğrenirken*, kaleler düşer, *krallıklar* dağılır!"

Nero duraksamıştı. Lazlo da şaşkındı. Krallıklar mı dağılırdı? "Ama şimdiye kadar kimse başaramamışken, benim bir yılda başarmamı bekleyemezsin."

"Bugüne kadar kimse bir metali başka bir metale de dönüştürememişti ama sen on beşinde başardın."

"Sadece kurşunu bizmuta dönüştürdüm," demişti delikanlı acıyla.

"Başarının yetersiz olduğunun farkındayım," demişti dük bunun üzerine, tükürürcesine. "Üniversiteye başladığından beri tek duyduğum, herkesten ne kadar zeki olduğunu söyle-

men. O zaman *daha zeki* ol lanet olası. Kraliçeye yapabileceğini söyledim. Ona *söz* verdim."

"Elimden geleni yapıyorum baba."

"Daha fazla çabala!" diye bağırmıştı dük. Gözleri öfkeden kocaman açılmış, göz akları göz bebeklerinin etrafında bembeyaz birer halkaya dönüşmüştü. Adamın gözü dönmüş hâli, Lazlo'nun gölgeler arasında ürpermesine neden oluyordu. Kraliçenin, laboratuvara *altın evi* adını verdiği duyduğunda, bu ismin bir simya laboratuvarı için son derece uygun olduğunu düşünmüştü. Ona göre bu umudun simgesiydi, simyacının en büyük arzusu bir gün o laboratuvarda somutlaşabilirdi. Ama anlaşılan, "bir gün" diye bir şey yoktu. Kraliçe altını hemen istiyordu.

Nero zorlukla yutkunup babasına bakmıştı. Aralarındaki korku dalgası açık seçik görülebiliyordu. Sonra ağır ağır, neredeyse fısıldayarak sormuştu. "Peki başaramazsam?"

Lazlo, dükün tekrar saldırmasını beklemiş, oysa adam sadece dişlerini gıcırdatmakla yetinmişti. "Sana basitçe anlatayım. Hazine bomboş. Askerlerin maaşları ödenemiyor. Hepsi ordudan kaçıyor ve düşmanlarımız bunun farkında. Bu böyle devam ederse bizi *işgal* edecekler. Bilmem anlatabiliyor muyum?"

Dahası vardı. Ölümcül entrikalar ve borçlar söz konusuydu ama bütün bunların toplamı son derece basitti: *Altın yapmayı başar, yoksa Zosma düşecek.*

Krallığın bütün ağırlığı omuzlarına yüklenen Nero'nun rengi atarken, Lazlo da aynı ağırlığı hissetmişti.

Öyleydi de.

Sırf acımasız baba ve açgözlü Kraliçe yüklediği için değil, aynı zamanda kendisi de gönüllü olduğu için, bu ağırlığı gö-

nüllü olarak üstlenmişti. Hemen oracıkta, kabrin duvarına dayanmış dururken, Nero'nun haberi bile olmasa da genç adama hayali bir omuz vermiş, ağırlığı paylaşmıştı.

Neden yapmıştı bunu? Yoluna devam edebilir, o akşam gördüklerini unutabilir, herhangi bir ağırlığı omuzlarına yüklemeden hayatını sürdürebilirdi. Çoğu kişi öyle yapardı. Dahası çoğu kişi, daha gece yarısını bulmadan, fısıltılarla dedikoduyu bütün şehre yayardı. Ama Lazlo onlardan değildi. Öfkeli düşünceleriyle öylece gölgelerin arasında durmuş, savaşı, daha tanımasına fırsat kalmadan savaşın kendisinden çaldıklarını, bir sonraki savaşta yetim kalacak çocukları ve unutulmuş şarkılar gibi ölüp gidecek isimleri düşünmüştü.

Öte yandan, hiçbir şey yapamayacağının farkındaydı. Altın vaftiz oğla *nasıl* yardım edecekti ki? Ne bir simyacı ne de bir kahramandı. Lazlo sadece bir kütüphaneci ve bir hayalciydi. Kitaplarını okurdu. Çok uzun zamandır kimselerin ilgilenmediği kayıp şehrin unvansız uzmanıydı. *Ne* yapabilirdi ki?

Birden aklına gelmişti.

Bir simyacı değildi. O çok uzun zamandır kimselerin ilgilenmediği kayıp şehrin unvansız uzmanıydı. Ve efsanelere göre, Zosma henüz barbarca yaşarken, o şehir simyada uzmanlaşmıştı. Dahası Elmuthaleth Çölü'nün öbür ucundan getirilen tüm sanat eserleri, eski hikâyelere dayanıyordu. Doğanın ve evrenin sırrını çözen güçlü adam ve kadınların hikâyelerine.

Lazlo bunun üzerine düşünmüştü. Nero ve dük gergin bir suskunlukla mezarlıktan ayrılırken bunları düşünmüş ve kucak dolusu tomarı kütüphaneye geri götürdükten sonra gece yarısı kapılar kapanana kadar düşünmeye devam etmiş, yemeği unutarak odasındaki kitaplara gömülmüştü.

Kütüphanede yaşayan âlimler, eski sarayın üst katlarındaki büyük misafir odalarında kalırlarken, kütüphaneciler hizmet kanadında, hizmetçilerin uyuduğu katın hemen üstündeki odalarda yaşarlardı. O odalar bir zamanlar oda hizmetçileri ve uşaklarındı. Lazlo birbirine benzer bir sürü kapının dizildiği alçak tavanlı uzun koridorda ilerlerken, her kapının yanındaki askıda bir ışık küresi asılı olurdu. Odasına girmeden önce kendininkini askıdan indirip içeri alırdı.

Küreler, taş ocaklarından getirilirdi. Doğal ve sürekli bir ışık verirlerse de hiç ısınmadan sadece bulundukları noktayı aydınlatırlardı. Renkleri ve ışık gücü hangi maden ocağından geldiğine göre değişirdi. Lazlo'nunki en vasat olanlarındandı. Küre bile sayılmayacak kızıl taş, yumru, çamur renginde bir ışık saçıyor, oda küçük olduğu hâlde ışığı köşelerdeki gölgelere erişemiyordu. Odanın bir duvarında dar bir karyola, diğerinde çalışma masası ve bir tabure vardı. Kapıdaki iki çivi, sahip olduğu bütün kıyafetleri taşıyor, raf olmadığı için diğer eşyalar pencere pervazında duruyordu. Kitapları da burada diziliydi. O akşam taş küreyi bir yere koyup kitaplarını teker teker karıştırmaya başlamıştı. Biraz sonra sırtını duvara dayamış yerde otururken sayfaları işaretliyor, kenarlarına notlar karalıyordu. Diğer kütüphanecilerin odalarına gitmek üzere koridordan geçtiğini duysa da dikkatinin dağılmasına izin vermemişti. Sonrasında çöken sessizliği, ayın yükselip alçalmasını da umursamamıştı. Bir ara odasından çıkmış, kütüphanenin bodrumundaki, artık yıllardır tozlu olmayan kitapları araştırmaya inmişti.

Onun mabediydi burası. Sadece Görünmez Şehrin değil, bütün dünyanın hikâyeler diyarıydı. Hıçkırık şehri hayali olabilirdi ama Lazlo bütün hikâyeleri seviyordu ve sözlükler

yardımıyla sayısız dilden çevirmek zorunda kaldıklarını bile kelimesi kelimesine ezberlemişti. Burada, kitap ciltlerinin arasında, insanların hayal ettiklerinin tarihi yatıyordu ve hiçbir şey bunlardan daha güzel, daha korkunç ya da daha tuhaf olamazdı. Büyülerin, lanetlerin, mitlerin ve efsanelerin kaynağıydı burası. Hayalci Strange bu dünyadan öylesine beslenmiş, beynini öylesine doldurmuştu ki biri kazara beynine girse, bir fantezi dünyasıyla karşılaşırdı. Lazlo başka insanlar gibi düşünmezdi. Büyüyü elinin tersiyle itmez ve masalların sadece çocuklar için olduğuna inanmazdı. Aslında büyünün gerçek olduğunu *bilirdi* çünkü Görünmez Şehrin isminin ondan çalındığını hissetmişti. Ve masalların, onları uyduran kişilerin hayalleri olduğunu, dahası gerçek kırıntıları içerdiğini anlardı. Gerçeklik, hayal dünyasına, bir büyücünün sakalındaki ekmek kırıntıları gibi nüfuz ederdi.

Lazlo kırıntılardan umudunu kesmezdi.

Simyanın kalbinde, bütün maddelerin doğasında olduğuna inanılan sır öz, "azoth" yatardı. Simyacılar bu özü damıtabilirlerse, fiziksel dünyanın işleyişinde ustalaşacaklarına inanırlardı. O özle kurşunu altına dönüştürebilir, evrensel bir eriyik türetebilir, hatta ölümsüzlük iksiri yaratabilirlerdi.

Çok uzun zaman önce, özel bir işlemle bunun üç element sayesinde başarılabileceği kabul edilmişti: Tuz, cıva ve kükürt. Ampirik kanıtın yokluğuna rağmen, konu hakkında abes sayılabilecek kadar çok kitap ve tez yazılmıştı. Hepsi de güneş yutan ejder ve tanrıçaların memelerini emen adam resimleriyle doluydu. Lazlo bunları masallar kadar çılgınca bulsa da bu kitapları büyük bir özen ve saygıyla kütüphanenin simya salonundaki raflara yerleştirirdi. Söylendiğine göre, bir zamanlar bu oda, sarayın hazinesiydi.

Simyacıların uğramadığı bodrum katındaki, tuhaf bir şekilde *Kahvaltı Mucizeleri* adını taşıyan bir Görünmez Şehir masal kitabında başka bir teoriden bahsediliyor, sır özün, simyacının *kendisi* olduğu iddia ediliyordu. Azoth özüne sadece, insan ruhuyla element özünün birleşimiyle ulaşılabilirdi.

İşte Lazlo'nun umut kırıntısı buydu.

Kim bilir?

5

Kahvaltı Mucizeleri

Beklemesi gerekirdi. En azından birkaç gün. Gerçekten, hiç başlamaması gerekirdi. Ne var ki bunu daha sonra anlayacaktı. Lazlo bazı şeyleri geç anlıyordu.

Çok geç.

Kucak dolusu kitapla yukarı çıkarken güneş doğmak üzereydi. Bütün gece uyumadığı için yorgun olması lazımdı, oysa enerji doluydu. Heyecanlıydı. Gergindi. Bir şeylerin parçası olduğunu hissediyor, oysa sadece kendisinin bildiğini unutuyordu. Odasına gitmeden saray binasına geçti, oradan da şimdi Altınhane olan eski kiliseye gitti.

Şehir aşağıda uzanıyordu. Ufukla Eder'in birleştiği noktada güneş baş vermiş, ışığıyla ateşlenmiş bir fitil gibi nehrin sularını hızla aydınlatıyordu. Nehir sanki gün ışığını taşıyordu. Katedralin çanlarını diğer kiliselerinkiler takip etti. Çan sesleri, annesinin çağrısına cevap veren bir çocuğunki kadar hafif ve tatlıydı.

Lazlo, Nero'nun da uyumadığını düşünüyordu. Omuzlarına yüklenen böylesi korkunç bir yükle uyumak

imkânsızdı. Dökme bronzdan devasa kilise kapılarına yaklaştı. Kapılar tıklanmak üzere tasarlanmamıştı. Tıklarken parmak eklemlerinin çarptığı noktadan ses bile çıkmıyordu. Pes etmiş gibi gerileyip yapmak üzere olduğu şeyi düşünerek biraz oyalandı.

Heyecanı sönmeye yüz tutmuş olsaydı, çocukça bir aptallık olarak görüleceğinden emin olurdu. Fakat hâlâ heyecanlıydı, bu yüzden kilisenin yan tarafında başka bir kapı bulup ziline bastı.

Sonrası çorap söküğü gibi geldi.

Kapıyı Thyon Nero açtı. Boş gözlerle bakıyordu. Gözlerinin feri gitmişti. "Evet?" dedi.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi Lazlo.

En azından, böyle söylediğini düşünüyordu, çünkü daha sonra üzerine düşündüğünde, o anların son derece puslu olduğunu fark edecekti. Nabzı kulaklarında atıyordu. Çekiniyordu. Manastırda yetişmenin en büyük hasarı, kanına işleyen değersizlik hissiydi. Neyse ki Thyon'un adına, içinde hissettiği öfke henüz yatışmamıştı ve dayak yiyen çocukların kardeşliğini hissediyordu. Bunların yanı sıra, en önemlisi, keşfinin heyecanıydı. Belki de sadece, "Bir şey buldum," diyerek kitabı uzatmıştı.

Ne söylemiş olursa olsun, Thyon geri çekilerek onu içeri davet etmişti.

Sessiz mekânın tavanı kiliselerinki kadar yüksekti ama havada, cehennem çukurundaki gibi ağır bir kükürt kokusu hâkimdi. Şafağın ilk ışıkları vitray camlardan sızıyor, raflardaki cam ve bakır malzemelerde rengârenk ışıldıyordu. Tam ortadaki upuzun çalışma masasının üzeri aletlerle doluydu. Kilisenin mihrabını anıtsal bir fırın kaplamıştı ve tuğla baca,

fresklerle dolu kubbenin ortasından meleklerin başlarını yok ederek gökyüzüne uzanıyordu.

"Eee, ne bu?" diye sordu Thyon. Kaskatı hareket ettiğine bakılırsa, sırtı yara içinde olmalıydı. "Sanırım yeni bir tez daha buldun," dedi. "Biliyorsun, bunların hepsi boş."

"Tam olarak bir tez sayılmaz."

Lazlo kitabı delik deşik masaya bırakırken, ilk defa kapaktaki kabartmayı fark etti. Bir kaşıktan, yıldızlar ve efsanevi canavarlar akıyordu. *Kahvaltı Mucizeleri.* Bir çocuk kitabını andırıyordu. Kitabı vermek zorunda kaldığı için ilk kez yüreği sızladı. Kapağı saklamak için telaşla kitabı açtı. "Ama altınla ilgili," diyerek açıklamaya girişti. Oysa laboratuvar ortamının ciddiyetiyle karşılaştırıldığında kitap fazlasıyla abes kaçıyordu. Dahası, dehşeti önünden koşturduğu için, hızlı hızlı konuşurken bir deliye benziyordu.

"Kayıp Hıçkırık şehrini biliyorsunuz," dedi. Ağzında yine gözyaşlarının tadını hissetti. "Şehrin simyacılarının, kadim zamanlarda altın ürettikleri söylenir."

"Hepsi efsane," dedi Thyon, umursamaz bir tavırla.

"Belki," dedi Lazlo. "Ama hikâyelerin gerçek olması ihtimali yok mu? Yani altın üretmiş olamazlar mı?" Genç adamın yüzündeki kuşkulu bakışları yanlış yorumlayarak telaşla anlatmaya devam etti. "Buraya bakın," diyerek kitaptaki bir paragrafı işaret etti. Sır Azoth özünün, simyacının kendisi olduğundan bahsediliyordu. "Bilemiyorum, pek açıklayıcı olmasa da burada, insan ruhuyla madde özünün birleşiminden bahsediliyor. Ruh metalle nasıl birleşebilir ki? Ama bence burada bir çeviri hatası yapılmış. Daha önce de böyle hatalara rastladım. Görünmez Şe... Yani Hıçkırık dilinde, ruh ve öz için aynı kelime kullanılır. *Amarin.* O

yüzden, hata olduğunu düşünüyorum." Parmağını ruh kelimesinin üzerine vururken kısa bir es verdi. İşte şimdi asıl meseleye gelmişti. "Bence azoth özünün anahtarı *ruh*. Vücudun özü."

Bileğini uzatıp derdini doğru anlatabilmek için damarlarını işaret etti. Ama söyleyecek söz bulamadı. Fikrini parlatacak bir ışığa, son derece kararlı bir çıkarıma ihtiyacı vardı, oysa dilinin ucundakiler kendine bile komik geliyordu.

Thyon birkaç saniye bileğine baktı. "Bütün bunlar ne anlama geliyor?" diye sorduğunda, sesi buzdan bir bıçak gibiydi. "Bir meydan okuma mı? Bahse mi giriyoruz? Benimle *dalga* mı geçiyorsun?"

"Efendim?" Lazlo şaşkınlıkla başını iki yana salladı. Elleri buz tutarken, yüzü yanmaya başlamıştı. "Hayır," dedi, Thyon'un inanamıyormuş gibi bakan gözlerinin anlamını çözerek. Genç adam, onun *sözlerine* tepki göstermiyordu. Tepkisi oradaki *varlığınaydı*. O saniye Lazlo ne yaptığını kavradı. Acemi kütüphaneci Strange... Hayalci Strange, Altınhane'ye girmiş, bir masal kitabı sunmuş, simyanın en büyük gizemi üzerine fikir yürütmeye kalkmıştı. Hem de Nero dâhil bütün simyacıların asırlardır üzerine çalıştığı sorunu çözmüş gibi...

Farkında olmadan gösterdiği bu cüret karşısında kendi nefesi bile kesiliyordu. Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünürken aklı neredeydi acaba?

"Bana gerçeği söyle," diye emredercesine sordu Thyon. "Kim? Luzinay Usta mı? Benimle dalga geçmen için seni buraya o gönderdi, değil mi?"

Lazlo, suçlamayı reddetmek için başını iki yana salladı ama Thyon'un onu yok saydığını görebiliyordu. Genç adam öfke-

"Üzgünüm," diyen Lazlo, ne için üzgün olduğunu bile bilmiyordu. Thyon'un dayak yemesine mi, yoksa bunu görmüş olmasına mı üzülüyordu, kendisi de emin değildi.

"Sakın bana *acımaya* cüret etme *cibilliyetsiz*," diye hırladı Thyon. Genç adamın sesindeki zehirle, Lazlo yılan sokmuş gibi irkildi.

Sonrası daha kötüydü. Gözleri bürüyen öfke. Kıpkırmızı, çarpılmış bir surat. Gerilen dudaklar arasında sıkılan dişler, sıkılan yumruk, parçalanan cam. Geceler boyunca Lazlo'nun kâbuslarından eksik olmayacak, dehşetini ve pişmanlığını katlayacaktı.

Lazlo kapıdan tökezleyerek fırladı. Belki itilmişti. Belki itilmemişti. Belki sadece ayağı takılıp önündeki birkaç basamaktan aşağı uçmuş, bu yüzden dilini ısırmış, ağzı kanla dolmuştu. Topallayarak saraya geri yürürken normal görünmeye çalışıyor, ağzında biriken kanı yutuyordu.

Kitabı ardında bıraktığını ancak merdivenlere geldiğinde fark etti. Artık kahvaltı mucizeleri yoktu. Isırdığı dili ağzının içinde şiştiği için kahvaltı da yoktu. Akşam yemeği yememiş, uyumamıştı ama açlıktan da yorgunluktan da eser yoktu.

Mesai başlamadan önce biraz vakti olduğundan kendini toparladı. Yüzünü soğuk suyla yıkadı, gargara yaparken suratını acıyla ekşitti, leğene kıpkırmızı tükürdü. Dili fena hâlde zonkluyor, beynini sızlatıyordu. Gün boyunca hiçbir şey konuşmasa da kimse fark etmedi. Thyon'un onu kovdurmasından korkuyordu, kendini buna hazırlamıştı da. Fakat öyle bir şey olmadı. Hiçbir şey olmadı. Kimse o sabah ne yaptığını öğrenmedi. Kitabın eksikliği de fark edilmedi. O kitabı bir tek Lazlo özleyecekti.

Üç hafta sonra haberi duydu. Kraliçe, Büyük Kütüphane'ye geliyordu. İyi bir yatırım olduğunu kanıtlayan Altınhane'nin açılışından beri ilk ziyareti olacaktı.

Thyon Nero altın üretmeyi başarmıştı.

6

Kâğıt, Mürekkep Ve Yillar

Tesadüf müydü?

Simyacılar asırlardır azoth özünü damıtmaya çalışmışlardı. Lazlo'nun Altınhane'yi ziyaretinden üç hafta sonra, Thyon Nero altın üretmeyi başarmıştı. Lazlo kuşkuluydu, fakat hepsi kuşkudan ibaretti. Ta ki odasının kapısını açtığında içeride Thyon'u görene kadar...

Lazlo'nun nabzı hızlandı. Yere saçılmış kitapların sayfaları, kuşların kırık kanatları gibi katlanmıştı. Thyon kitaplardan birini elinde tutuyordu. Üç yıl boyunca biriktirdiği artık varaklarla süslediği kitaptı bu. Kapağı neredeyse Düşünce Pavyonu'ndakiler kadar değerliydi. Manastırda öğrendiği el yazısıyla, kapağına *Görünmez Şehir* başlığını atmıştı.

Kitap gürültüyle yere yapıştığında Lazlo'nun iki kalbi birden sızladı. Eğilip kitabı yerden almak istese de eşikte öylece durup davetsiz misafire bakakaldı. Genç adam son derece düzgün ve zarif görüntüsüyle, penceresiz bir kilerdeki ışık hüzmesi kadar, bu küçük, pis odayla tezat oluşturuyordu.

"Altınhane'ye geldiğini bilen var mı?" diye sordu Thyon.

Lazlo ağır ağır başını iki yana salladı.

"Peki kitap? Kitabı bilen var mı?"

İşte buydu. Tesadüf değildi. Lazlo haklı çıkmıştı. Azoth özünün anahtarı ruhtu. Neredeyse komikti. Bunun nedeni sadece gerçeği bir masalda bulmuş olmaları değil, aynı zamanda büyük sırrın, sıradan bir vücut sıvısında olmasıydı. Gelip geçmiş bütün simyacılar bu soruyu yanıtlamak için çırpınmış, cevabın damarlarında olduğuna asla akıl erdirememişlerdi.

Bunu öğrenen herkes, bir çömleği ateşin üstüne koyup altın yapmaya çalışacak, kendi damarlarındaki ya da başkalarından çaldıkları özü kullanacaktı. Hâliyle altın artık hiç değerli olmayacaktı. Altın oğul da değerini yitirecekti. Lazlo tehlikenin farkındaydı. Thyon, azoth özünün sırrını her ne pahasına olursa olsun gizli tutacaktı.

Ve Lazlo, sorundu.

Yalan söylemeyi düşünse de aklına kendini koruyabileceği hiçbir yalan gelmedi. Gönülsüzce başını yine iki yana salladı. Thyon'un, kılıcının kabzasına dokunduğunun farkındaydı. Hayatı boyunca bir şeyin hiç bu kadar farkında olmamıştı.

Zaman yavaşladı. Thyon'un parmak eklemleri her saniye biraz daha beyazlıyor, çelik kınında sürekli inip çıkıyor, yerinde duramıyordu. Kılıç tıpkı bir kaburga gibi kıvrıktı. Odadaki yumrunun ışığında ayna gibi parlıyor, altın rengine gri karışıyordu. Lazlo gözlerini genç adamınkilere kilitlemişti. Thyon'un gözlerindeki hesap açıktı. Onu öldürmenin, başına açabileceği sorunlarla, hayatta bırakırsa alacağı riskleri hesaplıyordu.

Ve Lazlo hesabın nasıl sonuçlanacağını biliyordu. Hayatta kalırsa, sırrı hâlâ bilen biri olacaktı. Üstelik sırrı bilen kişi, öldürüldüğünde sorun çıkmayacak biriydi. Thyon cesedinin üzerine süslü kılıcını bıraksa bile kimse onu suçlamayacak, cinayetin üstü kolayca kapatılacaktı. Soyadı Nero olan biri, Lazlo gibilere istediğini yapabilirdi.

Oysa... Yapmadı.

Kılıç, kınında kayboldu. "Konuşmayacaksın," dedi genç adam. "Asla yazmayacaksın. Kimse bilmeyecek. Beni anladın mı?"

"Evet," dedi Lazlo, boğuk sesiyle.

"Yemin et," diye emretti Thyon ama sonra gözü yerdeki kitaplara takılınca fikir değiştirdi. "Tekrar düşündüm de yemin etme." Dudaklarında belli belirsiz bir alay gülümsemesi belirmişti. "Bana üç kere söz ver."

Lazlo irkildi. Üçlü söz mü? Masal kitaplarında çocukların içtiği antti bu. Andı bozan lanetlenirdi. Ve Lazlo için, bir tanrıya ya da krala yemin etmekten çok daha güçlüydü.

"Söz veriyorum," derken, ölümün ürpertisini hâlâ sırtında hissedebiliyordu. "Söz veriyorum," diye tekrarlarken yanakları yanmaya başlamıştı. "Söz veriyorum."

Tekrarlanan kelimeler, âdeta bir duanın ritmine sahipti. Ve sonraki dört yıl boyunca son konuşmaları olacaktı. Ta ki altın vaftiz evlat şahsen kütüphaneye gelip soruşturmalar masasında Lazlo'nun kitapları için istekte bulunana kadar...

Lazlo Strange'in Bütün Eserleri.

İstek formunu tutan Lazlo'nun eli titriyordu. Kitapları onun *tek* varlığıydı. Onları her şeyiyle kendisi yaratmış, kuzgunun yavrusunu sevdiği gibi sevmişti. O kitaplar sadece notlardan oluşan bir arşiv değildi. Lazlo o kitaplara

imkânsız hayallerini sığdırmıştı. Görünmez Şehir'le ilgili bütün keşifleri, bulmacada yerine oturttuğu bütün taşlar... Üstelik basit bir bilgi haznesi değildiler, aksine bir gün... İmkânsızı yenme amacı taşıyorlardı. Hiçbir yabancının gidemediği o kayıp şehre nasıl gidilebileceği, çölü geçip o ışıltılı kubbeleri kendi gözleriyle nasıl görebileceği ve nihayetinde *Görünmez Şehre ne olduğunu* öğrenebileceği, o kitaplarda yazıyordu.

Kitapları, yedi yıllık umutların bir sonucuydu. Onlara dokunmak bile cesaretini artırıyordu. Ve şimdi hepsi Thyon Nero'nun ellerine teslim edecekti, öyle mi?

"*Thyon Nero* senin *kitaplarınla* ne yapmak isteyebilir ki?" diye sordu Efendi Hyrrokkin.

"Bilmiyorum," dedi Lazlo. Aklı başka yerdeydi. "Hiç. Sadece benden almak istiyor."

Yaşlı adam kınarcasına dilini şaklattı. "Kendisi bu tür küçük oyunlar için fazlasıyla saygın biri."

"Öyle mi düşünüyorsunuz? Yani, belki de kitaplarımı baştan sona okumak istiyordur."

Lazlo'nun ruhsuz ses tonu, Efendi Hyrrokkin'e her şeyi anlatıyordu. Öyle bir senaryo elbette çok saçma olurdu. "İyi de *neden?*" diye ısrar etti. "Kitaplarını senden niye almak istesin?"

Lazlo nedenini söyleyemezdi. Daha da önemlisi, asıl merak ettiği, genç adamın neden dört yıl sonra geldiğiydi. Lazlo sözünden dönmemiş, Nero'nun yoluna çıkmamıştı. "Şımarıklıktan olabilir mi?" dedi, boş gözlerle.

Hemen teslim olmayacaktı. Öyle yapamazdı. Doğrudan arşiv başkanına gidip durumu anlattı. O kitaplar kendisinindi, kütüphanenin malı değildi. Hem kütüphanecilerin çalış-

maları, *bilimsel* açıdan hep aşağılanmıştı. Şimdi niye isteniyordu ki? Adil bir durum değildi, çelişki vardı.

"*Adil değil mi?* Kendinle gurur duymalısın delikanlı," dedi Efendi Villiers. "Thyon Nero kitaplarınla ilgileniyor. Bugün senin günün olmalı."

Gerçekten de büyük gündü. Yedi yıldır Lazlo, *Hayalci Strange* olarak anılmış, kitapları *aptalca karalamalar* olarak görülmüştü. "Çalışmaları" şimdi bir anda değerlenmişti ve elinden alınmak isteniyordu.

"Lütfen," diye yalvardı, telaşlı bir fısıltıyla. "Lütfen kitaplarımı ona vermeyin."

Onlar vermedi.

Kitapları *kendi* eliyle vermeye zorladılar.

"Kendini küçük düşürüyorsun," diye azarladı Villiers. "Kütüphanemizi de küçük düşürmene izin vermeyeceğim. Karşımızda bir kitap hırsızı değil, altın vaftiz oğul var. İşi bittiğinde geri getirecektir. Şimdi çıkabilirsin."

Lazlo'nun başka çaresi kalmamıştı. Kitapları ahşap bir kasaya yerleştirip bir el arabasına koydu ve kütüphanenin bahçe kapısından Zosimos Tepesi'ne çıkan dolambaçlı, uzun yolu tırmandı. Bir ara durup manzaraya baktı. Eder Nehri güneşin altında, güzel bir kızın ışıltılı kahverengi gözleri gibi parlıyordu. Hemen karşıda Yeni Saray, bir peri masalı oyunu için resmedilmiş arka fon gibi fantastik görünüyordu. Kuşlar balıkçı iskelelerinin üstünde turluyor, Nero'nun açık pembe renkli sarayının kubbesinde, aile flaması altın direğin üstünde dalgalanıyordu. Lazlo acele etmedi. Bütün gönülsüzlüğüyle zili çaldı. Dört yıl önce, *Kahvaltı Mucizeleri* kitabını göğsüne bastırıp başka bir kapının zilini çalışı hâlâ aklındaydı. Şimdi bu kitapların akıbeti farklı mı olacaktı sanki?

Kapıyı açan uşak, kasayı oracığa bırakmasını söylese de Lazlo, "Lord Nero'yu görmem gerekiyor," diye itiraz etti ve Thyon sonunda karşısına geldiğinde sadece, "*Neden?*" diye sordu.

"Neden mi?" Genç simyacı sadece beyaz gömleğiyleydi, kırmızı kravatını takmamıştı. Ama kılıcı belinde, eli de kabzasındaydı. "Biliyor musun? Aynısını ben de *sana* hep sormak istemiştim."

"*Bana mı?*"

"Evet. Neden Strange? Neden onu bana verdin?" *Onu?* Demek aralarındaki sır, hâlâ sırdı. "Kendine saklayabilir, çok başka biri olabilirdin."

Nero'yu hiçbir şekilde ikna edemeyeceğini biliyordu ama kitabı kendi avantajına kullanmak, Lazlo'nun aklına hiç gelmemişti. O sabah mezarlıktan geçerken ne yaptığını çok iyi biliyordu. Açgözlü kraliçeler, kötü yürekli babalar, ufuktaki savaşlar ve... *Onun* değil, Thyon'un hikâyesiydi bu. Kitabı kendinde tutmak... Asıl hırsızlık bu olurdu. Ona göre durum bu kadar basitti. "Ben başka biriyim," derken, başıyla kasayı işaret etti. "Ben *buyum.*" Sonra fısıltıdan farksız bir yakarışla ekledi. "Onları benden almayın. *Lütfen.*"

Bir an için... Sadece kısacık bir an için, Thyon'un yüzündeki o korunaklı duygusuzluk ifadesi kayboldu ve Lazlo ondaki insanı gördü. Hatta pişman olduğunu düşündü. Ne var ki bu an kaşla göz arasında yitip gitti.

"Sözünü unutma," diye uyaran genç simyacı, kapıyı Lazlo'nun suratına çarptı.

Akşam yemeğinde oyalanan Lazlo, odasına geç döndü. Kapının yanındaki ışık yumrusunu aldığında tereddüt etti, sonra tekrar yerine astı. Derin bir iç çekerek odaya girdi.

Karanlığın, kaybını hafifletmesini umuyordu ama ay ışığı pencere pervazında yumuşacık parlıyordu. Boşluk can yakıcıydı. Oda şimdi, iki kalbi birden sökülmüş bir ceset kadar boş ve ölü görünüyordu. Nefes almak kolay değildi. Yatağının kenarına çökerken, "Sadece kitap," dedi kendi kendine. Sadece kâğıt ve mürekkep.

Kâğıt, mürekkep ve yıllar.

Kâğıt, mürekkep, yıllar ve hayalleri.

Başını iki yana salladı. Hayalleri aklında ve kalbindeydi. Thyon kitaplarını çalmış olabilirdi ama ruhunu asla elde edemeyecekti.

Kitaplarından olduğu o ilk uzun gece boyunca bunları tekrarlayıp durdu ama kitaplarının nerede olduğunu ya da Nero'nun onlara ne yaptığını düşünmekten bir türlü uyku tutmadı. Thyon kitapları yakmış, belki de rutubetli bodrumuna atmış olabilirdi. Hatta sayfa sayfa koparıp kâğıttan kuşlar yaparak sarayının çatısından teker teker uçuruyor bile olabilirdi.

Lazlo sonunda uykuya dalabildiğinde, kitaplarının toprak altında olduğunu gördü. Üzerlerinde boy atan otlar rüzgârla salınırken. "Hıçkırık, Hıçkırık," diye fısıldıyor, bunu duyan herkesin gözleri dolmaya başlıyordu.

Thyon'un o kitapları *okuyabileceği* aklının ucundan bile geçmedi. Lazlo'nun odasıyla tam bir tezat oluşturan gösterişli odasında bir ayağını pofuduk tabureye uzatmış, ışık küresini yanına koymuş, hizmetçileri ona çay ve yemek getirirken o kitapları okuyacağını düşünmek imkânsızdı. Genç adamın kuğu tüyü kalemi ve beş asır önce Hıçkırık'tan gelen *lis* süslemeli hokkadaki ahtapot mürekkebiyle notlar aldığını düşünmek de akıl kârı değildi. Yakışıklı yüzünde alay ya da kötücül

bir ifade olmadan, bütün dikkatini vermiş, *hayranlıkla* o kitapları okuyan bir Thyon Nero...

Böylesi daha kötüydü.

Çünkü Lazlo, hayallerinin çalınamayacağını düşünüyorsa, Thyon Nero'yu fazlasıyla hafife almış demekti.

7

İmkânsız Hayal

Kitapları olmadan Lazlo, hayalleriyle bağının koptuğunu hissediyordu. Görünmez Şehir hiç bu kadar uzak olmamıştı. Sanki sis kalkmış, onu sinir bozucu gerçeklerle karşı karşıya bırakmıştı.

Hayali kitapları değildi. Bilakis hayallerini kitaplarının arasına sıkıştırmış, uzun süreler orada kalmasına göz yummuştu. Aslında Büyük Zosma Kütüphanesi'nde yapacağı, okuyacağı ya da bulacağı hiçbir şey, onu Hıçkırık'a daha yaklaştıramazdı.

Hayır, tek çaresi yola çıkmaktı.

Tabii söylemesi kolaydı. Her şeyden önce, çok uzaktı. Belki bir şekilde Elmuthaleth Çölü'nün batı kıyısındaki Alkonost'a varabilirdi.

Herhangi bir vasfı yoktu ama en azından oraya gidecek bir nakliyecinin yanında iş bulma ihtimali, küçük de olsa vardı.

Ama sonrasında tek başınaydı. Hiçbir rehber bir faranjiyi çölden geçirmezdi. Kimse ona deve de satmayacağından, çölü

kendi başına geçmesi gerekirdi ki bu da her açıdan intihar sayılırdı. Hem çölü geçmeyi bir şekilde başarsa bile, efsanelerde iblislerin yakıldığı anlatılan bembeyaz camdan Doruk Dağı'nı aşması gerekecekti. Dağı ancak Misrach Kalesi'nin kapılarından girerek aşabilirdi ama orada da casuslar, önlerine çıkan bütün faranjileri öldürüyorlardı.

Öte yandan şehir gerçekten öldüyse, bu sefer harabeleri araştırması gerekecekti. Hikâyelerde anlatılan rengârenk ve hayat dolu şehrin harabeleriyle karşılaşmayı hiç istemezdi. Ama şehir hâlâ yaşıyorsa, o zaman leş kargalarının saldırısına uğrayıp canlı canlı yenme ihtimali hiç az değildi.

O büyük hayalini kitaplarına saklamış olmasını anlamak zor değildi. Ama artık elinde bir tek hayali kalmıştı. Cesareti olmasa da bu hayale sımsıkı tutunmalıydı. Neresinden bakarsa baksın, bir şeyden emindi. İmkânsızdı. Hayaller hayal edeni seçiyorsa, bu seferki seçim son derece zavallıydı. Şimdiki hayal, Lazlo'dan çok daha cesur birini hak ediyordu. Yıldırımları, çığları, savaş çığlıklarını ve kasırgaları... *Ateşi* hak ediyordu.

Thyon Nero'nun bütün kitaplarını aldığı günden haftalar sonra, Lazlo diplerdeydi. Günler geçip gidiyor, duvarlar üstüne üstüne geliyordu. Çölleri ve muhteşem boş şehirleri hayal ediyor, her saniye hayatının akıp gittiğini hissediyordu. Sanki etten kemikten bir kum saatiydi. Kendini özlemle pencerelerden bakarken yakalıyor, gözlerini asla ulaşamayacağı ufuklardan alamıyordu.

İşte bu anlardan birinde o kuşu gördü.

Düşünce Pavyonu'ndaki merdivenlerden birine çıkmış, aşağıda volta atan sabırsız bir filozofun istediği kitapları toparlıyordu.

"Bütün gün bekleyemem," diye seslendi adam.

Ben bekleyebilirim, diye içinden geçiren Lazlo, merdivenle yana kaydı.

Kuzey duvarındaki en yüksek raf seviyesindeydi. Kitap bölmelerinin aralarındaki yuvalar, dar pencerelerden ibaretti. Raflar boyunca kayarken, arada bir dışarıdaki yaz göğünü görebiliyor, şehrin üzerinde bir köpek balığı yüzgeci gibi yükselen kayalıkları seçebiliyordu. Kitap bölmesi, pencere, kitap bölmesi, pencere...

Sonra gördü. Kendini rüzgâra bırakan bir kuş, havada süzülüyordu. Kuşlar tepenin etrafında bunu hep yapar, uçurtmalar gibi havada asılı dururlardı. Ama Lazlo bu kuşu daha önce hiç görmemişti. Merdivene yapışıp seyrederken yüreği yatışıyordu. Bembeyaz bir kuştu, yırtıcılar gibi gagası kıvrıktı ve pazar yerinde göçmenlerin taşıdığını gördüğü avcı kartallardan bile büyüktü. Devasaydı. Kanatları, küçük bir geminin yelkenleri kadardı. Her bir tüyü palalar kadar genişti. Ama Lazlo'nun asıl dikkatini çeken, kuşun rengi ya da devasalığı değildi. Başka bir şey daha vardı. Işık oyunu muydu? Sanki hatları... Bulanıktı. Sanki çayda eriyen şeker gibi masmavi gökyüzüne bulanıyordu.

Âdeta dünyanın tül perdesinden görünen bir hayaleti andırıyordu.

"Sen hâlâ ne yapıyorsun?" diye bağırdı filozof.

Lazlo ona aldırmadan eğilerek cama iyice yaklaştı. O sırada kuş dev kanatlarından birini hafifçe eğip zarafetle havada tur atmaya başladı. Gölgesi hemen altındaki yolda ilerleyen bir arabanın tavanına vuruyordu.

Kraliyet arabası. Lazlo hayretle yaklaştığında alnını cama çarptı. Dönemeçli yolda sadece araba yoktu, ardında ve

önünde ilerleyen askerlerin zırhları güneşin altında parlıyordu. Gözlerini kıstı. Birliklerden biri sanki diğerlerinden farklıydı ama bu kadar uzaktan anlamak kolay değildi. Birliğin zırhları parlamıyordu. Atları tuhaf bir ritimle yürüyordu. Kayalığın güney yüzünde yol kıvrılınca, konvoy gözden kayboldu. Bembeyaz dev kartal da arkalarından gitti. Sonra...

Belki Lazlo gözünü kaçırmıştı. Belki de sadece gözünü kırpmıştı. Hiç sanmıyordu ama sanki kuş bir anda havada buhar olup yok olmuştu. Bir an için oradaydı, sonra birden *puf*... Lazlo gözünü kırpsaydı bile, kuş bu kadar hızlı ortadan kaybolamazdı. Etrafta kuşu gizleyecek hiçbir şey yoktu. Lazlo'nun damarlarında dolaşan kanı ve özü apansız hızlandı. Nabzı davul gibiydi. Kuş, kaşla göz arasında öylece yok oluvermişti.

"Beni duyuyor musun?"

Filozof kızmaya başlamıştı.

Lazlo aşağı baktı. "Kraliçe bugün ziyarete mi geliyor?" diye seslendi.

"Ne? Hayır."

"Çünkü kraliyet arabası buraya doğru geliyor."

Yakınlarında oturan âlimler başlarını kaldırıp baktılar. Fısıltılar çoğaldı. Kraliyet ziyaretleri son derece nadirdi ve genellikle önceden haber verilirdi.

Biraz sonra âlimler çalıştıkları her şeyi olduğu yerde bırakıp dışarıdaki giriş avlusunda toplanmaya başladı. Merdivenden inen Lazlo da onlarla birlikte dışarı çıktı. Soruşturma masasındaki kütüphanecinin ona seslendiğini bile duymuyordu.

"Strange, nereye gidiyorsun? *Strange!*"

Kuş yok olmuştu. Sihirdi bu. Lazlo bunu ta içinden bi liyordu. Şehrin gerçek adına her ne olduysa, kesinlikle işin içinde büyü vardı. Lazlo bundan hiç şüphe duymamıştı ama kanıtını hiç görmeyeceğinden korkmuştu. Midesinde yuttu ğu dişler gibi onu ran iç korkusu, düşüncelere daldığı her sefe rinde âdeta bütün organlarını kemiriyordu.

İlk korkusu, büyünün kanıtını hiç görememekti.

İkinci olarak, Hıçkırık şehrinin başına ne geldiğini asla öğ renememekten korkuyordu.

Sonuncusuysa, şimdi olduğu gibi hep yalnız kalmaktı.

Hayatı boyunca zaman, sadece bildiği hızda akmıştı. Kum saatinden akan kum taneleri gibi telaşsız... Ve kum saati ger çek olsaydı, dibini ve boğazını oluşturan Lazlo'nun geçmi şiyle bugününün kum taneleri, herhâlde cübbesiyle gözleri kadar gri olur ama geleceğini temsil eden üst kısmında parlak renklerden bir fırtına kopardı. Gök mavisiyle tarçın rengi, göz alan beyaz ve altın sarısı... Svitsah'ların pembe kanı. O yüzden umut etti, hayal kurdu. Zaman kum taneleri gibi teker teker akarken, grilikler hayallerine dönüşecek, hayatının kum saati ışık saçacaktı.

Ve o kuş, büyünün kanıtıydı. Kavramanın ötesindeydi. Bir çekim, bir dirençti. Sanki... Sanki sayfayı çevirmişti ve hikâye henüz yeni başlıyordu. Bildiği hâlde unuttuğu bir hikâye gibi, içinde belli belirsiz bir aşinalık vardı.

Dahası o kuşu gördüğü anda, nasıl açıklayacağını bilemese de kum saatinin *parçalandığını* hissetmişti. Buz gibi gri akan günler geride kalmış, gelecek umudu kıpırdanmaya başlamış tı. Lazlo'nun hayali her yerdeydi. Fırtına renkleri artık gele ceği değil, o andaki, oracıktaki tufanı temsil ediyordu. Lazlo ne olduğunu bilmiyordu. Ama şömine rafının ucundan yere

dlüştüp parçalanan kum saatinin ayaklarına uçuşan cam par
çaları gibi, bir şeylerin olduğundan emindi.

Hem de o anda, orada.

8

Tizerkane

Askeri birlikler ve kraliyet arabasının atları, nallarını takırdatarak kütüphanenin büyük avlusuna girdi. Saraylılar görkemleriyle her zaman ilgi merkezi olmuşlardı ama ruhu bedenini terk ederek önden koşmuş gibi, Lazlo'yu durduran bu görkem değildi. Tabii ki ruhu bedenini terk etmemişti, sadece belki boynunu uzatmıştı. Boynunu uzatan bir *ruh*.

Böylesi muhteşem bir görüntüyü hayatı boyunca tecrübe etmemişti.

Savaşçılar. Kraliçenin ardından atlarıyla gelen adamlar için kullanılabilecek tek kelime buydu. Zosma askerleri değillerdi. Saray askerleri savaşta bile kadim çarpışmalara ve kan çığlıklarına ait *savaşçı* kelimesini hak etmiyordu.

Uzun miğferleri, bronz göğüs zırhları ve sırtlarına kayışla bağladıkları baltalarıyla, bu adamlar tam birer savaşçı gibi görünüyorlardı. Herkese tepeden bakıyorlardı. Atları doğal olamayacak kadar boyluydu. Aslında at da değillerdi. Kimse bunlar kadar kıvrak, muhteşem ve karmaşık yaratıklar görmemişti. Boyunları balıkçıl kuşlarınki kadar uzundu, çok

eklemli bacakları sırım gibiydi, geyiği andıran yüzlerini kocaman, koyu gözleri ve kar beyazı tüyleri andıran kulakları tamamlıyordu. Bir de dallanıp budaklanan ve altınla kaplanmış gibi ışıldayan devasa boynuzları vardı. *Lis*. Boynuzlar aslında *spektralis*'ti, çünkü bu yaratıklar *spektral*'lerdi. Avluda toplanan ve hâlâ akın akın gelmekte olanlar arasında sadece Lazlo, Görünmez Şehir'den gelen beyaz aygırları ve savaşçıları tanımıştı.

"*Tizerkane*," diye fısıldadı.

Tizerkane. Kanlı canlı. Bu savaşçılar hâlâ hayattaysa, demek ki şehir de hâlâ yaşıyordu. İki asırdır tek bir ima ya da ipucu bile duyulmamıştı ve şimdi Tizerkane savaşçıları atlarıyla Büyük Kütüphane'nin kapılarından içeri giriyorlardı. Anın göz kamaştıran imkânsızlığında Lazlo, beklemekten yorulan hayallerinin... Sonunda onu bulmaya geldiğini hissetmekten kendini alamıyordu.

Savaşçıların miğferlerindeki uzun dişler, ravid dişleriydi ve kemerlerindeki küçük kafeslerde akrepleri vardı. Hepsi erkek de değildi. Biraz dikkatle bakıldığında, bronz göğüs zırhlarının gerçekçi bir şekilde dövüldüğü belli oluyordu. Yarısının göğüsleri küçüktü. Diğer yarısının dolgun göğüsleri vardı. Göbek deliklerinin etrafındaki metale, verimli çağlarına ulaştığında Görünmez Şehir'deki bütün kadınlara verilen *elilith* dövmesi işlenmişti. Ama bütün bu ayrıntılar, ilk anın heyecanıyla fark edilmiyordu bile.

Herkesin bakışları en öndeki adama kilitlenmişti.

Öndekinin, diğerlerinin aksine, miğferi ve göğüs zırhı yoktu. Kendini gizlemediği için çok daha insandı ama diğerlerinin yanında asla sönük durmuyordu. Ne genç ne yaşlıydı. Simsiyah, gür saçları yeni ağarmaya başlamıştı. Güneşten

meşin gibi sertleşen köşeli bir yüzü vardı. Kıstığı çakmak gibi gözleri güleçti. Etrafına hayat enerjisi saçıyor, sanki dünyanın bütün havasını ciğerlerine çekiyor, geriye kalanlar için sadece katıksız bir iyilik bırakıyordu. Güçlüydü, göğsü ve omuzları normal bir erkeğin iki katıydı. Altın renkli kalın şeritler pazılarını sarıyordu. Boynu ne olduğu anlaşılamayan dövmelerle kararmıştı. Bronz zırh yerine koyu sarı bir kürk yelek giymişti ve yıpranmış geniş kemerinin iki yanından, iki uzun kılıç sarkıyordu. *Hreshtek*, diye içinden geçiren Lazlo, elma dalından yaptığı kılıçlarının hayalet kabzalarını, bütün sertliği ve ağırlığıyla avucunda hissedebiliyordu. Anılar zihnine hücum etmişti. Üstünden on beş yıl geçmiş olsa da yüz köklü düşmanını kaçırdığı o gün, on beş *dakika* önceymiş gibi geliyordu.

Çok uzun zaman önceydi. O zamanlar hâlâ çılgındı. Güçlüydü.

Gökyüzüne baktı ama hayalet kuşu göremedi. Avluya ölüm sessizliği hâkim olmuştu. Bir tek atların toynak sesleri yankılanıyordu. Spektraller ses çıkarmıyor, dansçıların zarafetiyle kıpırdıyorlardı. Düşük rütbeli bir er, kraliyet arabasının kapısını açınca Kraliçe göründü. Âlimler Locası'nın başkanı ve Büyük Kütüphane'nin müdürü Efendi Ellemire hemen elini uzatıp kadının inmesine yardım etti. Gök gürültüsünü andıran sesiyle iri yarı bir adamdı, buna rağmen davetsiz misafirlerin şaşkınlığıyla dilini yutmuşa benziyordu. O sırada Altınhane yönünden topuk sesleri duyuldu. Uzun adımlar. Kendinden emin adımlar.

Başlar dalga hâlinde sesin geldiği yere döndü. Lazlo'nun bakmasına gerek yoktu. Taşlar yerine oturuyordu. Kitaplarının neden istenmiş olduğu şimdi anlaşılıyordu. Thyon o kitapları yakmamış, kâğıttan kuşlar yapıp havaya fırlatmamıştı.

Muhtemelen bu sıra dışı ziyaretten haberi vardı. Demek ki kitapları okumuştu. Hazırlanmıştı. Elbette öyleydi.

Thyon kararlı adımlarla yaklaştı. Vaftiz annesinin elini öpmek için eğildi, ardından kütüphanenin asıl müdürü *kendisiymiş* gibi Efendi Ellemire'ye kısaca bir şeyler söyleyip Tizerkane birliğine döndü. "*Azer meret* Eril-Fane," derken sesi pürüzsüz ve güçlüydü. "*Onora enet, en shamir.*"

Hoş geldiniz Eril-Fane. Varlığınız bizim için şereftir.

Lazlo, sanki her şeyi çok uzaktan duyuyordu. Görünmez Şehir'de misafirlerin geleneksel karşılama sözüydü bu. Kelimesi kelimesine kitaplarından öğrenilmişti.

Görünmez Şehir dili için oluşturduğu sözlük ve alfabedeki anlaşılmaz aksanları çözmek için yıllarını vermişti. Yıllarını. Ve Thyon bu sözleri, nadir ve değerli taşlar gibi değil de yerde bulduğu sıradan bir çakıl taşıymış gibi öylece söyleyivermişti.

Thyon'un Eril-Fane dediği savaşçı, kendi dilinde karşılanmanın tatlı hayretiyle, anında nazikçe karşılık verdi. *Biz de konukseverliğinize minnettarız.* Lazlo anlamıştı. Görünmez Şehir'den gelen birinin ağzından ilk defa duyuyordu ve tam da hayal ettiği gibiydi. Balla yazılmış bir el yazısı gibi.

Lazlo anlasa da Thyon anlamamıştı. Yine de durumu iyi kurtarıp ortak dilde konuşmaya başlamadan önce keyifle gülümsedi. "Bugün hayal gibi. Bir Tizerkane savaşçısını kendi gözlerimle göreceğim aklımın ucundan bile geçmezdi."

"Büyük Zosma Kütüphanesi'yle ilgili duyduklarımın doğru olduğunu görüyorum," diye karşılık verdi Eril-Fane. Çok iyi konuştuğu ortak dilde, aksanı yüzünden yumuşak heceler bronz üzerindeki ışıltılı lekeler gibiydi. "Rüzgâr gerçekten de emrinizde ve bilgi bu kapılardan bütün dünyaya yayılıyor."

Thyon rahat rahat güldü. "Keşke o kadar basit olsaydı. Hayır, bu çok daha zorlu bir iş ama öğrenilebilecek bir şey varsa, burada öğrenilebileceğini rahatlıkla söyleyebilirim. Büyüleyici tarihçenizin yanında, kütüphanemizin esamesi bile okunmaz."

Eril-Fane aşağı atladığında, bir savaşçı daha onu takip etti. Dimdik duran uzun boylu kadın, gölgesi gibiydi. Diğerleri yerlerinden kıpırdamadı, yüzleri Zosma askerleri kadar ifadesizdi. Gerçi hepsi generalleri gibi hayat doluydu. Pürdikkat kesilmişlerdi. Aradaki tek fark buydu. Zosma askerleri atlarının üstündeki heykellere benziyorlardı, boş gözlerini boşluğa dikmişlerdi. Heykeltıraş elinden doğmuş bile olabilirlerdi. Ama Tizerkane askerleri onlara bakan âlimlerle göz göze geliyordu. Ravid dişlerinin çevrelediği yüzleri hırçın görünse de hayranlık uyandırıcıydı. Hırslı, hatta umutluydular. İnsanüstü görünüyorlardı. Sarsıcı bir görüntüydü. Harikaydı.

Eril-Fane, "Burası yolculuğumuzun ilk durağı değil," derken, sesi sert bir müzik gibiydi. "Ama tanıdık sözlerle karşılandığımız ilk durak. Âlimler göreceğimi sanıyordum ama âlimlerin ilgi konusu olacağımız hiç aklıma gelmemişti."

"Bundan nasıl şüphe edersiniz efendim?" dedi Thyon, bütün içtenliğiyle. "Şehriniz, beş yaşındayken bile hayallerimi süslüyordu. Meyve bahçelerinde Tizerkane oyunu oynardım ve nedense... Şehrin isminin beynimden çekilip alındığını hissetmiştim."

Bazı anlar öylesine ağırdı ki olduğu yerde mekânı ve zamanı oyarak bir topaç gibi döner, dünyayı allak bullak ederdi. İşte bu da o anlardan biriydi. Lazlo donakalmıştı. Kulakları çınlıyor, âdeta kükrüyordu. Kitapları olmadan, iki kalbi de

göğsünden sökülmüş gibi hissetmişti kendini. Şimdiyse bütün *bedeni* paramparçaydı.

Dahası vardı. Kraliçe ve Efendi Ellemire sohbete katıldılar. Lazlo hepsini duyuyordu. Uzaklardaki masal şehrinin gizemlerine karşı duydukları ilgiyi anlatıyor, ziyaretlerini haber aldıklarında ne kadar heyecanlandıklarını söylüyorlardı. İkna ediciydiler. Dinleyen hiç kimse, daha bir hafta öncesine kadar, Hıçkırık'ı bir an olsun anmadıklarını düşünmezdi. Muhtemelen toplanan bütün âlimler, loca başkanı ve ağarmaya başlayan kıvırcık saçlarının üzerine yerleştirdiği paha biçilmez yeni lis tacıyla, Kraliçe'nin uzun zamandır böylesine derinden etkilendikleri bir konuda kendilerini cahil hissediyordu.

"Efendim," dedi Ellemire. Thyon'a üstünlüğünü kanıtlamaya çalışıyormuş gibiydi. "Hıçkırık'tan yeni haberler var mı?"

Yanlış bir adım atmıştı. Savaşçı istifini bozmasa da duyduğu kelime canını yakmış gibi yüzünün ekşimesini saklayamıyordu.

"Ben bu kelimeyi kullanmaktan hiç hoşlanmadım," diye araya girdi Thyon. Rahibe günahını itiraf eden biri gibi yumuşacık bir sesle konuşuyordu. "Dilimi yakıyor. Bence Görünmez Şehir daha uygun."

Lazlo iki kalbine bir bıçak darbesi daha almıştı. Ama Thyon, düşünceli de olsa Eril-Fane'nin bakışlarını üzerine çekmeyi başarmıştı. "Bu ismi biz de kullanmıyoruz," dedi.

"Peki, siz hangi ismi kullanıyorsunuz?" diye mızmızlandı Kraliçe.

"*Vatan* diyoruz Majesteleri."

"Ve vatanınızdan çok uzaksınız," dedi Thyon, sadede gelerek.

"Nedenini merak ediyor olmalısınız."

"İtiraf etmeliyim ki birçok şeyin yanı sıra bunu da merak ediyorum. Öğrenmenin ve umudun muhteşem şehrine bir kez daha hoş geldiniz. Umarız hizmetimizden memnun kalırsınız."

"Memnunum," dedi savaşçı. "Tahmin edebileceğinizden de çok."

İçeri girerlerken, Lazlo arkalarından izlemekten başka bir şey yapamadı. İki kalbi de kor gibi yanıyordu. İçini *ateş* sarmıştı. Yakıcı bir ateş değildi, sadece oradaydı ama gün bitmeden meleklerin kanatları gibi alev alacaktı.

9

Nadir Bir Fırsat

Söz hızla yayıldı. Ziyaretçiler âlimlerle görüşmek istiyordu.

"Ne istiyorlar acaba?" diye merak içindeydiler Kraliyet Sahnesi'ne akan âlimler. Katılım büyüktü. Savaşçıları gördüklerinde merakları kabarmadıysa bile, şimdi "nadir bir fırsattan" bahsediliyordu. Koltuklarına yerleşirken herkes bunu konuşuyordu.

"Çeyiz sandığı büyüklüğünde değerli taşlarla dolu bir kutu getirdikleri söyleniyor."

"Tacı gördün *mü*? Lis..."

"Hele o *yaratıklar*? O boynuzların tek bir darbesiyle krallıklar dağılır."

"İnsan yaklaşmaya korkuyor."

"Savaşçılar!"

"Bazıları *kadın!*"

"Böyle çılgın bir ahlaksızlık görülmemiştir!"

Ama çoğu, generali merak ediyordu. "Bir kahramanmış," diyen birini duydu Lazlo. "Hıçkırık'ın kurtarıcısıymış."

"Kurtarıcı mı? Kimden kurtarmış?"

"Kim ya da *ne?*" diye imalı bir cevap geldi. "Bilmiyorum ama *Tanrıkatili* diye duydum."

Bu yeni bilgi karşısında Lazlo'nun aklındaki her şey gerilere çekildi. *Tanrıkatili.* Büyülenmişti. Bir savaşçı, *tanrı* sıfatında nasıl bir şeyi katletmiş olabilirdi ki? On beş yıldır, Hıçkırık gizemleri bir an olsun beyninden çıkmamıştı. Son yedi yıldır, Görünmez Şehir'de ne olduğunu öğrenebilmek için bütün kütüphanenin her köşesine bakmıştı. Ve şimdi aradığı cevapların sahibi Tizerkane'le aynı çatının altında olmasına rağmen yeni sorular baş gösteriyordu. *Burada ne işleri vardı?* Nero'nun ihaneti bir yana, şaşkınlığı daha da büyüyordu. *Nadir bir fırsat.* Yıllardır umut ettiği şey miydi bu? Gerçekten öyleyse? Bütün hayallerinde... Ve dahi bütün hayal kırıklıklarında, imkânsız hayalinin öylece... Kütüphanenin kapılarından içeri girebileceğini asla tahmin etmemişti.

Kırmızı cübbelilerin arasına oturmadan, tiyatronun en arkalarındaki gölgelerin arasında duruyordu. Kütüphaneciler değil, âlimler çağrılmıştı, kovulma riskini almak istemiyordu.

Eril-Fane sahneye çıktığında bütün tiyatro anında sustu. Âlimlerin çoğu onu yeni görüyordu ama özenle geliştirdikleri kuşkuculuklarının çöküverdiği, âdeta çıplak gözle görülebiliyordu.

Katledilmesi gereken bir tanrı varsa, bu işi ancak bu adam yapabilirdi.

Tanrıkatili söze başladığında, Lazlo nabzını kulaklarında hissedebiliyordu. "Şehrimin haritadan kaybolmasının üstünden iki asır geçti," diyordu. "Bir gün hikâyesi anlatılır ama o gün bugün değil. Bugün sadece çok uzun, karanlık bir dönemden canlı ve güçlü çıktığımızı söylemekle yetineceğim. Zorlukları ardımızda bıraktık. Biri hariç." Durdu. Sesi kasvet

ve ciddiyetle koyulaşmıştı. Hıçkırık gizemleri, kendi kahramanının yüzünden okunabiliyordu. "O... Karanlık günlerimizin gölgesi hâlâ peşimizde. Herhangi bir tehlike teşkil etmiyor. Bu kadarını söyleyebilirim. Korkacak hiçbir şey yok. Sizi temin ederim." Tekrar sustuğunda, Lazlo başını öne uzattı. Zorlukla nefes alıyordu. *Neden* bir şeyleri temin etme ihtiyacı duymuştu? Neden korkuyorlardı? *Yoksa...*

"Belki biliyorsunuzdur," diye devam etti adam. "Şehrim faranjilere yasaktı. Yani yabancılara." Belli belirsiz gülümseyip ekledi. "Nazikçe tabii," dediğinde, koltuklardan alçak sesli kahkahalar yükseldi. "Aynı zamanda şanslarını denemekte ısrar eden faranjilerin idam edildiğini de duymuşsunuzdur."

Kahkahalar söndü.

"Güzel yürekli Kraliçenizin bizi daha güzel karşılamasına minnettarım."

Şimdiki kahkahalar tereddütlüydü. Tizerkane generalinin tavrı sıcaktı. Âdeta dumanı tüten bir çay gibiydi. Ona bakan biri şöyle düşünürdü: *Ne kadar muhteşem bir adam. Üstelik de iyi biri.* Oysa bu iki özelliğe çok az insan sahip olurdu.

"Elmuthaleth'in bu yakasında doğan hiç kimse, çölün diğer yakasında nasıl bir dünya olduğunu asla göremedi. Ama bu, değişmek üzere." Lazlo, çınlayan kulaklarına rağmen tek bir kelimeyi bile kaçırmıyordu. "Sizi davet etmeye geldim. Şahsi misafirlerim olarak şehrimi ziyaret etmenizi istiyorum. Bahsettiğim son sorunu kendi başımıza çözemedik. Kütüphanemiz ve üniversitemiz, iki asır önce yerle bir oldu. Hem de bilginlerimizle birlikte. O yüzden, ihtiyaç duyduğumuz bilgi ve tecrübeden eksiğiz. Matematik, mühendislik, metalürji..." Parmaklarının belli belirsiz hareketi, daha fazlasına da ihtiyaç duydukları anlamına geliyordu. "Ta uzaklar-

10

Henüz Anlatılmamış Bir Hikâye

Tanrıkatili iki gün boyunca Büyük Zosma Kütüphanesi'nin âlimleriyle görüştü. Sonunda sadece üç kişiyi kafileye seçti: Bir matematikçi, bir doğa filozofu ve kimse için sürpriz olmayan simyacı Thyon Nero. Lazlo görüşmeye bile çağrılmamıştı. Onunla görüşmeyi reddeden, Eril-Fane değildi. Görüşmeleri Efendi Ellemire düzenliyordu.

"Eee, ne istiyorsun?" diye sordu sabırsızlıkla, kuyrukta sıra Lazlo'ya geldiğinde. "Birinden haber mi getirdin?"

"Efendim? Hayır," dedi Lazlo. "Ben... Ben görüşmek istiyorum. Lütfen."

"*Sen?* Görüşmek? Kütüphanecilerle ilgilendiğini hiç sanmıyorum çocuk."

Etraftaki diğer âlimler de dalgalarını geçtiler. "Bilmiyor musun Ellemire? Strange bir kütüphaneci değil. O kendi kendini yetiştiren bir âlim. *Masalların* âlimi."

"Üzgünüm," diye kestirip attı lonca başkanı. Küçümseyen göz kapakları yarıya inmişti. "Eril-Fane masallardan bahsetmedi."

"Belki Hıçkırık'ta elf sorunu yaşıyorlardır," diye atladı bir başka âlim. "Elf tuzaklarının nasıl kurulacağını biliyor musun Strange?"

"Ya da ejderhalar. Belki de sorun ejderhalardır."

Başka âlimler de dalga geçerken Lazlo, "Sadece onunla konuşma şansı istiyorum," dese de çaresizdi. Efendi Ellemire, "son derece vasıfsız" birini görüşmeye alarak "misafirlerinin değerli zamanını" boşa harcayamazdı. Lazlo da üsteleme cesaretini kendinde bulamadı. Aslına bakılırsa, Tanrıkatili'yle görüşmeye girse *bile* ne söyleyeceğini bilmiyordu. Kendini önermek için ne söyleyebilirdi ki? *Bir sürü hikâye biliyorum* mu diyecekti?

Hayatında ilk defa, başkalarının ona hissettiği küçümsemeyi kendi de hissediyordu.

Bir hayale tutkuyla bağlıydı. Oysa hayaller, başkalarının ayrıcalığında değil miydi? Bu ayrıcalık sahiplerinin tutkuları bile yoktu. Bütün olasılıklara karşın Lazlo'nun imkânsız hayali, çölleri ve dağları aşıp Zosma'ya gelmiş, beklenmedik bir davet getirmişti.

Ama davet edilen Lazlo değildi.

"Sana bir teşekkür borçluyum," dedi Thyon Nero, her şeye karar verildikten sonra. Tizerkane birliği artık ayrılmaya hazırlanıyordu.

Lazlo ona boş gözlerle bakakaldı. Neyin teşekkürü? Yapayalnız ve çaresiz kaldığında ona yardım ettiği için miydi? Şöhretinin ve kaderinin sırrını ona teslim ettiği için miydi? Kraliyet hazinesini kurtarıp Zosma'nın askerlerine maaş ödemesini sağladığı ve savaşı önlediği için miydi?

Hayır. Hiçbiri değildi. "Kitapların son derece faydalıydı," diyordu Thyon. "Tabii artık gerçek âlimler Hıçkırık

konusuna eğileceklerdir, böylece amatörlerin notlarına ihtiyaç kalmayacak. Yine de fena iş değildi. Kendinle gurur duymalısın."

Gurur. Lazlo, daha önceki tek teşekkürü hatırlıyordu ve içten olduğunu hiç düşünmemişti. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Seçilmişlerle birlikte olman gerekmiyor mu?"

Tizerkane birliği bembeyaz spektrallerine binmişti, bronz zırhlarıyla son derece bıçkın ve canlı görünüyorlardı. Eril-Fane, Kraliçe'yle vedalaşıyordu. Matematikçi ve doğa filozofu onlarla birlikteydi. Seçilmiş âlimler bugün onlarla gitmeyecek, dört ay sonra bütün kafile Alkonost'taki kervansarayda buluşacak, oradan hep birlikte Elmuthaleth Çölü'nü geçeceklerdi. Böylece çalışmalarını toparlayıp uzun yolculuk için kendilerini hazırlayabileceklerdi. Hiçbiri maceracı bir ruha sahip değildi. En azından şimdilik öyleydi. Bu dört ay içinde Tizerkane birliği seyahatine devam edecek, Syriza, Thanagost ve Maialen Krallıkları'nda kafile için yeni üyeler arayacaklardı. Yine de Lazlo, Thyon'un neden hâlâ seçilmeyenlerin arasında takıldığını anlayamıyordu. Tabii derdi böbürlenmekse, durum değişirdi.

"Ah, gideceğim," dedi genç simyacı. "Sadece kitaplarının çok faydalı olduğunu söylemek istedim. Eril-Fane, şehirle ilgili bilgim karşısında çok etkilendi. Biliyor musun? Dışarıdan olduğu hâlde şehir hakkında bu kadar çok şey bilen biriyle ilk kez karşılaştığını söyledi. Çok hoş, değil mi?"

Lazlo'nun aklından geçen kelime, *hoş* değildi.

"Neyse," diye devam etti Thyon. "Çalışmalarının boşa gittiğini düşünerek üzülmeni istemedim."

Lazlo'nun öfkeyle ya da kıskançlıkla işi olmazdı ama şu anda ikisi de içini yakıyordu. Sanki kanı öfke ve kıskançlıkla

alev almış, vücudunda dolaşırken bütün damarlarını yakıyor, geriye sadece kül bırakıyordu. "Niye gitmek istiyorsun ki?" dedi, buruk bir sesle. "Senlik bir şey değil."

Thyon omuz silkti. Kusursuz görünüyordu. Ütülü kıyafetleri ve mükemmel tıraşı. Nazik sesi ve gamsız tavrı... "Hakkımda hikâyeler anlatılacak Strange. Bunu takdir etmelisin. Bu hikâyelerde biraz macera olması fena mı olur? Laboratuvardaki hayatım son derece sönük bir efsane olur."

Efsane mi? Azoth özünü damıtıp krallıkları kurtaran altın vaftiz oğulun hikâyesi... İşte mesele buydu. Önemli olan Hıçkırık değil, sadece ve sadece *kendisiydi*. Lazlo'nun sırtına vurdu. "Gidip uğurlayayım. Merak etme Strange. Kitaplarını geri alacaksın."

Kitaplarına kavuşmak Lazlo'nun içini rahatlatmıyordu. Yıllarca o kitaplar hayallerini temsil etmişti. Şimdiyse en büyük hayalinin sönmesi anlamına geliyordu.

"Bu kadar karamsar olma," dedi Thyon. "Bir gün geri döneceğim ve o zaman, sana söz veriyorum..." Elini kalbine götürdü. "Sana Hıçkırık gizemlerini eksiksiz anlatacağım."

Lazlo uyuşmuş hâlde genç adamın uzaklaşmasını seyretti. Hiç adil değildi. Bunun çocukça bir düşünce olduğunu biliyordu. Hem hayatın adil olmadığını ondan daha iyi bilecek kimse var mıydı ki? Daha konuşmaya ya da yürümeye bile başlamadan bu gerçeği öğrenmişti. Ama *bu durumu* nasıl kabullenebilirdi? Şansının ayağına kadar gelip uçtuğunu, denemesine bile fırsat verilmediğini bile bile hayatına nasıl devam edebilirdi? Şimdi burada, herkesin önünde öne çıkıp Eril-Fane'yle doğrudan konuştuğunu gözünde canlandırabiliyordu. Düşüncesiyle bile yanakları yanmaya başladı, konuşmadığı hâlde sesi kısıldı, âdeta taş kesildi.

Efendi Hyrrokkin biraz sonra yanına gelip avuturcasına koluna dokundu. "Zor olduğunu biliyorum Strange. Ama geçecek. Bazıları muhteşem işler yapmak üzere doğmuştur, diğerleriyse bu muhteşem işleri yapacak muhteşem adamlara *yardım* eder. Bunda utanılacak bir şey yok."

Lazlo kahkaha atmak üzereydi. Muhteşem altın vaftiz oğlun, kendisinden zaten yeterli yardımı aldığını öğrense, Efendi Hyrrokkin acaba ne derdi? Azoth özünün nasıl damıtılacağının bir masaldaki bilgi kırıntısıyla keşfedildiğini öğrenen âlimler onunla yine dalga geçerler miydi? *Kahvaltı Mucizeleri* kitabıyla gittiği sabah, Thyon'un, hikâyesini sahiplenebileceği aklının ucundan bile geçmemişti. Ama... Bu, *onun* hikâyesiydi.

Hayalci Strange diyorlardı ona ve bu hayal onundu.

"Muhteşem adamların muhteşem işler yapmasına yardım etmek istiyorum," dedi. "Eril-Fane'ye yardım etmek istiyorum. Görünmez Şehir'e yardım etmek istiyorum."

"Oğlum," derken Efendi Hyrrokkin'in sesi hüzünlü ve nazikti. "*Sen* nasıl yardım edebilirsin ki?"

Lazlo nasılını bilmese de bir şeyi çok iyi biliyordu. Burada kalırsa asla yardım edemeyecekti. Eril-Fane'yle Thyon'un vedalaşmasını izledi. Işıltılı bir sahneydi. Kraliyet, savaşçılar, görkemli yaratıklar... Eril-Fane kendi spektraline bindi. Thyon da mükemmel tablonun mükemmel bir unsuru gibi yanında duruyordu. Bazıları bu sahneler için doğardı. En azından Efendi Hyrrokkin buna inanıyordu ve hayatı boyunca Lazlo'ya bu öğretilmişti. Peki diğerleri? Diğerleri kalabalıkta hiçbir şey yapmadan, hiçbir şey denemeden, hiçbir şey söylemeden paylarına düşen bütün *acıları* kabullenmekle mi yetineceklerdi?

Hayır. *Hayır.*

"Bekleyin! Lütfen!"

Kelimeler onun ağzından çıkmıştı. Oracıkta, herkesin önünde. Kalbi kulaklarında atıyordu. Başının içinde şimşekler çakıyordu. Âlimler, kimin konuştuğunu görmek için başlarını uzatınca, kalabalığın arasından sıyrılarak yumuşak bir sesle konuşan mahcup gözlü acemi kütüphaneci olduğunu görüp şaşırdılar. Hatta hayrete düştüler. Lazlo'nun kendisi de kendine hayret ediyordu. Başka bir dünyaya adım atıyormuş gibi ilerledi. Eril-Fane onu duymuş, soran gözlerle omzunun üzerinden bakıyordu. Lazlo ayaklarının ve bacaklarının kontrolünü yitirmişti. Tek bildiği, o anda havada bile süzülüyor olabileceğiydi, çünkü yürüse ayaklarını ve bacaklarını hissetmesi gerekirdi. Gösterdiği cesaret varlığına tezattı ama bu son şansıydı. Ya harekete geçecek ya da hayalini sonsuza kadar kaybedecekti. Durmadı.

"Benim adım Lazlo Strange," diye seslendiğinde, bütün Tizerkane savaşçıları başlarını çevirip ona bakmaya başlamıştı. Gözlerinde canlı bir şaşkınlık vardı. Bunun nedeni sadece Lazlo'nun seslenmiş olması değil, aynı zamanda Görünmez dilinde konuştuğu içindi. Thyon'un aksine kelimeleri sıradan bir şeymiş gibi ağzına almamış, her birine nadir ve değerli bir taş gibi önem vermişti. Çatlak sesine rağmen bütün saygısıyla dile getirdiği kelimeler, âdeta birer büyü sözüydü. "Biraz zamanınızı rica edebilir miyim?" diye sordu, yine onların dilinde. Aklını kaçırdığını hissetse de delirmiş gibi görünmemiş olmalıydı ki Eril-Fane spektralinden inip ona bakmış, sonra başını sallayarak yaklaşmasına izin vermişti.

"Bu kim?" diyordu Kraliçe, sinirli bir sesle. "Ne diyor?"

Thyon da öne gelmişti. Gözleri Lazlo'yla Eril-Fane arasında mekik dokuyordu. "Efendim," derken, sesindeki o pürüzsüzlük bozulmuştu. "Merak etmeyin. Kendisi sadece bir kütüphanecidir."

Eril-Fane kaşlarını çattı. "Sadece mi?"

Thyon, *Lazlo Strange'in Bütün Eserlerini* gerçekten okumuş olsaydı, eski Hıçkırık'ta kütüphanecilerin aynı zamanda âlim sayıldığını, Zosma'da olduğu gibi hizmetçi olarak görülmediklerini de bilirdi. Hata yaptığını anlayınca genç simyacı telaşla ekledi. "Sadece aradığınız uzmanlıklardan biri olmadığını kastetmiştim."

"Anlıyorum," diyen Eril-Fane, bütün dikkatini Lazlo'ya verdi. Ve kendi dilinde, Lazlo'nun yabancı kulağına ulaştığında anlaşılır olması için özenli bir aksanla sordu. "Senin için ne yapabilirim delikanlı?"

Konuşulan dil, Lazlo'yu zorluyordu. Yine de gramerinden emin olmamakla birlikte cevap vermeyi başardı. "Sizinle gelmek istiyorum. Lütfen. Size hizmet etmeme izin verin."

Eril-Fane şaşırmıştı. "Peki, daha önce niye gelmedin?"

"Ben... İzin verilmedi efendim," dedi Lazlo.

"Anlıyorum," dedi bir kez daha Eril-Fane. Lazlo, adamın sesinde bir memnuniyetsizlik duyduğunu sandı. "Dilimizi nasıl öğrendin?"

Lazlo tereddütle cevap verdi. "Ben... Ben eski ticaret belgelerinden bir anahtar oluşturdum. Başlangıç buydu. Sonra mektuplar ve kitaplar buldum." Başka ne diyebilirdi ki? *Yüzlerce* saat tüccar defterlerini incelediğini mi? Loş ışıkta notaları andıran harflerin kıvrımlarına kafa yorduğunu mu? Bir matematikçinin sayılara yatkın olduğu ya da flütün nefesle ses çıkarması gibi beyninin bu işe yatkın olduğunu nasıl açık-

layabilirdi ki? Açıklayamazdı. O yüzden sadece, "Yedi yılımı aldı," demekle yetindi.

Eril-Fane başını hafifçe çevirip yan gözle, panikle kaskatı kesilen Thyon Nero'ya baktı. Sanki simyacının yüzeysel bilgileriyle Lazlo'nun derin bilgisini karşılaştırıyordu. "Peki, *neden* öğrendin?" diye sordu.

Lazlo tam olarak ne söylediğinden emin değildi ama denedi. "Çünkü şehrinize hayranım. Gerçek adının tadı hâlâ dilimde ve büyünün gerçek olduğunu biliyorum. Çünkü o gün hissetmiştim ve o günden beri tek istediğim bulmaktı."

"Büyüyü mü? Yoksa şehrimi mi?"

"Şehrinizi," dedi Lazlo. "İkisini de. Ama büyü..." Doğru kelimeleri bulamayınca can sıkıntısıyla ortak dille devam etmeye karar verdi. "Büyünün karanlık olmasından korkuyorum," dedi. "Hele bir ismi silebilecek kadar güçlüyse. Bu benim tek tecrübemdi. Şey..." duraksadı. "Beyaz kuşu görene kadar."

"Ne?" Tanrıkatili aniden ciddileşmişti. "Ne beyaz kuşu?"

"Şu... Hayalet kartal," dedi Lazlo. "Sizin değil mi? Sizinle birlikte geldi, o yüzden sizin olduğunu düşündüm."

"O burada mı?" diye sordu Eril-Fane ısrarla. Gökyüzünü gözleriyle tarıyor, çatılara bakıyordu. "Onu ne zaman gördün? Nerede?"

Lazlo, sarayın ötesini işaret etti. "Yoldan gelirken, sanki sizi takip ediyordu. Sonra bir anda gözden kayboldu."

"Haydi ama *Strange!*" diye araya girdi Thyon. Acı çekiyormuş gibi görünüyordu. "Sen nelerden bahsediyorsun böyle? Gözden kaybolan kuşlar falan?" Aptallık eden bir çocuğa gülüyormuş gibi bir kahkaha atsa da ortama fena hâlde ters düşmüştü. "Artık misafirimizi rahat bırakmanı rica etmem gerekiyor. Hemen geri dön ve yerini bil."

Lazlo ona baktı. Simyacının eli istemsizce kılıcının kabzasına gitmişti ama bakışlarındaki öfkede herhangi istemsiz bir hâl yoktu. Sadece öfke de değildi, aynı zamanda korkuyordu. Lazlo anlamıştı. Böylesi bir terbiyesizlikten sonra, kütüphanedeki yerinden olacaktı. Ve sırla birlikte gitmesine asla izin verilmeyecekti. Öne çıkarak her şeyini tehlikeye atmıştı. Birden her şey çok açık biçimde gözünün önüne serilmişti. Tekrar Eril-Fane'ye dönerken, tuhaf olduğu kadar kıvılcımlar saçan bir cesaretle dolmuştu.

"Efendim," dedi. "Doğrudur, mühendislik ya da bilim dallarında herhangi bir vasfım yok. Ama çok işinize yarayabilirim. Söz veriyorum, kimse benden daha çok çalışamaz. Sekreteriniz olabilirim, kafile üyeleriyle sözleşmeleri halledebilirim, mektupları yazarım, hesaplarınızı tutarım. Ne olursa. Ya da isterseniz spektrallerinize bakarım. Su taşırım. Neye ihtiyacınız varsa yaparım. Ben... Ben..." Artık kontrolü elden bırakmıştı. Kelimeler ağzından öylesine dökülüyor, beyni hızla çalışıyordu. *Ben kimim,* diye soruyordu kendine. *Ne önerebilirim?* Daha farkına bile varamadan kendi sesini duydu. "Hikâyeler anlatabilirim. Bir sürü hikâye biliyorum."

Bir sürü hikâye biliyorum.

Gerçekten söylemiş miydi bunu?

Lazlo, utanç dolu bir sessizliğe gömüldü. Thyon Nero güldü. Fakat Eril-Fane gülmüyordu. Yardımcısı olan uzun boylu kadınla bakıştı. Lazlo bu bakışmanın ne anlama geldiğini bilmiyordu. Kadın çok güzeldi. Zosma kadınlarından farklı bir güzelliği vardı. Boyanmamıştı, hiç gülümsemiyordu. Gözlerinin kenarında kahkahaların, dudaklarının etrafında hüznün izleri vardı. Konuşmasa da aralarında anlaştıkları belliydi. O birkaç saniye, Lazlo'nun hayatının en uzun bekleyişi

oldu. Kaderini bu an belirleyecekti. Eğer onu arkalarında bırakırlarsa, bir gün daha yaşayabilir miydi? Nero ona kim bilir ne yapardı!

Eril-Fane sonunda boğazını temizledi. "Yeni hikâyeler duymayalı çok uzun zaman oldu," dedi. "Aslında bir sekreter de işime yarar. Eşyalarını topla. Bizimle geliyorsun."

Lazlo'nun nefesi tıkanmıştı. Dizlerini hissedemiyordu. Şimdiye kadar onu ayakta tutan hangi güçtü? Hareket etmeye yeltendiğinde hiç sendelemedi. Herkes bakıyor, herkes dinliyordu. Dehşetli sessizlik, yerini yavaş yavaş mırıltılara bırakıyordu.

"Toplayacak eşyam yok," dedi Lazlo, nefesini salarken. Söylediği doğruydu ama bir sürü eşyası olsaydı bile, birini bile yanına almazdı. Çünkü geri döndüğünde Tizerkane birliğinin gitmiş olduğunu görmekten korkuyordu. Onlarla birlikte şansı, hayali... Ve *hayatı* da gitmiş olurdu.

"Eh, atla o zaman," dedi Eril-Fane.

Bir spektral getirilmişti. Bir spektral. Onun için. "Bu Lixxa," dedi savaşçı, dizginleri ne yapacağını biliyormuş gibi Lazlo'nun eline bırakırken. Oysa Lazlo daha önce at bile binmemişti. Elindeki dizginlere bakakaldığında, Tizerkane savaşçıları merakla onu izliyorlardı. Lazlo bugüne kadar kitaplarının arkasına ya da gölgelerin arasına saklanmıştı. Şimdi yazın ortasında, sabah güneşinin altındaydılar. Ardına saklanabileceği kitaplar da sığınabileceği gölgeler de yoktu. Eski püskü gri cübbesi ve masalların kırdığı burnuyla, Lazlo Strange hiçbir hikâyenin anlatmadığı bir kahramana benziyordu.

Ya da henüz anlatılmamış bir hikâyenin kahramanına.

Spektrale bindi. Becerikli hareket ettiği söylenemezdi, biniş için kıyafeti uygun değildi ama bacağını yaratığın üs-

tünden atması yetmişti. Cübbesinin etekleri dizlerine kadar açıldığında, bembeyaz bacakları ve paramparça olmanın eşiğindeki yumuşak topuklu terlikleri ortaya çıktı. Neyse ki Lixxa ne yapacağını biliyordu. Yaratık diğerleriyle birlikte yürümeye başladı. Kocaman olmuş gözler Lazlo'daydı. Sadece Thyon'un gözleri öfkeyle kısılmıştı.

"Kitaplar sende kalabilir," diye seslendi Lazlo, ona arkasını dönüp. Son bir kez avluda toplanan kalabalığa baktı. Kıpkırmızı cübbelerin arasında griler de seçilebiliyordu. Şok geçirmiş gibi kıpırdamadan dursa da gözlerinden gurur okunan Efendi Hyrrokkin'i gördü. Başıyla yaşlı adamı selamladı. Thyon'un haricinde, hayallerini bilen ve onun için mutlu olabilecek tek kişi oydu. Hıçkıracak gibi oldu.

Hıçkırık'a gidiyorum, diye düşündü. Hıçkırmak üzere olduğunu hatırlayınca kahkaha atmamak için kendini zor tuttu ama istifini bozmadan Tizerkane savaşçılarıyla birlikte Büyük Kütüphane'den ve Zosma'dan uzaklaştı. Hayalci Strange yola çıkmıştı.

11

Onikinciay

Altıncıay'da, kuzeyde yaz mevsimiyken yola çıkmışlardı.

Onikinciay gelmişti ve Zosma'da kış mevsimiydi. Eder nehri donmuştu. Delikanlılar buz pateni yaparken karşılaştıkları kızlar için şiirler yazıyorlardı.

Lazlo Strange onların arasında değildi. Upuzun bir deve kervanının en önünde, spektraliyle ilerliyordu. Bildikleri dünya, arkalarındaki uçsuz bucaksız hiçliğin gerisinde kalmıştı. Yukarıdaki gökyüzü ve altlarındaki toprak dümdüzdü. İkisinin arasında, dudaklardaki bir lanet gibi Elmuthaleth ismi dışında, yüzlerce mil boyunca hiçbir şey yoktu.

Aylarca süren yolculuk onu değiştirmişti. Kütüphaneci teni yanmış, sonra kararmıştı. Kasları sertleşmiş, elleri nasır tutmuştu. Kurumaya bırakılmış bir et gibi sertleştiğini hissediyordu. Haftalardır ayna yüzü görmemişti ama Efendi Hyrrokkin'in, görüntüsü karşısında tatmin olacağından emindi.

"Bir erkeğin gözlerinde, sadece loş ışıkta okumanın değil, ufka bakmanın izleri de olmalıdır," derdi yaşlı adam.

Lazlo şimdi, beş yaşından beri hayalini kurduğu ufka bakıyordu. Sonunda çölün diğer ucu görünmüştü. Doruk bütün ışıltısıyla karşısında yükseliyordu. Göz kamaştıran beyaz kayalık, doğal bir paravandı. Henüz görünmeyen ve bugüne kadar faranji gözlerinin hiç tanık olmadığı, adını yitirmiş şehir bu paravanın arkasındaydı ve Tanrıkatili'nin bahsettiği sorun her neyse, orada çözülmeyi bekliyordu.

Elmuthaleth Çölü'nün bu tarafında *Onikinciay*'ın ilk haftasıydı. Kaçak kütüphaneci ve masalların âlimi hayalci Strange, hayatında kendini hiç bu kadar susamış hissetmemiş, bu kadar hayretle dolmamıştı.

Bölüm II

thakrar (THAH-KRAHR) *isim*

Korkunun hayrete ya da hayretin korkuya dönüştüğü an.

Köken: Meleklere ibadet eden, danslarıyla güzellik ve dehşetin ikiliğini anlatan esrik Thakra rahibeleri.

Lazlo şimdi, beş yaşından beri hayalini kurduğu ufka bakıyordu. Sonunda çölün diğer ucu görünmüştü. Dorak bütün ışıltısıyla karşısında yükseliyordu. Göz kamaştıran beyaz kayalık, doğal bir paravandı. Henüz görünmeyen ve bugüne kadar faranji gözlerinin hiç tanık olmadığı, adını yitirmiş şehir bu paravanın arkasındaydı ve Tanrıkatili'nin bahsettiği sorun her neyse, orada çözülmeyi bekliyordu.

Elmuthaleth Çölü'nün bu tarafında *Onüçüncüay*'ın ilk haftasıydı. Kaçak kütüphaneci ve masalların âlimi hayalci Strange, hayatında kendini hiç bu kadar susamış hissetmemiş, bu kadar hayretle dolmamıştı.

Bölüm II

thakrar (THAH-KRAHR) *isim*

Korkunun hayrete ya da hayretin korkuya dönüştüğü an.

Köken: Meleklere ibadet eden, danslarıyla güzellik ve dehşetin ikiliğini anlatan esrik Thakra rahibeleri.

12

Hayalet Öpücüğü

"Hayaletlerle öpüşebilirsin."

"Biliyorsun sanıyordum."

"Biliyorum. Birini öpmekten farksız."

"İşte bunu senin *bilmen* mümkün değil."

Galerinin loşluğunda oyalanan Sarai, Kırlangıç'la Yakut'un gelgitli tartışmasını dinliyordu. Tartışmaları hiçbir zaman hararetlenmezdi ama ikisi de birbirinden geri kalmazdı. Bahçeye adımını attığında onu da tartışmanın içine çekeceklerini biliyordu ve henüz o kadar uyanmamıştı. Akşamüstü olmak üzereydi. Yataktan henüz yeni kalktığından, uyumak için aldığı iksirin mahmur etkisi hâlâ üzerindeydi. Aslında *uyumak* için bir şeylerin yardımına ihtiyaç duymuyordu. Uzun geceleri karanlık işlerle geçiyordu, hâliyle şafak vakti bitkin düşüyor, gözlerini yumduğu anda uykuya dalabiliyordu. Ama mahmurluk üstüne çökmeden gözlerini kapatmıyordu. Çünkü mahmurluk, onu *rüya görmekten* alıkoyuyordu.

Sarai rüya görmezdi. Hayal etmezdi. Cesaret edemiyordu bunlara.

"Ben insanlarla öpüştüm," dedi Yakut. "Seni öptüm."

"Yanağa kondurulan öpücükler sayılmaz," diye karşılık verdi Kırlangıç.

Sarai, akşamüstü güneşinde pırıldayan ikiliyi görebiliyordu. Kırlangıç henüz on altısına basmıştı. Yakut da birkaç ay içinde ona yetişecekti. Sarai gibi, görenlerin iç çamaşırı sanabileceği ipek gömleklerini giymişlerdi. Neyse ki etrafta *canlı* birileri yoktu. İki genç, çıplak kollarıyla kırbacı andıran dallara uzanıyor, erik topluyorlardı. Biri rüzgâr kadar yabani, diğeri düzgünce taranmış siyah saçlarıyla, ikisinin de sırtı Sarai'a dönüktü. Saçları darmadağınık olan Yakut'tu. Genç kız saçlarını örmeyi reddediyor, sonra birbirine dolanan saçlarını açmak için taradıklarında, ölüyormuş gibi ortalığı ayağa kaldırıyordu.

Tartışmanın gidişatına bakılırsa, demek ki hayaletlerle öpüşmüştü. Sarai iç çekti. Hiç de şaşırtıcı değildi bu. Beşi arasında en arsız ve sıkılmaya en yatkın olanı Yakut'tu. Daha geçen akşam Sarai'a, "Hayat sana güzel," demişti. "Sen her akşam insanları görüyorsun. *Yaşayabiliyorsun*. Biz dördümüz de burada hayaletlerle kalıyoruz."

Sarai tartışmamıştı. Diğerlerinin böyle düşünmesi normaldi. Evet, her akşam Hıçkırık halkını görüyordu ama hayat ona o kadar da güzel değildi. Aksine her akşam, asla sahip olamayacağı şeylere tanık olmak zorunda kalıyordu. Yaşamak değil, ancak işkence denebilirdi buna.

"Güzel, uyanmışsın," dedi Vahşi, galeriye girdiğinde. Hisarın sağ kanadındaki kemerler bahçeye bakıyordu. Biraz sonra akşam yemeğini hep birlikte bahçede yiyeceklerdi. Hisarın inşa edildiği mesartiyumun çivit mavisi, burada, neredeyse Kırlangıç'ın orkideleri kadar yumuşuyordu.

Düzinelerce çeşit yüzlerce orkide, bahçede başlarını göğe uzatıyor, her yeri tomurcuk ormanına çeviriyordu. Sütunlar sarmaşıklarla kaplıydı, epifitler dağ laleleri ya da havada asılı duran kelebekler gibi tavandan sarkıyordu. Şatafatlı bir manzaraydı, yanıltıcıydı. İnsan burada nerede olduğunu unutabilirdi. Hatta özgürce dünyada dolaşmaya çıktığını sanırdı.

Neredeyse.

Vahşi ve Sarai, birbirinin müttefikiydi, diğer üçüne kol kanat geriyorlardı. Delikanlı, Sarai gibi on yedi yaşındaydı ve bu yıl âdeta yetişkinlik sınırını geçmişti. Uzun boyluydu, hızla boy attığı için sırım gibiydi ve tıraş olmaya başlamıştı. Kırlangıç onun "zavallı yüzünü bıçaklarla tahriş ettiğini" söyleyerek takılırdı. Aslında haksız da değildi. Vahşi, tıraş konusunda henüz ustalaşmamıştı ama her geçen gün ilerleme kaydediyordu.

Sarai şimdi ona bakarken yeni yara izleri göremiyordu. Sadece çene çizgisindeki iyileşmeye başlayan eski bir yara izi göze çarpıyordu. Bir de yorgundu sanki.

"Zor bir gün mü geçirdin?" diye sordu. Kızlarla uğraşmak başlı başına bir işti ve Sarai geceleri yaşamak zorunda olduğundan, kızların Kural'a itaat etmesi ve üstlerine düşen görevleri yapıp yapmadıklarının kontrolü tamamen Vahşi'nin sorumluluğundaydı.

"O kadar zor sayılmaz," dedi delikanlı. "Sadece bitmek bilmedi."

Günün bitmek bilmemesi, Sarai'a uzak bir kavramdı. Şafaktan neredeyse gün batımına kadar uyur, gözlerini kapattığı anda yeniden açmış gibi hissederdi kendini. Mahmurluk, koskoca bir yudumda günlerini yutuveriyordu.

"Senden ne haber?" diye devam etti Vahşi. Kahverengi gözlerinde belli belirsiz bir endişe vardı. "Zor bir gece miydi?"

Sarai'ın bütün geceleri zor geçerdi. Ona göre zorluk, gecenin doğasında vardı. "Sadece uzun," dedi, hüzünlü bir gülümsemeyle. Elini incecik boynuna götürüp başını sağa sola oynattı. Vahşi'nin anlayamayacağını biliyordu. Vahşi, beşini hayatta tutmak için payına düşeni yapıyordu. Kendisi de kendi payına düşeni. Şikâyet etmenin anlamı yoktu.

"Minya nerede?" diye sordu, bu özel ailenin beşinci ferdinin ortada olmadığını fark edince.

Vahşi omuz silkti. "Kahvaltıdan beri görmedim. Belki Koca Ellen'ın yanındadır."

Koca Ellen, katliamdan önce hisarın doğumhanesini yönetirdi. Bugün artık her şeyle ilgileniyordu ama çok fazla işi olduğu söylenemezdi.

"Hayalet-öpücü!" Yumuşacık sesi kahkahanın eşiğinde olan Kırlangıç, Yakut'un attığı erikle, "Ay!" diye çığlık attı.

"Kimdi?" diye sordu Sarai, delikanlıya. "Bu sefer dudaklarını kime uzattı?"

Vahşi, omuz silkmekten farksız bir iç çekti. "Kem sanırım."

"Sahi mi? Kem?" Sarai burnunu kırıştırdı. Kem, en başından beri onlarlaydı. Katliamdan önce bir erdi ve hâlâ, öldüğü zamanki üniformasıyla dolaşıyordu. Sarai, bunun son derece zavallıca olduğunu düşünüyordu. Zavallı, hayal kurmaktan çok uzaktı.

"Neden?" diye sordu Vahşi, kaşlarını oynatarak. "Sen *kimi* öpmek isterdin?"

Sarai cilvelendi. "Her gece bir sürü insan öpüyorum." Parmağı, tarçın rengi kaşının hemen üstüne dokundu. "Tam buradan. Erkekler ve kadınlar. Bebekler, dedeler ve nineler.

Öptüğüm anda hepsi ürperiyor." İki kalbi gibi, sesi de buz gibiydi. "Öptüğüm anda yasa bürünüyorlar."

"Buna öpüşmek denmez," dedi Vahşi. Az önce neşeyle dalga geçen delikanlıdan eser yoktu.

Tabii ki haklıydı. Gecenin köründe Sarai'ın yaptığı, kesinlikle öpüşmek değildi.

"Belki sayılmaz," dedi, yine cilveyle. "Ama benim için öpüşmeye en yakını." Omuzlarını büzüp çenesini havaya kaldırdı. Bu hareketiyle konuyu kapatmış oluyordu.

Vahşi, üsteleyecekmiş gibi görünse de birden bahçeden Yakut'un sesi yükseldi. "Eh, dur bakalım!" dedikten sonra, şarkı söylercesine, "Vahşi, neredesin?" diye seslendi.

Vahşi, yırtıcı bir hayvanın gölgesinde kalan küçük bir av hayvanı gibi donakaldı. "Ah, olamaz."

Bahçedeki orkidelerden biri gibi görünen Yakut, kemerin altında belirdi. Saçları âdeta isyan çıkaran bir tomurcuk gibiydi. Vahşi kaçmaya çalıştı ama geç kalmıştı. Yakut onu görmüştü. "Ah işte buradasın. Aaa, merhaba Sarai, umarım güzel uyumuşsundur. Vahşi, bana bir saniyeni ayırabilir misin?"

Kırlangıç hemen arkasındaydı. "Ona ihtiyacın yok," diyordu. "Vahşi'yi rahat bırak!"

Ve böylece hisarda akıp giden hayatın içindeki küçük kriz, bütün mükemmelliğiyle tekrar sahneye konuyordu.

Yakut, Vahşi'yi yakasından tuttuğu gibi kendine çekti. Delikanlı çırpınıyordu. Ama kız durmadan dudaklarını delikanlının dudaklarına bastırdı ve şapırtılı sesler eşliğinde öptü.

Hava aniden soğudu. Bir anda ortaya çıkan, yağmur yüklü gri bir bulut her yerin kararmasına neden olmuştu. Buz gibi iri damlalar galeriye daha düşmeden sanki bir fırtınanın or-

tasında kalmışlardı. Yağmur kovadan boşalırcasına yağıyordu. Sarai çisentiyi hissetse de asıl hedef Yakut'tu. Bir anda sırılsıklam olmuştu.

Soğuktan nefesi kesilince dudaklarını Vahşi'den uzaklaştırdı. Delikanlı sendeleyerek gerilerken gözlerinden ateş saçıyor, tükürükle ıslanan dudaklarını elinin tersiyle siliyordu. Yakut, yağmur bulutundan kaçmaya çalışsa da bir türlü kurtulamıyordu.

"Vahşi, kes şunu!" diye bağırdı ama delikanlının hiçbir şey yapmayacağını anlayınca bulutla birlikte üstüne atıldı. Vahşi hemen Sarai'ın arkasına saklanınca da buz gibi ıslak ipek gömleğiyle ona çarptı.

Nefesini tutma sırası Sarai'a geçmişti. Sanki *kutup* yağmuruydu. "Vahşi!" diye ciyakladığında, bulut geldiği gibi bir anda kayboldu. Sarai sırılsıklam bir hâlde Yakut'tan uzaklaştı. Ayaklarının dibi âdeta göle dönmüştü. Orkideler ışıldıyor, yağmur damlaları etli yapraklarından süzülüyordu. Kendi ipek gömleği de vücuduna yapışmıştı. Hâliyle, soğuk şokla birlikte tamamen uyanmıştı. "Çok sağ ol," dedi Vahşi'ye.

Delikanlı hâlâ ağzını siliyordu. "Bir şey değil," diye karşılık verdi, asık suratla.

Küçükken bu yağmur bulutlarını *onun* yaptığını düşünürlerdi. Aksini düşünmeleri için hiçbir gerekçeleri yoktu. Çünkü onlara bir açıklama yapacak kimseleri de yoktu. Sarai'ın ve diğer kızların da yetenekleri vardı. Tanrıları ölmüş, onları kendi yetenekleriyle baş başa bırakmıştı.

Vahşi dilediğinde bulutlar belirliveriyordu. Daha dilek tutmayı bilmezken bile bulutlar, ruh hâline göre gelip giderlerdi. Koca Ellen'a göre ona bakmak hiç de kolay değildi. Bebek Vahşi öfkelendiğinde ya da heyecanlandığında, doğumhane-

yi kim bilir kaç kere sel basmıştı! Bulutlar bir anda etrafını sarıverirdi. Neyse ki artık az çok kontrol edebiliyor, bulutları zorda kaldığında çağırabiliyordu. Bazen kapkara yağmur bulutları olurlardı, bazen de bembeyaz bulutlarla havada avcı ravid ya da kale şekilleri oluştururdu. Arada sırada kar yağdırması hepsi için bir hoşluktu ama dolu yağdığında kaçacak yer ararlardı. Toprak kokusu yayan boğucu sis yarattığı da olurdu. En tehlikeli olanı şimşeklerdi. Sisle birlikte kâğıttan bir uçurtmayla karşılaştıklarında, Sarai ve Vahşi henüz on ya da on bir yaşlarındaydı. İşte o zaman bulutları onun *yapmadığını* anlamışlardı. Delikanlı, bulutları gökyüzünün çok uzaklarından çekiyordu. Onları çalıyordu.

Hâliyle ona Bulut Hırsızı diyorlardı. Hepsinin hayatta kalması oyununda onun rolü buydu. Nehir çok uzaktaydı ve yağmur sadece mevsiminde yağardı. Yani yıl boyunca tek su kaynakları, Vahşi'nin bulutlarıydı.

Yakut'un çılgın saçları dümdüz olmuştu, hâlâ uçlarından sular damlıyordu. Beyaz gömleği de üstüne yapışmış, neredeyse şeffaflaşmıştı. Minik göğüs uçları ve göbek deliği açıkça görülebiliyordu. Kendini sakınmadığı için, Vahşi gözlerini kaçırıyordu.

Kız, Kırlangıç'a döndü ve şaşkın bir ifadeyle, "Biliyor musun?" dedi. "Haklısın. Hayaletlerle öpüşmeye hiç benzemiyor. Çok daha sıcak. Çok daha... Islak." Bir kahkaha atıp başını iki yana sallarken her yere sular saçıyordu. "Fazlasıyla ıslak."

Kırlangıç gülmedi. Kaskatı bir hâlde çıplak topuklarından birinin üstünde döndüğü gibi bahçeye fırladı.

Yakut bunun üzerine Sarai'a baktı. "Onun *nesi* var böyle?" diye sordu. Sarai'ın aylardır farkında olduğu şeyden habersiz

olduğu açıktı. Kırlangıç'ın Vahşi'ye karşı sevgisi, kardeşlikten öteye geçmiş... Eh, Yakut'un sözleriyle, çok daha *sıcaklaşmıştı*. Tabii ki Sarai bunu Yakut'a açıklama niyetinde değildi. En az onun kadar durumun farkında olmayan Vahşi'ye de açıklamayacaktı. Ne var ki büyüdükçe hayatlarının ne kadar karmaşıklaştığının farkındaydı.

Islak gömleğini çekiştirip iç çekti. En azından onunki koyu renkliydi ve Yakut'unki gibi içini göstermiyordu. Yine de değiştirse iyi olurdu. "Neredeyse yemek zamanı," dedi. "Bence sen de kurulansan iyi edersin."

Yakut, üstüne başına baktı. "Tamam," derken, Sarai onun gözlerindeki kıvılcımları görebiliyordu.

"Hayır, öyle değil..." demesine kalmadı.

Yakut bir anda alev aldı. Öyle ki Sarai, çıtırdayan koyu turuncu alev sütununun sıcağından kaçmak zorunda kaldı. Yağ lambasının fitili gibi bir anda alev almıştı ama sönmesi daha uzun sürüyordu. Alevler bedeninin hatları belirene kadar yavaşça sönerken, eti her bir alaz dilini âdeta yutuyordu. Adı gibi kıpkırmızı gözleri kora dönüşmüştü, bu hâliyle şeytani bir tanrıça gibi görünüyordu ama hemen ardından, kaşla göz arasında yine Yakut olmuştu. Üstünde ne bir is ne de kül vardı. Hâliyle elbise de...

Ona boşuna Şölen Ateşi demiyorlardı. Bebek Vahşi, bulutlarıyla karmaşaya neden oluyordu ama bebek Yakut, değişken doğası nedeniyle çok daha büyük bir tehlikeydi. Bakıcılarının hâlihazırda ölmüş olması aslında iyi bir şeydi. Mesartiyum gibi, hayaletler de zarar görmüyordu, o yüzden Yakut bütün hisarı aleve verse bile, büyük bir risk oluşturmuyordu.

"Kupkuruyum," dedi kız. Saçları yine az önceki gibi kabarmıştı, hâlâ alevin çıtırtılarıyla dalgalanıyordu.

Sarai, ona dokunduğunda kora dokunmuş gibi hissedeceğini biliyordu. Başını iki yana salladı. Kırlangıç'ın bu gösteriyi kaçırdığına seviniyordu.

Vahşi'nin sırtı hâlâ dönüktü. "Tehlike geçti mi?" diye sordu sıkıntıyla.

"Elbisene yazık oldu," dedi Sarai.

Yakut omuz silkti. "Ne önemi var? Bütün elbiselerimizi giyecek kadar yaşamayacağız nasıl olsa."

Kız bunu öylesine umursamaz bir tavırla söylemişti ki Sarai'ın bütün savunma mekanizmaları yıkıldı. Kızın sözleri, yağmurdan bile daha büyük bir şoktu.

Yaşamayacağız nasıl olsa...

"Yakut!" diye çıkıştı.

Vahşi de benzer bir şokla, kızın çıplak olup olmadığını düşünmeden önüne dönmüştü. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Ne? Siz öyle düşünmüyor musunuz?" Yakut gerçekten hayret etmişe benziyordu. Kendi ateşinde kurumuştu, çok güzeldi, çıplaklığından rahatsız olmuyordu ve maviydi. Opal taşı kadar soluk bir mavi. Kantaronlar, yusufçuk kanatları ya da yaz değil de bahar göğü gibi mavi. Hepsi gibi.

Beş cinayeti bekleyen bir mavi.

"Burada yaşlanacağımızı mı sanıyordunuz?" diye devam etti genç kız, gözleri ikisi arasında mekik dokurken. Başıyla, etraflarını saran duvarları işaret etti. "Dalga geçiyorsunuz herhâlde. Gerçekten bir gelecek mi hayal ediyorsunuz?"

Sarai gözlerini kırpıştırdı. O soruyu kendine sormaktan hep çekinmişti. Ellerinden geleni yapıyor, Kural'a itaat ediyorlardı. Hatta bazen, bu kadarının yeterli olabileceğine inandığı bile oluyordu. "Bir sürü şey olabilir," derken, ikna

edicilikten uzaktı. Sesinin ne kadar zayıf çıktığının farkındaydı.

"Ne gibi?" diye sordu Yakut. "Yani ölmenin dışında ne olabilir?"

Sarai'ın aklına tek bir cevap bile gelmedi.

13

Araf Çorbası

Sarai, sırılsıklam gömleğini çıkarıp giyinme odasında yere bıraktı. Mavi, metal zeminde ipek gömlek, gri bir gölcüğü andırıyordu. Mavi aynada kendine baktı. Mavi parmaklar, mavi bacaklar, mavi bir beden... Ayna, cilalı mesartiyum metalindendi. Sarai'ın vücudunda mavi olmayan tek şey, tarçın rengindeki saçları ve göz aklarıydı. Gülümsediğinde bir de bembeyaz dişleri görünürdü ama şu anda gülümsemiyordu.

"*Bütün elbiselerimizi giyecek kadar yaşamayacağız nasıl olsa*," demişti Yakut.

Mesartiyum askıda dizi dizi asılı duran gömleklerine baktı. Bir sürüydüler, hepsi çok güzeldi. Ve evet, bunlar iç çamaşırıydı ama Yakut ve Kırlangıç bunları diğer elbiselere tercih ediyordu.

Giyinme odası bir salon kadar büyüktü. Düzinelerce elbise vardı ama o kadar güzellerdi ki insan giymeye korkardı. Satenler, simli kumaşlar, kaskatı brokarlar, mücevher işlemeler, cam gibi gözleri ve sivri dişleriyle özenle taranmış kürkler... Elbiselerden birinin eteği, âdeta bir mağara kadar

büyüktü. Bir diğerinin, yüzlerce güvercin kanadından, upuzun bir kuyruğu vardı. Som altından bir korse, âdeta böceğin kabuğunu andırıyordu ve yelpaze gerdanı, minik inciler gibi görünen zehirli balıkların dişleriyle süslenmişti. Şapkalar, duvaklar, gizli ceplerine hançerlerin saklandığı korseler, zarif pelerinler, fil dişinden ve mercandan oyulmuş yüksek topuklu ayakkabılar vardı. Her şey fazlasıyla gösterişli, ağır ve korkunçtu. Sarai bütün bunların, ancak, insan olmaya çalışan canavarlara yakışacağını düşünürdü.

Ki bu, gerçeğe oldukça yakındı. Umutsuzluk Tanrıçası Isagol, bir canavardı.

Annesi on beş yıl önce ölmüştü.

Sarai'ın Isagol'la ilgili binlerce hatırası vardı ama hiçbiri kendine ait değildi. O zamanlar o da henüz iki yaşındaydı, fazlasıyla küçüktü. *Katliam* olduğunda. Bıçak metali ve fışkıran kanlar. Bir dünyanın bitip bir diğerinin başladığı zaman. Annesiyle ilgili hatıraları, geceleri ziyaret ettiği insanlardan ödünç aldığı, ikinci el anılardı. Bazılarında tanrıça hâlâ yaşıyordu, diğerleri için ölmüştü. Öldürüldüğünde, üstünde yeşim taşları ve böcek kanatlarıyla süslenmiş, göz alıcı, yeşil bir elbise vardı. Annesine benzerliği düşünülürse, Sarai için onun ölümünü görmek, neredeyse kendi ölümünü görmekle birdi. Aradaki tek fark, Isagol'un bir şakağından diğerine, ince bir maske gibi gözlerinin üzerine boyadığı siyah şeritti.

Sarai, annesinin boyaları ve parfümleriyle dolu rafa baktı. Hiç dokunulmamış is kavanozu hâlâ oradaydı. Sarai hiç kullanmamıştı. Umutsuzluk Tanrıçası'na yeterince benziyordu, daha fazla benzemeye çalışmakla ilgilenmiyordu.

Tekrar gömleklere odaklandı. Giyinmesi gerekiyordu. Beyaz, kırmızı ya da bordo desenleri olan siyah gömlek. Altın,

açık yeşil ya da şafak pembesi... Yakut'un sözleri hâlâ kulaklarında çınlıyordu. *Yaşamayacağız nasıl olsa...* Gömleklerin önünde öylece dururken, iki olası sonu gözünde canlandırabiliyordu.

İlkinde öldürülüyor, hâliyle gömlekleri giyemiyordu. İnsanlar onları yakıyor ya da paramparça ediyorlardı. Onu da ya yakacak ya da paramparça edeceklerdi. Diğerindeyse yaşıyordu ve gömlekleri yıllarca giyiyordu. Hayaletler hepsini temizleyip geri asıyor, yıllarca bu böyle sürüp gidiyor, Sarai hepsini giyip sonunda onlarla yaşlanıyordu.

Yaşlanmak o kadar uzak geliyordu ki, en az Yakut kadar, gelecekten umutsuz olduğunu kabullenmek zorunda hissediyordu kendini.

Ve bu gerçek, canını yakıyordu.

O andaki ruh hâline en uygun olan siyah rengini seçti ve akşam yemeği için galeriye geri döndü. Yakut da kendi giyinme odasından dönmüştü ama çıplak kalsa bile olurdu, çünkü yine neredeyse şeffaf bir gömlek giymişti. Kız, parmaklarının ucunda yaktığı alevleri dans ettiriyor, Vahşi ise onu görmezden gelerek, kocaman semboller kitabının üstüne kapanmış, okuyordu.

"Minya ve Kırlangıç?" diye sordu Sarai.

"Kırlangıç hâlâ bahçede somurtuyor," dedi Yakut. Sadece kendiyle ilgilendiğinden, kızın niye somurttuğundan habersizdi. "Minya da henüz gelmedi."

Sarai meraklandı. Genellikle odasından çıktığında onu hep karşısında bulurdu. "Bana hınzır bir şeyler anlat," derdi mesela. "Birini hiç ağlattın mı? Çığlık attırdığın biri oldu mu hiç?" Ve Sarai, yıllar boyunca, memnuniyetle ona anlatmıştı.

Artık anlatmıyordu.

"Ben Kırlangıç'ı getireyim," dedi.

Bahçe, hisar boyunca uzanan geniş, yüksek bir terastı ve hisardan en uzak kenarı sadece yüksek korkulukların sınırladığı, derin bir uçuruma bakıyordu. Bir zamanlar bakımlıydı ama artık son derece vahşi görünüyordu. Önceden düzenli kırpılan çalılıklar, artık neredeyse ağaçlar kadar büyümüştü. Sarmaşıklar duvarları ve sütunları istila etmiş, bütün korkulukları sarmışlardı. Doğa coşmuştu ama bunu kendi başına yapmamıştı. Yapamazdı, çünkü burası doğaüstü bir yerdi. Doğayı böylesine coşturan, Kırlangıç'tan başkası değildi.

Sarai, Kırlangıç'ı *anadne* çiçekleri toplarken buldu. Anadne, Unutmanın Tanrıçası Letha'nın kutsal çiçeğiydi. Damıtıldığında uyku getirirdi. Sarai, rüya görmemek için, bu çiçekten damıtılan iksiri kullanıyordu.

"Topladığın için teşekkürler," dedi Sarai.

Kırlangıç başını kaldırıp gülümsedi. "Ah, önemli değil. Koca Ellen, biraz daha toplamanın zamanı geldiğini söylemişti." Tomurcukları kâseye bırakıp avucundaki tozları silkeledi. "Keşke ihtiyacın olmasaydı Sarai. Keşke rüya görebilsen."

Sarai da bunu dilerdi ama özgür değildi ve dilekler onu özgür bırakamazdı. Önemli bir mesele değilmiş gibi, "Kendi rüyalarım olmasa da başkalarının rüyalarını görüyorum," dedi.

"Aynı şey değil. Kendi günceni yazmak yerine binlerce günce okumaya benziyor."

"Binlerce mi?" dedi Sarai. "Yüz binlerce desek daha doğru olur." Hıçkırık'ın nüfusu o kadardı.

"Ne kadar çok," dedi Kırlangıç hayretle. "Bu kadarını nasıl kaldırabiliyorsun?"

Sarai omuz silkti. "Nasıl olduğunu bilmiyorum ama dört bin gecede çok şey öğrenebilirsin."

"*Dört bin*. O kadar uzun yaşadık mı?"

"Çok daha uzun oldu şapşal."

"Günler nereye akıp gidiyor?" Kırlangıç'ın belli belirsiz gülümsemesi çok tatlıydı. Bahçedeki mis kokular kadar tatlı ve nazikti. Sarai, yeteneğinin ona ne kadar yakıştığını düşünmekten kendini alamazdı. Ona Orkide Cadı derlerdi. Genç kız, dokunduğunda her şeyin nabzını hissedebilir, büyümeleri için kendi özüyle beslerdi. Âdeta baharın kendisiydi.

Yakut'un yeteneği de kişiliğinin bir yansımasıydı. Kontrolden çıkmış bir yangın gibiydi Şölen Ateşi. Peki, Minya'yla Vahşi? Onların yetenekleri kişiliklerine uyuyor muydu? Sarai bunu düşünmekten hoşlanmıyordu, çünkü öyleyse ve yetenekleri, kişilikleriyle ruhları hakkında bir şeyler söylüyorsa, *kendisi* hakkında ne düşünecekti?

"Düşünüyordum da..." dedi Kırlangıç. "Hayatlarımız tıpkı hisar gibi. Kapalı yani. Gökyüzü yok, hep içerideyiz. Ama rüya görmek, bahçe gibi. Hapishanenden çıkıp gökyüzünü hissedebilirsin. Rüyanda istediğin yere gidebilirsin. Özgür olabilirsin. Bunu sen de hak ediyorsun Sarai."

"Hisar, hapishanemiz olduğu kadar sığınağımız da," diye yanıtladı Sarai. Beyaz tomurcuklardan birini sapından koparıp Kırlangıç'ın kâsesine attı. "Mahmurlukla aynı şey." Uyku onun için gri renkli çorak bir arazi olabilirdi ama güvenli mahmurluk çemberinin çevresinde nelerin pusuya yattığını biliyordu, o yüzden de grilikten memnundu. "Hem benim rüyalarım bahçe gibi olmaz," diye ekledi. Kırlangıç'ın basit olduğu kadar harika yeteneğini kıskanmamaya çalışıyordu.

"Belki bir gün olabilirler," dedi Kırlangıç.

"Belki." Sarai için umut hiç bu kadar yalan gelmemişti. "Haydi yemeğe gidelim," dedikten sonra, birlikte içeri girdiler.

"İyi akşamlar civcivler," diye karşıladı onları Küçük Ellen, mutfaktan getirdiği çorba kâsesiyle. Koca Ellen gibi Küçük Ellen da en başından beri onlarla birlikteydi. Hisarın doğumhanesinde iki Ellen olduğundan, bir fark yaratmak gerekiyordu. Ve içlerinden biri hem kıdem hem de cüsse bakımından daha iri olduğu için, Mesarthim'in yüce lordu ve Canavarların Tanrısı Skathis, onlara *koca* ve *küçük* lakaplarını takmıştı.

Çorbası önüne konurken Yakut kederle iç çekti. "Kimril çorbası. *Yine.*" Doldurduğu kaşığı tekrar kâsesine akıttı. Durgun suların kıvamında, bej renkli bir sıvıydı. "Bunun ne olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu. "Bu araf çorbası." Kırlangıç'a baktı. "Yiyebileceğimiz *yeni* bir şeyler yetiştiremez misin?"

"Yetiştirebilirdim..." dedi Kırlangıç ama az önce Sarai'la tatlı tatlı konuşmasından eser yoktu. "Tabii eğer yoktan tohum var edebilseydim!" Çorbasından zarif bir yudum aldı. "Ama yapamıyorum."

Evet, Kırlangıç bir şeylerin yetişmesini sağlayabiliyor ama bunu tek başına yapamıyordu. Hisar bahçesinin büyük bölümü daha çok egzotik çiçeklerle kaplıydı, yenilebilecek bir şeylere çok az yer kalıyordu. Neyse ki şanslarına, çok uzun zaman önce bahçıvan, mutfak için küçük bir bahçe ayırmıştı da taze yeşillikler ve birkaç sebzeyle karınlarını doyurabiliyorlardı. Bir de bir anda belirip kaybolduğu için Hayaler dedikleri büyük, beyaz kuş, nadir ziyaretlerinden birinde küçük tarlaya bir Kimril soğanı bırakmıştı. Onlar da bu sayede aç kalmamışlardı. Kimril, kolay yetiştirilen bir sebzeydi. Besleyici

olsa da sıkıcı sofralarının tatsız tuzsuz tek yemeğiydi. Sarai, beş mavi menfur için, kuşun, bahçeye attığı soğanların hayat memat meselesi olduğunu bilip bilmediğini merak ediyordu. Belki sadece bir rastlantıydı. Çünkü kuş daha sonra onlara hiçbir şey getirmemişti.

Yiyeceklerini Kırlangıç yetiştirir, Vahşi yağmur bulutlarını getirirdi. Yakacak yakıtları olmadığı için de Yakut *yanarak* kendi payına düşeni yapardı. Yemeklerin pişirileceği ateşi yakar, banyo için suları ısıtırdı. Minya da... Eh, o hayaletlerden sorumlu olduğu için zaten işi başından aşkındı. Günlük işlerde payı olmayan tek kişi, Sarai'dı.

Araf çorbası, diye düşündü Sarai, kaşığıyla çorbayı karıştırırken. Gümüş kenarlı şık tabakların üzerinde, en zarif porselenler içinde, sofraya konan olabilecek en basit yemeği yiyorlardı. Minik çiçekleriyle *mirantin* sarmaşığı desenli kupasının ağzı da gümüştü. Bir zamanlar bu kupalardan tanrılar şarap içerdi. Şimdiyse sadece yağmur suyu vardı.

Bir zamanlar tanrılar da vardı. Şimdi geriye sadece, ölen anne babalarının iç çamaşırlarıyla baş başa kalan çocukları kalmıştı.

"Artık yapamıyorum," dedi Yakut, kaşığını çorbanın içine bırakarak. Çorba damlaları masaya ve yeni gömleğinin önüne sıçradı. "Artık şu tatsız bulaşık suyunu ağzıma koyamıyorum."

"Bu kadar abartmak zorunda mısın?" diye sordu Vahşi, kaşığına dokunmadan doğrudan kâseyi ağzına götürerek. "O kadar da kötü değil. En azından kilerde hâlâ biraz tuzumuz var. Bir de tuzun bittiğini düşün."

"Kötü demedim," dedi Yakut. "Kötü olsaydı, *araf* çorbası olmazdı, öyle değil mi? O zaman *cehennem* çorbası derdim. Gerçi öylesi bile daha ilginç olabilirdi."

"Mm-hmm," dedi Kırlangıç. "İblislerin sonsuz işkencesi, iblislerin hiç işkence etmemesinden kesin daha *ilginç* olurdu."

Neyin ilginç olduğu üzerine yine tartışmaya tutuştular. Yakut, tehlike ve korkunç bir sona rağmen, çok daha ilginç olduğunu düşünüyordu. "Araf, işkence görmemekten daha fazlası," diyordu. "Araf, *hiçliktir*. İşkence görmeyebilirsin ama *dokunan* da olmaz."

"Dokunan mı?" Kırlangıç'ın kaşları kalktı. "Dokunma konusuna da nereden geldik?"

"Sen, sana dokunulmasını istemez misin?" Yakut'un gözlerinde kıpkırmızı kıvılcımlar çakarken, bir kedi gibi dudakları kıvrıldı. Özlemle, hatta âdeta iştahla konuşuyordu. "Birinin sana sessizce arkadan yaklaşıp *bir şeyler yapmasını* hiç mi istemedin?"

Kırlangıç kızardı. Gül pembesi bir sıcaklık, mavi yanaklarında menekşeler gibi açtı. Vahşi'ye kaçamak bir bakış fırlattı ama delikanlı bunu fark etmedi, çünkü Yakut'a bakıyordu.

"Sakın," dedi, düz bir sesle. "Bugün beni yeterince taciz ettin."

Yakut gözlerini devirdi. "Of, lütfen. O deney bir seferlikti. Berbat öpüşüyorsun."

"*Ben mi?*" diye çıkıştı Vahşi. "Asıl sen berbat öpüşüyorsun! Ben hiçbir şey yapma..."

"Zaten o yüzden berbatsın! Bir şeyler yapman *gerekirdi!* Yüz felci geçirmiş gibiydin. Öpüşmek..."

"Seninle öpüşmek, *boğulmak* gibiydi. Birinin beni tükürüğüyle boğabileceği aklıma bile..."

"Canlarım, engereklerim," diye araya girdi Koca Ellen, süzülerek yanlarına geldiğinde. Sesi de kendisi gibi havada süzülüyordu. Kadının ayakları hiç yere değmezdi. Yürüme

yanılsamasıyla hiç uğraşmazdı. Koca Ellen, diğer bütün hayaletlerden farklı olarak, ölümlü rolü yapmaktan çoktan vazgeçmişti.

Hayaletler, yaşayanların fizik kurallarından muaftı. Yaşarken sahip oldukları görünümü hâlâ korumaları kendi seçimleriydi. Ya zaten mükemmel olduklarını düşünür ya da kendilerine olan aşinalıklarını, dolayısıyla gerçeklikle son bağlantılarını kaybetmekten korkarlardı. Er Kem gibilerse, görüntülerini değiştirebileceklerinin farkında bile değildi ve bu son derece nadir bir durumdu. Çoğu hayalet, zamanla görüntülerinde ufak tefek düzeltmeler yapardı. Mesela Küçük Ellen hayattayken, bir tanrıçanın sinirli bir anında gözünü çıkarması nedeniyle tek gözlüydü. Ellen ancak öldükten sonra eksik gözünü tekrar yerine koymuş, hatta bu arada gözlerini daha büyük, kirpiklerini de daha gür yapmayı ihmal etmemişti.

Ama ölüm sonrası hâllerinin gerçek ustası, *Koca* Ellen'dı. Hayal gücü hayranlık uyandırıcıydı ve hayalet olmayı sonuna kadar kullanıp âdeta kendini bir hayret unsuru hâline getirmişti.

Kadının başında bu akşam taç yerine bir kuş yuvası vardı. Yeşil renkli, zarif bir kuş, yuvaya tünemiş, cıvıldıyordu. Tabii bu sadece bir yanılsamaydı, buna rağmen mükemmel görünüyordu. Yüzü yine az biraz kendine benziyordu, çıkık elmacık kemikleri ve yusyuvarlak al yanaklarıyla yine anaç bir ifadesi vardı. Sarai, onun için *mutlu yanak* derdi. Ama pamuk beyazı saçlarının yerinde şimdi, rüzgâra tutulmuş gibi salınan yemyeşil yapraklar vardı. Kadın masaya bir sepet ekmek somunu bıraktı. Kimril unundan yapılan bu ekmekler de en az çorba kadar tatsızdı. "Dalaşmalarınız ve hırlamalarınız yetti artık," dedi. "Bu öpüşme meselesi ne?"

"Aman, bir şey değil," dedi Vahşi. "Yakut beni tükürüğünde boğmaya çalıştı sadece, hepsi bu. Aklıma gelmişken, son zamanlarda Kem'i gören var mı? O da bir tükürük gölünde boğulup ölmüş falan olmasın?"

"Eh, ölü olduğu kesin," diye belirtti Sarai. "Tükürüğü bilemeyeceğim."

"Muhtemelen saklanıyordur," dedi Kırlangıç. "Belki de çektiği işkenceden kurtarması için Minya'ya yakarıyordur."

Yakut istifini bozmadı. "Sen ne dersen de. Kem hâlinden memnun. Belki de şu anda işkenceye övgüler düzen bir şiir yazıyordur."

Sarai, Kem'in şiir yazması fikriyle kıkırdarken, Koca Ellen iç çekti. "O dudaklar başını belaya sokacak güzel alevim."

"*Umarım.*"

"Minya nerede?" diye sordu Koca Ellen, genç kızın boş sandalyesine bakarken.

"Seninle olduğunu sanıyordum," dedi Sarai.

Kadın başını iki yana salladı. "Onu bütün gün görmedim."

"Odasına baktım," dedi Yakut. "Orada da değildi."

Hepsi bakışmaya başladı. Terastan aşağı atlamadığı sürece, birinin hisarda kaybolması mümkün değildi ve Sarai, beşi arasında bunu yapacak en son kişinin Minya olduğunu düşünüyordu.

"Nerede olabilir?" diye mırıldandı Kırlangıç.

"Son zamanlarda onu pek görmüyorum," dedi Vahşi. "Ne işler çeviriyor acaba?"

"Beni mi özlediniz?" dedi biri arkalarından. Şekerleme kadar tatlı ve cıvıltılı ses, âdeta bir çocuğa aitti.

Sarai döndüğünde, Minya'nın eşikte olduğunu gördü. Gürbüz ve yuvarlak suratına rağmen cılız kol ve bacaklarıyla,

Minya altı yaşındaki bir çocuk görünümündeydi. Pırıl pırıl, kocaman gözleri ancak bir spektralin ya da bir çocuğun olabilirdi ama masumiyetten uzaktı.

"Nerelerdeydin?" diye sordu Koca Ellen.

"Arkadaş ediniyorum," dedi küçük kız. "Yemeğe geç mi kaldım? Ne var? Yine mi çorba?"

"Ben de *aynısını* demiştim," diye cıvıldadı Yakut.

Minya yaklaştığında, arkadaş edinmekten ne kastettiği de ortaya çıktı.

Arkasındaki hayalet, bir evcil hayvan gibi kızın peşinden geliyordu. Yeni öldüğü için, şok geçirmiş gibi görünüyordu.

Sarai, yutkunmakta zorlandı. Bir tanesine daha katlanamayacaktı.

Hayalet kaskatı bir şekilde, küçük kızın peşinden, hipnotize olmuş gibi yürüyordu. Artık Minya'nındı ve hiçbir güç, özgürlüğüne kavuşmasını sağlayamazdı. Minya'nın yeteneği de buydu. Ruhları balık gibi tutar, hizmetine alırdı. O yüzden hisar, hayaletlerle doluydu. Artık çocuk olmayan beş çocuğun hizmetinde bir düzine hayaletle...

Vahşi'nin Bulut Hırsızı, Yakut'un Şölen Ateşi ya da Kırlangıç'ın Orkide Cadı lakapları gibi, Minya'nın herhangi bir lakabı yoktu. Sarai'ın bile bir lakabı vardı ama Minya sadece Minya ya da demir gibi iradesiyle kendine bağladığı hayaletleri için *hanımefendi* idi.

Onunki sıra dışı bir güçtü. Ölümden sonra ruhlar görünmez, kısa ömürlü ve cisimsiz olurdu. Ölümle yok olma arasında en fazla birkaç gün var olurlardı ve bu süre içinde ya bedenlerine sımsıkı yapışır ya da sonlarına doğru çaresizce süzülürlerdi. Tabii Minya onları yakalayıp tutsak etmediği sürece... Minya kendine bağladığında, kanlı canlı olmasalar da

bir şekilde somutlaşırlardı. Çalışmak için elleri, öpüşmek için dudakları vardı. Konuşabiliyor, dans edebiliyor, sevebiliyor, nefret edebiliyor, öğretebiliyor, gıdıklayabiliyor, hatta geceleri bebekleri sallayarak uyutabiliyorlardı ama bunun kararını ancak Minya verebilirdi. Kontrol tamamen ondaydı.

Şimdiki hayalet, bir adamdı. Hâlâ yaşarken sahip olduğu bedenindeydi. Sarai onu tanımıştı. Tabii ki tanımıştı. Hıçkırık halkını herkesten iyi tanıyordu ki bunlara liderler ve özellikle yüce rahibeler dâhildi. *Onlar*, Sarai'ın karanlık işiydi. Onlar, Sarai'ın geceleriydi. Eninde sonunda hepsi ölüyor, Minya'nın insafına kalıyorlardı ama yaşarlarken insaf Sarai'a aitti.

"Bize adını söyle," diye emretti Minya, hayalete bakarak.

Adam, adını kendine saklamak için, boğulurcasına dişlerini sıktı. Dört beş saniye inadını sürdürürken, bitkin görünse de azimliydi. Minya'nın onunla oyun oynadığının farkında değildi. Minya kendisine karşı bir şansı olduğunu düşünmesine yetecek kadar süre oyununu sürdürdü. Gerçekten zalimlikti bu. Tıpkı, ayağından bağlı bir kuş için kafesin kapağını açmak gibiydi. Özgürlük sadece bir yanılsamaydı. Minya uyurken bile bir düzine hayaleti kontrol edebiliyordu. Gücü hepsine yetiyordu. Adını söylemesini istiyorsa, adam eninde sonunda bunu yapacaktı. Hatta adını şarkı söyler gibi söylemesini istiyorsa, adam gerçekten de şarkı söylemeye başlayacaktı. Şu andaysa adamın ona karşı koyabileceğini düşünmesine izin vererek dalgasını geçiyordu.

Sarai bir şey demedi. Hayalete yardım edemezdi. Öyle bir isteği de yoktu. İstese onu ve diğerlerini öldürebilirdi. Adam hâlâ hayatta olsaydı, hepsini çıplak elleriyle paralardı.

Ve Sarai bunun için onu suçlayamazdı.

Sonunda Minya, hayaletin adını dudaklarından almayı başardı. "Ari-Eil!" dedi adam nefes nefese.

"Gençsin," dedi Yakut. Bütün dikkatini hayalete vermişti. "Nasıl öldün? Seni biri mi öldürdü?" diye sordu, sanki hâlini hatırını soruyormuş gibi bir tavırla.

Adam dehşet içindeydi, gözleri Yakut'tan Vahşi'ye, Kırlangıç'tan Sarai'a kayıyor, mavi bedenlerinin sırrını çözmeye çalışıyordu. *Mavi.* Sokaklardaki zorbalık, kölelik ve canavarlar kadar mavi.

Hayalet uzun ve gergin bir an boyunca Sarai'la göz göze geldi. Sarai onun ne gördüğünü biliyordu. Adam, Korkunç Isagol'un ölümden kalktığını düşünmüştü. Ama Sarai'ın yüzü gençti ve gözlerine siyah şerit boyamadığı için, herhâlde çıplak görünüyordu. O Isagol değildi.

Adam da anlamıştı. Kim olduğunu olmasa da *ne* olduğunu... Hepsinin ne olduğunu anlamıştı. "*Tanrı tohumu*," diye fısıldadı.

Minya'nın güçlü bağına rağmen, Sarai onun tiksintiyle dolduğunu hissedebiliyordu. Tiksintisinin pis kokusu bütün havayı sarmıştı. Adam başını iki yana sallayıp varlıklarını reddetmek istercesine gözlerini sımsıkı kapattı. Oysa bu, kendi kendini teyit etmekten başka bir işe yaramıyordu. Şoktan henüz çıkmamış bütün yeni hayaletler, Kural'ı hemen arkalarında bırakamazlardı.

Kural tekti. Basitliğine rağmen, sayısız yasak içerirdi. İnsanlar bin yıl yaşasalar bile, yapmamaları gereken yeni bir şeyi mutlaka bulurlardı.

Hayatta olduğunu belli etme.

Var oldukları sürece bu dört kelimelik kurala uymaları gerekiyordu. Ne pahasına olursa olsun, hisar terk edilmiş gö-

rünmeliydi. Saklanmaları, insanlara burada olduklarını açık etmemeleri gerekiyordu. Bu beş menfurun katliamdan kurtulduklarını ve *on beş yıldır* yaşadıklarını düşünmelerine engel olmak gerekiyordu.

Hayaletin tepkisinden de görebiliyorlardı bunu. Onlar hâlâ bir sırdı. Onlar katliamın meyveleri olarak, kanlı parmakların arasından kayıp gitmişlerdi. "Siz öldünüz," dedi adam. Bunun doğru olması için âdeta yakarıyordu. "Hepinizi öldürmüştük."

"Konu açılmışken..." diye söze başladı Yakut.

O sırada Minya, görünmez tasmasından çekerek hayaleti dizlerinin üstüne çöktürdü. "Biz ölmedik," dedi. "Ama *sen* öldün."

Adam şimdiye kadar çoktan anlamış olmalıydı ama dile dökülmesiyle, yumruk yemiş gibi oldu. Gördüklerini aklına yazmak istercesine etrafına bakındı. Burayı sadece en korkunç kâbuslarında görmüştü. "Cehennemde miyim?" diye sordu, boğuk bir sesle.

Yakut güldü. "Ah, keşke," dedi. "Arafa hoş geldin. Biraz çorba ister misin?"

14

Harika Ve Canavarlarla Dolu

Mızrağına sımsıkı yapışan Lazlo, ağır adımlarla çöl kumlarının üzerinde ilerledi. Ruza solunda, Tzara sağındaydı. İki Tizerkane de mızrak taşıyordu. Lazlo mızrak atmasını Ruzadan öğrense de hâlâ kendini acemi hissediyordu. Ava çıkmadan önce, "Yardımıma ihtiyaç duyduğunuzda hiçbir faydam dokunmayabilir," diye uyarmıştı ikisini. Aradıkları yaratık, hikâyelerde okuduğu ama gerçek olduklarını bir kez olsun aklına getirmediği yaratıklardandı. Oysa şimdi izini sürüyordu.

"Kendini hafife alma faranji," demişti Ruza, güvence verircesine. "Zorda kaldığımda seni önüne atıp kaçabilirim. Sayende hayatım kurtulur ve ben de sana ömrüm boyunca müteşekkir kalırım."

"Aman ne hoş," diye karşılık vermişti Lazlo. "Küçükken Tizerkane askeri olduğumu hayal ederken, tam da böyle bir kahramanlıktan etkileniyordum."

"Bir şey olmayacak," demişti Tzara, Ruza'yı dirsekleyip araya girerek. "Sadece gidip biraz dürteceğiz. Bunlardan birini görene kadar yaşadım diyemezsin. Hepsi bu."

Sadece dürtüklemek. Bir canavarı. Peki sonra?

"İşte gerçek korku," demişti Eril-Fane. Av gezisini onaylıyordu.

Kervan güvenli bir güzergâh belirlemişti ama Ruza ısrarlıydı. Lazlo'nun, Elmuthaleth Çölü'nün en çirkin yaratığını görmesini istiyordu. Thrav'lar, pusu kuran yırtıcılardı. Kumun altında yatarak bazen yıllarca avlarını beklerlerdi ve ancak zavallı talihsizin biri üstlerine bastığında tehlike oluştururlardı. Neyse ki kervandaki thrav şahinleri sayesinde, yaratığın tam olarak nerede olduğunu biliyorlardı.

Alçaktan uçan şahinler, yaratığın gömülü olduğu yerin üzerinde turlar atıyordu. Kervanda her zaman bir şahin terbiyecisi olurdu ve bu kuşlar, yaratığın yaydığı pis kokuyu alırlardı. Bazen yaratıktan uzak kalmak için kullanılırdı bu, bazen de onu avlamak için. Şu anda uçan kuşun, yaratığı öldürme niyeti yoktu.

Yerden sadece yirmi metre yukarıda turlayan kuşları seyreden Lazlo'nun sırtı ürperdi. Daha önce böyle bir ava hiç katılmamıştı.

"Geldiğimizi biliyor," dedi Ruza. "Adımlarımızın titreşimlerini hissedebilir. Heyecanlanmış olmalı. Ağzının suları şu anda herhâlde fokur fokur kaynıyordur. Seni yediğinde, sıcak bir hamama düşmüş gibi olursun. Ama berbat bir hamam." Tizerkane askerleri arasında en genciydi, henüz on sekizindeydi ve Lazlo'yla ilk arkadaş olan da oydu. Birçoğu, uzun süre ondan uzak durmuştu. Ruza her şeye burnunu sokmaktan hoşlanan biriydi ve Lazlo'ya binicilik, mızrak ya da küfür gibi temel eğitimleri vermeye gönüllü olmuştu. Çok konuştuğu için, iyi bir dil öğretmeniydi ama güvenilmezdi. Lazlo, yola çıktıklarının ilk günlerinde Eril-Fane'nin sağ kolu olan

Azareen'e, "Yardım edebilir miyim?" demiş, ne var ki söylediğinin aslında, "Koltuk altını koklayabilir miyim?" anlamına geldiği ortaya çıkmıştı.

Kadın tabii ki reddetmişti.

Yolculuğun başında olmuştu bunlar. Lazlo şimdi, Ruza'nın onu kandırmaya çalıştığını anlayacak kadar Görünmez dili biliyordu ama delikanlı, oyunlarından asla vazgeçmiyordu.

"Şşş," dedi Tzara. "Kumlara dikkat."

Lazlo dikkat etti. Havada turlayan şahin, gölgesiyle alanı belirliyordu ama kumun altında bir canavar yattığı hiç belli olmuyordu.

Tzara birden durdu. "Bu şerefe nail olmak ister miydin?" diye sordu. O da genç savaşçılardan biriydi. Kusursuz yüzü, bronz rengindeydi, asil görünen kemerli burnundan başka, sağ kaşındaki yara izi hemen dikkati çekiyordu. Saçlarını hep kazır, sadece en tepeden başlayıp ensesine kadar inen parmak kalınlığında bıraktığı saçlarını örerdi.

"Şeref?" diye sordu Lazlo.

Genç kız ona bir çakıl taşı verdi. "Haydi, at."

Lazlo, bir elinde mızrağı, diğerinde çakıl taşıyla öylece durdu. Önünde uzanan kumlara baktı ve kuşun gölgesini seyretti, sonra derin bir nefes alıp... Taşı fırlattı. Taş havada bir yay çizdi. Ve... Lazlo *bir şey* olmasını bekliyordu. Hatta bir canavar bekliyordu ama belki de, ilk canavarınla karşılaşmak için ne kadar hazırlık yaparsan yap, faydasızdı.

Çakıl taşı kumların üstüne düştüğü anda çöl zemini âdeta *patladı*. Her yere kum yağıyordu. İlk bakışta kocaman bir bulanıklığı andıran yaratık önüne fırladığında, kum taneleri yüzüne ve gözlerine batıyordu. Hemen geri sıçrayıp mızrağını doğrulttu ama ayağı takılınca gürültülü bir şekilde kıçüstü

yere oturdu. Ruza'yla Tzara mızraklarını bile kaldırmamışlardı, onların sakinliğinden güç bulup gözlerini ovalayarak yaratığa baktı.

Devasa bir örümceğe benziyordu ama Lazlo, bunu herhangi bir yaratıkla karşılaştırmakta zorlanıyordu. Tamamen anlamsızdı. Yusyuvarlak, şiş gövdesinden bacaklar fışkırıyordu ama son derece orantısızdı. Bacaklar o kadar kısaydı ki o gövdeyi taşıması imkânsız görünüyordu. O arada Lazlo, bacak sandıklarının aslında bacak olmadığını fark etti. Bunlar, *keliser*'di.

Yani çene...

Bacakları uzunluğunda bir düzine simsiyah, kıllı kerpeten, avını yakalamaya çalışıyordu.

Lazlo yaratığın ne kadar kumun altında yattığını tahmin bile edemezdi ama gördüğü kadarıyla yaratık, âdeta koskoca bir ağızdan ibaretti. Gözleri yoktu, sadece nabız gibi atan, kıpkırmızı fokurdayan boğazı görünüyordu. Keliserler avını bir an önce yutmak istercesine her yeri yokluyor, mağarayı andıran boğazı kasılıyor, dişleri açılıp kapanıyor, ısıracak bir şeyler arıyordu. Bir şey bulamayıp da tıslad ığında, ağzından pis kokulu bir tükürük saçtı. Ruza'nın bahsettiği ağız suları bu olsa gerekti.

Gerçekten berbat kokuyordu. Lazlo merak ediyordu. Acaba kaç maceracı, thrav şahinin yardımı olmadan çölü geçerken bu yaratığın ağzında can vermişti?

"Doğanın tuzaklarından biri," dedi Ruza, Lazlo'nun aklından geçeni hissetmiş gibi. Yaratığa dokunmadan bıraktılar. Artık bir sonraki faranji maceracıyı beklemesi gerekecekti.

Kamp için duran kervana katıldılar. "Eee?" diye sordu Eril-Fane. "Thravlar hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bir an önce *Hiç İstemediğim Ölüm Biçimleri* notlarımı tekrar gözden geçirmem gerekecek," dedi Lazlo.

General güldü. "Bence de. Aslında batıya daha önce de gelebilirdik ama iki asırdır kimse thrav şahini yetiştirmemişti. Bu dalda ustalaşana kadar beklemeyi tercih ettik."

"Akıllıca bir karar," dedi Lazlo. İki asır, zihninde bir kapı gibi açılan Hıçkırık'ın ilk gizemiydi.

Zosma'dayken, "Şehrimin haritalardan silinmesinin üzerinden iki asır geçti," demişti Eril-Fane. Lazlo o zamandan beri her gün generalin yanındaydı ama şehrin iki asır boyunca haritalardan silinmiş olmasının gizemini henüz çözememişti.

Ama yakında öğrenecekti.

Ertesi gün.

"Ben sis ağlarını kurayım," dedi.

"Gerek yok," diye karşılık verdi Eril-Fane. Spektrali Syrangelis'i tımarlıyordu. "Yarına yeterli suyumuz var."

Ağlar, serin gece havasından nemi toplamak üzere tasarlanmıştı ve Elmuthaleth Çölü'ndeki en önemli su kaynağıydı. Çöldeki son geceleriydi ve tulumlardaki su şehre varana kadar idare edecekmiş gibi görünüyordu. Lazlo omuz silkti. "Taze biçilmiş sis gibisi yok," diyerek, ağları kurmaya gitti. Tulumlardaki sular iki aydır bayatlamıştı, hem Lazlo bir şeyler yapmaya da alışmıştı. Ağları kurmak için demir ağacından bir tokmakla kazıkları kuma çakmak da yapmaya alıştığı şeylerden biriydi. Gün boyunca semerde oturduğu için, bu işi yaparken rahatladığını hissederdi ve kabul etmekten utansa da tokmakla uğraşmanın kollarında yarattığı değişim çok hoşuna gidiyordu. Çölde banyo yapmak, kum ve toz hâline getirilmiş *negau* kökü karışımıyla vücudunu sıvazlamak anlamına geliyordu. Lazlo temizlenmek için beyaz gömleğini

çıkardığında, pazılarının hiç olmadığı kadar şekillendiğini görebiliyordu.

Artık elleri bile kendine yabancı geliyordu. Önceden sadece, kalem tutmaktan tek bir parmağında nasırı vardı. Şimdi avuçları bile nasırla doluydu ve elleri, yüzü kadar kararmıştı. Güneşten iyice yanan teni nedeniyle gri gözleri bile bir ton açılmış gibi görünüyordu. Aylardır çöl güneşine karşı kıstığı için gözlerinin kenarında çizgiler belirmişti. O çizgiler gözlerinin şeklini değiştirmiş, kapkara kaşları neredeyse birleşmişti. Bu küçük değişiklikler, yüz ifadesini geri dönülmez bir şekilde sertleştirmiş, hayalci gözlerinin yerini bir avcının kararlı gözleri almıştı.

Ufuklara yolculuk yaptığı yarım yılın gücüydü bu.

Tizerkane birliğiyle altı ay önce Zosma'dan çıkıp giden acemi kütüphaneciden eser kalmadığının kendisi de farkındaydı. Hatta çölü beraber geçmek için kafile Alkonost'ta toplandığında, Thyon Nero onu tanıyamamıştı bile.

Birbirlerini en son dört ay önce görmüşlerdi ve altın vaftiz oğul kervansarayda yanından defalarca geçtiği hâlde onu tanıyamamıştı. Sonunda tanıyıp da gözle görülür bir şekilde afalladığında tam bir sürpriz yaşamıştı.

Lazlo simsiyah, uzun saçlarını, beyaz gömleğinin kapüşonuyla örtüyor, gösterişli bir şekilde spektralini sürüyor, buğulu sesi bu dil için yaratılmış gibi, kusursuz Görünmez dili konuşuyor ve Tizerkane askerlerinden farklı görünmüyordu. Sadece dört ay önce, yürürken bile kitap okuduğu için başını duvarlara çarpan umutsuz bir hayalci olduğuna inanmak çok zordu.

Şimdi kitaplar yerine ufuklar vardı. Okumanın yerini binicilik almıştı. Kütüphane dışındaki hayat tamamıyla farklıydı

ama bir yanlışa düşmemek gerekirdi. Lazlo hâlâ her zamanki kadar hayalciydi. Kitaplarını geride bırakmış olabilirdi ama hikâyeleri hâlâ yanındaydı. O hikâyeler ki kütüphanenin loş raflarından çıkmış, özgürlüklerine kavuşmuşlardı.

Tıpkı içinde bulunduğu hikâye gibi.

Sis ağını gerip Doruk dağına baktı. İlk gördüğünde serap gördüğünü sanmıştı. Elmuthaleth Çölü'nün ortasında gökyüzü yeryüzüyle birleşirken, dünya göz alabildiğine dümdüz bir diskten ibaret görünüyordu. Günlerce, haftalarca süren seyahatleri boyunca, her şafak ve gün batımında kamp söküp kamp kurmanın aynılığı, zaman mefhumunu yitirmelerine neden oluyor, yolun sonsuza kadar süreceği izlenimi yaratıyordu. Bir gün ufuktaki ilk ışıltıyı gördüğünde de Lazlo, çölde arada sırada gördükleri göllerin, yaklaştıklarında bir anda yok olduğu gibi bir yanılsama olabileceğini düşünmüştü. Oysa son birkaç günlerinde, ufukta belli belirsiz bir şerit belirmiş, sonra da... *Doruk,* karşılarında yükselivermişti.

Elmuthaleth Çölü'nün doğu kıyısındaki oluşuma faranjiler sıradağ diyordu ama sıradağa hiç benzemiyordu çünkü tepeleri yoktu. Tekdüze bir duvar gibi bembeyaz bir kum dağı gökyüzüyle buluşuyor, süt rengi kristalleri ya da buzulları andırıyordu.

Tıpkı efsanelerdeki gibiydi.

"Neredeyse geldik. İnanılır gibi değil." Konuşan, Calixte'ydi. Kafiledeki faranjilerden biriydi. Lazlo'nun yanına gelip manzaraya bakarken kapüşonunu arkaya ittiğinde, son derece düzgün, küçücük başı ortaya çıktı. Lazlo onu ilk gördüğünde, kızın başı âdeta bir yumurta kadar çıplaktı. Bir zamanlar keşişlerin ona yaptığı gibi, kızın saçları da hiç acımadan kazınmıştı ama artık ikisinin de saçları uzamıştı. Kızın

saçları şimdi bir yavru kuşun tüyleri kadar yumuşak görünüyordu. Yaraları çoktan iyileşmişti ama bileklerindeki kelepçe izleri hâlâ kendini belli ediyordu.

Calixte, Lazlo'nun arkadaş olduğu ilk kız değil, aynı zamanda tanıştığı ilk suçluydu.

"Yarın bu saatlerde..." dedi. Cümlesini bitirmesine gerek yoktu. Beklenti bütün kervanda somut bir şekilde hissedilebiliyordu. Yarın bu saatlerde orada olacaklardı. Doruk'un zirvesindeki Misrach Kalesi'ne çıkan tek yolu tırmanacak, zirveden dağın ardındakini ilk kez göreceklerdi.

Hıçkırık.

"Teori için son şans," dedi Calixte. Yıpranmış defterini kaldırıp sayfalarını kelebek gibi açtı.

"Hiç pes etmiyorsun, değil mi?"

"Öyle derler. Bak, sadece bir boş sayfa kaldı." Kız defteri gösterdi. "Senin için bırakmıştım."

"Hiç gereği yoktu."

"Tabii ki var. Doruk'tan önce son bir teorini dinlemeden seni bırakacağımı sanmıyordun ya?"

Son bir teori.

Kafile üyeleri Alkonost'ta buluştuğunda, hepsi yolculukla ilgili bilgilendirileceklerini, en azından yolculuğun nedeni hakkında bir şeyler duyacaklarını düşünmüştü. Hıçkırık'ın *sorunu,* hâlâ bir gizemdi. O kadar yolu teptikten sonra bunu hak ettiklerinde hemfikirlerdi. İlk yemeklerini yerlerken masanın başında Eril-Fane sandalyesinden doğrulduğunda, aydınlanmanın eşiğinde oldukları zannıyla herkes suspus olmuştu. Ertesi sabah büyük ve korkunç Elmuthaleth yolculuğuna çıkacaklardı. *Nedenini* bilmeleri haklarıydı, çünkü hâlâ vakit varken geri dönmeyi tercih edebilirlerdi.

"Yolculuğumuz boyunca, şu anda inanmakta zorlanabileceğiniz şeylere inanmanız gerekecek," demişti Eril-Fane. "Görüp kanıtlayabildiklerinize inanan mantıklı kadınlar ve adamlarsınız. Şu anda size ne desem boş. Hatta bilakis, Elmuthaleth'in uçsuz bucaksız hiçliğinde beyniniz, bildiklerinize sımsıkı yapışacaktır. Ama kuşkuculuğunuz yerine merakınızı devreye sokmanızı tavsiye ederim."

Başka bir deyişle, *sürpriz* açıklanmamıştı.

Böylece gizeme adım atmışlardı ama pişmanlık ve spekülasyon eksik değildi. Yolculuk zorluydu. Boşluk ve tekdüzelik hem fiziksel hem de zihinsel açıdan yıpratıcıydı. Teori kesesi, Calixte'nin fikirlerinden biriydi ve iyi bir fikirdi. Lazlo bunun diğerlerinde yarattığı yaşam kıvılcımlarını, bir tür oyunu *kazanma* heyecanını görebiliyordu. İnsanların konuşma fırsatından hoşlanmaları anlaşılır bir şeydi. Oyun son derece basitti. Sorunun ne olduğuyla ilgili yapılan tahminleri, Calixte defterine yazıyordu. İsteyen istediği kadar tahminde bulunabiliyordu ama her bir tahmin on gümüş değerindeydi ve Calixte parayı, şatafatlı bir broşla ağzını kapattığı, yeşil renkli, eski püskü bir brokar kesede topluyordu. Söylediğine göre kese büyükannesinindi ama aynı zamanda ruh hâline göre, ya suikastçıların soyundan ya da akrobat bir aileden geldiğini de söylüyordu. O yüzden, sözlerine inanmak biraz güçtü.

Hıçkırık'a varıp gizem çözüldüğünde, doğru tahmini yapan kişi kesede toplanan yaklaşık beş yüz gümüş paranın sahibi olacaktı. Kesenin yeşil dikiş yerleri neredeyse patlamak üzereydi.

Lazlo, deftere herhangi bir katkıda bulunmamış, şimdiye kadar ortaya hiçbir teori atmamıştı. "Bütün tahminler yapılmıştır, ben ne desem boş," dedi.

"Eh, şimdiye kadar bütün *sıkıcı* tahminlerin yapıldığı doğru. Benzer bir tahmin daha duyarsam intihar edeceğim. Ama sen daha iyisini yapabilirsin. Bunu biliyorum. Sen bir hikâyecisin. Vahşi ve olanaksız bir şeyler hayal et," diye yakardı kız. "Harika ve canavarlarla dolu olsun."

"Harika *ve* canavarlarla mı dolu olsun?"

"Bütün harika hikâyeler, canavarlarla doludur."

Lazlo itiraz etmedi. Ağı son bir kez gerip kampa doğru baktı. "Ama bu bir hikâye yarışı değil."

Calixte ona sokuldu. "Bilakis. Bu bir *gerçek*-hikâye yarışı ve bence gerçek, kamptaki *zevzeklerin* hayallerinden çok daha tuhaf olmalı." Defterini, pişen akşam yemeği için kamp ateşinin etrafında toplananlara doğru salladı. Çoğu, en başından beri misafir rolünü benimsemiş ve kervancılarla Tizerkane askerleri bütün işleri üstlenirken, etrafta boş boş gezmeyi âdet edinmişlerdi. Hemen hepsi, yaklaşan akşam serinliğine hazırlık olsun diye, hafif gömleklerinin üstüne yünlü hırkalarını giyinmişti. Böylesi de kampa tek bir kuruş katkıları olmadığının kanıtıydı. Kapüşonlarını başlarına geçirmiş boş boş dolaşanları izleyen Lazlo, onların kahve molası vermiş bir hayalet sürüsü olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu.

"Belki de haklısın," dedi.

"Eh, en iyisini bulmak sana kaldı," diye devam etti Calixte. "Bence en tuhaf fikri senin bulman kadar doğalı olamaz. Senin bütün fikirlerin *tuhaf*, Strange. Anladın mı?"

Lazlo, kendini tutamayıp güldü. Genellikle, ismiyle yapılan esprileri hiç komik bulmazdı. "Ben kafile üyesi değilim," diye hatırlattı. Yoksa öyle miydi? Hikâyeci, sekreter ve ayak işlerinin baş görevlisiydi. Tizerkane ya da kafile üyesi değildi, hayal yolculuğundakilerden sadece biriydi.

"Ama *sonuçta* faranjisin," diye itiraz etti kız. Dediği doğruydu ama yine de Lazlo diğerleri gibi değildi. Spektralinin üstünde şehirleri gezmişti ve kafiledekilerin çoğu, onun Hıçkırık halkından olduğunu düşünmüştü. En azından Thyon Nero, gerçeği ortaya çıkarana kadar... "Zosma'dan yetim bir köylü olduğunu biliyor muydunuz?" demişti, kafiledekiler ona saygı duymaya başlamasınlar diye.

"Hem kazansam bile, diğerleri, cevabı Eril-Fane'den zaten öğrenmiş olduğumu iddia eder," dedi.

"Ne derlerse desinler, umurumda değil," diye diretti Calixte. "Bu benim oyunum. Kazanana *ben* karar veririm ve *ben* sana inanıyorum."

Lazlo şaşkındı. Suikastçı bir soydan geldiğini iddia eden bir mezar hırsızının ona bu kadar güvenmesi sürpriz olmuştu. Özellikle de kızın suikastçı bir soydan geldiğini iddia eden bir mezar hırsızı olması, bu güç duygusunu nedense artırıyordu. Ruh hâline göre, akrobat bir aileden geldiğini iddia etmesi önemli değildi.

Calixte, tıpkı onun gibi, diğerlerinden farklılaşıyordu. Ama öte yandan, onun aksine, kafilenin üyelerinden *biriydi*. Evet, belki kafilede nasıl yer aldığı kafa karıştırıyordu. Kimse onu böyle bir konuma yakıştıramıyordu. Syriza'ya bir akrobat yerine bir inşaat ustası bulmaya gittiği hâlde, kafilesine onu kattığı için Eril-Fane bile şaşkındı.

Zosma'dan sonraki ilk duraklarında Lazlo, Tanrıkatili'nin sekreteri olarak, dünyanın en yüksek binası olan Bulutkule'yi inşa eden Ebliz Tod ustanın kafileye katılmasında görev yapmıştı. Ama ne binaydı? Devasa bir burgu ya da toprağı yarıp fırlayan bir masal atının tek boynuzu gibi görünüyor ve neredeyse iki yüz metre boyunda olduğu söyleniyordu. Basit

ve zarif bir sarmaldan ibaretti, ne süsü ne de penceresi vardı. Syriza kuleleriyle meşhur olsa da bu bina hepsinin kralıydı.

Eril-Fane bile bariz bir şekilde etkilenmiş, onu Hıçkırık'a götürebilmek için Ebliz Tod'un bütün isteklerini kabul etmiş, sayısız dil dökmüştü. Resmi sözleşmeyi kapasitesi dâhilinde Lazlo hazırlamış, imzaya sunmuştu. Sonunda Görünmez ekibi yolculuğa devam etmeye hazırlanırken, Lazlo duyduğu bir dedikodudan bahsetmişti: Bir kız, Bulutkule'ye *tırmanmıştı*.

"Demek ip bile kullanmamış," demişti Eril-Fane'ye. Kız sadece çıplak elleri ve ayaklarıyla, sarmalı en dipten en tepeye kadar dolanan tek çıkıntıya tutunarak, neredeyse iki yüz metre tırmanmıştı.

"Zirveye ulaşabilmiş mi?" diye sormuştu Eril-Fane bunun üzerine, gözlerini kısarak kulenin en tepesine bakarken.

"Öyle diyorlar. Anlaşılan kızı hapse atmışlar."

"*Hapse* mi? Kuleye tırmandığı için mi?"

"Mezar hırsızlığı," diye yanıtlamıştı Lazlo.

Binanın, adına inşa edildiği adamın hâlâ hayatta olması bir yana, Bulutkule bir kraliyet kabriydi ve kralın ölümden sonraki rahatı için her şey düşünülmüştü. Ruhun nefes alması için, en tepedeki gözden, başka binaya tek bir giriş vardı. Giriş her zaman korunuyordu ama hazinedar, eli kolu *itzal* denen hayvan ruhlarını barındıran kavanozlarla içeri girdiğinde, bir kızın mücevherlerle süslü lahdin üzerine bağdaş kurmuş, *zümrütleri bir hokkabaz gibi* atıp tuttuğunu görmüştü.

Kız kuleyi tırmanıp gözden içeri girdiğini kabul etse de hırsızlık yaptığı iddiasını reddetmişti. Sadece hokkabazlık çalıştığını söylemişti. Zaten herkes öyle yapmaz mıydı?

Eril-Fane, hapishaneye gittiğinde, paslı kelepçeler içinde, her yeri yara bereyle kaplı, saçları kazınmış, açlıktan ölmek

üzere ve kendini bir çiviyle koruyan kızla karşılaşmış, ona bunu neden yaptığını sorduğunda da gururlu bir, "Çünkü yapabilirdim," cevabını almıştı.

Lazlo, kızın çıplak elleri ve ayaklarıyla iki yüz metrelik bir kuleye tırmanabilmesinin yanı sıra, kafileye katılmasında bu cevabının etkili olduğunu düşünüyordu. Böyle bir yeteneğin ne işe yarayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ve bu da bulmacanın parçalarından biriydi.

Ebliz Tod: Kule inşa edebilen bir ustaydı.
Calixte Dagaz: Kuleye tırmanabilen bir kızdı.
Thyon Nero: Azoth özünü damıtmayı başarmış bir simyacıydı.
Jonwit Belabra: Matematikçiydi.
Phatmus Mouzaive: Doğa filozofuydu. "Evrenin fiziksel yasaları" üzerine çalıştığını söylemekten hoşlanırdı ama gerçekte çok daha dar bir alan olan, manyetik alanlara odaklanmıştı.
Kae Ilfurth: Mühendisti.
Fellering'ler: Metalürji mühendisi ikiz kardeşlerdi.
Baht Kether: Bir sanatçıydı. Freskleri ve savaşmaya meyilli krallar için tasarladığı mancınıklar ve savaş makineleriyle ünlüydü.
Drave: Adı sadece Drave'di, sözüm ona patlayıcı uzmanıydı. Görevi madenlerdeki materyalleri patlatarak çıkarmaktı ve dağ yamaçlarını da patlatmasıyla bilinirdi.
Evli bir çift olan Soulzeren ve Ozwin Eoh: Kadın bir makinist, adam bir çiftçiydi; birlikte, *uçabilen* bir araç olan ipek kızağı icat etmişlerdi.

Tanrıkatili'nin kafilesi bu kişilerden oluşuyordu. Hıçkırık hakkında, "karanlık günlerin bir gölgesi olan" bir sorun yaşandığı dışında hiçbir şey anlatılmadığı için, tek çareleri, kendi kendilerine ürettikleri teorileriydi. Cevabın kendi uzmanlık alanlarında yattığını düşünmek, akıllarına daha çok yatıyordu. O noktadan yola çıkıyorlardı: Nasıl bir sorun, bu uzmanlıklar için ihtiyaç yaratırdı?

Calixte'nin şikâyet ettiği üzere, teorilerin çoğu savaşla alakalıydı. Genellikle kuşatmalar, silahlar ve savunma konularına odaklanıyorlardı. Lazlo silah makinelerinin, patlayıcıların ve metalin insanları böyle düşünmeye sevk ettiğini anlayabiliyor ama sorunun bunlarla alakalı olduğunu düşünmüyordu. Eril-Fane, sorunun bir tehlike arz etmediğini söylemişti, dahası Lazlo, Tizerkane Generali'nin, tehlike anında şehrini bu kadar uzun süre yalnız bırakmayacağından emindi. Ama adamın söylediği bir şey, herkesin aklına takılmıştı. *Hayalet.* Lazlo, adamın sözünü olduğu gibi almaya, hayaletlerden bahsettiğini düşünmeye yatkındı. *Tanrıkatili*, ölen tanrıların hayaletlerinden mi bahsediyordu? Tabii ki Calixte'nin, bu düşüncesini defterine kaydetmesine izin vermeyecekti. Her şey bir yana, kafiledekiler böylesi bir teori karşısında kahkahalarla gülerlerdi.

Kafiledekilerin gülmesinden korktuğu *için* mi şimdiye kadar hiçbir teori üretmemişti? Hayır. Daha çok, Calixte'nin haklı çıkmasını, gerçeğin hayal bile edemeyecekleri kadar tuhaf bir şey olmasını istiyordu. Ucunda beş yüz gümüş para olsa bile, bir tahminde bulunmaktan yana değildi. Sabah yola çıkıp Doruk'a tırmanmak, kendi gözleriyle *görmek* istiyordu.

"Şehri gördüğünüz anda, ne olduğunu anlayacaksınız," diye söz vermişti Eril-Fane.

Şehri gördüğünüz anda.

O *an*.

Sorun her neyse, bir bakışta anlayacaklardı ve bu da bulmacanın parçalarından biriydi ama Lazlo bunun üzerinde kafa yormak istemiyordu. "Tahmin etmek istemiyorum," dedi Calixte'ye. "Ben şaşırmak istiyorum."

"Tamam işte!" dedi kız bıkkınlıkla. "*Doğru* tahmin etmen gerekmiyor ki! Sadece *ilginç* bir tahmin yapmanı istiyorum."

Artık kampa geri dönmüşlerdi. Yünlü kumaştan alçak çadırlar dikilmiş, Tizerkane askerleri spektrallerini aynı kumaştan daha büyük bir çadıra yerleştirmişti. Kabarık tüylü develer, yıldızların altında gece soğuğuna katlanabiliyordu. Çobanlar hayvanların yüklerini indirmiş, hava sakin olsa da samanlarını torbalarıyla ağızlarına bağlamışlardı. Kamp ateşinin dumanları, Alkonost pazaryerinde küçük çocukların tırmanıp indikleri incecik sihirli ipler gibi göğe yükseliyordu.

Faranjiler hâlâ akşam yemeğini bekliyorlardı. Gökyüzünde turlar atıp çirkin sesleriyle çığlıklar atan leşçil kuşlar da sanki akşam yemeklerini yiyebilmek için hepsinin ölmesini bekliyordu.

Eril-Fane bir ulak kartalı bıraktığında, devasa boyutlarda kuş, bir avcı çığlığı atarak Doruk'a doğru süzüldü. Lazlo kuşun ardından bakarken, nedense kendini hedefe daha da yaklaşmış hissediyordu.

İmkânsız hayali, inanılmaz bir şekilde gerçekleşmek üzereydi.

"Pekâlâ," dedi, Calixte'ye dönerek. "Sen kazandın."

Kız başını geri atıp uluduğunda, kamptaki herkes onlara baktı.

"Şşş, ölüm perisi," diyerek güldü Lazlo. "Sana hayal edebileceğim en vahşi ve imkânsız, tek *bir* teori vereceğim."

"*Ve* harika ve canavarlarla dolu olacak," diye hatırlattı Calixte.

"Ve harika ve canavarlarla dolu olacak," dedi Lazlo. O anda, kıza ne anlatacağını biliyordu.

Dünyanın en eski hikâyesiydi bu.

15

Dünyanın En Eski Hikâyesi

Seraphim, -Serafim ya da *Seraflar* diye de bilinir- dünyanın en eski mitlerindendi. Lazlo, Büyük Kütüphane'deki bütün kitapları, kâğıt tomarlarını, şarkıları ve asırlar boyu kulaktan kulağa aktarılıp kâğıtlara dökülmüş söylenceleri okumuştu. Ve Seraphim'in, binlerce yıl öncesine dayanan en eski hikâye olduğundan emindi. Yedi bin yıl bile olabilirdi ve bu varlıklara tapınılan Görünmez Şehir de dâhil olmak üzere, hemen bütün kültürlerde rastlanabiliyordu. Çeşitli kültürlerde bu varlıklar enkyel, anjelin, melek, s'rith, serifain ya da seraf olarak anılsalar da hikâyenin özü hep aynıydı.

Bu varlıklar dumansız alevden kanatlarıyla, güzelliğin ötesine geçiyordu. Üçü erkek, üçü kadın altı Seraph, daha zamanın bile bir adı olmadığı zamanlarda gökten inmişlerdi.

Dünyanın hâlini görmeye gelmiş, zengin topraklar, harika denizler ve kuş olduklarını hayal edip kanat gibi yapraklarıyla gökyüzüne yükselen bitkilerle karşılaşmışlardı. Ama aynı zamanda, hikâyenin nerede anlatıldığına bağlı olarak, insanları köle, evcil hayvan ya da yiyecek olarak tutsak eden, son derece

iri ve korkunç bir ırk olan *ijji* yaratıklarını da bulmuşlardı. İnsanlara acıyan Seraphim, ijji'lerin her birini kılıçtan geçirmiş, büyük kum denizinin kıyısına yığarak ay büyüklüğündeki bir odun yığınının üstünde yakmıştı.

Melekler sayesinde iblisler yenildiği için, hikâyeye göre insanoğlu, Zeru adı verilen dünyanın hâkimiyetini ele geçirmişti. Çok eski zamanlarda, insanlar buna inanıyorlardı. Seraphim'in bir gün geri dönüp onları yargılayacaklarına da inanıyorlardı. O yüzden tapınaklar inşa etmiş, yüce rahibeler eşliğinde ateş törenleri düzenlemiş, kurbanlar vermişlerdi ama bunların hepsi çok uzun zaman önceydi. Artık kimse bu eski hikâyeye inanmıyordu.

"Kalemini hazırla," dedi Lazlo, çadırdan çıkarken Calixte'ye. Önce gidip spektrali Lixxa'yı tımarlamış, sonra kendine çekidüzen vermiş, son kum banyosunu yapmıştı. Yapmasa olmazdı. "Hazır mısın? Mükemmel bir hikâye olacak. İnanılmaz olacak."

"Haydi, anlat madem." Calixte, kalemini sabırsızlıkla sallıyordu.

"Pekâlâ." Lazlo boğazını temizledi. Sonra son derece mantıklı bir şeyden bahsediyormuş gibi açıkladı. "Sorun, Seraphim'in dönmüş olması," dedi.

Calixte bu açıklama karşısında mest olmuştu. Hemen başını eğip defterine yazmaya başladı.

Faranjilerin oturduğu taraftan bir kahkaha duyuldu. "Seraphim'miş," diye kıkırdadı biri. "Saçma."

Lazlo onlara aldırmadı. "Seraphim'i bilirsin," dedi genç kıza. "Gökten inmişlerdi. Ama *nereye* indiklerini biliyor musun? *Buraya* indiler." Başıyla etrafını işaret etti. "Hikâyelerde anlatılan büyük kum denizine. Elmuthaleth'den başka neresi

olabilir ki? Hele ay büyüklüğünde bir odun ateşi!" Düzlüğün sonundaki tek yükseltiyi işaret etti.

"Doruk mu?" diye sordu Calixte.

"Baksana. Kristal değil, mermer değil. Buz olmadığı da kesin."

Güneş artık erimiş bakır gibi ufku boyuyordu, gökyüzü mavinin en koyusuna dönüşmüştü. Doruk, gündüz ışığında göründüğünden çok daha sıra dışı görünüyordu. Sanki içten aydınlanıyordu. "Ne o zaman?" diye sordu Calixte.

"Katledilen iblislerin eriyen kemikleri," dedi Lazlo. Birader Cyrus anlatmıştı bunu. "Binlercesi. Kutsal ateş, etlerini yakıp kül etmiş ama kemikleri nedense cama dönüşmüştü. Hâlâ kafataslarını, dişlerini, yay gibi gerilmiş omurgalarını ve upuzun iskelet ayaklarını görebilirsin. Leş kuşları kocaman göz yuvalarına yuva kurmuş. Ölü yiyenler dışında orada hiçbir şey canlı kalamaz."

Calixte yazmayı bırakmıştı. Gözlerini kocaman açtı. "*Sahi mi?*" dedi, nefesini tutarak.

Lazlo gülümsedi. Mükemmel ve inanılmaz bir hikâye sözü verdiğini hatırlatmak üzereydi ki başka biri araya girdi. "Tabii ki sahi değil," diyordu, abartılı bir tavırla. İnşaat ustası Ebliz Tod'du bu. Bulutkule'ye böcek gibi kızla birlikte kafileye davet edilmiş olmaktan mutlu değildi ve sürekli, aralarında bir *hırsız* olmasının, kafilenin gerçek değerini düşürdüğünden şikâyet ediyordu. Şimdi de kıza lütfedercesine bakıyordu. "Sevgili kızım, bu uçsuz bucaksız çöl kadar bönsün. Burada kaybolan biri, bir daha asla gerçekle ya da mantıkla karşılaşamaz."

Birkaç âlim, kızın böyle bir saçmalığa nasıl inandığına hayret ederek güldü. Thyon Nero, sırtını bir rüzgârlığa dayamış otururken, gün batımı ve kamp ateşinin ışığıyla âdeta

parlıyordu. "Strange de buna inanıyor," dedi, yanında oturan patlayıcı uzmanı Drave'e eğilerek. Altın vaftiz oğul, çölün ortasında bile son derece göz alıcı görünmeyi başarabiliyordu. Güneş, tenine mutlu bir altın ışıltısı veriyor, saçlarının uçları âdeta beyaza çalıyordu. Kısıtlı kervan yemekleri yüzünden yüz hatları daha da belirginleşmiş, hemen her gün düzelttiği kısa sakalı, görkemli gençliğine bir parça olgunluk katmıştı.

Onun aksine, ellili yaşlarındaki Drave sıskacıktı. Yıllar ona acımamıştı. Güneşin yetersiz olduğu Maialen'de yaşadığı için beyaz tenliydi ve bu yüzden Elmuthaleth sıcağından en çok o etkilenmişti. Derisi defalarca yanıp soyulmuştu. Şu anda kararan ölü derisinin döküldüğü yerlerde pembe ve kırmızı yara izleri görülebiliyordu.

Aslında ikisi hiç de uyumlu bir çift değildi. Simyacıyla patlayıcı uzmanı, Alkonost'ta yan yana düşmüş, sonrasında yol arkadaşlığı edip yemeklerini birlikte yemişlerdi. Başka iki kişi olsa, ilişkileri arkadaşlık gibi görünebilirdi ama Lazlo, aralarında herhangi bir içtenlik görmüyordu. Thyon Nero'nun Zosma'da bile arkadaşı yoktu; en fazla, hayranlarından bahsedilebilirdi. Ve belli ki Drave, hayran rolüne razıydı. Sabahları kahvaltısını getiriyor, bir teşekkür bile beklemeden çizmelerindeki kumları temizliyordu. Lazlo, uzun zaman önce genç adamdan duyduğu *teşekkürün,* belki de hayatındaki tek teşekkür olmasından kuşkulanıyordu. Yine de Drave'e acımıyordu. Patlayıcı uzmanının, arkadaşlık değil, altın yapma sırrının peşinde olduğu açıktı.

İyi şanslar, diye geçirdi içinden, küçümsercesine.

"Hayaletlere bile inanıyor," diye ekledi Thyon, bakışlarını Lazlo'ya çevirmeden önce Drave'den hevesli bir sırıtış almayı bekleyerek. "Haksız mıyım Strange?"

Lazlo'nun aklına, soruşturmalar masasında otururken genç simyacının kendi kitaplarını istediği gün geldi. O gün tek bir bakışıyla onu kestirip atmıştı. Şimdiki dikenli sorusu da rahatsızlık yaratma niyetinden başka bir şey değildi. Ve Lazlo, o eski korkusunun hayaletini hissetmeden edemiyordu. Yolculuk boyunca Nero, iğnelemek dışında onunla neredeyse hiç konuşmamıştı ama Lazlo bazen, delikanlının yakıcı bakışlarını üstünde hissediyor, o anlarda, sırrını bilen tek kişi olduğu için hâlâ garez duyup duymadığını merak ediyordu.

Thyon'un sorusuna, suya sabuna dokunmayan bir cevap verdi. "Zihnimi tüm olasılıklara açık tuttuğum doğrudur."

"Ateşten kanatları olan adamların gökten indiğine inanmak, zihnini açık tutmak mı oluyor?"

"Ve kadınlar," dedi Lazlo. "Hepsinin erkek olması son derece hüzünlü olurdu."

"Öylesi hiç olmasa daha iyi," diye araya girdi Calixte. "Rahimleri ve sezgileri olmayan adamlar yani."

Lazlo'nun aklına rahatsız edici bir fikir geldi. Ruza'ya dönüp Görünmez dilinde sordu. "Dişi thravlar da var mı? Ne olur bana çiftleşmediklerini söyle."

"Bebek thravların bir yerlerden gelmesi gerekir, öyle değil mi?" dedi Ruza.

"İyi de birbirlerini nasıl buluyorlar?" diye sordu Lazlo.

"Bilmiyorum ama bahse girerim, birbirlerini bulduklarında, ayrı kalmanın acısını fazlasıyla çıkarıyorlardır." Genç savaşçı, kaşlarını hınzırca oynattı. Ama Lazlo'nun suratını ekşittiğini görünce omuz silkti. "Ne yani? Tek bildiğimiz, thrav aşk hikâyeleri, tüm zamanların en güzel..."

Calixte kıkırdadı. O da Tzara'yı kendine öğretmen seçip dili öğrenmeye azmetmişti. Şimdi de zaten yanında oturuyor-

du. Calixte kulağına eğilip bir şey fısıldadığında, kıpkırmızı kesilen Tzara dudağını ısırdı.

"Affedersin," diye atıldı Thyon. Dalga geçildiğini düşündüğünden, gözleri ateş saçıyordu. Ve Görünmez dilini öğrenme zahmetine hiç girmediğinden, böyle düşündüğü için onu suçlamak zordu. "Ateşten kanatları olan adamların *ve kadınların* gökten indiğine mi inanıyorsun?"

Lazlo, Seraphim'e inandığını hiç söylememişti. Kitaplarında bile böyle bir iddia yoktu. Çünkü bunun için ne kanıtı ne de inancı vardı. Sadece Zeru kültürlerinin aynı hikâye etrafında kenetlenmiş olmasını son derece ilginç buluyordu. Sonuçta, kadim insanların göç hareketlerine dair önemli bilgiler içeriyordu. Hatta çok daha fazlası vardı. Ama bunların önemi yoktu. Teori kesesindeki parayı kazanmaya falan çalışmıyordu. Tek derdi, Calixte'yi memnun etmekti. "Yeni fikirlere açık olmakta herhangi bir zarar görmüyorum," dedi. "Mesela sen dünyaya at gözlüğüyle bakıp birtakım kimyasal etkileşimleri göz ardı etseydin, azoth özünü damıtabilir miydin?"

Thyon çenesini sıktı. Konuşurken, sesindeki alaycılığın yerini belirgin bir gerginlik almıştı. "Simya bir bilimdir. Karşılaştırılabilir bir örnek değil."

"Eh, ben simyacı değilim," dedi Lazlo nazikçe. "Beni bilirsin. Aklı bulutlarda gezen, hayalci Strange'im ben." Sırıtarak ekledi. "Kahvaltı mucizelerine inanırım."

Kitabın ismini duyunca Thyon'un suratı taş kesti. Lazlo az önce onu tehdit mi etmişti? Hayır, tabii ki etmemişti. Lazlo verdiği sözleri asla çiğnemezdi. Dahası, gereksiz yere ortamı gerdiğinin farkındaydı. Artık kütüphanedeki acemilerden biri değildi, altın vaftiz oğlun insafına bakmıyordu ve daha

önce ona duyduğu hayranlıktan eser kalmamıştı. O yüzden, onu kışkırtmaya çalışmak, saçmalığın daniskasıydı. Calixte'ye döndü. "Nerede kalmıştım?"

Kız defterine baktı. "Katledilen iblislerin eriyen kemikleri," dedi.

"Evet. Demek Seraphim *buraya* ya da muhtemelen şehre indi." Çenesiyle Doruk'un ötesini işaret etti. "Ve orada canavar ijji'leri katledip genç ve güzel kadınlarla erkekleri düşmanlarından kurtardılar, sonra da çekip gittiler. Bin yıl geçti. İnsanlar gelişti. Ve bir gün, kehanetlerde anlatıldığı üzere... Seraphim geri döndü." Calixte'nin yazmasını bekledi.

"Tamam," dedi kız. "Canavar kısmını hallettin ve sanırım güzelliğinin hakkını da vermeliyim. Seraphim'in güzelliği olmasa bile, senin yüzünün güzelliği için," diye takıldı.

Lazlo hiç kızarmadı. Calixte yüzünü güzel bulabilirdi, kendisi buna hayatta inanmıyordu ama asıl önemlisi, genç kızın sözlerinin gerisinde herhangi bir arsızlık ya da arzu olmadığından emindi. Hayır, kızın Tzara'yla nasıl bakıştığını görmüştü, o yüzden kimin arzu nesnesi olduğunun farkındaydı.

"Ama..." diye sordu Calixte. "*Sorun* ne?"

"Anlatacağım," dedi Lazlo. Gerçi teorisinin vahşi ve imkânsız kısmını henüz düşünmemişti. Etrafına bakındığında, sadece faranjilerin değil, Tizerkane savaşçılarının, devecilerin ve yaşlı şaman Oyonnax'ın da kulak kesildiğini fark etti. Hiçbiri ortak dili bilmiyordu ama Lazlo'nun ses tonu nedense ilgilerini çekiyordu. Genellikle akşam yemeğinden sonra hikâye anlatmasına alışmışlardı. Şimdi de hava iyice kararmış olduğundan, Lazlo onların ancak kamp ateşinde gölgelerin oyunlar oynadığı yüzlerini görebiliyordu. Hemen özet bir tercüme yaptı. Eril-Fane ve muhtemelen yardımcılıktan daha öte bir

önemi olan Azareen de onu dinliyordu. Lazlo ikisinin arasında nasıl bir ilişki olduğunu henüz çözememişti. Aralarında belli belirsiz bir yakınlık vardı ama aynı zamanda... Acı da vardı. Savaşçılar arasında çiftler aynı çadırda kalıyordu, fakat onlar ayrı çadırdaydılar. Bariz bir fiziksel çekim hissedilmese de gözlerine bakan herkes Azareen'in Eril-Fane'yi sevdiğini anlardı. Generalin duygularını okumak çok zordu. Sıcak tavırlarına rağmen her zaman mesafeliydi. İkisi bir maziyi paylaşıyordu ama bu nasıl bir maziydi acaba?

Her hâlükârda Lazlo'nun meselesi şu anda bu değildi. *Sorun*, diye düşündü, *Seraphim ve ijji'ler.*

Doğa filozofu Muazaive'yi gördü. Elinde tabağı, ekşi suratıyla oturan aşçı Madja'nın tepesinde dikilmişti. İşte o anda ilham geldi.

"Seraphim'in İkinci Gelişi hayranlık ve saygıyla karşılanmış olabilir ama onların..." dedi, önce ortak dilde, sonra Görünmez dilinde. "Çok *fena* misafirler olduğunu, kim bilebilirdi ki? Kendini beğenmiş yaratıklar. Parmaklarını bile kıpırdatmıyor, her şeyin ayaklarına getirilmesini bekliyorlar. Kendi çadırlarını bile kurmuyor, develerin bakımına yardım etmiyorlar. Sadece ortalıkta dolaşıp... Beslenmeyi bekliyorlar."

Calixte başını defterinin üzerine eğmiş, gülmemek için dudaklarını kemiriyordu. Birkaç Tizerkane savaşçısıyla birlikte, uçan makineler yapan Soulzeren ve Ozwin çifti güldü, çünkü eleştirinin kendilerine yönelik olmadığını biliyorlardı. Thanagost gibi verimsiz topraklarda çiftçilik yaptıkları için boş oturmaya alışık değillerdi, o yüzden yolculuk boyunca ellerinden geldiğince hemen her konuda yardım etmeye çalışmışlardı. Oysa diğerleri için aynı şey geçerli değildi. Alındıkları için hepsi kaskatı kesilmişti.

"Bizim *işlenmemiz* gerektiğinden mi bahsediyor?" diye sordu matematikçi Belabra. Bunun üzerine hayret dolu mırıltılar yükseldi.

"Özetle, bu kafilenin amacı, Seraphim'i geri göndermeye ikna etmek," dedi sonunda Lazlo. "Tabii nazikçe. Nazikçe gitmezlerse... Zorla." Bakışlarını kafile üyelerinde dolaştırdı. "Patlayıcılar, mancınıklar, vesaire."

Soulzeren alkışlamaya başlayınca, başıyla selam verdi. Gözü Eril-Fane'ye takıldığında, adamın yüzündeki eğlenceli ifadenin keskin bir takdire dönüştüğünü görebiliyordu. Azareen'in de içtenlikle ona baktığını görünce, özür dilercesine omuz silkti. Gülünç olmasının yanı sıra, uygunsuz bir konuşma yapmıştı ama kendisini tutamamıştı.

Calixte, defterin son sayfasını doldurunca, Lazlo cebinden on gümüş para çıkardı. Eril-Fane'den ilk maaşını almadan önce, hayatı boyunca bu kadar parayı bir arada görmemişti. "Elveda güzel paracıklar," dedi. "Sizi bir daha hiç göremeyebilirim."

"O kadar kararsız olma Strange. Kazanabilirsin," diyen Calixte bile buna ikna olmuşa benzemiyordu. Paraları sayıp keseye tıkıştırdı ve zaferin yakın olduğunu duyurdu. Kesenin dikiş yerleri patlamak üzereydi. Bir gümüş para daha tıkıştırılmaya çalışılırsa dağılıp gidebilirdi. Defterdeki son sayfa ve kese dolduğuna göre, teori oyunu da sona ermişti.

Artık geriye bir gün daha beklemek ve kazananı öğrenmek kalmıştı.

Gökyüzü kararırken hava iyice soğudu. Lazlo yünlü gömleğini üzerine geçirip kapüşonunu başına taktı. Kamp ateşi, lacivert gecede etrafına toplananları aydınlatıyordu. Akşam yemeği servis edilmişti. Eril-Fane, gecenin şerefine bir şişe

açtı. Susuzluklarının ve kısıtlı kervan yemeklerinin son gecesiydi. Artık eyerde oturmaktan kıçları acımayacak, kumla yıkanmayacak, derilerine ve kıyafetlerine yapışan kum tanelerinden kurtulmuş olacaklardı. Artık sert kumların üstünde yatmayacak, ateşe attığı tozlar eşliğinde bir şeyler mırıldanan şamanın sesiyle uykuya dalmayacaklardı.

Bir gün sonra artık merak etmeyeceklerdi.

Lazlo, yıldızların altındaki Doruk'a baktı. Hıçkırık'ın gizemleri, kendini bildi bileli damarlarındaki bir türkü gibiydi. Yarın bu saatlerde, artık gizem kalmayacaktı.

Merak etmenin sonu, diye düşündü. Ama *hayretin* devam edeceğinden emindi. Daha başlangıçtı bu. O kadar.

16

Karanlığın Yüz Taneciği

Sarai'ın canı sıkkındı. Yemekten sonra Vahşi, gökyüzünün derinliklerinden bir kar fırtınası çekip getirmiş, tatlı niyetine erik reçeliyle karıştırdıkları kar yemişlerdi ama Sarai bunun bile keyfini çıkaramamıştı. Kırlangıç'la Yakut kar topu savaşı yaparken bile şakalaşmakla savaşmanın sınırında dolaşıyordu. Kahkahaları bile hırs doluydu. Minya da Ari-Eil adındaki hayaleti özgür bırakacağına söz vererek bir yerlere kaybolmuştu.

Sarai, onun hisara yeni hayalet getirmesinden nefret ediyordu, çünkü o hayaletleri gördükçe, aslında ne kadar canavar olduğu, yüzüne âdeta bir tokat gibi çarpıyordu.

Sırf bir menfur olduğunu unutmak için göründüğünde, yaşlı kadınlar korkuyla uluyor, gencecik adamlar cehenneme düştüğünü sanıyor.

Hayaletler, aynada kendiyle yüzleşmesi gibi bir şeydi.

"Bunu yapmak zorunda mı?" diye sordu.

Galeride şimdi sadece, kitabına gömülmüş Vahşi kalmıştı. Kitap, kâğıttan değil, incecik mesartiyum tabakalarından

oluşuyordu. Metale işlenen semboller yerine harfler olsaydı, Koca Ellen'ın okuyup yazmayı öğrettiği o akıcı ve harika Hıçkırık alfabesinden daha güzel olamazdı. Hıçkırık alfabesindeki harfler sadece kıvrımlardan oluşuyordu. Kendi sembollerindeyse, açılar hâkimdi. Sarai, bunların bir şekilde son derece haşin göründüğünü düşünüyor, yıllardır çözememiş olmasına rağmen, Vahşi'nin hâlâ nasıl bu kadar kafa yorduğuna anlam veremiyordu.

Delikanlı, dilinin ucundaymış gibi, sembollerin anlamını çözmeye çok yakın olduğunu söylüyor, doğru bir açıda tutulan bir kaleydoskop gibi, çözümün, gözlerinin önüne serilmesini bekliyordu. Parmağının ucuyla sembollerden birinin üstünden geçti. "Kim neyi yapmak zorunda mı?" diyerek ona baktı.

"Minya. Hayaletleri buraya sürüklemek zorunda mı? Hepsinin nefretini evimize dolduruyor."

Sarai, duyduğu rahatsızlığın, sesine şikâyet olarak yansıdığının farkındaydı. Yine de asıl hislerini dile getiremezdi. Bir insana, hayalete ya da herhangi bir canlıya acıdığını söyleyemezdi.

"Eh," dedi Vahşi, dalgın bir edayla. "En azından, sen de *bizim* nefretimizi *onların* evine götürüyorsun."

Gözlerini kırpıştıran Sarai, ellerine baktı. Vahşi'nin kötü niyetle konuşmadığını biliyordu ama delikanlının sözleri yine de canını yakıyordu. Belki Yakut'un karamsarlığı yüzünden, fazlasıyla hassaslaşmıştı. Belki de Vahşi'nin çok uzaklardan kar fırtınası çekip getirmesini, Kırlangıç'ın çiçekler yetiştirebilmesini, Yakut'un da sıcaklığıyla havai fişekler yaratabilmesini kıskanıyordu. Kendi yeteneği... Bunlardan çok uzaktı. "Benim bunu yaptığımı mı düşünü-

yorsun?" diye sorarken, sesi niyetlendiğinden biraz daha sert çıktı. "Korkarım yakında bana Nefret Kelebeği falan demeye başlayacaksınız."

Vahşi bu sefer başını kitabından kaldırarak "Kötü anlamda söylemedim," dedi.

Sarai neşesiz bir kahkaha attı. "Vahşi, *nefret* nasıl kötü olmaz?"

"Hak ediliyorsa, nefret intikamdır."

İntikam. Delikanlının söyleyiş şekli, Sarai'ın bir şeyi iyice anlamasını sağladı. İntikam, sıkılı dişlerin arasından tükürükler saçarak dile getirildiğinde, birinin ruhunu öylesine bir sarmış olurdu ki bir daha asla kurtulmak mümkün olmazdı. Nefreti *gerçekten* hissediyorsan, hâlâ atmakta olan kalbi yumruğunda sıkmaktan vazgeçemezdin. Kan, kolundan süzülüp dirseğinden yere damlasa bile, nefretin yüreğini yakmaya devam ederdi. Oysa Vahşi nefreti böyle dile getirmiyor, sanki herhangi bir kelimeden bahsediyordu. *Toz, çay fincanı, erik* gibi... Nefret derken ne öfke ne hâlâ atmakta olan bir kalp ne de kan vardı. İntikam, Vahşi için, bildiği kelimelerden biriydi sadece.

Sarai bu kavrayışla cesaretlendi. "Peki, öyle değilse?" diye sordu tereddütle.

"Ne öyle değilse?"

Sarai bile neden bahsettiğinden emin değildi. Nefret öyle bir şey değilse? Bunu mu söylemeye çalışıyordu? Yoksa nefretin hak edilip edilmediğinden mi dem vuruyordu? Hatta belki de çok daha temel bir soruyu dile getiriyordu: Peki ya artık insanlara karşı *nefret* hissetmiyorsa? Ya her şey değiştiyse? Ya zaman içinde farkına varmadığı değişimle birlikte, artık nefreti hissetmiyorsa?

"İntikam," dedi, şakaklarını ovalarken. "İntikam duygumu yıllar önce tükettim." Delikanlının gözlerine bakıp aklından geçenleri anlamaya çalıştı. "*Sen* de artık hissetmiyorsun, yalan mı? Gerçekten hissetmiyorsun. Yakut'la Kırlangıç'ın da hissetmediklerinden eminim."

Vahşi rahatsız olmuştu. Sarai'ın sözleri son derece basitti ama en temel varoluş amaçlarına meydan okuyordu. Kendilerini bildikleri bileli hep bir düşmanları olmuştu. Onlar da düşmandı.

Delikanlı nefret etmese de bunu kolay kolay kabul etmeyecekti, çünkü böylesi, bütün inançlarının çökmesi anlamına gelirdi.

"Biz artık nefret etmesek bile, Minya açığımızı kapatıyor," dedi.

Evet, bu konuda haksız sayılmazdı. Minya'nın nefreti, Yakut'un alevlerinden bile daha yakıcıydı ve bunun iyi bir nedeni vardı. Aralarında, katliamı bir tek o hatırlıyordu. On beş yıl önceydi. Sarai ve Vahşi, şimdi on yedi yaşındaydı. Kırlangıç on altı, Yakut ondan da küçüktü. Peki Minya? Eh. O altı yaşında bir çocuk gibi görünebilirdi ama gerçekte, aralarında en yaşlı olanıydı. On beş yıl önce dört bebeği kurtardığında, Minya henüz *altı* yaşındaydı. Hiçbiri nedenini ya da nasılını bilmese de Minya, insanların, tanrıların arkalarında bıraktıkları çocukları katletmelerini kutladıkları o kanlı günden sonra hiç büyümemişti.

O çocuklardan sadece beşi hayatta kalmıştı ve bunun tek nedeni Minya'ydı. Sarai, katliamı, çaldığı rüyalardan ve hatıralardan biliyordu ama Minya *hatırlıyordu*. O yüzden yüreği hâlâ kor gibi yanıyor, nefreti her geçen gün damarlarını kavuruyordu.

"Sanırım hayaletleri bu yüzden getiriyor," dedi. "Bize bakışlarını görüp ne olduğumuzu hiç unutmamamız için."

"Bu iyi bir şey değil mi?" dedi Vahşi. "Unutursak rahat davranabilir, Kural'ı çiğneyebiliriz. Kendimizi ifşa edebiliriz."

"Sanırım," diye hak verdi Sarai. Korku sayesinde temkinli davrandıkları doğruydu. Ama nefret niyeydi ki? Ne işe yarıyordu?

Tıpkı, yıllarca döktüğü kendi ölü derileri dışında başka hiçbir şey yemeden kum altında hayatta kalabilen çöl thrav'ları gibi, nefret de kendinden beslenerek varlığını sürdürebilirdi ama hiçbir şey sonsuza kadar sürmezdi. Thrav'lar sadece daha besleyici bir yemek bulana kadar kendi ölü derileriyle besleniyor, avlarını bekliyordu.

Peki, *kendileri* neyi bekliyordu?

Sarai, Vahşi'nin kendisiyle aynı ikilemleri yaşamadığını görebiliyordu ama bunun için onu suçlayamazdı. Delikanlının gördüğü tek insan türü, ölümün dehşetiyle kendilerini *burada*, hem de son derece acımasız ve en kötü hatıralarındaki kadar mavi renkli küçük bir kızın tutsağı olarak, en korkunç kâbuslarının sahnesinde buluveren hayaletlerden başkası değildi. Ve hayaletleri görmek kötüydü. Ama kendi evlerinde geçirdikleri dört bin geceden sonra Sarai, insanları diğerlerinden çok daha yakın tanıyordu ve bütün kolaylığına rağmen nefret duygusunu yitirmiş, bir anlamda konuyu kapatmıştı.

"Yakut'un bu akşam söyledikleri," diye üsteledi. "Sen de öyle mi hissediyorsun?"

"Hangi söylediklerinden bahsediyorsun? Çorbanın tatsız olduğu mu? Yoksa cehennemin daha ilginç bir yer olduğu mu?"

Sarai gülümseyerek başını iki yana salladı. "Neden bahsettiğimi biliyorsun."

"Ah, evet. Canımız istediğinde elbiselerimizi yakabileceğimizi çünkü zaten genç yaşta öleceğimizi söylemesinden bahsediyorsun?"

"Aynen," derken, Sarai biraz daha tereddütlüydü. "Vahşi, yaşlandığımızı hayal edebiliyor musun?"

"Tabii ki edebiliyorum," dedi Vahşi, hiç duraksamadan. "Upuzun bıyıkları, üzerine titreyen üç hanımı ve düzinelerce çocuğu olan, son derece nazik bir centilmen..."

"Üç hanım mı?" diye araya girdi Sarai. "Kim? *Bizden* mi bahsediyorsun? Hepimizle evleneceksin, öyle mi?"

"Eh, doğal olarak. Kimsenin boynu bükük kalsın istemem. Minya hariç. Onun üzüleceğini sanmıyorum."

"Evet, bence o konuda haklısın," diye takıldı Sarai. "Evlenecek birine hiç benzemiyor."

"Ama sen..."

"Ah, tabii. Ben tam evlenilecek bir tipim. Ama bu iş nasıl olacak? Bizi bir program dâhilinde mi ziyaret edeceksin, yoksa canın çektikçe mi?"

"Program çok daha adil olur," dedi Vahşi ciddiyetle. "Kolay olmayacağını biliyorum, hepiniz beni paylaşmak zorunda kalacaksınız ama pek de mükemmel olmayan bu zorlu durumu birlikte aşmamız gerekiyor." Dudaklarındaki içtenliği ve ciddiyeti yerinde tutmaya çalışsa da gözlerindeki eğlenceli kıvılcımları saklayamıyordu.

"Mükemmel olmayan zorlu durum," diye tekrarladı Sarai. "Mesele *bu* mu yani?"

Başıyla etrafı gösterdi. Galeri. Hisar. Her an ne olacağı belirsiz ölüme yazgılı kaderleri...

"Eh, mükemmel olmaması *biraz* daha ağır basıyor olabilir," dedi Vahşi. Böylesi bir hafife alma karşısında ikisi de ciddiyetlerini korumakta zorlanıyordu. Sarai'ın elinde olmadan attığı kahkahayı Vahşi'ninki izlediğinde, neşe o günlük mucizesini gösterdi. Sarai bütün akşam boyunca sırtından eksik olmayan gerginliğin ve yüreğine çöreklenen soğuk endişenin hafiflediğini hissetti.

Hayat böyle bir şeydi işte. Kahkahalarla karanlıklar örtülüyordu. Karanlıklar arttıkça daha çok gülüyordun. Meydan okurcasına, unuturcasına, histeriyle... Elinden gelenin en iyisiyle gülüyordun. Sarai, Umutsuzluk Tanrıçası annesinin, bunu onaylamayacağından emindi. Ama kızının yeteneğine kesinlikle bayılırdı.

Gece çökmek üzereydi. Diğerleri odalarına gidince, Sarai da kendi yatağına girdi ama uyumayacaktı. Onun günü henüz başlıyordu.

Hisarın en güzel ikinci büyük odası, annesinindi. En büyük oda Minya'nındı. Hisarın göbeğinde kendi başına ayrı bir saray sayılabilecek o oda, bir zamanlar, canavarlardan daha canavar olan Mesarthim Yüce Lordu, Canavarların Tanrısı ve babası Skathis'e aitti.

Sarai'ın odası hisarın en sağ tarafında, galeriden kıvrılarak ilerleyen uzun koridorun sonundaydı. Kapısı kapanmıyordu. Hisardaki *her şey* gibi, kapılar da Skathis'in ölümüyle, zamanda donup kalmıştı. O sırada kapalı olan kapıları açmak mümkün değildi. Aslına bakılırsa, hisardaki odaların büyük çoğunluğu kapalı olduğundan, ne tür gizemler barındırdıkları bilinemiyordu. Beşi küçükken, o kapalı kapıların ardında hayatta kalan başka çocuklar olduğunu hayal eder, kim olduklarını ya da nasıl yetenekleri olabileceğini tahmin etmeye çalışırdı.

Koca Ellen, yıllar boyunca doğumhanede tanıdığı çocuklardan bahsetmişti. Kızlardan biri, zihin gücüyle illüzyon yaratabiliyordu. Oğlanlardan biri, başkalarının yüzlerini taklit edebiliyordu. Başka birinin gözyaşı her tür acıyı dindiriyordu. Çok güzel bir yetenekti bu ama çocuğun kaderi, hayatı boyunca ağlamaktı.

O zamanlar en kıskandıkları, bir kızın, rüyalardan bir şeyler getirebilen kızın yeteneğiydi. Rüyasında gördüğü her şeyi yanında getirebiliyordu. Oyuncaklar, çalgılar, kedi yavruları, pastalar, taçlar, kelebekler... Böyle bir yetenekleri olsaydı, rüyalarından neler getirebileceklerini hayal etmeye çalışırlardı. Kırlangıç, gerçek bir bahçe için çeşit çeşit tohum, hayaletlerden öğrendiklerinden çok daha fazlası için yanıp kavrulan Vahşi ise bir sürü kitap istiyordu. Sarai'ın en büyük hayali, gece ziyaretlerinden birinde Hıçkırık'ta küçük bir kızın sarılarak uyuduğunu gördüğüne benzer bir bebeğe sahip olmaktı. Hep asık suratlı olan Minya, bir ordu, Yakut ise kimseyle paylaşmak zorunda kalmadan yiyebileceği bir kavanoz bal hayal ediyordu.

"Keşke yeteneğin böyle bir şey olsaydı," demişti bir keresinde Yakut. "Seninkinden çok daha güzel olduğu kesin."

"Tabii kâbus görüp yanında korkunç şeyler getirme ihtimali de var," diye karşılık vermişti Sarai kızgınlıkla.

"Düşünsene," diye pis pis sırıtmıştı Minya. "Sabah uyandığında kafanın yarısını ravid yutmuş!"

Artık hisardaki kapalı kapıların ardında birileri kalmış olsa bile, en fazla birkaç gün yaşamış olabileceklerini biliyorlardı. Geriye sadece beşi kalmıştı.

Sarai kapısını kapatamıyordu ama bir perde çekmişti. Hepsi kapılarındaki perdelere ve mahremiyetlerine saygı gös-

terme konusunda anlaşmıştı, yine de mükemmel bir sistem olduğu söylenemezdi. Özellikle de Minya söz konusu olduğunda.

Mükemmel olmayan durum. Kahkahaların etkisi söndüğünden, Sarai bunu yine düşünmeden edemedi.

Odaya küçük bir holden giriliyordu. Hisarın yalın duvarlarının aksine, buradakiler Hıçkırık mimarisine öykünüyor, sütunların ayakta tuttuğu süslü pervazlara pervaneli tavan eşlik ediyordu. Şehirdeki binaların taş cephelerinde, doğadan ve efsanelerden zarif oymalar yer alıyordu. Kırk yıl boyunca bir düzine inşaat ustasının uğraştığı ve bu arada ikisinin gözlerini kaybettiği Thakra Tapınağı, bu binaların en güzeliydi. Tavana işlenmiş binlerce kırlangıç âdeta canlı gibiydi, zavallı gerçek kuşlar onlarla oynaşmaya gelirdi. Sarai'ın odasındaki tavanda, tapınağın belki iki katı kuş süslemesi vardı. Hepsi Seraphim, zambaklar, spektraller ve sarmaşıklar arasında uçuşuyordu. Dahası bütün bunlar, sadece bir iki saatte yapılmış olsalar da tapınaktakilerden çok daha mükemmel görünüyorlardı. Taşa değil, mesartiyum metaline işlenmişlerdi. Hayır, ne oyulmuş ne de resmedilmişlerdi. Mesartiyum metali tamamen farklı bir şeydi.

Sayvanlı yatak, odanın tam ortasındaydı. Sarai bu yatakta uyumazdı. Neredeyse bir tiyatro sahnesi kadar büyüktü. Giyinme odasının arkasındaki bir girintiye yerleştirilmiş, daha küçük yatağı tercih ediyordu. Küçükken yatağın bir hizmetçiye ait olması gerektiğini düşünürdü, ama Isagol'un âşıkları için kullanıldığını biliyordu. Sarai'ın babası da ancak annesi isterse yanında yatabiliyor, diğer zamanlarda küçük yatağa geçiyordu. *Babası.* Sarai bunu öğrendiğinde, mahremiyetinin sallantıda olduğunu hissetmişti. Babası,

burada tek başına yatarken tanrıları katletmenin planlarını yapmıştı.

Neyse. Sarai artık bu küçük yatakta yatıyordu ama uyumasına daha saatler vardı. Yalın ayak teras kapısından geçip ay ışığına çıktı.

On yedi yaşındaki Sarai, bir tanrıçaydı. Damarlarında insan kanı akıyordu ama bunun hiçbir önemi yoktu. Maviydi. Tanrı tohumlarından biriydi. Lanetliydi. Gençti. Güzeldi. Korkuyordu. Kestane kızılı saçları, incecik boynu vardı ve Umutsuzluk Tanrıçası'nın kıyafetlerini giyiyordu. Üzerindeki cübbe fazlasıyla uzundu, kuyruğu arkasından sürükleniyordu. Etekleri yerlere sürtünmekten paramparça olmuştu. Terasta attığı voltaları birleştirse, Sarai aya gidip gelmiş olurdu.

Tabii aya gitse, bir daha geri *dönmezdi*.

Zaman gelmişti. Gözlerini yumdu. Sımsıkı kapattı. Yeteneği, alenen çirkindi. Kimsenin kendisini görmezine izin vermezdi. Ari-Eil'e bile küçümseme konusunda birkaç ders verebilirdi. Derin bir nefes çekti. Yeteneğinin, yanan bir göz pınarı gibi içinde filiz verdiğini hissedebiliyordu. Birkaç saniye kendini tuttu. Her seferinde istemsizce yapıyor, yeteneğini içinde tutmak, saklamak istiyordu. Ama öyle bir lüksü yoktu. Yapacak işleri vardı. O yüzden ağzını açtı.

Ve çığlık attı.

Yüzü gerilerek çarpılmış, başı havaya fırlamış, boğazı şişmişti. Evet, çığlık atıyordu ama hiç ses çıkmıyordu. Sarai'ın çığlıkları sessizdi. Başka bir şeydi. Çok daha karanlık, fokurdayan, akışkan bir şey. Bulut gibi bir şey.

Ama bulut değildi.

Beş saniye geçti. On saniye geçti. Sessiz çığlık devam ediyordu. Çığlığı *göç* ediyordu.

Geceye akarken, karanlık, rüzgârda savrulup uçuşan yüz kadife parçası gibi dağıldı. Karanlığın yüz parçası dağıldı, birleşti ve Hıçkırık çatılarının üzerinde alaca karanlık kanatlarıyla bir hortum gibi dönmeye başladı.

Sarai'ın çığlıkları güveydi. Zihni ve güveler, yüz parça hâlinde dünyaya savruldu.

17

Kâbus Perisi

Bütün tanrı tohumlarının sihirli yetenekleri olsa da bazılarının yeteneği, *lütuf* kavramını daha çok hak ediyordu. Bunun ne olacağını önceden bilmek mümkün değildi ve hepsi kendi zamanında farklı şekillerde ortaya çıkıyordu. Vahşi ve Yakut'unki gibi olanlar, daha bebekken kendiliğinden anlaşılabiliyordu. İkisi doğumhaneye sel ve yangın taşımışlardı. Kar fırtınaları kopuyor, şimşekler çakıyordu. Çarşaflar yanınca mesartiyum beşiğinde çırılçıplak kalan bebek, kızgın bir şekilde tütüyordu. Oysa diğer yetenekleri keşfetmek zaman alıyor ve çevresel şartlara bağlı olarak kendini gösteriyordu. Kırlangıç'ın yeteneğinin anlaşılabilmesi için, bir bahçe, en azından bir tohum gerekmişti. Genç kız yeteneğini emekleriken göstermişti. Koca Ellen bu hikâyeyi anlatmaya bayılırdı. Küçük Kırlangıç, tombik elleri ve dizlerinin üstünde galeriye emeklediğinde, katliamdan beri açmayan orkideler birden canlanıvermişti. Koca Ellen, çocuğun, saksılarında duran kuru çubuklara dokunmasına ses çıkarmamıştı. Zaten hisarda pek fazla oyuncak yoktu ve orkidelerden çoktan umudu kesmişti.

Muhtemelen bir yandan Yakut'la ilgilendiği için dikkatinin dağıldığı bir anın ardından tekrar baktığında, Kırlangıç'ın minik eliyle dokunduğu saksıda bir orkide tomurcuğunun ölümden geri döndüğüne tanık olmuştu.

Orkide Cadısı. Bulut Hırsızı. Şölen Ateşi. Üçünün yeteneği daha doğal yollardan ortaya çıkmıştı. Sarai için aynısını söylemek çok zordu.

Vahşi, Yakut ve Kırlangıç, sihirli yeteneklerine ne zaman kavuştuklarını bilmeseler de Sarai çok iyi hatırlıyordu. Yeteneğinin ne olduğunu merak edecek yaştaydı ve iyi bir şey olması için dua ediyordu. Diğerleri de umutluydu. Kızlar henüz çok küçüktü ama Vahşi'yle Minya, Sarai'ın henüz bir yeteneği olmadığının farkındaydılar. Hayatta kalabildikleri süre boyunca hisara hapsolmuşlardı ve hayatı kolaylaştıran tek şey, yetenekleriydi. Oysa Sarai, kolay bir hayatla yetinmiyor, hepsini kurtarmak istiyordu.

Ve bunu yapabilecek tek bir yetenek vardı, o da Skathis'inkiydi. Çocuklarına geçme ihtimali olsa da tanrı tohumu güçlerinin ne olacağını kestirmek mümkün değildi, o yüzden başkalarında ortaya çıkması şaşırtıcı olmazdı. Ama Sarai, bu yeteneğe sahip olmadığını biliyordu çünkü bebekken test edilmişti. Hepsi test edilirdi. Sırların Tanrıçası Korako, tanrı tohumlarının yeteneklerini saptamak üzere testler yapardı. Ne var ki Skathis, Isagol, Letha, Vanth ve Ikirok gibi, o da ölmüştü. Mesarthim tanrılarının hepsi, Tanrıkatili Eril-Fane'nin hışmına uğramıştı.

Sarai'ın dilediği yetenek, tam olarak Skathis'in yeteneği değildi. O, uçabilmek istiyordu. Koca Ellen'ın anlattığına göre, uçabilen tanrı tohumları olmuştu ve Sarai da bir gün havaya yükselip özgürlüğe uçabilmeyi hayal etmişti. Hayallerinde

diğerlerini de yanında götürüyor ama bir türlü hedefe ulaşamıyordu çünkü dünyanın onlara uygun herhangi bir yerini hayal etmekte zorlanıyordu. Dilenebilecek güzel yetenekler, korkulması gereken kötü yetenekler vardı. Zaman geçtikçe, Sarai'ın yeteneğiyle ilgili endişeleri had safhaya ulaşmıştı. Beş yaşına geldiğinde hâlâ bir yeteneği yoktu. Altı yaşında da...

Sonra... Hiçbir şey yok diyemezdi. *Bir şey* de yoktu. İçinde filizlenen şeyin iyi bir şey olmadığını hissetmeye başlamıştı.

Başta, ağzına geleni söylemek yerine, kötü kelimeleri içinde tutmak gibiydi. Gizli bir zehir gibi dilinin ucunu yakan kelimeler sanki dünyaya saçılmak için fırsat kolluyordu. İçinde tuttu. Kimselere söylemedi. Filiz büyüyor, güçleniyordu. Direndi. En başından beri *yanlış* olduğunu seziyordu ve her geçen gün sezgileri daha da kötüye gidiyordu. Huzursuzdu, çığlık atmamak için kendini zor tutuyordu ve tüm yanlışlığına rağmen bu huzursuzluk... Sadece geceleri ortaya çıkıyordu. Gündüzleri iyiydi. Sanki karanlık çöktüğünde içindeki kötü şey harekete geçiyor, dallanıp budaklanıyor, içini dolduruyordu. O şeyin içinde olması yanlıştı ve her gece direnmek çok daha zorlaşıyordu.

Çığlık boğazını tıkıyordu. Ruhu çığlık atmak istiyordu. Ve Sarai, içindeki iblislerin, boğazını parçalayarak dünyayı yok etmek üzere çıkmaya çalıştığını düşünerek kendini tutuyordu.

Minya olsa bırakmasını söylerdi. Ona göre dünya yok olmayı hak ediyordu.

Zaten yeteneğini serbest bırakan, o yüz karanlık parçasını içinden âdeta söküp alan da Minya olmuştu. Bahçede bir köşeye sıkıştırıp "Ne yaptığının farkındayım," demişti bir gece, suçlarcasına. Aynı yaşta oldukları yıldı. Sarai ona yetişmişti.

Minya sonsuza kadar aynı kalacağı için, Sarai kısa sürede ondan daha yaşlı görünecekti. "Anlamıyorum mu sanıyorsun?" diye çıkışmıştı Minya. "Sen yeteneğini saklıyorsun ama saklamak senin haddine değil. Çünkü yeteneğin sadece sana değil, hepimize ait."

Sarai buna karşı çıkamazdı. Hepsi burada hapsolmuştu ve tek umudu, yeteneğinin onları buradan kurtarmasıydı. Oysa umutları çoktan tükenmişti. "Ya kötü bir şeyse?" diye sormuştu, korku dolu bir fısıltıyla.

"Kötü iyidir," demişti Minya sevinçle. "Kötüye ihtiyacımız var Sarai. İntikam almak için kötüye ihtiyacımız var."

Dişlerini sıkarak, tükürükler saçarak, bütün nefretini yüklediği *intikam* kelimesi, en çok onun ağzına yakışırdı. Yeteneği sayesinde insanları cezalandırabiliyor ama bunu ancak ölmelerinin ardından yapabiliyor ve asla tatmin olmuyordu. Sarai, uçmayı ve buradan kaçmayı hayal ederken, Minya onun yeteneğinin, düşmanlara karşı kullanabilecekleri bir silah olmasını umuyordu.

O gece iki küçük kız oyun oynuyormuş gibi görünebilirdi ama bu doğru değildi. Minya, hepsinin hayatını kurtaran, korkulası büyük ablaydı ve küçükler onun için her şeyi yapar, hatta onun hatırı için nefret bile ederlerdi. İşin bu kısmı en kolayıydı. Gerçekten. Doğal bir gelişimdi. Çünkü başka bir şey bilmiyorlardı. Hayaletlerden, hisardan ve kendilerinden nefret eden insanlardan nefret etmekten başka hiçbir şeyleri yoktu.

O gece Sarai çığlık attığında, içindeki karanlık şeyler kanatlanıp uçmuştu. Dudaklarının arasından fırlayanlar iblis değil, güvelerdi.

Korkunçtu. *Vücudundan böcekler çıkıyordu.*

Beş on saniye sürmüş ama bitmek bilmemişti. Sonunda bittiğinde, Sarai dizlerinin üstüne düşmüş, Minya'nın tiksintiyle kocaman açılan gözleri önünde, erik ağacının kökleri arasına akşam yemeğini boşaltmıştı. Güveler çıldırmış gibi çaresiz bir dansla bir o yana bir bu yana savruluyordu, çünkü Sarai aklını yitirmek üzereydi. Sarai'ın boğazı yanıyordu ama güvelerden değil, kusmaktan dolayıydı. Daha sonraları, boğazındaki kaynamanın nedeninin güveler olmadığını anlamıştı. Aslında böcekler *içinde* değildi, hayır. Böcekler, zihninin ya da ruhunun somutlaştığı bir formdu. Ağzından çıktığı anda çığlığı şekil alıyordu. Evet, yumuşacık tüylü kanatların, dudaklarını gıdıkladığını hissediyordu ama hepsi buydu. En azından boğulmuyordu. Karnında bir koza yoktu. Canlı bir koza değildi. Öyle korkunç bir şey olduğu söylenemezdi. Ama ilk seferinde Sarai hayatının en büyük dehşetini yaşamış, içinin yırtıldığını sanmış, *başının dönmesine* engel olmamıştı. Böylece erik ağacının dibine çöküp içini boşaltmıştı. Beyni sanki açılmış ve dağılmıştı. Köklerden birine sımsıkı tutunurken, sanki bütün dünya paramparça olmuş, etrafında dönüyordu.

Dahası, güvelerin gözlerinden görebiliyordu. Hem de yüzünün birden. Baş dönmesinin nedeni buydu. Böceklerin gördüğünü görüyor, duyduğunu duyuyor, kokuları ve tatları alabiliyordu. Hatta kanatlarının, ayaklarının, tüylü antenlerinin değdiği her şeyi hissedebiliyordu.

İşte korkunç olduğu kadar hayret verici yeteneği buydu.

Zihninin kanatları vardı.

Evet, *kendisi* uçamıyordu ama *zihni* uçabiliyordu. Evet, kaçabiliyordu ama bu sahte bir özgürlüktü. Sarai hâlâ hisarda tutsaktı, hâlâ gizli bir canavardı. Ama şimdi, asla sahip

olamayacağı hayatları gizlice izleyebileceği bir tutsak ve canavardı.

Hepsi bu olsa, faydalı bir yetenek bile olabilirdi. Güveler geceye bağlı olduğu için, gündüz olmasa bile en azından hava karardıktan sonra Hıçkırık'a bir pencereden bakabiliyor, düşmanla ilgili bilgi toplayıp ne yaptıklarını öğrenebiliyordu. Ama hepsi bu değildi. Karanlık ve tuhaf yeteneğinin sadece başındaydı henüz.

Artık çocuk değildi. Sarai, dört bin gecedir yaptığı şeyi yapıyordu. Terasa çıkıp sessiz çığlığıyla güveleri gökyüzüne saldı. Böcekler Hıçkırık'a inip haritadaki bölgeleri andıran çatıların üzerine dağıldı. Binaların arasından süzülüyor, bacalardan aşağı dalıyor, panjurların arasına sızıyorlardı. Karanlık, küçücük ve çok güzellerdi. Gece çökmeden önceki o saf mor renkleriyle, kapkara sulardaki ipek ışıltılar gibi parlıyorlardı. Antenleri minyon bir kraliçeye yakışacak türden, tüylü bir yelpazeyi andırıyordu. Sımsıkı tüylü harika gövdeleri âdeta birer söğüt pamukçuğuydu.

Sarai terasında volta atarken, huzursuz bir enerji içinde kıpırdanmaya devam ediyordu. Güveleri uzaktayken hep huzursuz olurdu. Gözleri açık olsa da boş bakıyordu. Kendinde kalan bilinci, en fazla terasta volta atmasına ve biri yaklaştığında hissetmesine yetiyordu. Zihninin geri kalanı Hıçkırık'ta yüz yerde birdendi.

Bir parçacığı, Ari-Eil'in evine girdi. Güvesi, açık pencereden içeri daldı. Adamın cesedi mutfaktaki masanın üzerinde yatıyordu. Dokunmadan sadece baktı. Ölüyken bile yakışıklı görünüyordu ama uykuyla ölümün arasında kalan sonsuz körfezdeki sakin hâli korkunçtu. Hayaletini hisarda gördükten sonra, boş kovan gibi masanın üstünde yatışını görmek

gerçekten tuhaftı. İnsanlar öldüklerinde, ruhları bir ya da iki gün boyunca görünmez bir bağla vücutlarına bağlı kalmaya çalışırdı. O bağ koptuğunda kendiliklerinden yokluğa çekilirlerdi. Gökyüzü onları alırdı. Ruhları yükselerek göğe döner, gökyüzünün bir parçası olurlardı.

Tabii o arada Minya yakalayıp onlarla oyun oynamadığı sürece...

Ari-Eil evlenmemişti. Aile evindeydi ve kız kardeşi yanı başında uyukluyordu. Genç kızın adı Hayva'ydı, Sarai'la yaşıttı. Sarai, tanrılar hâlâ hayatta olsaydı genç kızın hayatının ne kadar farklı olabileceğini düşünmekten kendini alamıyordu.

Bir yandan Ari-Eil'in mutfağındayken, başka evlere giriyor, başka başka yüzlere bakmaya devam ediyordu. Onların arasında, Hayva kadar şanslı olmayan ama Hıçkırık'ta tanrıların hüküm sürdüğü günlerde gencecik olan kadınlar vardı. Tabii o zamanlar şehrin adı Hıçkırık değildi. O isim kanla yıkanmıştı ama iki asırlık Mesarthim hâkimiyetine son derece uygun düşüyordu. İki asır boyunca eksik olan tek şey, kesinlikle gözyaşlarıydı.

Bütün bu evler, bütün bu insanlar. Dağılmış oyuncaklar, eskimiş çizmeler... Her şey, hisardan çok farklıydı. Evlerde mesartiyum yerine seramik, ahşap ve taş vardı. Elde dikilmiş yorganlar, dokunmuş halılar, eğri büğrü yataklarda uyuyan insanların yanına kıvrılmış kediler. Sarai onlara gitti. Kedilere değil, insanlara gitti. Güveleri, yataklarında uyuyanları buldu. Dokunuşları hafifti. Uyuyanlar hiç uyanmadılar. Adamlar, kadınlar, çocuklar, dedeler, nineler... Güveler kaşlarına ya da yanaklarına konuyordu. Temas son derece sıcaktı. Sarai insanların kokularını alabiliyor, nefeslerinin ritmini duyabiliyordu.

Sarai, kâh kıpırtısız duran kâh olduğu yerde titreşen kirpiklerin erbabıydı. Kirpiklere baktığı anda, uyuyan kişinin rüya mı gördüğünü, yoksa rüyalar arasındaki derin uykuda mı olduğunu bir bakışta anlayabiliyordu. Dünya üzerinde, kapalı gözleri ondan daha iyi okuyabilen başka hiç kimse olamazdı.

Gördüğü çıplak tenler mavi değil, kahverengiydi. Korunmasız boyunlarda ve bileklerde atan nabızları izledi. Hem yalnız hem birlikte, uyuyan ya da karanlıkta yapılması gereken şeyleri yapan insanları en savunmasız hâlleriyle gördü. Anladığı kadarıyla, bedenlerin birbirine dolanmasının sayısız yolu vardı. Başlı başına bir eğitim sayılırdı bu. Hem eğlenceli hem de şaşırtıcıydı. Sabahları ilk iş, diğerlerine bunları anlattığında, hepsi elleriyle ağızlarını kapatıp kıkırdamaya başlardı ama son zamanlarda artık ne eğlence ne de hayret kalmıştı. Zaman içinde bir şeylerin kaynadığını hissetmeye başlamıştı. Ve bu his fazlasıyla cazipti. Sarai, Yakut'un iştahını anlayabiliyordu. O yüzden artık o özel anları pek izlemiyordu ama beli ya da omzu saran güçlü kolları gördüğü anda, birinin dokunuşuna duyduğu özlemin, içini kavurmasına engel olamıyordu. Birbirine kaynaşan vücutlardan biri olmak istiyordu. Dokunmak ve bulmak, dokunulmak ve bulunmak istiyordu. İkili anlaşmanın bir parçası olmak...

El ele uyanmak istiyordu.

Hisarın terasında boğazı tıkanırken Sarai yumruklarını sıktı. Bütün bunlar onun gibi biri için değildi. "Her gece düzinelerce insanı öpüyorum," demişti Vahşi'ye o akşam.

"Ona öpüşmek denmez," derken, delikanlı elbette haklıydı. Sarai'ın insanlara uykularındayken yaptığı şeye, öpüşmek denemezdi. Aslında şu ana kadarki her şey, ancak öpüşmenin başlangıcı olabilirdi. Hisardan uçmak, bacalardan içeri dalıp

kaşların üzerine konmak... Görmek, hissetmek, dokunmak, kokusunu ve tadını almak... Bunların hepsi yeteneğinin ancak eşiğiydi.

Ama güvelerinden biri dokunduğu anda, Sarai bir kapıdan girercesine kolayca, bir insanın rüyalarına girebiliyor ve oraya girdiği anda, canı ne çekerse yapabiliyordu.

İnsanların zihinleri önüne açılıveriyordu. En azından yüzeysel olarak. *Varlıklarına anlam* katma çabasıyla bilinçaltlarından yüzeye sürüklenen bütün o görüntüler ve duygular, sürekli birbirine geçip tekrar tekrar değişime uğruyordu. İnsanlar, hafızalarının ve deneyimlerinin çöplüğünden, sınırlı bir alanda sonsuz birleşimlerin birbirine karıştığı yüz ifadelerinden ibaretti. Güvelerden biri uyuyan kişinin kaşına tünediği anda, Sarai rüyalarına dalıveriyordu. Rüya görenin tecrübe ettiği her şeyi o da tecrübe ediyor, hatta sadece izleyici kalmıyordu. Daha rüyaya girdiği anda, görünmese ve hissedilmese de rüyanın kontrolü ona geçiyordu. Gerçeklikler diyarında ölüm tehlikesinden saklanan genç bir kız olabilirdi ama bilinç diyarında bütün güç ondaydı. Rüyaya girdiğinde büyücü, masalcı, kuklacı ve karanlığın efendisi oluyordu.

Sarai, Kâbus Perisi'ydi.

O adı Minya takmıştı ve gayet uygundu. Onu Minya yaratmıştı. "Kötüye ihtiyacımız var Sarai," demişti küçük kız. "İntikam için ihtiyacımız var." Ve Sarai böylece, Minya'nın istediği gibi, insanları, hem de rüyalarında cezalandırabilecekleri bir silaha dönüşmüştü. Korku ve kâbus, onun sanatıydı. Yıllardır her gece, Hıçkırık'ta uyuyanlara işkence ediyordu. Minya sabahları, "Ağlattığın biri oldu mu?" diye sorardı. "Çığlık attırdın mı?"

Ve cevap, her seferinde *evet* oluyordu.

Çok uzun bir süre bu yeni ve heyecanlı durum, hayatlarının odağına oturmuştu. Diğer dördü şafakla birlikte, güveleri geri döner dönmez, odasına gelip yatağının etrafına toplanırlar, Sarai da onlara gece yaşadıklarını anlatırdı. Gördüğü insanları ve nesneleri, Hıçkırık'taki evleri, insanları... Minya'nın tek bilmek istediği kâbuslardı ama diğerleri daha çok Hıçkırık'la ilgilenirdi. Kâbustan uyanan çocuklarını rahatlatmak için gelen anne babaları anlatırken, diğerleri gergin bir merakla dinleyip kaskatı kesilirlerdi. Neredeyse her zaman bir kıskançlık ve özlem hissedilirdi. Hisardakiler insanlardan nefret ediyor ama aynı zamanda *onlardan* biri olmak istiyorlardı. Kabul görmek, sevilmek, birinin çocuğu olarak gurur duyulmak isterlerdi. Ne var ki bu mümkün değildi, o yüzden hisleri hemen nefrete dönüşürdü. Çemberin dışında bırakılan herkes bu duyguyu bilirdi ve hiç kimse onlar kadar çemberin dışında bırakılmamıştı.

Böylece, kendilerini çok daha çirkin bir öfkeden korumak istercesine, özlem ve arzularının önüne alaycı bir perde çekerlerdi ve nefreti nefrete ekleye ekleye yürekleri sertleşmişti.

Sarai, Ari-Eil'in kardeşi Hayva ve diğer evlerde uyuyanların üstlerine birer güve yerleştirdiğinde, bütün Hıçkırık'taki rüyalara daldı. Çoğu sıradan zihin, günün hesabını yapıyordu. Bazıları daha ilginçti. Adamın biri, komşunun karısıyla dans ediyordu. Yaşlı bir kadın, tek silahı olan iblis camından yapılmış bıçağıyla ravid avına çıkmıştı. Hamile bir kadın, masmavi doğan bebeğinin, mavi tanrıların ölümünden daha erken ölmesini diliyordu.

Hayva, rüyasında ağabeyini görüyordu.

Avluda oynayan iki küçük çocuk, basit bir anıydı. Kuru bir ağaç vardı, Ari-Eil, kız kardeşini omzuna almıştı, dallara

kâğıttan çiçekler asıyorlardı. Hıçkırık'taki birçok ağaç gibi bu ağaç da bir daha çiçek açmayacaktı. İki kardeş, kuru ağaca canlı muamelesi yapıyordu.

Sarai, görünmeden yanlarında durdu. Görünmek istese bile göremezlerdi. Uzun yıllara dayanan deneyiminden, yeteneğinin bu noktadan öteye geçemediğini öğrenmişti. Başlarda rüya görenlerin dikkatini çekmeye çalışmış, tıslamış, ulumuş ama kimse onu duymamıştı. Çimdik attığında bile hissetmiyorlardı. Başkalarının rüyalarında Sarai bir hayaletti ve görünmemek, lanetiydi.

Artık görülmemeye alışmıştı. İki çocuğun ağacın kuru dallarını kâğıttan çiçeklerle süslemesini seyrederken, Hıçkırık'taki herkesin, ağaçların tekrar canlanmasını dileyip dilemediklerini merak ediyordu. Gördüğü şey, hayatı taklit etmekten başka bir şey değildi.

Gerçi *kendisi* de hayatı taklit etmiyor muydu?

Burada, bu evde, genç kadının rüyasında ne işi vardı? Minya'nın övgüsünü kazanmaya çalışsa geri durmaz, Hayva'nın sevgisini ve yasını ona karşı kullanırdı. Sarai'ın cephanesi *dehşetle* doluydu. Yıllardır bütün dehşetleri biriktirmişti. İçinde biriktirmeyecekti de ne yapacaktı ki? Her tür korku, utanç, dehşet, perişanlık, kan ve azap, her hâliyle içinde yer etmişti. O yüzden artık rüya görmeye cesaret edemiyordu. Çünkü bütün rüya görenler gibi uykuya daldığında, kendi bilinçaltının insafına kalıyordu. Uyurken artık ne bir büyücü ne de karanlıkların efendisiydi. Bilakis, içindeki dehşete söz geçiremeyen, uyuyan bir kızdan başkası olmuyordu.

Küçükken olsa, Hayva'yı ölen ağabeyinin görüntüsüyle korkutmaktan çekinmezdi. Genç adamın yüzlerce farklı şe-

kilde öldüğünü gösterir, her biri diğerinden çok daha korkunç olurdu. En azından rüyadaki tatlı anıda küçük oğlanı korkunç bir yaratığa dönüştürüp kardeşinin üzerine saldırtabilir, yaratığın dişleri etine geçerken genç kızın rüyasından çığlıklar atarak uyanmasını sağlayabilirdi.

Bir zamanlar Sarai, sırf Minya'yı memnun etmek için, elinden gelenin en kötüsünü yapardı.

Ama artık yapmıyordu.

Bu gece Hayva'nın yüreğini hafifletmek için elinden geleni yapacaktı. Tatlı Orkide Cadısı Kırlangıç'la bağ kurup kuru ağacı canlandırdı. Yapraklar ve tomurcuklar dalları kaplarken, anı-rüyadaki iki çocuk, ağacın etrafında kahkahalar atarak dans ediyordu. Mutfaktaki sandalyede ölen ağabeyinin yanına kaykılmış genç kızın dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. Güve kaşından havalandığında, Sarai rüyayı terk edip tekrar gecenin karanlığına süzüldü.

Yıllar boyunca sadece görmek istediklerini görüp yalnızca tek bir gömleğe odaklanmak ve diğerlerini mesartiyumdan incecik bir çivide asılı bırakmak komikti. Öfke bir gömlekse, Sarai sadece tek bir gömlek giymişti: Katliam.

Rüyalarından, katliamı çok iyi biliyordu. Eril-Fane'nin zalimliği başta olmak üzere, katliamı yapan adamların zihinlerinde bunu defalarca görmüş, âdeta yaşamıştı.

Bıçak pırıltıları ve sıçrayan kanlar. Cesetlerinin üzerlerine basarak geçtiği iki ölü Ellen. Neler olduğunu anlayacak yaşa gelmiş küçük kız ve oğlanların dehşetli yakarışları. Neler olduğunu anlayamasalar da diğerlerinin dehşetinden etkilenen bebeciklerin ulumaları. Bütün o çığlıklar, sanki asıl amaç *sessizlikmiş* gibi, teker teker susuyordu.

Ve sonunda amaca ulaşılıyordu.

O gün dünyadan yaklaşık otuz ses eksilmişti. Altı tanrı ve iki Ellen gibi yollarına çıkan bir düzine insan da bu sayıya eklenmeliydi. Minya olmasaydı, Sarai, Vahşi, Yakut ve Kırlangıç da doğumhanedeki küçük cesetlerden biri olacaklardı. İnsanlar yapmıştı bunu. Bebekleri katletmişlerdi. Sarai'ın, insanların rüyalarına dadanan intikam hırsıyla dolu bir tanrıça gibi Kâbus Perisi olması şaşırtıcı değildi.

Ama Vahşi'ye de söylediği gibi, intikam duygusunu yıllar önce tüketmişti.

Midesini bulandırsa da dile getirmeye asla cesaret edemediği şeyse, insanların korkularını ortaya çıkarmak için bu korkuları yaşamak zorunda kalmasıydı. Dört bin gece boyunca aynı şeyi yaptıktan sonra, kendine rağmen insanların da aslında hayatta kalmaya çalıştığını anlamamak mümkün değildi. Tanrılar birer canavardı ve ölmeyi hak etmişlerdi.

Ama tanrıların çocukları suçsuzdu. Onlar ölmeyi hak etmemişlerdi. Ne o zaman ne de bugün...

Hisar hem hapishaneleri hem de sığınaklarıydı ama bu ne zamana kadar devam edebilirdi ki? Kural'a ne kadar uyarlarsa uysunlar, bir gün insanlar geleceklerdi. Minya'nın yakalayıp getirdiği taze hayaletlerin söylediği en korkunç şey, Hıçkırık halkının bugün de aynı şeyi yapacağıydı. O zaman kendilerini nasıl savunacaklardı?

Güveler, bulutlar, çiçekler, ateş ve hayaletler... Evet, güçsüz değillerdi ama Sarai hayallere kapılmıyordu. İkinci bir katliamdan kurtulmaları imkânsızdı. Tek umutları, bir daha hiç *bulunmamaktı.*

Ay ışığının altında, terasta volta etmeye devam ederken, güveler çiçekten çiçeğe konan arılar gibi evden eve giriyordu. Yüz ayrı algıya bölünebilen ya da bu algılar arasında her türlü

yer değiştirebilen zihni, sinsi bir zekâyla, olması gerektiği yerlere yönelebiliyordu. Her saniye algısı değişiyordu. Âdeta bir kanadın ucunda içgüdülerine güvenerek şehirdeki beyinlere girip çıkmak, yüz güvesinin çılgın dansında rüyaları çarpıtıp sertleştirmek, bilinç patikalarına tanrıları ve canavarları ekmek zorundaydı. Ve ne yaparsa yapsın, ne kadar çok korku toplarsa toplasın, her seferinde, her bir anının sonuna, bir mektubun sonundaki yıkıcı haberler gibi, imzasını atıyordu. Hıçkırık'ta uyuyanların gördüğü her kâbusun altında aynı gizli uyarı vardı.

O uyarı, hisarın adı konmayan dehşeti ve hisarda yaşayanlardı.

Sarai, Hıçkırık'taki bütün rüyaları öylesine bir korkuyla dokuyordu ki yaklaşmak şöyle dursun, rüya görenlerin hiçbiri başını kaldırıp hisara *bakamazdı* bile. Şimdiye kadar üstlendiği bu görevi hakkıyla yerine getirmişti.

Gece bitmek bilmiyordu ama sonunda bütün geceler gibi sona erdi ve Sarai güvelerini geri çağırdı. Artık volta atmıyor, sadece bekliyordu. Kapkara göğün son yıldızları altında kanat çırpan güveler yine bir hortuma dönüştüğünde ağzını açtı ve hepsini tekrar içine aldı.

Başlarda bu geri dönüş, güvelerin ağzından çıkmasından daha korkunçtu. Hatta Sarai ilk seferinde ağzını bile açamamış, gün doğduğunda böceklerin dumana dönüşmesini izlemek zorunda kalmıştı.

O gün dumanla birlikte sesi de uçmuş gibi, hiç konuşamamıştı.

Ama gece çöktüğünde içindeki kıpırtıyı yeniden hissetmişti. Döngü başa sarmıştı. Ve Sarai, konuşmak istediğinde ağzını açıp güveleri geri alması gerektiğini öğrenmişti.

"Güve yiyen bir kızı kim öpmek istesin ki?" demişti Yakut, dertleştikleri bir seferinde. Sarai şimdi olduğu gibi, o zaman da asıl problemin öpüşmek olmadığını düşünmüştü. Zaten aslında o güveleri *yemiyordu*. Yutarken boğazını tıkayacak hiçbir şey yoktu. Tüy yumuşaklığında kanatlar dudaklarını gıdıklayarak ağzından giriyor, içinde eriyip gidiyor, geriye sadece tuz ve is tadı kalıyordu. Tuz gözyaşlarından, is bacalardandı. Güveler içine girdiğinde Sarai kendini tamamlanmış hissediyordu. Tamamlanmış ve bitkin...

Terastan odasına henüz geçmişti ki Küçük Ellen, bir tepsiyle içeri girdi. Tepside ağız tadını yenilemesi için bir tabak erikle, mahmurluğun çökmesini sağlayacak, küçük bir kristal şişe vardı. "Günaydın canım," dedi hayalet kadın.

"Günaydın tatlım," diye karşılık verdi Sarai. Ve kristal şişedeki mahmurluk iksirini başına dikip kendini şuursuzluğun griliğine bıraktı.

18

Katledilmiş İblislerin Erimiş Kemikleri

Bütün o hayali hikâyelerine ve zihnini her tür ihtimale açık tutmasına rağmen, kervan Doruk'a yaklaşırken Lazlo gerçekten neyle karşılaşmayı bekliyordu? Hava koşullarının yıprattığı mermer bir yamaç mı? Kemiklere benzediği için efsanelere konu olan, oraya buraya saçılmış kafatası şeklindeki kayalar mı görecekti?

Hiçbiri değildi.

"Gerçekten kemikmiş," derken, Eril-Fane'nin yüz ifadesini okumaya çalışıyordu ama savaşçı kahraman, dudaklarındaki hayalet gülümsemeyle, bütün gün olduğu gibi suskunluğunu bozmuyordu.

"Gerçekten kemikmiş," dedi yine Lazlo. Kendi kendine mırıldanmıştı.

Mesela, şurada kafatasına benzeyen kaya parçası, aslında *gerçek* bir kafatasıydı ve yüzlercesi vardı. Hayır, bembeyaz uzanıp giden kütlede binlerce kafatası vardı ama sadece yüzlercesi görülebiliyordu. Hrestek kadar sivri dişlerin olduğu çeneler. Tıpkı anlattığı hikâyedeki gibi, göz yuvalarını mesken

tutmuş leş kuşları... Hepsi gelişigüzel, birbirinin içine geçmişti, kuşların oradan buradan çaldıkları kurdeleler, saçlar, parçalanmış şallar, hatta paramparça olmuş tüyler görülebiliyordu. Havalanan kuşlar çığlıklar atarak, uzantılarına bakılırsa ancak omurga olabilecek kemiklerin ve devasa ellerle ayakların arasına dalıp çıkıyorlardı. Zamanla incelmiş bilekler bile kol uzunluğunda, parmak eklemleri yumruk büyüklüğündeydi. Erimiş, birbirinin içine geçmişlerdi. Kafatasları, ateş yanında bırakılan mumlar gibi çarpılıp şekillerini kaybetmişti. Ama kafatası oldukları hâlâ anlaşılabiliyordu. Tüm bu yaratıklar, bir zamanlar gerçekten de yaşamıştı.

Böbürlenmekten hiç hoşlanmasa da Lazlo'nun şu anda tek görmek istediği, Thyon başta olmak üzere, diğer faranjilerin yüzleriydi. Ama altın vaftiz oğul, kervanın gerilerinde, devesinin üstündeydi.

O yüzden Lazlo, Calixte'nin *böbürlenen* çığlıklarıyla yetinmek zorundaydı.

"Hey Tod, bu gerçek mi?" diye bağırıyordu kız. "Yoksa *hayal gücüme* yenik mi düştüm?" Hemen ardından ekledi. "Burada ne *yapıyorsun* Tod? Başkalarının hayallerinde dolaşmanın ayıp olduğunu bilmiyor musun?" Durmak bilmiyordu. "Şimdi gerçekle mi, yoksa mantıkla mı yüzleşiyorum? Bir saniye, hayır, bence daha çok, iblis kemikleriyle yüzleşiyorum."

Lazlo, kızın dalga geçmekten hiç vazgeçmeyeceğini düşünmeye başlamıştı.

"Şaşırdın," dedi yanındaki Eril-Fane. "Dün akşam anlattıklarından sonra, bildiğini sanıyordum."

"Bilmek mi? Hayır, ben... Ben ne düşündüğümü bile bilemiyorum. Sanırım, gerçek olsa bile, bu kadar *aleni* olmasını beklemiyordum."

İnsanı allak bullak edecek derecede aleniydi, tam da bu yüzden Lazlo'nun aklı almıyordu. Sanki gördüğü kocaman kafataslarını, kendi küçük kafasına sokmaya çalışmak gibiydi. Efsanelerin gerçek olduğunun kanıtıyla her gün karşılaşılmıyordu elbette ama işte kanıtlardan biri su götürmez bir şekilde karşısındaydı. "Seraphim?" diye sordu Eril-Fane'ye. "Onlar da gerçek miydi?"

"Kanıt olup olmadığını mı soruyorsun?" dedi Eril-Fane. "Böyle aleni değil. Ama onlar burada ölmedi, o yüzden arkalarında kemik bırakmaları da mümkün olmadı. *Thakranaxet*, bizim için her zaman yeterli kanıt olmuştur."

Thakranaxet, Seraphim'in efsanesiydi. Lazlo, birkaç yıl önce konuyla ilgili birkaç paragraf bulmuştu ama şiirin tamamı, Zosma'ya hiç ulaşmamıştı. Eril-Fane'nin ses tonundaki saygıya bakılırsa, kutsal bir metin olmalıydı. "Onlara inanıyorsunuz."

"Öyle."

"Umarım teorimle saygısızlık etmemişimdir."

"Alakası yok. Hoşuma bile gitti."

Yola devam ettiler. Lazlo şaşkın bir şekilde, etrafındaki sıra dışı oluşumları inceliyordu. "Şu küçükmüş," dedi, diğerlerinden daha küçük bir kafatasını işaret ederken. "Bebek bir iblisin kafatası. Burası da erimiş iblis kemiklerinden oluşan bir dağ. Ve ben, bir spektral üzerinde yolculuk yapıyorum." Bembeyaz uzun kulaklarını okşadığında Lixxa kişneyince, yaratığı tatlı sözlerle yatıştırdı. "Sekreteri olduğum Tanrıkatili'yle birlikte, ijji'lerin toplu olarak yakıldığı yerdeyim."

Eril-Fane'nin hayalet gülümsemesi biraz daha belirginleşti. "Hikâye mi anlatıyorsun?" diye sordu keyifle.

"Anlatmalıyım," dedi Lazlo. Ardından teatral bir sesle anlatmaya devam etti. "Ufukta alçak görünen Doruk, yakından

bakıldığında heybetliydi ve kervanın Fort Misrach'a tırmanması saatlerini almıştı. Ama dağa tırmanmanın tek yolu buydu. Burası aynı zamanda asırlar boyunca faranjilerin tuzağa düşürülüp sirrahlara yem edildiği yerdi. Lazlo Strange gökyüzüne baktı..." Susup gökyüzüne baktı. "Leş kuşları havada çığlıklar atarak turlar atıyor, iğrenç kokulu boğazlarına, akşam yemeği için peçetelerini bağlıyorlardı. Lazlo endişeli bir ürpertiyle merak etmekten kendini alamadı. Bunca yolu sırf leş kuşlarına yem olmak için mi gelmişti?"

Eril-Fane gülünce, Lazlo küçük zaferinin keyfini çıkardı. Hedefe yaklaştıkça, Tanrıkatili nedense biraz daha karamsar bir hâl almıştı. Lazlo anlayamıyordu. Generalin, eve yaklaştıkları için sevinmesi gerekmez miydi?

"*Endişeli bir ürperti?*" diye tekrar etti Eril-Fane, bir kaşını havaya kaldırarak.

Lazlo başıyla kuşları işaret etti. "Bizi gördüklerine fena hâlde sevinmiş görünüyorlar."

"Sanırım sana anlatmam gerekiyor. Faranji maceracıların sayısı azaldığında, sirrah'lar yeterince beslenememeye başladı. O yüzden gezginleri buraya çekmek gerekliydi. Sonuçta kuşların da bir şeyler yemesi gerekiyordu."

"Kahretsin. Keşke daha önce söyleseydin. Bunu da Calixte'nin defterine yazdırır, böylece kesedeki parayla cellatlara rüşvet verirdim."

"Artık çok geç," dedi Eril-Fane, pişmanlıkla. "Geldik bile."

Gerçekten de gelmişlerdi. Önlerinde yükselen kalenin kapılarını açan miğferli Tizerkane savaşçıları, liderlerini ve birliktekileri ağırbaşlı bir sevinçle selamladılar. Develer kalenin merkezindeki avluya girdiğinde, Lazlo'ya ve diğer yabancılara merakla baktılar. Kale, kayanın içine ya da daha doğru-

su, sıcaktan eriyen kemiklerin içine oyulmuştu. Her yanından yükselen burçlar, gökyüzünün uzak görünmesine neden oluyordu. Barakalar ve ahırlar duvarların dibine dizilmişti. Çeşmeler ve yalaklar, iki aydır gördükleri ilk su kaynaklarıydı. Tam karşılarında, belki yirmi metre ötelerinde, bir kapı daha vardı. *Buradan çıkıp şehri göreceğiz*, diye düşünürken, Lazlo hâlâ bu olasılığı hazmetmeye çalışıyordu.

"Şehri gördüğünüz anda nedenini anlayacaksınız," demişti Eril-Fane.

Bir bakışta anlaşılacak bu neden, ne olabilirdi acaba?

Lixxa'yı bir yalağa bağladıktan sonra çeşmeye gitti ve avuçlarıyla aldığı suyu başından aşağı boca etti. Soğuk his kafa derisine yayılıp oradan boynuna iniyordu. Lazlo bu kadar mutlu olacağını hayal bile etmemişti. Ardından avuç avuç su içti. Sonunda, rahatsızlık verecek kadar uzamış sakallarının arasına parmak uçlarını daldıra daldıra yüzünü yıkadı. Artık neredeyse şehre vardıklarından, konforun hayalini kurmakta sakınca görmüyordu. Tabii ki lüks değildi ama yıkanmak, tıraş olmak, yemek yemek ve yatakta uyumak bu şartlar altında her ne kadar basit görünse de konforun ta kendisiydi. İlk fırsatta, maaşından biriktirdiği parayla kendine yeni kıyafetler alacaktı. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı, alışveriş konusunda hiçbir şey bilmiyordu ama herhâlde bir yolunu bulup çözerdi. Birinin, ne giyeceğini bulup alması zor bir şey olmasa gerekti.

Ama gri renkli olmayacaktı. Eril-Fane'nin birliğine katıldıktan sonra kütüphaneci cübbesini fırlatıp attığında hissettiği o son duygusu hâlâ aklındaydı. Kütüphaneyi sevmişti. Bir çocuk kalbiyle, kütüphanenin de kendince onu sevdiğini hissetmişti. İçi kâğıtlarla dolu duvarları ve çatısıyla, bir bina-

dan ibaret olsa da kütüphane onu büyülemiş, içeri çekmiş, sonrasında bugün olduğu adama dönüşmesi için gereken her şeyi vermişti.

Kütüphaneyi ya da yaşlı Efendi Hyrrokkin'i bir daha görebilecek miydi? Henüz yarım yıl geçmişti ama Büyük Kütüphane çoktan bir anı olmuştu. Sanki beyni, orada geçirdiği yedi yılı, çok uzaklardaki raflara yerleştirmişti. Kütüphanede şu anda ne olduğunu kestiremese de Lazlo hayatının o kısmının sona erdiğini biliyordu. Kıtaları aşmış, adını bilmediği nehirlerden yıldız parıltıları içmişti. Artık geriye dönüş yoktu.

"Strange!" diye bağıran Calixte, dans adımlarıyla yanına geldi. İki eliyle birden omuzlarını tutup sarsarken, gözleri çakmak çakmaktı. "*Kemikler* Strange! Çok korkunç değil mi?" Sesinden, güzel bir korkunçluktan bahsettiği açıktı. Tabii *güzel* bir korkunçluk diye bir şey varsa! Neresinden bakılırsa bakılsın, ijji'lerin ne olduğu ya da melekler tarafından öldürülmüş olmasına bağlı olmaksızın, kemik yığınlarından oluşan devasa bir mezarlıktaydılar. Ama bunlar daha sonra düşünmek içindi. Lazlo şimdilik hayret etmekle yetinecekti.

Calixte avucunu uzattı. "Al. Kendin yapabilecek kadar hünerli olduğunu biliyordum." Lazlo merakla elini açtığında, avucuna bembeyaz ışıldayan, sivri bir şey bıraktı. Camdan bir dişti bu. "Doruk'un dişi," dedi kız, kocaman sırıtarak.

Bir ijji dişi.

"Bunu kırarak mı çıkardın?" diye sordu Lazlo hayretle. Calixte bunu yapmak için ırmanmış bile olabilirdi.

"Eh, dağın görüntüsünü *bozmamamı* kimse söylemedi."

Lazlo gülümseyerek başını iki yana salladı. Syriza'da delikoduları duyup Eril-Fane'ye bahsetmeseydi, Calixte hâlâ

hapiste olacaktı. Kız hayatından bile olabilirdi. "Teşekkürler," derken, dişi yumruğunda sıktı.

Hayatında aldığı ilk hediyeydi bu.

Onları bekleyen küçük bir yemek vardı. Basitti ama taze olduğu için son derece lezzetli sayılırdı. Yumuşacık tuzlu ekmek, beyaz peynir, baharatlı et dilimleri ve şekerli yağmur tadında kocaman, yuvarlak bir meyvenin çeyreğiyle ziyafet çekerlerken kimse konuşmuyordu. O anda herkes eşitti. Kimse zengin ya da fakir, yabancı ya da yerli, âlim ya da sekreter değildi. Thyon Nero lezzetli yemeklere, Lazlo da kuru ekmeğe alışkın olsa da ikisi de bir yemekten bu kadar keyif alamazdı.

"Hey Tod," dedi yine Calixte. Ekmek somunu dudaklarındaydı. "Hâlâ hayal dünyasında yaşadığımı mı düşünüyorsun? Çünkü öyleyse, bana bir yemek borçlusun."

Tamam, belki *bazı* farklılıklar hâlâ devam ediyordu.

Sirrah'lar hâlâ tepelerinde turluyor, korkunç bir koro hâlinde çığlıklar atıyordu. O arada ulak şahin aralarından geçince, hepsi bir gün önce olduğu gibi kaçıştı. Şahin belki leş kuşlarının yarısı kadardı ama pis kanatların arasından dalarken zarif halkalar çiziyor, rüzgârı kanatlarının altına alıp yere iyice yaklaşıyordu. Sonunda yanına konduğunda, Tanrıkatili mesajı okudu, sonra başını kaldırıp Lazlo'yu aradı, hemen ardından da delikanlının yanına gitti.

"Yeni haber mi var?" diye sordu Lazlo, general yaklaşırken.

"Bu mu?" Adam kâğıt parçasını kaldırdı. "Emir desek daha doğru olur."

"Emir mi?" Kimden gelmişti ki? Bir komutandan? Validen? "Emirleri *senin* verdiğini sanıyordum."

Eril-Fane güldü. "Annem söz konusu olunca, işler değişiyor," dedi.

Lazlo gözlerini kırpıştırdı. O anda hemen hiçbir şeye inanamıyordu ama buna daha çok şaşırdı. Tanrıkatili'nin yanında Elmuthaleth Çölü'nü geçmişti ve şimdi cebinde, dünyanın en eski efsanelerinden bildiği bir yaratığın dişi vardı. Ama kafasını fazlasıyla efsanelere taktığından, Tanrıkatili'nin bir annesi olabileceği aklının ucundan bile geçmemişti. Çünkü o bir kahramandı. Çünkü o ölümlü bir adam gibi değil, bronzdan dökülmüş bir heykel gibi görünüyordu. Çünkü kendi annesi olmadığı için, Lazlo bütün anneleri unutmuştu. Dahası bugüne kadar hiçbir anneyle karşılaşmamış, bir iki kelime bile konuşmamıştı. İnanılmaz gibi gelse de durum böyleydi.

"Seninle tanışmak için can atıyor," dedi Eril-Fane.

Lazlo bu sefer boş gözlerle generale baktı. "Benle," dedi. "Ama beni nereden..." Boğazına oturan yumruk nedeniyle devamını getiremedi. Tanrıkatili'nin bir annesi vardı ve Hıçkırık'ta onunla tanışmak için can atıyordu. General, annesine bir mesaj göndermiş, mesajında Lazlo'dan bahsetmişti.

"Şehre ulaştığında onunla kalacaksın."

"Ya?" diyebildi Lazlo şaşkınlıkla. Faranjilerin Tüccar Hanı'nda kalacağını sanmıştı.

"Çok ısrar ediyor. Umarım senin için sorun olmaz. Lonca kadar görkemli olmayacak ama rahattır."

Eril-Fane'nin, annesinin ısrarına karşı koyamaması ya da Lazlo için sorun olabileceğini düşünmesi daha da sıra dışıydı. "Hayır, olmaz," dedi. "Rahat iyidir." Beyni ancak böyle bir cevap bulabilmişti. Rahat iyiymiş. "Bir saniye," diye ekledi hemen. Eril-Fane'nin sözlerini yeni kavramıştı. "Şehre *ulaştığında* dedin. Sen gelmiyor musun?"

"Bu gece gelmiyorum."

"Ne? Neden?"

Eril-Fane bitkin görünüyordu. Genellikle etrafına yaydığı o hayat dolu titreşimler sönmüştü. Mahcup bir ifadeyle gözlerini kaçırarak, "Hıçkırık'ta pek iyi uyuyamıyorum," dedi.

Lazlo onun şehrin adını söylediğini ilk kez duyuyordu. Ürperdi.

"Anlarsın ya," diye devam etti general, gülümsemeye çalışarak. "Seni anneme pas ediyorum. Umarım gevezeliğine katlanabilirsin. Bir süredir ilgilenen kimsesi olmadı, o yüzden muhtemelen bunun acısını çıkarmaya çalışacaktır."

"Katlanacağım ilk gevezelik olacak," dedi Lazlo. Kupkuru boğazı nedeniyle sesinin çatladığını duyabiliyordu. "Ama sanırım sorun olmayacaktır."

Tanrıkatili gülümsediğinde, gözlerinin kenarında sıcacık çizgiler belirdi ve Lazlo'nun omzunu sıvazladı. Annesi gibi babası da olmayan Lazlo, bir oğulun babasıyla böyle hissedebileceğini düşünüyordu.

"Pekâlâ o zaman," dedi adam. Kalenin diğer tarafındaki kapıya bakarken birden ciddileşmişti. "Hazır mısın?"

Lazlo başıyla onayladı.

"Haydi, gidelim."

19

Karanlık Günlerimizin Gölgesi

Eril-Fane herkesin önünden kapılara gitti ama dışarı çıkmadan önce spektralinin üstünde, arkasındaki kalabalığa döndü. Hemen konuşmadı. Sessizliği her saniye biraz daha ağırlaşıyordu. Yüzünden gerginlik ve bir teslimiyet ifadesi, hatta bir parça endişe okunabiliyordu.

"İki asır önce bir fırtına çıktı," dedi sonunda. Herkes fırtına kelimesine odaklandı. İkiz maden mühendisleri umutla bakıştılar, çünkü teorilerinden birinde, bir kasırgadan bahsetmişlerdi.

"Çok başka bir fırtınaydı," diye devam etti Eril-Fane. "Yağmur yoktu. Sadece rüzgâr ve şimşek. O şimşekler gibisi daha önce hiç görülmemişti. Doğrudan şehrin üzerinde, bütün öfkesiyle çakıyordu. Bir süre sonra şimşeklerden bir *küre* oluştu... Sanki yukarıdan dev eller gökyüzündeki bütün şimşekleri toplayıp bir top hâline getirmişti." Elleriyle hayali bir şimşek topu yapıp öne doğru uzatırken omuzları kabardı.

"Sonra durdu." Elleri iki yanına düştü. "Gece bütün karanlığıyla çöktü. Ne ay ne de yıldızlar vardı. İnsanlar hiçbir

şey göremiyorsa da atmosferde bir değişimi, bir tür basıncı hissedebiliyorlardı. Güneş doğduğunda nedenini gördüler. Siz de göreceksiniz."

Spektraliyle dönüp kapılardan çıktı. Dar patika, iblis camına derince oyulmuştu, o yüzden tek sıra hâlinde ilerlediler. Patika, kıvrılarak ilerlerken yükseldi, biraz sonra genişlemeye başladı. Yokuş yukarı tırmandılar. Masmavi bulutsuz gökyüzü, önlerinde daha da büyüyordu.

Birden kendilerini uçurumun kıyısında buldular. Şehir karşılarındaydı.

Elmuthaleth yüksek bir plato olarak dümdüz bir çöldü. Doruk'un bu yakasındaysa, dünya derin bir kanyona dönüşüyordu. Kıvrılarak ilerleyen uzun vadiyi deşen nehir öylesine coşkun akıyordu ki Eder nehri yanında dere gibi kalırdı. Suyun sesi Doruk'un zirvesine kadar ulaşıyordu. Ama ne kadar görkemli olsa da nehre hayret edecek kadar dünyada yeterli hayret duygusu olamazdı.

"Karanlık günlerimizin gölgesi hâlâ peşimizde," demişti Tanrıkatili. Lazlo, *karanlık günlere* takılmış, nasıl hâlâ *peşlerinde* olabileceğini merak etmişti ama *gölgenin* ne olabileceği üzerine hiç düşünmemişti.

Gerçek bir gölgeydi.

Artık gözlerinin önüne serildiği için, Görünmez adıyla değil, Hıçkırık olarak andıkları şehri, gündüz vakti karanlık sarmıştı.

Lazlo sanki beyni açılmış da evren, içine yanan bir kibrit atmış gibi hissediyordu. Bilinmezlikler diyarı karşısında ne kadar küçük olduğunu şimdi çok daha iyi anlıyordu, çünkü su götürmez bir gerçekle karşı karşıyaydı: Hıçkırık şehrine çöken gölge, bu dünyadan olamazdı.

"Strange," dedi Calixte, gözlerine inanamıyormuş gibi. Teori kesesini avucunda tarttıktan sonra kocaman gülümseyerek fısıldadı. "Sanırım sen kazandın."

20

Ölü Adamdan Haberler

Odada hayaletler vardı. Sarai, gözlerini açmadan fısıltıları duymuştu. Altın gün ışığı dalgalanıyordu. Işık, gölge, ışık, gölge... Sanki ışık ve gölge pencereyle yatağı arasında gidip geliyordu. Başta Küçük Ellen olabileceğini düşündü. Belki yanında hizmetçileri Awyss ve Feyzi de vardı. Birden odasına izinsiz girdikleri için rahatsız oldu. Uyanmak için henüz çok erkendi. Bedeninin ve göz kapaklarının ağırlığını hâlâ hissedebiliyordu. Mahmurluk henüz koyu gri büyüden sıyrılmamıştı.

Fısıltılar tıslamalara dönüştü. "Kalpler. Kalplerden başla."

"Kalpler olmaz. Kaburgaya denk gelebilir. Boğaz daha iyi."

"Ver şunu."

Sarai'ın gözleri anında açıldı. Odadakiler, Küçük Ellen, Awyss, Feyzi ya da diğer hizmetçilerden biri değildi. Bir grup yaşlı kadın birbirine sokularak şaşkınlıkla geriledi. "Uyandı!" diye inledi içlerinden biri.

"Hemen yap!" diye ciyakladı bir diğeri.

Ve Sarai daha neler olup bittiğini kavrayamadan hayaletlerden biri, elindeki bıçakla üzerine atıldı. Kadının yüzü

nefret ve tiksintiyle çarpılmıştı. Mahmurluk sisinden henüz sıyrılamayan Sarai hemen harekete geçemedi. Bıçağın metali gün ışığında parlarken, katliam gününe dair ödünç anıları gözünün önüne geliyordu. Bıçak pırıltıları ve bebek çığlıkları. O da şimdi çığlık atıyordu. Bıçakla saldıran haricindeki diğer yaşlı kadınlar da çığlık atıyordu. Bıçakla saldıran yaşlı kadın öfkeyle hıçkırıyor, bıçağı havada tutan kolu sanki Sarai'ın boğazına inmemek için direniyordu.

"Yapamam," dedi sonunda, katıksız bir nefretle. Yanaklarından yaşlar boşalıyordu. Âdeta kendiyle savaşıyor ama koluna söz geçiremiyordu. Sonunda elinden düşen bıçak, Sarai'ın hemen yanında yatağa saplandı.

Sarai birden hareketlendi. Dizlerinin üzerinde doğrulup yatağında geri kaçtı. Kalbi deli gibi atıyor, nabzının her atışında, güvende olduğunu bildiği hâlde bütün vücudu panikle sarsılıyordu. Hayaletler ona zarar veremezdi. Minya'nın koyduğu ilk kural buydu: Ölüler, yaşayanlara zarar veremezdi. Gerçi hayaletler bunu bilmiyordu. Saldırıya geçen yaşlı kadın, aklını kaçırmış gibi görünüyordu. Sarai onu tanıyordu ama öldüğünden haberi yoktu. Yaselith adındaki kadının hikâyesi, akranı bütün kadınlarınkiyle ve Skathis'in muhteşem metal canavarının üzerinde kız oğlan demeden çocukları evlerinden koparıp aldığı Mesarthim egemenliğinde doğup büyüyen bütün yeni nesillerle aynıydı.

Hisarda, çocukların başına ne geldiği bilinmezdi. Geri götürülmeden önce, Unutkanlığın Tanrıçası Letha, çocuklara gördükleri her şeyi unuttururdu. Tek bir göz kırpışıyla insanların beynini boşaltabilir, şehrin çocuklarından yıllarını çalabilirdi. Skathis onları geri götürdüğünde, tanrılarla geçirdikleri zamana dair hiçbir şeyi hatırlayamazlardı. Ne var ki

vücutlarındaki izler kolay kolay silinmediğinden, hatıralarından çok daha fazlasını kaybettikleri anlaşılırdı.

Bembeyaz saçları bir duman gibi başını saran Yaselith'in kıpkırmızı gözleri ıslaktı. Tir tir titriyor, nefes almakta zorlanıyordu. Konuştuğunda sesi, çakan bir kibritten farklı değildi. "Neden?" diye sordu. "Neden seni öldüremiyorum?"

Sarai, onu katletmeye hazır yaşlı kadının hayaletine kızamıyordu. En azından kızgınlığı *ona* değildi. Minya tamamen başka bir hikâyeydi. Yeni hayaletler nasıl oluyordu da hisarda başıboş dolaşabiliyordu?

"Senin suçun değil," dedi, neredeyse nazikçe. "Ama bana zarar veremezsin."

"O zaman kendin yap," diye tısladı Yaselith, bıçağı işaret ederek. "Hıçkırık'ın ızdırabına son ver. Öldür kendini, çocuk. Bize merhamet et. Yap. *Yap*."

Bir anda hepsi tıslamalarıyla Isagol'un büyük yatağının etrafını sardılar. "Yap," diyorlardı. "Biraz gururun olsun. Öldür kendini." Gözlerinde deli bir vahşet parlıyordu. Sarai hepsini tanıdı ama nasıl olup da buraya gelebildiklerini anlayamıyordu çünkü aslında hiçbiri ölü değildi ve paniği artarken bıçağa uzanan eline hâkim olamıyordu. İlk düşüncesi, belki de kendisinin öldüğü oldu. Muhtemelen Minya yine oyunlarından birini oynuyordu. Parmakları kabzayı kavradığında, bıçağı döşekten çekti. Bıçağın saplandığı yerdeki küçük yarıktan oluk oluk kan boşalıyordu.

Ne var ki bu çılgın görüntü aklını başına getirmeye yetmiyordu. Ona göre yataklar kanayabilirdi. İçine düştüğü kâbusa kendini öylesine kaptırmıştı ki nedenini sorgulamıyordu. Bıçağı çevirip ucunu göğsüne dayarken, Hıçkırık'tan gelen yaşlı kadınların zevkle parlayan yüzlerine baktı. Ama yatağın

direklerinden sarkan tiril tiril tüllerin ardındaki düzinelerce surat, kapkara kuyuları andıran ağızları ve gözleriyle onu seyrederken, bir anda kafası tüle takıldı.

Annesinin yatağında ne işi vardı?

Bıçak kalbine saplanırken son düşüncesi buydu. Nefesi kesilirken, kendi yatağında dehşetle doğruldu. Yalnızdı. Ne hayaletler ne bıçak ne de kan vardı. Nefes de alamıyordu. Hiç nefes alamayacakmış gibiydi. Boğuluyordu. Kafasının içindeki çığlıkla, parmakları pençeye dönüşmüştü. Kaskatı kesilmiş hâlde, başka hiçbir şey düşünemiyordu. Artık sırf nefes alamadığı için öleceğine ikna olmuştu ki sonunda iki büklüm oldu ve vücudu sanki nefes almayı hatırlamış gibi, öksürerek tuttuğu nefesi saldı.

Uzun dakikalar boyunca kıvranarak sadece nefes alıp verdi. Boğazı yanıyordu. Gerçekle yüzleşmemek için gözlerini sımsıkı yummuştu.

Rüya görmüştü.

Titremesine engel olamıyordu. Bir rüya sinsice uykusuna sızmıştı. "Olamaz," diye fısıldarken, bunun ne anlama geldiğini kavrayıp iyice kaskatı kesildi. "Olamaz."

Mahmurluk iksirinin, rüya görmesine engel olması gerekirdi. İçmeyi mi unutmuştu? Hayır, dilinin gerisinde hâlâ iksirin acı tadını alabiliyordu.

O zaman nasıl rüya görmüştü?

İksirden öncesini düşündü. Kâbuslar yüzünden Koca Ellen mahmurluk iksirini hazırlamak zorunda hissetmişti kendini. O zamanlar, sanki yıllardır toplayıp biriktirdiği dehşetin onu rahat bırakmadığına, cephanesinin kendine döndüğüne inanıyordu. İksirin gri hiçliği onu bu kâbuslardan korurdu. En azından öyle olması gerekiyordu.

Sonunda yatağından çıktı. Banyo yapmak hoşuna giderdi ama yağmur odasına gidip küveti doldurması, ardından suyu ısıtması için Yakut'u çağırması gerekecekti ve şu anda bunu göze alamıyordu. Sürahiden döktüğü soğuk suyla yüzünü yıkadı. Saçlarını fırçalayıp ördükten sonra temiz bir gömlek giydi ve ana odaya çıktı. Annesinin yatağı tertemiz duruyordu. Tüllerdeki hayalet kocakarı suratları kaybolmuştu. Yine de yatağın yanından hızla geçerken, ürpermeden edemedi. Kapıdaki perdeyi aralayıp koridora çıkmıştı ki tepsisiyle Küçük Ellen'ın geldiğini gördü. Çay uzun zaman önce tükenmişti, o yüzden tepsideki bitki karışımı sadece mahmurluktan sıyrılmasına yardım etmek içindi. Bir de Sarai öğle yemeklerinde uyuduğu için, karışımın yanına biraz bisküvi konmuştu.

"Erkencisin," dedi hayalet şaşkınlıkla.

Sarai gerginliğini saklamaya çalıştı. "Akşamüstü ne kadar erken olur, bilemiyorum," dedi, kırılgan bir gülümsemeyle.

"Eh, senin için erken. Biri mi uyandırdı?"

"Çayı mı getirdin?" diye konuyu değiştiren Sarai, Küçük Ellen'ın getirdiği tepsideki fincanı alıp minik demlikten kendine karışımdan doldurdu. Hava mis gibi nane kokmuştu. "Teşekkürler Ellen," deyip fincanıyla birlikte koridorda ilerlemeye başladı. Hayalet kadın şaşkın gözlerle hâlâ ardından bakıyordu.

Galeriyi es geçip doğrudan mutfağa gitti. Koca Ellen'a, mahmurluk iksirini biraz daha güçlendirmenin bir yolu olup olmadığını soracaktı.

"Güçlendirmek mi?" diye tekrarladı kadın, kocaman gözlerle. Hemen ardından, gözlerini bu sefer kıstı. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey olmadı," diye yalan söyledi Sarai. "Sadece zamanla etkisi azalabilir diye düşündüm." Gerçi bunu daha

önce de düşünmüştü. Oysa iksirin etkisi bir gecede kaybolmuştu ve böyle bir şeye hiç hazırlıklı değildi.

"Eee, bir azalma *var* mı? Benden saklamaya çalışma. Benden kaçmaz." Sesi sertti. Sarai ona baktığında, Koca Ellen'ın şahin yüzüne büründüğünü fark etti. Sarı gözlerinin hemen üstündeki keskin kaşlarına, kanca gibi ölümcül gagası eşlik ediyordu.

"Yapma," diye itiraz etti Sarai, kendini tutamayıp bir kahkaha atarak. "Şahine karşı koyamadığımı biliyorsun."

"Gözlerimin içine bak ve yalan söylemeye çalış bakalım."

Küçüklüklerinden beri oynadıkları bir oyundu bu. Koca Ellen onları hiçbir zaman terbiyeli olmaya ya da itaat etmeye zorlamamıştı. İstikrarsız yetenekleri henüz kontrol altında olmadığından, böylesi felaket olurdu. Ama hayalet kadın allem etmiş kallem etmiş bir yolunu bulmuştu ve daha iyi sonuçlar almıştı. Aslında şahine yalan söylemek gerçekten de zordu. "Bu hiç adil değil," dedi Sarai, eliyle gözlerini kapatarak. "Sadece bana güvenip yardım etsen olmaz mı?"

"Tabii ki yardım edebilirim ama ne kadar acil olduğunu bilmem gerekiyor. İksire ne zamandır dirençli olduğunu merak ediyorum." Kadın, direncin geliştiğinden *emindi*. "Oluyor, değil mi?"

Sarai elini indirdiğinde, Koca Ellen'ın yine insana dönüştüğünü gördü. O delici şahin bakışlarının yerine son derece merhametli gözler gelmişti. Cevap olarak başını belli belirsiz salladığında kadın daha fazlasını sorgulamayınca sevindi.

"Peki o zaman," dedi Koca Ellen üstelemeden. "Sabahları yarım doz artırırız. Bir sonraki partide ne olacağını görürüz."

"Teşekkürler."

Sarai'ın rahatlaması bariz olmalıydı ki Koca Ellen dönüşmesine gerek kalmadan şahin gibi ona baktı. "İksire sonsuza kadar güvenemezsin, biliyorsun değil mi? Ne yaparsak yapalım, işe yaramayacak."

"Sen beni merak etme," dedi Sarai, sahte bir umursamazlıkla. Ama galeriye dönerken neredeyse kendi duyabileceği bir fısıltıyla ekledi. "Sonsuza kadar meselesini dert etmemiz gerekeceğini sanmıyorum."

İlk gördüğü, Kırlangıç oldu. Genç kız orkidelerinin yanına diz çökmüştü, ellerinin arasında tuttuğu sarmaşıklar gözle görülür bir şekilde yavaşça büyüyor, parmaklarına dolanıyor, mesartiyum arasındaki boşluklara doluyordu. Minya'yla Vahşi masada oturuyordu, oynadıkları oyuna dalmışlardı. Homurtularına bakılırsa, Vahşi yenilmekteydi. Sıkılmanın eşiğindeki Minya, esnemesini saklamaya çalışarak taşını oynadı.

Sarai hisarın bu şaşmaz gündelik hayatıyla karşılaştığı için hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Bütün sıkıcılığına ve tatsızlığına rağmen, şu anda kimril çorbasını bile seve seve içebilirdi.

Oysa bu akşam ne hisarın sıradanlığı ne de kimril çorbası, içini tam olarak rahatlatacakmış gibi görünmüyordu.

Yakut'un mırıldanarak "Zavallı şey," dediğini duyunca dönüp baktı. Genç kız, Ari-Eil'in önünde duruyordu. Cesedini gördükten sonra adamı hâlâ hisarda görmek tuhaftı. Minya onu serbest bırakacağına söz vermişti, oysa adam hâlâ oradaydı ve onların canlı olup da kendinin ölü olduğu gerçeğini kavramışsa bile, tavırları belirgin bir şekilde yumuşamış görünüyordu. Yine de kafa karışıklığı gittiği için şimdi yüzünde düşmanlığa daha çok yer kalmıştı. Minya onu kullanmadığı bir süpürge ya da şemsiye gibi köşeye bı-

rakmıştı ama adam inanılmaz bir şekilde, hâlâ ona direnmeye çalışıyordu.

Belki de o kadar inanılmaz değildi. Sarai bakarken Ari-Eil bütün gücünü kullanarak ayağını birkaç santim kaydırdı ama bu, ancak Minya'nın yanlış umutlara kapılmasını sağlayacak oyunlar oynayarak onunla hâlâ dalga geçtiği anlamına gelirdi.

Adamın önünde duran Yakut, eteği dizlerine kadar inen siyah gömleğiyle son derece ağırbaşlı görünüyordu. Ellerini arkasında kavuşturmuş, bir ayağını diğer bileğine dolamıştı. "Korkunç bir şok olduğunu biliyorum," diyordu. "Ama bizim o kadar da kötü olmadığımızı anlayacaksın. Daha önce olanların bizimle hiç alakası yok. Bizler anne babalarımız gibi değiliz." Adamın yanağına dokunmak için uzandı.

Şefkat dolu bir hareketti. Yakut pervasızın tekiydi ama hayaletle Minya gibi dalga geçmiyordu. Sarai, onun adam için üzüldüğünü biliyordu. Oysa hayalet adam, teselli edilme havasında değildi. "Dokunma bana, tanrı tohumu," diye hırlarken, vahşi bir hayvan gibi Yakut'un eline saldırdı.

Yakut hemen geriledi. "Çok *kabasın*," derken, Minya'ya döndü. "Bunu yapmasına *sen* izin verdin."

"Isırmak yasak," dedi Minya hayalete. Ama elbette Yakut haklıydı. Minya izin vermese, Ari-Eil'in onu ısırmaya kalkması mümkün olmazdı. Hatta Minya'yı çok iyi tanıyan Sarai, muhtemelen bunu *bile isteye* yaptığını düşünüyordu. Kâbusunda bıçağı tutan eline söz geçiremediğini hatırlayınca, Minya'nın oyuncağı olma düşüncesiyle ürperdi.

"Minya," dedi yakınarak. "Onu göndereceğine söz vermiştin."

Minya kaşlarını havaya kaldırdı. "Öyle mi? Ben söz veren tiplerden değilimdir pek."

Eh, bu da doğruydu. Minya sapkın, kaprisli ve inatçıydı. Katillere ve küçük çocuklara özgü olabilecek bir empati yoksunluğuyla, vahşi bir yaratığı andırırdı. Onu evcilleştirmek mümkün değildi. Ricaya, mantığa ve utanca karşı duyarsız olduğu için, tatlı sözlerle ikna edilmesi mümkün değildi. Dahası, çok zeki olduğu için çetin cevizdi. Sinsiliği, kusursuz bencilliği ve küskünlüğüyle onu yönetmenin imkânı yoktu. Ona zorla bir şey yaptırmak imkânsızdı.

"Ama söz vermiştin," diye üsteledi Sarai. "O yüzden... Rica etsem? Lütfen?"

"Ne yani? Şimdi mi? Burada oyun oynuyoruz."

"Eminim kısa bir moladan zarar gelmez."

Vahşi, çenesini eline gömmüş tablayı inceliyordu ama Sarai'ın Minya'yla tartıştığını duyunca sadece gözlerini oynatarak ona baktı.

Bir kural olarak hepsi Minya'yla tartışmaktan kaçınırdı ama Sarai'ın öfkesi onu bazen pervasız yapabiliyordu. Şu anda da küçük kızın şımarıklıklarıyla uğraşma havasında değildi. Hele gördüğü rüyadan sonra en son ihtiyacı, ona düşmanca bakan bir hayaletle bir arada olmaktı.

"*Senin* derdin ne?" diye sordu Minya. "Sanırım kanaman var."

Sarai'ın söylenenleri anlaması biraz zamanını aldı, çünkü kan dendiğinde aklına kanayan yatak ve göğsünde hissettiği bıçağın sivri ucu gelmişti. Oysa Minya'nın bahsettiği aylık kanamalarıydı, bu yüzden daha da öfkelendi. "Hayır Minya. Sen hariç hepimiz normal duygular yaşıyoruz. Bunlara ölülerin nefretine katlanamamak da dâhil." Aslında Ari-Eil'yi değil, rüyasında etrafını kuşatan yaşlı kadınları kastediyordu ve Minya'ya duyduğu öfkenin, kısmen gördüğü rüyadan kaynaklandığını biliyordu ki bu mantıksızdı. Çünkü kendisini

öldürmeye çalışan o yaşlı kadınları hisara getiren Minya değildi. Yine de mantıksız davranmak, bir anlamda mantıksız davrandığını umursamamaktı ve Sarai da şu anda hiçbir şeyi umursamıyordu.

"Seni bu kadar mı rahatsız ediyor?" diye sordu Minya bu sefer. "İstersen yüzünü duvara dönmesini sağlayabilirim."

"Faydası yok," dedi Sarai. "Bırak gitsin."

Diğerleri nefeslerini tutmuş, kocaman gözlerle ikisini izliyordu. Minya'nın gözleri zaten hep kocamandı ve an itibarıyla çakmak çakmaktı. "Emin misin?" derken, sorusu daha çok bir tuzak hissi veriyordu.

Ama nasıl bir tuzak olabilirdi ki? "Hem de çok eminim," dedi Sarai.

"Peki," diyen Minya, cevaptan hiç hoşlanmadığını açıkça belli ediyordu. "Ama önce haberleri duymak istemez misin?"

Haberler mi?

Sarai, Minya'nın sahte sakinliğini taklit etmeye çalıştı. "Ne haberi?"

"Şimdi de duymak mı istiyorsun?" Minya gözlerini devirdi. "Gerçekten Sarai. Bazen ne yaptığını şaşırıyorsun."

"Duymak istemediğimi hiç *söylemedim*," diye çıkıştı Sarai. "*Duyulacak* bir şey olduğunu yeni söylüyorsun."

"Ay, çok duygulandım," dedi Minya. "Kanamadığından emin misin?"

Sen nereden bileceksin ki, diye azarlamak istiyordu Sarai. *Büyümeye karar verdiğinde gel konuşalım.* Ama ona, *büyü de gel,* diyecek kadar öfkeli ya da aptal değildi. O yüzden, dişlerini sıkıp beklemekle yetindi.

Minya bunun üzerine Ari-Eil'e baktı. "Buraya gel," dediğinde, hayalet adam, her adımında direndiği için tökezleye-

rek ilerledi. Komik bir görüntüydü ama zaten amaç da buydu. Minya onu masanın karşı ucunda tuttu. "Haydi," dedi. "Bana anlattıklarını anlat."

"Kendin anlat," dedi Ari-Eil, tükürürcesine.

Oysa Minya şu anda daha çok, diğerlerini merakta bırakmak için olayı sündürüyordu. Minya susup önündeki tablaya bakarak, ağır ağır taşını oynattı. Sarai, Vahşi'nin yüz ifadesinden, bunun yıkıcı hamle olduğunu görebiliyordu. Minya, pis bir sırıtışla rakibinin taşını aldı. Sarai'ın içinde bir çığlık yükseliyordu ve bununla birlikte bir önceki günün kasvetli gelecek düşüncesinin onu bu ana getirdiği hissine kapılıyordu.

Hayaletin vereceği haber neydi?

"Ölmen bizim için büyük şans oldu," dedi Minya, tekrar hayalete dönerek. "Yoksa fena hâlde apışıp kalacaktık."

"Şaşırmanızın hiç önemi yok," diye hırladı ölü adam. "Sizi bir kere öldürdü, bunu yine yapacak."

Sarai ürperdi. Kırlangıç nefesini tuttu. Vahşi sırtını dikleştirirken, "Minya," dedi. "Bu adam neden bahsediyor?"

"Anlat," diye emretti Minya. Sesi hâlâ ışıltılıydı ama artık çınlamıyordu. Daha çok, bir bıçağı andırıyordu. Doğrulup çıplak ve kirli ayaklarıyla sandalyenin üstünden masaya çıktı. Şimdi hayaletle göz gözeydiler. Ari-Eil yetişkin bir adamdı, karşısındaysa sıskacık bir çocuk duruyordu. Artık gerilime yer yoktu. Özgürlük aldatmacası yoktu. Minya iradesiyle adamı sımsıkı kavramıştı, sanki kelimeleri boğazından teker teker çıkarıyordu.

"Tanrıkatili geliyor!" diye bağırdı adam nefes nefese. Bunu Minya söyletmişti ama sonrası çorap söküğü gibi geldi. Hayalet adam delirmiş gibi ekledi. "*Ve dünyanızı yerle bir edecek.*"

Minya omzunun üstünden bakarken, Sarai onun gözlerinde Skathis'i görebiliyordu. Canavarların Tanrısı, bir şekilde küçük kızında hâlâ yaşıyordu. Görenin içini ürperten, buz gibi suçlayıcı bakışlarda zafer vardı. "Eee, Sarai?" diye sordu. "Buna ne diyorsun? Babacığın eve dönüyormuş."

21

Hiçkırık'ın Sorunu

"*Bu da ne?*" diye sordu Lazlo. Hayretle korkunun tam arasında kalmıştı, hangisini hissetmesi gerektiğini kestiremiyordu. Sanki korku biraz daha ağır basıyordu, çünkü Eril-Fane'nin yüzünde de benzer bir ifade görmüştü ama öte yandan böylesi bir manzara karşısında insan nasıl hayrete düşmezdi ki?

"Bu, Mesarthim hisarı," dedi Eril-Fane.

"Mesarthim mi?" diye sordu Lazlo. Hemen hemen aynı anda Thyon Nero da atıldı. "Hisar mı?" Sesleri karışınca bakışları karşılaştı.

"Hisar, saray, hapishane," diye açıkladı Eril-Fane. Sert bir tonda konuşurken son kelimeye geldiğinde sesi neredeyse kaskatı kesilmişti.

"Bu bir *bina* mı?" diye sordu Ebliz Tod.

Bütün şımarıklığıyla, o an gördüğünden memnun olmadığı açıktı. Kendi inşa ettiği Bulutkule'nin, dünyanın en yüksek binası olmamasına bozulmuştu. Binanın yüksekliği, görkeminin sadece bir unsuruydu. Gerçekten de yüksekti. Millerce

uzaktan bile *devasa* görünüyordu ama daha da önemlisi, böylesi yüksek bir binanın, yerde temeli olmadan havada dengede durması çok daha şaşırtıcıydı.

Bina havada asılı duruyordu. Şehrin üzerinde kıpırdamadan boşluğa sabitlenmişti. Belki de temeli gökyüzündeydi. Göz kamaştıran mavi renkli bir metalden inşa edildiğinden ayna gibi parlıyor, su kadar pürüzsüz görünüyordu. Hiçbir dik açı olmadan, akışkan hatlarıyla neredeyse beden kıvrımlarına sahipmiş gibiydi. Bugüne kadar inşa edilmiş hiçbir binaya, bir heykeltıraşın elinden çıkmış hiçbir heykele benzemiyordu. Âdeta metalden dökülmüştü.

Lazlo, binanın havada *asılı* durmasının mı, yoksa *devasa bir varlık* gibi görünmesinin mi daha sıra dışı olduğuna karar veremiyordu, çünkü bir gün önce ortaya koyduğu vahşi ve imkânsız teori şu anda bütün vahşiliği ve imkânsızlığıyla tam karşısında duruyordu.

Evet, imkânsız yapı, bir Seraph formundaydı. Algılanamayacak kadar büyük bir heykelden ibaretti. Ayakları şehrin üzerinde, başı gökyüzündeydi. Kollarını yakarırcasına uzatmıştı. Şehrin üzerine dev yelpazeler gibi açtığı metal kanatları yüzünden, güneş yere ulaşamıyordu. Ay ışığı, yıldız ışığı ve doğal ışıklar bile engelleniyordu.

Lazlo'nun teoride bahsettiği böyle bir şey değildi ama şimdi hangisinin daha vahşi ya da imkânsız olduğuna karar vermeye çalışırken kafası karışıyordu. Efsanevi varlıkların göklerin ötesinden yere inmesi mi daha imkânsızdı, yoksa üç yüz metre yüksekliğindeki metal heykelin havada asılı durması mı?

Ona göre, hayal gücü ne kadar güçlü olursa olsun, bir şekilde bildiklerinin sınırlarında kalmıştı ve şu anda gördü-

ğü şeyi hayal etmesi mümkün olamazdı. Tanrıkatili onlara baştan anlatmış olsaydı bile kulağına çok saçma geleceğinden emindi

Kafiledekiler seslerini yeniden keşfetmiş gibi, ardı ardına sorularını sıralamaya başladılar.

"Havada nasıl asılı durabiliyor?"

"Bu ne metali?"

"Kim yaptı?"

"Buraya nasıl geldi?"

Lazlo ise Eril-Fane'nin ilk cevap verdiği soruyu sordu. "Mesarthim kim?"

"Doğru soru, Mesarthim kimler, olacak. Artık yaşamıyorlar."

Lazlo, Tanrıkatili'nin gözlerinde belli belirsiz bir hüzün seçer gibi oldu ama anlam veremedi. Mesarthim ölümleriyle Eril-Fane'ye lakabını kazandıran, *tanrılardan* başkası olamazdı. Ama tanrıları öldüren biri neden onlar için üzülsün ki?

Eril-Fane başını sallayıp ekledi. "Ve gördüğünüz şey de ölü."

"Nasıl yani? Ne demek ölü?" diye sordu biri. "Yani daha önce yaşıyor muydu? O... Şey yaşıyor muydu?"

"Tam sayılmaz," diye yanıtladı general. "Ama canlıymış gibi hareket ediyordu. Nefes alıp veriyordu." Artık kimseye bakmıyordu. Dalıp gitmişti. Önlerinde yükselen görkemli tuhaflığı seyrederken bir süre sustu, sonra nefesini saldı. "İki asır önce o gün, güneş doğduğunda karşımızda bulduk. İnsanlar evlerinden çıktığında gökyüzüne baktılar ve birçoğu sevinçle karşıladı. Burada ezelden beri Seraphim'e tapınırdık. Bazılarınıza peri masalı gibi gelebilir ama tapınakla-

rımız iblis kemiğinden yapılmıştır ve bunların hiçbiri bize peri masalı gibi gelmez." Çenesiyle dev metal meleği işaret etti. "Kutsal kitabımız İkinci Geliş'ten bahseder. Gerçi kimse böyle bir geri dönüş beklemiyordu ama birçoğu inanmaya hazırdı. Rahibelerimiz bize her zaman, ilahi gücün, güzelliği ve dehşeti aynı anda barındırması gerektiğini öğretmişti. Ve bunda ikisi de vardı." Başını iki yana salladı. "Ne var ki sonunda hisarın şeklinin, sadece sapkın bir şaka olduğu ortaya çıktı. Ne olduklarını bilmesek de, Mesarthim, Seraph değildi."

Kimseden çıt çıkmıyordu. Lazlo da diğer bütün faranjiler gibi afallamış hissediyordu kendini. Bazıları imkânsız olanın kanıtı karşısında, sorgulayan beyinleriyle kaşlarını kaldırmıştı. Algılamakta zorlandıkları kesindi. Diğerlerinin hayretten ağızları açık kalmıştı.

Tizerkane savaşçıları karamsarlığa bürünmüştü ve... Tuhaftı ama Lazlo, gözlerini Eril-Fane'den ayırmayan Azareen'e bakınca, aslında hiçbirinin hisara bakmadığını ilk kez fark ediyordu. Ruza ve Tzara da sanki o şeyin görüntüsüne katlanamıyormuş gibi, gözlerini özellikle kaçırıyorlardı.

"Kanatları yoktu. Ateşten varlıklar değillerdi. Ama Seraphim gibi, altı kişiydiler. Üçü erkek, üçü kadın. Ne bir ordu ne de hizmetçiler vardı. Zaten buna ihtiyaçları da yoktu," dedi Eril-Fane. "Büyü yeterliydi." Acı acı gülümsedi. "Büyü de bir peri masalı değil, çünkü canlı tanığıyız. Açıklamaya çalışmadan önce bunu görmenizi istedim. Daha önce anlatsam, beyinlerinizin derhâl reddedeceğini biliyordum. Şimdi kanıtı karşınızdayken bile, bazılarınızın inanmakta zorlandığını görebiliyorum."

"Nereden geldiler?" diye sordu Calixte.

Eril-Fane başını iki yana salladı. "Bilmiyoruz."

"Ama tanrı olduklarını söylediniz?" diye araya girdi doğa filozofu Mouzaive. İlahi olana inanmakta zorlanıyordu.

"Tanrı nedir ki?" dedi Eril-Fane. "Bunun cevabını bilmiyorum. Ama şu kadarını söyleyebilirim: Mesarthim güçlüydü, ne var ki kutsallıkla alakaları yoktu."

Tekrar suskunluğa gömüldüğünde, herkes merakla bekledi. Sormak istedikleri bir sürü soru vardı, oysa patlayıcı uzmanı Drave bile, anın ağırlığını hissederek dilini tutmayı tercih ediyordu.

Sonunda general konuştuğunda hayal kırıklığı yaşadılar. "Geç oluyor. Şehre erkenden gitseniz iyi olacak."

"*Oraya* mı gidiyoruz?" diye sordu bazıları, korkudan boğuklaşan sesleriyle. "O şeyin altına mı gideceğiz?"

"Merak etmeyin, son derece güvenli," dedi Tanrıkatili. "Söz veriyorum. O şey şu anda sadece bir kabuktan ibaret. On beş yıldır boş."

"O zaman sorun ne?" diye sordu Thyon Nero. "Bizi tam olarak niye buraya getirdiniz?"

Lazlo, bunu düşünemediğine şaşırdı. Havada asılı duran devasa yaratıkla altındaki karanlığa baktı. "Karanlık günlerimizin gölgesi hâlâ peşimizde," diyen Eril-Fane, tanrıları katletmiş ve halkını ezilmekten kurtarmış olabilirdi ama o şey hâlâ oradaydı, güneşi engelliyor, eski günlerin işkencesini hâlâ yüzlerine vuruyordu. "Ondan kurtulmak için," dedi genç simyacıya. Hayatı boyunca bu kadar emin olmamıştı. "Ve şehre gökyüzünü geri vermek için."

22

Işığın Deseni, Karanlığın Çalakalemi

Lazlo başını kaldırıp gökyüzünde asılı duran masmavi metalden hisarın pırıltılarına baktı.

Yukarıdan Sarai da ötesinde güneşin batmaya hazırlandığı Doruk'a ve Hıçkırık'a doğru kıvrılarak ilerleyen vadideki yola bakıyordu. Gözlerini kıstığında, beyaz noktaların hareket ettiğini seçebiliyordu.

Lazlo o beyaz noktalardan biriydi.

İkisinin de etrafında fısıldayan, tartışan, panikleyen sesler vardı ama bunların hepsi, ikisi için de sesten ibaretti. İkisi de düşüncelere dalmıştı.

Lazlo'nun beyni mucizeyle alev almıştı, her bir kıvılcım yeni alevlere neden oluyor, ateş hatları bütün beynini dolaşırken birbirinden uzak hücreleri bağlıyor, boşlukları dolduruyor, soru işaretlerini siliyor, bunların yerine düzinelerce yeni soru işareti ekliyordu. *Düzinelerce.* Sorularının sonu yoktu ama cevaplar uç vermişti ve hepsi hayret vericiydi.

Onunki ışığın desenine kapılmaksa, Sarai'ınki daha çok karanlığın çalakalemiydi. On beş yıldır diğerleriyle birlikte

saklanarak hayatta kalmış, öldürülen tanrıların hisarında hapis hayatı yaşayarak olabildiğince sınırlı varlıklarını sürdürmeye çalışmışlardı.

Belki bugünün geleceğini hep bilmişlerdi ama bildikleri tek hayat, daha çok da akıl sağlıkları açısından, bugünün hep kıyıda tutulabileceğine inanmaktan geçiyordu.

Şimdi uzaktaki, görülemeyecek kadar küçük beyaz noktalar, kaçınılmaz bir şekilde dünyalarını yıkmak üzere geliyorlardı ve Sarai'ın içindeki en küçük umut kırıntıları da bununla birlikte ufalanıp yok oluyordu.

Tanrıkatili, Hıçkırık'a geri dönmüştü.

Sarai, babasının kim olduğunu hep bilmişti. Güve çığlıklarını şehrin üzerine göndermeden önce bile annesini seven ve onu öldüren adamın, diğer bebeklerle birlikte doğumhanede olsaydı kendisini de öldüreceğini biliyordu. Cephanesindeki dehşetli görüntüler gözünün önüne geliyordu. Adam güçlü eliyle bıçağı Isagol'un boğazından geçiriyordu. Çocuklar ve bebekler çığlıklar atıyor, daha büyükler katillerinin kollarında can veriyorlardı. Fışkıran kan her yeri kızıla boyuyordu.

"Boğaz daha iyi," demişti, Sarai'ın kâbusundaki yaşlı kadınlardan biri. Sarai kendini korumak istercesine elini boğazına götürdü. Nabzı deli gibi atıyordu. Nefesi sıklaşmıştı. İnsanların kanı, nefesi ve ruhu bedende tutan incecik bir deri tabakasıyla hayatta kalabilmesi akıl alır gibi değildi.

Mesarthim hisarının bahçesindeki korkuluklardan aşağı bakan tanrı tohumları, Hıçkırık'a doğru ilerleyen kendi ölümlerini izliyorlardı. Hayaletler de hemen omuzlarının üstündeydi.

O sırada boş, bomboş gökyüzünün maviliğinde, *birden* beyaz bir kuş belirdi. Sanki gökyüzü bir bıçakla yarılmıştı ve kuş bir şekilde var olmuştu. Şimdi onları seyrediyordu.

Bölüm 3

mahal (ma-hal) *isim*

Müthiş bir ödül ya da felaket bir son getirebilecek risk.

Köken: efsanelerde, şekilden şekle girebilen ve tanrıya ya da canavara dönüşebilen bir sis olan mahalath.

23

Artık Görünmez Değil

Masallardaki Hıçkırık, artık görünmez değildi.

Tanrıkatili'nin topladığı kafile, Doruk'un tepesinde duruyordu. Uzumark Nehri'nin açtığı kanyona inen yamaçta, iblis camı yavaşça bal renkli kayaları geçiş yapıyor, doğal kıvrımlarıyla üzerinde yürünebilecek bir yosun tabakası gibi görünen sık ormana kadar uzanıyordu. Sayılamayacak kadar çok şelale, zirveden sarkıtılmış bembeyaz ipek kumaşlar gibi salınıyordu. Şelaleden perdeleri ve ormandan halısıyla kanyon, upuzun, harika bir oda gibiydi. Odanın ortasında da varaklı bir oyuncak misali Hıçkırık şehri duruyordu. Devasa hisarın şok eden gerçek dışılığı, insan aklıyla âdeta oyun oynuyordu.

"Eril-Fane *buna* tırmanmamı mı istiyor?" diye sordu Calixte, karşısındaki hayal diyarına bakarken.

"Sorun ne? Tırmanamaz mısın?" diye alay etti Ebliz Tod.

"Önce oraya çıkmam lazım," dedi genç kız hemen. "Sanırım bu noktada *sen* devreye giriyorsun." Bir kraliçe edasıyla elini salladı. "Bana artık bir merdiven inşa edersin canım."

Gücenen Tod bir an için cevap veremeyince, Soulzeren araya girdi. "Uçarak daha hızlı ulaşılır," dedi. "Birkaç güne ipek kızakları hazırlayabiliriz."

"O kadarla kalsa iyi," dedi kocası Ozwin. "Yukarı çıktık diyelim, sonrasında da bütün yapıdan kurtulmak gerekecek."

"Ne öneriyorsun?" diye takıldı Soulzeren. "Kaydıracak mısın? Parçalarına mı ayıracaksın?"

Drave, "Patlatabiliriz," dediğinde, herkes ters ters ona baktı.

"Şehrin tam üzerinde olduğunu görüyorsun, değil mi?" dedi Lazlo.

"Eh, altından çıkmaları gerekecek."

"Bence daha fazla yıkım olsun istemezler."

"O zaman beni niye davet ettiler?" dedi Drave sırıtarak.

"Gerçekten neden acaba?" diye mırıldandı Soulzeren kendi kendine.

Drave, Thyon Nero'nun omzuna bir şaplak indirdi. "Duydun mu?" diye sordu. Genç simyacı gülmüyordu. "Yıkım istemiyorlarsa, beni niye davet ettiler ki? O şeyi patlatarak geldiği yere geri göndermek istemiyorlarsa, neden on deveye barut yüklediler?"

Thyon belli belirsiz gülümseyip hafifçe başını salladı. Belli ki aklı başka yerlerdeydi. Şehrin sorununu kendi açısından değerlendirdiğine kuşku yoktu. Kafiledeki diğer âlimler sürekli fikir yürütürlerken, genç adam fikrini kendine saklıyordu. Aylardır âlimler gizemden dolayı beyinlerini fazla çalıştıramamışlardı. Şimdi havada asılı duran muhteşem bir bilimsel sorunla karşı karşıyaydılar, bu yüzden hepsi çözümle ilgili rollerini sorguluyordu.

Mouzaive, Belabra'yla mıknatıslar hakkında konuşuyordu. Ama Belabra onu dinlemiyor, anlaşılmaz mırıltılar eşliğinde

hesaplar yapıyordu. Maden mühendisi Fellering ikizleri, mavi metalin bileşimini tartışıyordu.

Lazlo ise alçakgönüllü bir hayranlıkla şehri seyrediyordu. Daha en başından, Tanrıkatili'nin topladığı kafileye uygun herhangi bir vasfı olmadığını biliyordu ama sorunu kendi gözleriyle görene kadar, yine de bir şekilde sorunu kendisinin çözebileceğini hayal etmekten kendini alamamıştı. Ne komik! Azoth özünün sırrı, bir kitaptaydı. Evet, hikâyelerden öğrendikleri sayesinde kervana katılabilmişti. Oysa şu anda, hikâyelerdeki bilgilerden faydalanabileceğini hiç sanmıyordu.

Eh, en azından *buradaydı* ve kafiledekilerin ayak işlerine koşmak zorunda kalsa bile, yardım etmek için elinden geleni ardına koymayacaktı. Efendi Hyrrokkin ne demişti? "*Bazıları muhteşem işler yapmak üzere doğmuştur, diğerleriyse bu muhteşem işleri yapacak muhteşem adamlara yardım ederler.*" Lazlo, bunda utanılacak bir şey olmadığı konusunda ustasıyla hemfikirdi.

Yine de *muhteşem işler yapmak için doğan* kişinin Thyon Nero olmamasını dilemek çok mu abesti? *O olmasın lütfen*, diye düşünürken, adice bir düşünce olduğu için içinden küçük bir kahkaha attı.

Kervan yoldan vadiye doğru inerken, Lazlo hâlâ hayranlığını saklayamıyordu. Gerçekten buradaydı, kendi gözleriyle görebiliyordu. Altın taştan bir kanyon, güneşin sızamadığı sık orman, şelalelerin yarattığı sisle hisarın gölgesinde bulanıklaşan yemyeşil bir nehir... Şehrin hemen yakınında Uzumark Nehri bir deltayla genişliyor, kayalıklar ve minik adaların ardından bir anda gözden kayboluyor, sonra şehrin arka tarafında tekrar belirip taşkın sularıyla doğuya doğru akıyordu.

O hâliyle sanki nehir şehrin *altından* akıyormuş gibi görünüyordu.

Uzaktan bakarken, Hıçkırık şaşırtıcı bir şekilde, tam da hayal ettiği gibiydi. Sanki şimdi sadece zihnindeki tül perde kalkmıştı. Gerçi altın kubbelerin daha fazla olacağını tahmin etmişti ve gördükleri ışıldamıyordu, çünkü güneş üstlerine vuramıyordu. Güneş tam kubbelere vuracak kadar ufka yaklaştığındaysa, Doruk'un ardında kayboluyor, hisarın gölgesi, yerini dağın gölgesine bırakıyordu.

Ama çok daha fazlası vardı. Şehir, umutsuzluğun ağır bastığı mahzun bir görüntüye sahipti. Şehri, koruma amaçlı oval şeklinde inşa edilmiş burçların armonisi bozulmuştu. Hisarın dünya dışı görünen metalinden dört anıtsal blok, geometrik bir keskinlikle, şehrin dört köşesine oturmuştu. Konik görünümlü bu blokların her biri, en az kalenin kendisi kadar büyüktü ama pencereleri ya da kapıları olmadığı için, her tarafından düz görünüyordu. Yukarıdan bakıldığında, harita uçmasın diye dört köşesine yerleştirilmiş taşları andırıyorlardı. Bu kadar uzaktan seçmek kolay değilse de blokların üstünde heykele benzeyen bir şeyler vardı.

"Şu büyük bloklar nedir?" diye sordu Lazlo, Ruza'ya, parmağıyla işaret ederek.

"Çapa," dedi savaşçı.

"Çapa mı?" Lazlo gözlerini kısıp blokların gökteki hisarla bağlantısını kurmaya çalıştı. Hisar sanki hepsinin ortasında yükseliyordu. "Bunlar çapa işlevi mi görüyor?" diye sordu bu sefer. Limandaki gemilerin çapaları zincirli olurdu. Oysa hisarı bloklara bağlayan herhangi bir görünür bağ yoktu. "Hisarı yerine mi sabitliyorlar?"

Ruza buruk bir şekilde gülümsedi.

"Bize açıklama zahmetine hiç girmediler Strange. Geldikleri gün, altında ne olduğuna bakmaksızın hepsini yerleştirdiler. Hâlâ da yerleştirdikleri gibi duruyor." Başıyla arkalarındaki kafileyi işaret etti. "Sence bu dâhilerden biri onları yerinden oynatabilecek mi?"

"Çapaları mı? Hisarın bu şekilde mi yerinden oynayacağını düşünüyorsun?"

Ruza omuz silkti. "Başka ne olacak? Halat atıp çekmeye mi çalışacağız? Tek bildiğim, geldiği gibi gitmeyeceği. Çünkü Skathis öldü."

Skathis.

O isim, bir yılanın tıslamasından farksızdı. Lazlo kendini öylesine kaptırmıştı ki Ruza'nın konuşmaya devam ettiğini zor fark etti. Eh, genç savaşçı sürekli konuşuyordu zaten. Ama önemli olan, artık hepsinin üstüne çöken gizem bozulduğu için, Lazlo'nun sorular sorabilmesiydi. Arkadaşına döndü.

"Bana öyle bakma," dedi Ruza.

"Nasıl bakmayayım?"

"Aç gözlerinle açıp yemeye hazırlandığın güzel bir kitapmışım gibi."

Lazlo güldü. "Aç gözler mi? Yemek mi? Benden korkuyor musun Ruza?"

Ruza birden ciddileşti. "Bir Tizerkane savaşçısına korkup korkmadığını sormanın, düelloya davet etmek anlamına geleceğini bilmiyor musun Strange?"

Onun söylediği hiçbir şeye inanmamak gerektiğini bilen Lazlo, "O zaman, Azareen ya da Tzara gibi insanın gözünü korkutan savaşçılardan biri yerine bunu *sana* söylediğim için sevinmeliyim," dedi.

Ruza yaralanmış gibi yüzünü kırıştırdı. "Hiç nazik değil," dedi. Sahte hıçkırıklarla ekledi. "*Ben* de göz korkutuyorum. *Gerçekten.*"

"Tamam, tamam," diye onu teselli etti Lazlo. "Kesinlikle yiğit bir savaşçısın. Ağlama. Ödümü koparıyorsun."

"Sahi mi?" diyen Ruza'nın ses tonunda umutlu bir çınlama vardı. "Öylesine söylemiyorsun ya?"

Azareen, "Siz iki salak!" dediğinde, Lazlo tuhaf bir şekilde gururlandı. Kadının ona salak demesi bile bir lütuf sayılırdı. Ruza'ya utangaç bir bakış fırlatırken, Azareen önlerine geçti.

Lazlo kısa bir süre önce, onun Eril-Fane'yle tartıştığına tanık olmuş, duyduğu kadarıyla kadın savaşçının, Misrach Kalesi'nde onunla kalmak istediğini anlamıştı. Azareen, "Neden her şeyi kendin yapmak zorundasın ki?" dedikten sonra bir hışımla dönüp uzaklaşmıştı. Ve kervan harekete geçip Lazlo vedalaşmak üzere el sallamak için arkasına baktığında, Tanrıkatili'nin sadece çökmüş değil, aynı zamanda dalgın olduğunu da fark etmişti.

General, şehrin güvenli olduğuna yemin etmişti. İyi de o zaman neden çökmüş ve dalgın görünüyordu? Neden kendisi de onlarla birlikte gelmemişti?

Orada ne oldu, diye merak ediyordu Lazlo. Daha fazlasını sormadı. Sessizlik içinde Hıçkırık'a doğru ilerlediler.

✸

Eril-Fane uçurumun kıyısında durmuş, şehre doğru ilerleyen kervanı izliyordu. Ağaçların arasında kıvrıla kıvrıla yol alan kervanın şehre ulaşması bir saat sürmüştü ve ormandan tamamen çıktıklarında, artık kim oldukları anlaşılamayacak kadar uzaklaşmışlardı. Spektrallerle develeri birbirinden ayırt ede-

biliyordu ama hepsi buydu. Hava da karardığından, seçmeye çalışmak faydasızdı.

Azareen kervana önderlik edecekti. Yüzü şehre, sırtı kafileye dönük olacağından, kimse onun yüzündeki yalnızlığı, o katıksız delice *yası* fark edemeyecekti.

Sebebi *kendisiydi*. Eril-Fane bunu hep yapıyordu.

Azareen ondan vazgeçebilseydi keşke. Böylece onu yıkımdan yıkıma sürüklemek zorunda kalmazdı çünkü Eril-Fane hiçbir zaman Azareen'in hayal ettiği adam olmayacaktı. Asla eskisi gibi olamazdı. Kahraman olduğu, hatta bir adama dönüştüğü günlere geri dönmesi mümkün değildi.

Umutsuzluk Tanrıçası'nın âşığı olduğu günden önceki adam, bambaşka biriydi.

Ürperdi. Korkunç Isagol'u hatırlamak, yıllar sonra bile içinde fırtınalar kopartıyordu. Hınç, özlem, arzu, tiksinti, şiddet, hatta sevgi... Her bir duygu kanayarak, kıvranarak birbirine kaynıyor, bir çukurda kalan sıçanlar gibi birbirini yiyordu. Isagol onda bu duyguları bırakmıştı. İyi ya da saf hiçbir şey onu kurtaramazdı. Kendinden nefretle boğulduğu hayatı, yozluktan ibaretti. Ne kadar *zayıf* ne kadar da zavallıydı. Sonunda tanrıçayı öldürmüştü belki ama ondan kurtulamamıştı.

Hiçbir zaman kurtulamayacaktı.

Keşke Azareen onu bıraksaydı. Kadın savaşçı onun her gün bildiği, tanıdığı adama dönüşmesini bekliyordu ve Eril-Fane kendi yalnızlığına ek olarak bir de onunkini yükleniyordu.

Tabii bir de annesinin yalnızlığı vardı. En azından onunla ilgilenmesi için Lazlo'yu göndermişti. Evet, Lazlo, annesine yardım edebilirdi. Oysa Azareen'in yanına... Kocası olabilecek birini veremezdi.

O seçimi ancak Azareen yapabilirdi ve bunu asla yapmayacaktı.

Eril-Fane, Lazlo'ya Hıçkırık'ta rahat uyuyamadığını söylemişti. Doğrusu bunu söylemek biraz hafif kaçıyordu. Gözlerini şehirde yumduğu düşüncesiyle bile yüreği buz kesiyordu. Doruk'un en tepesinde şehir bir oyuncak gibi görünürken bile, ahtapot kolların ona doğru uzandığını hissedebiliyor, içinin ürpermesine bir türlü engel olamıyordu Eril-Fane. İyi ki kimse onu bu hâldeyken görmüyordu. Tanrıkatili bile sert ifadesini koruyamıyorsa, başka kim koruyabilirdi ki?

Kendini dünyanın en ödlek adamı gibi hissederken sırtını şehre, misafirlerine ve sırf *sevme yetisini yitirdiği* için sevemediği karısına döndü, ardından Misrach Kalesi'ne yöneldi.

Yarın, diyordu içinden. Yarın Hıçkırık'la, göreviyle ve peşini hiç bırakmayan kâbuslarıyla yüzleşecekti. On beş yıl önce başlattığı şeyi bitirmek için bir şekilde cesaretini toplayacak, uzun yıllara dayanan azabın son kalıntısından halkını kurtaracaktı.

Kendisi kurtulamasa da olurdu.

24

Ayıp. Bela. Tanrı Tohumu.

"Elbiseler tükenmeden önce öleceğimizi söylemiştim," dedi Yakut. Gösterişçi ukalalığından eser yoktu. Ölümün kaçınılmaz olduğunu söylerken bile gamsız olabilen genç kız, şimdi tam tersiydi.

"Kimse ölmüyor," dedi Vahşi. "Hiçbir şey değişmedi."

Hepsi ona baktığında Yakut, "Tanrıkatili'nin geri dönmüş olması hariç," diye cevabı yapıştırdı.

"Hem de yanında dünyanın en zeki adamları ve kadınlarıyla," diye ekledi Kırlangıç.

"Hem de bizi yok etmek amacıyla," diye sözü tamamladı Minya.

"Yok etmek istediği *biz* değiliz," diye itiraz etti Vahşi. "Burada olduğumuzu bilmiyorlar."

"Peki, bizi bulduklarında ne yapacağını sanıyorsun?" dedi Minya. "Hafif bir şaşkınlık geçirdikten sonra evimize daldıkları için özür mü dileyecekler?"

"İş o aşamaya gelmeyecek," dedi Vahşi. "Bize nasıl yaklaşabilirler ki? *Uçamıyorlar* ya? Burada güvendeyiz."

Delikanlı her ne kadar umursamaz bir tavır sergilese de Sarai onun endişeli olduğunun farkındaydı. Mesele yabancılardı. Beşinin dış dünya hakkındaki bilgileri neredeyse sıfırdı. İnsanların neler yapabileceklerini hayal bile edemezlerdi.

Büyük Seraph'ın gerdanında, şehirden Doruk'a kadar manzarası olan bahçe terastaydılar. O yüzden yokuş yoldan aşağı inen minik noktaların şehre girişini görmezden gelemezlerdi. Sarai erik ağaçlarının arasına sığınmıştı. Korkuluğu tutan elleri titriyordu. Aşağısı boşluktu, düşse çatıların üzerine çarpması uzun zaman alırdı. Kıyıya bu kadar yakın olmak onu huzursuz ediyordu. Her gece güvelerin gözüyle aşağı inse de şimdi aşağıya bakmak birbirinden çok farklıydı. Güvelerin kanatları vardı. Onun kanatları yoktu. Dikkatle gerileyip güçlü dallardan birine tutundu.

Ne var ki Yakut ondan daha pervasızdı. Kenardan aşağı eğiliyordu. "Sence neredeler?" diye sordu. Kopardığı bir eriği bütün gücüyle aşağı fırlattığında Kırlangıç küçük bir çığlık attı. Hep birlikte meyvenin geniş bir yay çizerek uçmasını izlediler.

"Yakut! Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye çıkıştı Kırlangıç.

"Belki içlerinden birine denk gelir."

"Kural..."

"*Kuralmış*," diye gözlerini devirdi Yakut. "Sence ağaçlardan dökülmüyorlar mı? Ah, bak, bir erik!" Yerden aldığı hayali bir eriği inceliyormuş gibi yaptıktan sonra başını tekrar kaldırdı. "Yukarıda yaşayan birileri olmalı! Haydi, gidip öldürelim!"

"Bir eriğin böylesi bir düşüşten sağlam çıkacağını hiç sanmıyorum," dedi Vahşi.

Yakut ona hep yaptığı gibi ters ters baktı. Sonra beklenmedik bir şekilde kahkaha attı. Karnını tutmuş, iki büklüm gü-

lüyordu. "Bir eriğin böylesi bir düşüşten sağlam çıkacağını hiç sanmıyormuş," diye tekrarladı kahkahalarının arasında. "Peki *ben?*" Korkuluğun üzerinden bir bacağını attığında Sarai'ın yüreği hopladı. "Sence *ben* böylesi bir düşüşten sağlam çıkabilir miyim? Of, *böylesi,* Kural'ı çiğnemenin dibi olurdu."

Kırlangıç yine nefesini tutarken Sarai, "Yeter!" diyerek Yakut'u geri çekti. "Aptallaşma." Anın paniğinin, derisinin hemen altında nabız gibi attığını hissetse de kendine hâkim olmaya çalıştı. "Vahşi haklı. Endişelenmek için henüz çok erken."

"Endişelenmek için hiçbir zaman erken değildir," dedi Minya. Oysa diğerlerinin aksine, en az endişelenen oydu. Dahası, *heyecanlanmış* görünüyordu. "Endişe, hazırlığı tetikler."

"Nasıl bir hazırlık?" diye sordu Kırlangıç, titrek bir sesle. Bahçede etrafına bakındı. Galerinin zarif kemerlerinin altındaki yemek masasındaki Ari-Eil, hâlâ Minya'nın bıraktığı yerde duruyordu. Aralarında kalan sarmaşıklar hafif bir yelle titreşti. "Saklanacak bir yerimiz yok," dedi. "Belki kapıları kapatırsak..."

Hisardaki kapılar, Sarai'ın şehirde gördüğü, elde işlenmiş ahşap kapılardan çok farklıydı. Hisardakiler açılıp kapanmıyordu. Kilitleri ya da sürgüleri yoktu. Hatta kapıdan ziyade, kusursuz mesartiyum metalindeki aralıklardan başka bir şey değillerdi. En azından *açık* olanlar öyleydi. Kapalı olduklarında duvardaki belli belirsiz çizgiler haricinde, bunlara kapı demek bile zordu, çünkü hisar hâlâ *canlıyken* metal *eriyerek* açılıp kapanır, kendiliğinden şekil değiştirirdi.

"Kapıları kapatabilsek, mesartiyumu da kontrol edebilirdik," diye hatırlattı Minya. "Ve mesartiyumu kontrol edebil-

diğimizde, *kapıları kapatmaktan* çok daha fazlasını yapabilirdik." Sesi zehirliydi. Skathis'in kızı olduğu için, yüreğinde her zaman zehir çöreklenmiş olurdu, çünkü babasının gücüne sahip olmadığı için hınçla doluydu. Babasının gücüne sahip olsaydı hepsini buradan kurtarabilirdi. Nadir bir güçtü ve Korako, bu yeteneğin bir işaretini görebilmek için bütün bebekleri çok yakından incelemişti. Koca Ellen'ın doğumhanede olduğu yıllar boyunca bu yetenek sadece bir kez görülmüştü ve Korako o bebeği anında almıştı.

Mesartiyum sıradan bir metal değildi. Son derece sağlamdı, onu kırmak ya da bozmak mümkün değildi. Bugüne kadar kimse bir çizik atmayı bile başaramamıştı. Eritememişti de. Ne ateş ne de en güçlü demirci, mesartiyumu eğip bükebilmişti. Yakut'un ateşi bile etkilemiyordu. Oysa Skathis sadece iradesiyle, sert ve soğuk metali dönüştürüp şekilden şekle sokabiliyor, cıva gibi akışkan hâle getirebiliyordu. Skathis bu gücü, ona *altın tanrısı* yerine *canavarların tanrısı* unvanını veren yaratıklardan almıştı.

Onlar dört mesartiyum canavarıydı. Her biri şehrin dört bir köşesine yerleşmiş devasa boyutlarda metal bloklardan ibaretti. Rasalas adındaki canavar, Skarthis'in favorisiydi. Hıçkırık halkı bu canavarın Skathis'in sırf zihin gücüyle canlandırdığı bir canavar olduğunu bilse de asıl korktukları Skathis'in kendisiydi. Sarai şimdi bunun nedenini anlayabiliyordu. Rüyalarında binlerce kez onu görmüştü ve artık hayatta olmadığına inanmakta zorlanıyordu. Gökteki hisar da hâlâ bir canlı gibiydi. O zamanlar gökyüzüne bakan herkes, yıkıcı gözleri üstlerinde hissederlerdi.

Skathis'in gücü böylesine etkiliydi. Onlar bu güce sahip olsalardı, kapıları açıp kapatmak akıllarına bile gelmez, bü-

tün hisarı canlandırarak istedikleri yere gidebilirlerdi. Ama öte yandan Sarai, *onları* isteyebilecek bir dünyayı hayal bile edemiyordu.

"Eh, bunu yapamıyoruz, değil mi?" dedi Kırlangıç. "Zaten *savaşamayız* da..."

"*Sen* savaşamazsın," diye terslendi Minya. Genç kızın yıllardır karınlarını doyuran yeteneği, şiddet barındırmadığı için, ona göre en değersiz yeteneklerden biriydi. Aynı öfkeyle bu sefer Vahşi'ye döndü. "Ama sen... Onları şimşeklerle korkutmak istediğimizde işe yarayabilirsin." Yıllar boyunca delikanlıyı, şimşek toplayıp belli bir noktaya yönlendirmeyi öğrenmesi için zorlamıştı, fakat sonuç hayal kırıklığıydı. Vahşi, yeteneğini kontrol edemiyordu, bu elinde değildi ve yine de Minya'nın suçlayıcı bakışlarından kurtulamıyordu. Ne var ki küçük kızın bakışları Sarai'a yöneldiğinde, kızgınlıktan ziyade düşmanlık, hatta zehirli bir nefret okunabiliyordu.

Sarai bunu çok iyi biliyordu. Minya'nın istediklerini gözünü kapatmadan yapmayı bıraktı bırakalı, bu bakışlara maruz kalıyordu.

"Bir de Şölen Ateşimiz var," dedi Minya, düşünceli bir şekilde. Genç kıza bakarken öfkeli değildi.

"Ne olmuş bana?" diye sordu Yakut, temkinli bir tavırla.

Minya gözlerini ona dikmişti. "Eh, sanırım yeteneğinle, banyo suyu ısıtıp elbiselerini yakmaktan daha fazlasını yapabilirsin."

Yakut'un mavi teni bembeyaz gökyüzü gibi attı. "Yani... *İnsanları* yakmaktan mı bahsediyorsun?"

Minya küçük bir kahkaha attı. "Beşimiz arasında gerçek bir silaha sahip olan bir tek sen varsın ve bunu asla..."

Yakut onun sözünü kesti. "Ben silah değilim."

Minya buz gibi bir sesle, "Hisarı ve beşimizi korumak gerektiğinde," dedi, "evet, o zaman bir silahsın."

Bazen insanın yüreği küçücük bir mimikte görülebilirdi ve Sarai şimdi Yakut'un yüreğini görebiliyordu. Genç kızın yüreğinde özlem vardı. Dün Yakut'un yeteneğinin doğal olduğunu düşünmüştü, aslında öyleydi de. Ama Minya bunu başka şekillerde kullanmak istiyordu. Yakut sıcak bir hoppalıktı, tutkunun ta kendisiydi ama asla şiddet olamazdı. O, öldürmek değil, öpüşmek istiyordu. Kulağa aptalca gelse de öyle değildi. Henüz on beşindeydi, hayat doluydu ve Sarai, o küçücük yüz ifadesinde gördüğü umutsuzluğu şimdi kendi yüreğinde de hissedebiliyordu. Yakut umutsuzca başkası olmak istiyordu.

"Haydi ama!" diye araya girdi Vahşi. "Savaşmamız gerekse bile ne kadar şansımız olabilir ki? Tanrıkatili, bizden çok daha güçlü olan Mesarthim tanrılarını katletti."

"Şaşırtma avantajını kullandı," dedi Minya, dişlerinin arasından. "Hainlik avantajını kullandı. Şimdi avantaj *bizde*."

Kırlangıç'ın dudaklarından küçücük bir hıçkırık kaçtı. Şimdiye kadar serinkanlılıklarını korumaya çalışmışlardı ama artık serinkanlı kalamıyorlardı. Hayır, Minya bütün sakinliklerini paramparça ediyordu. *Senin neyin var,* diye çıkışmak istiyordu Sarai ama hiçbir işe yaramayacağını biliyordu. Sesine katmaya çalıştığı otoriter bir tavırla, "Henüz hiçbir şey bilmiyoruz," dedi Sarai. "Vahşi haklı. Endişelenmek için henüz erken. Bu gece bir şeyler öğrenmeye çalışırım. Bu tartışmayı yapmamız gerekip gerekmeyeceğini yarın konuşuruz. Şimdilik akşam yemeğimize odaklanalım."

"Ben aç değilim," dedi Yakut.

Sarai da aç değildi ama normal davranırlarsa kendilerini normal hissedebileceklerini düşünüyordu. En azından bir parça normalleşebilirlerdi. Yine de masanın başında hepsine ateş saçan gözlerle bakan bir hayaletle, kendini normal hissetmek aslında hayaldi. "Minya..." dedi. Şu anda nezaket göstermekte zorlanıyordu ama kendini zorladı. "Rica etsem, Ari-Eil'i gönderebilir misin? Yemeğimizi huzurla yiyelim." Özgür bırakmasını istememişti çünkü küçük kızın sırf Sarai'a işkence olsun diye hayaleti hisarda tutacağından emindi.

"Nazikçe rica ettiğin için tabii ki gönderirim," dedi Minya. Kibarlığında belli belirsiz bir alay sezilebiliyordu. Gözle görülür bir şey yapmasa da hayalet donup kaldığı yerden içeriye doğru süzüldü. Belli ki Minya onunla oyun oynamaktan sıkılmıştı çünkü adam az önceki gibi, ayaklarını sürüyerek ona direnmeyi bile başaramamıştı.

"Teşekkürler," diyen Sarai içeri girdi.

Yemekte kimril çorbası yoktu. Ama olsaydı bile bu akşam Yakut'un şikâyet edeceğinden şüpheliydi. Genç kız şaşırtıcı bir şekilde sessizdi ve Sarai onun aklından geçenleri tahmin edebiliyordu. İnsanları yakma fikriyle karşı karşıya kalmasa da kendi derdi kendine yetiyordu. Vahşi, söylediklerinde haklıydı. Savaşı asla kazanamazlardı. Hisarda oldukları keşfedildiğinde, hiçbir senaryo hayatta kalmalarını sağlayamazdı.

Sarai yemekten sonra galeride fazla oyalanmadan Yakut'tan banyoyu ısıtmasını rica etti.

Hepsinin dairesinde derin mesartiyum havuzları vardı ama artık borulardan su gelmediği için yağmur odasındaki bakır küveti kullanıyorlardı. Yağmur odası dedikleri yer, Vahşi'nin bulutları çağırması için belirledikleri odaydı. Oda mutfağın hemen arkasındaydı. İçeriye fıçıları doldurmuşlardı

ve yerdeki bir oluktan sular bahçeye akıyordu. Hayalet asker Kem, önceden buranın kasap odası olduğunu söylemişti. O zamanlar oluktan kan akıyor ve tavandaki kancalardan etler sarkıyordu. Artık doğumhane ya da koridorlar gibi, burada da kandan eser kalmamıştı. Katliamdan sonra Minya'nın hayaletlere verdiği ilk emir, hisardaki bütün kanın temizlenmesi olmuştu.

Sarai kovayla küvete su doldurduğunda, Yakut ellerini yanlara koydu. Avuçları âdeta ateş toplarına dönüşmüştü. Bakır, ısıyı harika bir şekilde yayarken, biraz sonra sudan dumanlar tütmeye başladı. Yakut çıktıktan sonra Sarai küvete uzandı, Koca Ellen'ın bahçedeki bitkilerden yaptığı sabunla saçlarını yıkadı. Nedense içinde bir şeylere hazırlanıyormuş gibi bir his vardı. Sanki bu sefer sadece zihniyle değil, bedeniyle hisardan çıkıp gidecekti. Dahası yeni insanlarla tanışacakmış gibi gergindi. Tanışmakmış, hah! Tek yapacağı, yeni insanları *gizlice* gözleyip zihinlerine tecavüz etmek olacaktı. Saçları temiz olsa ne yazardı ki? Onu ne görecek ne de varlığını hissedeceklerdi. Hiç görmezler, hiç hissetmezlerdi. Hıçkırık'tayken hayalet olan oydu. Görünmez, cisimsiz, bir mırıltı kadar sessiz...

Giyinme odasına geçip bir gömlek giydi. Aynada kendine baktığında, kendi gözleriyle görmediğini fark etti. Başkalarının onu nasıl göreceğiyle ilgileniyordu. Ne bir kız ne de bir kadındı. Arada bir yerdeydi. İnsanlığı şöyle dursun, yalnızlığını, korkularını ya da cesaretini bile göremeyeceklerdi. Tek görecekleri ayıptı. Belaydı.

Tanrı tohumuydu.

Bir anda savunmaya geçti. Gözleriyle giyinme odasını taradı. Giydiği gömleği çıkarıp elbiselere, şapkalara, yelpazelere, annesinin yüzünü boyamak için kullandığı kavanozlara ve

Umutsuzluk Tanrıçası'nın bütün o korkunç eşyalarına baktı. Odasına çıktığında çay getiren Küçük Ellen, irkilerek neredeyse tepsisini yere düşürüyordu. "Ah Sarai, beni korkuttun."

"Sadece benim," dese de Sarai pek kendisiymiş gibi hissetmiyordu. Önceden annesine benzemeyi hiç istememişti ama bu akşam vahşetin küçük tanrıçası olmak için yanıp tutuşmuştu. O yüzden de Isagol gibi bir şakağından diğerine siyah bir şerit çekmiş, tarçın kızılı saçlarını elinden geldiğince kabartmıştı.

Devasa, metal Seraph heykelinin sağ kolunda uzanan terasa çıktı ve gece karanlığında şehrin yeni misafirleriyle tanışmaya gitti.

25

Gece Ve Şehrin Yeni Misafirleri

Sarai sessiz çığlığıyla güvelerini Hıçkırık'a gönderdiğinde, hepsi pervaneler gibi döne dolaşa aşağı iniyordu. Normal gecelerde şehrin üstünde yüz farklı yöne dağılırlardı ama bu gece farklıydı. Sarai'ın bütün dikkatini şehrin yeni misafirlerine vermesi gerekiyordu. Bu gece Hıçkırık halkı onun yüzünden hıçkırmayacaktı.

Hayalet Ari-Eil, Minya'nın zorlamasıyla da olsa, faranjilerin Tüccarlar Hanı'nda kalacağını söylemişti. Hanın bir kanadı konaklamalara uygundu. Sarai birkaç dakika sonra sağ kanadı buldu. Ortasındaki büyük altın kubbesi ve bal rengi taş duvarlarıyla bu bina, saraylar kadar büyük ve görkemliydi. Bütün duvarlar geleneksel tarzda süslenmişti. Hıçkırık, süslemelerden korkan bir şehir değildi. Asırlar boyunca zanaatkârlar bütün taş yüzeyleri desenler, yaratıklar ve Seraphim'le bezemişti.

Zarif pavyonlar, daha küçük kubbeleri olan yan binalara üstü kapalı köprülerle bağlanıyordu. Süs havuzları da vardı ama bir zamanlar meyve ve çiçeklerle dolu bahçeler, lanet-

li gölge yüzünden solup gitmişti. Aslında bütün şehir bir bahçeydi. Artık bahçeyle alakası kalmamıştı. Sarai, Orkide Cadısı'nın buraları tekrar canlandırabileceğini düşünmeden edemedi.

Tabii kızcağız görüldüğü anda öldürülürdü.

Güveler önce teras kapılarını denese de çoğu kapalı olduğundan ve hiçbir çatlak bırakılmayacak bir şekilde yapıldığından, kısa süre sonra bacalara yöneldiler. Uzun yıllar sonra Doruk'un gerisinden gelen yabancı kafile için hazırlanan odalar son derece ihtişamlıydı. Şehrin zanaatkârları asırlar boyunca dünya çapında nam salmıştı ve bu odalar bu sanatın âdeta birer örneğiydi. Mozaik, altın ve lis yer döşemelerinin üzerine en güzel halılar serilmişti. Yatak örtüleri işlemeliydi. Duvarlar fresklerle doluydu. Tavan kirişleri zarif oymalarla şekillendirilmişti. Raflarda ve duvarlarda her biri şaheser sayılabilecek harika nesneler duruyordu.

Ama Sarai buraya sanat için gelmemişti. On bir odada uyuyan on üç kişi saydı. Bunlardan biri faranji değil, Tizerkane savaşçısı Tzara'ydı ve kısacık, yumuşak saçlı genç bir kadınla sarmaş dolaş uyuyordu. Onların dışında, yabancıların çoğu moruk adamlardan ibaretti. Çok daha genç, çok daha çelimsiz bir kadın daha vardı. Tıknaz bir adamın yanında yatıyordu. Kafilenin tek çifti buydu. Geri kalan bütün adamlar yalnız uyuyordu. Yarısından fazlası horluyordu. Yarıdan biraz azı kokuyordu. Kimin banyo yaptığı, küvetinde kalan, haftalarca birikmiş kahverengi kirden anlaşılabiliyordu. Küvetleri temiz olanlar henüz kirlerini akıtmamıştı ve Sarai, güvelerinin bunlara dokunması fikrinden nefret ediyordu. Pis kokuları ilk elden alabiliyormuş gibi, yukarıda burnunu kırıştırdı.

Bütün güveleri birkaç odaya dağıldığı için her kişiyi çeşitli açılardan inceleyebiliyor, farklı detayları aklına yazabiliyordu. İki adam birbirine o kadar benziyordu ki bir an için güvelerin gördüklerini gecikmeli olarak aldığını düşünen Sarai'ın kafası karıştı. Sonra adamların ikiz kardeş olduğunu anladı. Adamlardan biri gerçekten çok çirkindi. Uyurken bile suratı ekşi, dudakları çizgi hâlindeydi. Diğeri, yüzünde kıvrım kıvrım kalkmış ölü derileriyle, âdeta bir yılanı andırıyordu. Adamın parmak eklemlerinde de erimiş mum gibi yanık yaraları vardı ve hayvan leşi gibi kokuyordu. Pürüzsüz tenleri ve tatlı kokularıyla, genç kadınlar daha cazipti.

Sarai, Tzara'nın göbeğinde, kadın olduklarında Hıçkırık kızlarına yapılan elilith dövmesini gördü. Kuyruğunu yiyen yılan, yıkım ve yeniden doğuşun sembolüydü ve tanrılara karşı kazanılan zaferden sonra son derece popüler olmuştu. Orta yaşlardaki çiftin nasırlı parmaklarında altın alyansları vardı ve adamın tırnakları, tıpkı Kırlangıç'ınkiler gibi, toprakla uğraşmaktan kapkaraydı. Üstelik toprak odadaydı. Şık masanın üstü düzinelerce minik keselerle doluydu. Hepsinin içinde tohumlar vardı. Sarai, Tanrıkatili'nin hisarı işgal ederken *bitkilerle* ilgili nasıl bir plan yaptığını merak etti.

Uyuyanlardan birinde farkında olmadan dikkatini çeken bir şey oldu. Tamamen içgüdüsel bir çekimdi bu. Sanki bir ihtiyaç kendiliğinden harekete geçmişti. Ama ihtiyaç söz konusu değildi. O yabancı, diğerlerinden daha önemli görünmüyordu. Sadece hepsinden çok daha güzeldi.

Altın rengindeydi.

Sarai, bu renk saçı daha önce hiç görmemişti. Hıçkırık'ta herkesin saçları siyahken, kendi kızıl-kahverengi saçları son

derece farklıydı. Ama genç adamın uzunca saçları güneş rengindeydi. Parmaklarını kıvır kıvır lülelerin arasına sokmamak için kendini zor tuttu. 'Izara'yla uyuyan genç kadın dışında yaşı küçük olan tek yabancıydı bu ama yaşça Sarai'dan büyüktü. Geniş omuzlarıyla âdeta bir prens havası taşıyordu. Yataktaki yastıklara kaykılmış, göğsünde açık bir kitapla uyuyakalmıştı. Güvelerin gözünden Sarai kitabın kapağındaki yıldızları ve yaratıkları görebilse de gözünü genç adamın yüzünden alamıyordu. O yüz, odadaki harika eserler kadar göz alıcıydı. Sanki usta bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibi her açıdan kusursuz yüz hatlarıyla genç adam neredeyse gerçek dışı görünüyordu. Bir müzede sergilense garip kaçmazdı.

Bir yabancının güzelliğine kapılmak için buraya gelmediğini kendine hatırlattı. Genç adamın ve görüntüsüyle onun kadar kafa bulandırmayan diğerlerinin kim olduğunu, nasıl bir tehlike arz ettiklerini bulmalıydı. Hepsine baktı. Hepsi uyuyordu. Açık ağızları ve yorganın altından çıkan, açık tenli, uzun ayak parmaklarıyla son derece savunmasız görünüyorlardı. Birkaç istisna dışında neredeyse hepsi gülünç sayılırdı. Ölüm tehlikesi yaratmaları imkânsızdı.

Şimdilik bu kadarı yeterdi. Tanrıkatili'nin misafirlerine bakarak bir şey öğrenemeyecekti. Sıra, *zihinlerine* bakmaya gelmişti.

Onu erkek, biri Hıçkırık'tan olmak üzere üçü kadın on üç kişinin uyuduğu on bir odada duvarlara ve yatak başlarına tüneyen güveler, kanatlarını çırparak uyuyanlara yaklaştı. Hiçbiri kaşlarına ve yanaklarına konan kanatlı yaratıkların tüy hafifliğindeki ayaklarını hissetmedi. Böylece Kâbus Perisi, hiç sorun olmadan hepsinin zihnine sızdı.

Görünmez, cisimsiz, bir mırıltı kadar sessiz olan Sarai, uyuyanların rüyalarına girdikten saatler sonra, yabancıların hiç de gülünç olmadığını öğrendi.

Ölümü, bu yabancıların elinden olacaktı.

✹

Azareen, Eriklik denen yerdeki bir fırının üstünde yaşıyordu. Buraya bu ismin verilmesinin nedeni, tanrıların ağaçlarından dökülen eriklerdi. Fırının arkasındaki avluda, komşu tavernanın çöp tenekeleri arasından, evin birkaç basamağını tırmandı. Çöpler kokuyordu, ama çok belirgin bir koku daha vardı. Eriklik, maya kokardı, çünkü ağaçlar sihirliymiş gibi, her mevsim yukarıdan erik yağardı.

Azareen erikten nefret ediyordu.

Anahtarı kilide sokup kapıyı iterek açtı ve içeri girdi. Her yer iki yıllık tozla kaplıydı. Muhtemelen battaniyeler küflenmişti. Dolaplar boştu. Annesiyle ablası buralarda olsaydı evi havalandırırlardı ama kapıyı açtıkları anda laflamak gerekecekti ve Azareen bunu hiç istemiyordu. Zaten tam da bu yüzden, yalnız yaşamayı tercih etmişti. Oysa onlarla yaşamalı, hatta çok geç olmadan evlenip kendi ailesini kurmalıydı.

"Zaten evliyim," derdi annesiyle ablasına. Ona bunun üzerine ne söyleyebilirlerdi ki? Kocası on sekiz yıl önce küçük bir kızken verdikleri söze rağmen onu özgür bırakmış olsa da evli olduğu bir açıdan doğruydu. *On altı yaşındaydı* ve Eril-Fane on yedisine girmişti. O zaman ne kadar güzeldi. Evlenmek için çok gençtiler ama bu, onları durduramamıştı. Mesarthim'in gölgesinde gelecekleri çalınmıştı, o yüzden bekleyemezlerdi.

Ah, hatıralar... Yıkımın altından hızla ve bütün keskinlikleriyle fırladıklarında hâlâ yüreğini sızlatabiliyorlardı. Bir

zamanlar onsuz bir geceyi geçirmeyi hayal bile edemezdi. Sonunda da onsuz geçirmek zorunda kalmadığı gece gelmişti.

Düğün geceleri. Ne kadar genç ve pervasızlardı. Yorulmak bilmiyor, iştahla âdeta *yanıyorlardı*. Tam beş gece. Hepsi buydu. On sekiz yıl önce beş gece. Evliliği bu kadar sürmüştü. Sonra... Sonra olan olmuştu.

Çantasını yere bırakıp etrafına bakındı. Birkaç odadan oluşan küçük ve sessiz ev, Elmuthaleth Çölü'nden çok farklıydı. Oturma odası, yatak odası ve içinde tuvalet de olan küçük bir mutfak. Faranjileri hana yerleştirdikten sonra ailesini görmek için ablasının evine uğramış, akşam yemeğini orada yemişti. Banyo yapması gerekiyordu ama sabaha kalabilirdi. Doğrudan yatağa gitti. On sekiz yıl önce bu yatakta, genç ve yakışıklı kocasıyla tam beş ateşli gece geçirmişti. Tanrılar onu Azareen'den çalmadan önce...

Sessizlik çöktü. Azareen yukarıdaki hisarın gölgesiyle birlikte ağırlığını üstünde hissedebiliyordu. Aslında yıllar önce yaşananların ve tam da o yüzden yaşanamayanların ağırlığıydı bu.

Soyunmadan sadece çizmelerini çıkardı ve çantasına diktiği küçük cepten en sevdiği eşyasını aldı.

Rengi atmış, gümüş bir yüzüktü bu. Her gece yaptığı gibi parmağına taktı, elini yanağının altına yerleştirip uykunun onu alıp götürmesini bekledi.

Bir mil kadar ileride, kaldırım taşları eski, bir keşişin çocuk masalındaki kadar lacivert renkli bir sokakta, en az Tüccarlar Hanı kadar görkemli ve Azareen'inkinden çok daha rahat bir evde, Lazlo da yatağa girmeye hazırlanıyordu. Güneş bir saate kadar doğmuş olacaktı. Bütün gece ayakta kalacağı aklına gelmemişti ama ne yapabilirdi ki?

Buradaydı.

"Böylesi bir yolculuğun sonunu kutlamanın tek bir yolu var," demişti ev sahibesi, Tüccar Hanı'nda onu karşıladığı anda eve getirdiğinde. "Yemek, banyo ve yatak. Sırasını sen seç."

Adı Suheyla'ydı. Erkekler gibi kısacık kestirdiği saçları bembeyazdı. Yüzü, birinin güzel olmadan nasıl güzel görünebileceğinin en mükemmel örneğiydi. Âdeta iyilikle ve Eril-Fane'nin Hıçkırık'a yaklaşmadan önceki hâli gibi canlılıkla ışıldıyordu. Kadının belli bir ağırlığı vardı ama kasvetli ya da umutsuz bir ağırlık değildi bu. Gözleri, tıpkı oğlununki gibi, gülümsemenin izlerini taşıyordu, sadece çizgiler göz kenarlarında daha belirgin deltalar oluşturuyordu. Kısa boylu ve dinçti. Rengârenk püsküllü tuniğini, üzerinde desenler olan geniş bir kemerle tamamlamıştı. Şakaklarındaki dövülmüş altından diskler, kaşlarının üstünden geçen incecik bir zincirle birbirine bağlanıyordu. Bütün içtenliğiyle, "Hoş geldin genç adam," dediğinde, Lazlo evine dönmüş gibi hissetmişti kendini.

Ev... Bu konuda da en az anneler kadar cahildi. Daha önce hiçbir eve adım atmamıştı. Bu da yeni bir şeydi. Önceden hep sahip olduklarına şükretmekle yetinmişti. Böylesi, insanın içinde yer ettiğinde, başkalarını etkilemek için sahiplenilen beğeniler ve hoşnutsuzluklar, hâliyle bencillik gibi geliyordu.

Kadının söylediklerini bir soru olarak alıp "Hangi sıra daha mantıklıysa onu yapabilirim," diye cevap vermişti.

"Boş versene! İstersen yemeğini banyo yaparken bile yiyebilirsin. Bunu hak ettin."

Lazlo daha önce hiç uzun uzun banyo yapmak gibi bir ihtiyaç duymamıştı. Manastırda banyo yapmak, kuyu suyunun

altında titremek demekti. Kütüphanede de ılık suyla çabucak duş almaya alışmıştı. Yine de pis olmanın affedilir gibi olmadığını düşünerek önce banyo yapmayı tercih etmiş, böylece yirmi yaşına erişmiş genç bir adam olarak, sıcak suya yatmanın karşılaştırılamaz keyfiyle tanışmıştı.

Kim bilirdi ki?

Yine de yemeğini banyoda yemeyi seçmemiş, orada temizlenmeye yetecek kadar zaman geçirmişti, çünkü Suheyla'yla sohbet etmek için can atıyordu. Handan eve gelirken kadın, Eril-Fane, Calixte, Ruza ve yaşlı Efendi Hyrrokkin'den oluşan, en sevdiği kişiler listesine girmeyi başarmıştı.

Ne var ki önüne konan yemeği gördüğünde, içine yerleşmiş tamahkâr kişiliği yüzeye çıkıvermişti. Fırında çevrilmiş kuşlar, üzeri baldan parlayan çörekler, mis gibi kokan sosa batırılmış kuşbaşı etler ve kürdanlara batırılmış kabuklular... Tahıllı ve yeşil salatalar, meyve tabakları, yarım düzine kadar ezmeyle dolu küçük kâseler, çeşit çeşit tuzlar, masaya büyük geldiği için kancadan sarkan kocaman bir pide. Tatlılar, biberler, çay, şarap ve... Yani bu kadarı çok fazlaydı.

"Sizi zahmete soktuğum için özür dilerim," demişti ama yaşlı kadının sert bir bakışla, "Misafir asla zahmet değildir," diye çıkışmıştı. "Misafirler lütuftur. Aşçımızın olmaması üzücü. Ama Elmuthaleth'i geçmiş genç bir adamın biraz kilo alması gerekir. Asıl zevk budur."

Lazlo bunun karşılığında teşekkür edip midesini doldurmaktan başka ne yapabilirdi ki?

Ah, ne yemekti ama! Hayatında böyle yemek yememiş, hiçbir zaman bu kadar doyduğunu hissetmemişti. Yemek masasında bu kadar uzun oturmamış, yeni tanıştığı biriyle hiç bu kadar rahat sohbet etmemişti. Evler ve anneler dünyasıyla

tanışması o kadar güçlüydü ki hayallerinin şehrinde ilk kez yürürken, bir daha hiç yorulmayacağını düşünmüştü. Oysa bitkin olduğu, Suheyla'nın gözünden kaçmamıştı. "Haydi, gel," demişti. "Seni çok fazla tuttum."

Eve geldiğinde, seyahat çantasını kapının yanında bırakan Lazlo, yaşlı kadının çantayı almak için eğildiğini görünce hemen atılmış, "Ben alırım," demişti.

"Saçmalama," diye karşılık vermişti kadın. İşte o anda, Lazlo onun sağ elinin olmadığını fark etmişti. Kadın pürüzsüz görünen bileğiyle, hiç zorlanmadan çantayı kayışından omzuna atıvermişti. Lazlo, bunu daha önce fark etmediğine şaşırmıştı.

Kadın onu avludaki yeşil bir kapıya götürmüştü. "Burası oğlumun odası," deyip içeri buyur etmişti.

"Ah! Ama oğlunuz kalmayacak mı?"

"Hiç sanmıyorum," diyen kadının sesinde belli belirsiz bir hüzün sezilebiliyordu. "Söylesene. Oralarda nasıl... Uyuyabiliyor?" Başıyla batıyı işaret ettiğinde, Lazlo, kadının dünyanın geri kalanını kastettiğini düşünmüştü.

"Bilmiyorum," demişti şaşkınlıkla. "Sanırım iyi uyuyor." Endişeli anneye verilebilecek ne kadar sığ bir cevaptı! Eril-Fane için endişelenmek Lazlo'nun hiç aklından geçmemişti. Bunca zaman Tanrıkatili'ne bir adam değil, bir kahraman gözüyle bakmıştı. Oysa kahramanlar da bir sürü özelliklerinin yanı sıra aynı zamanda birer erkek ve kadındılar. İnsani dertler, tıpkı başkaları gibi onların da peşini bırakmıyordu.

"Güzel," demişti Suheyla. "Belki buradan uzak kaldığı için uykuları düzelmiştir."

Lazlo, Eril-Fane'nin Hıçkırık'ta pek iyi uyuyamadığını söylerken gözlerini kaçırdığını hatırlamıştı. "Uykuları mı?"

"Ah, kâbuslar." Suheyla, konuyu değiştirmek için başını sallayıp elini Lazlo'nun yanağına koydu. "Burada olman çok güzel genç adam. Güzel uyu."

Güveler, Tüccar Hanı'nın bacalarından yukarı süzüldü.

Şafak sökmek üzereydi. Şehirdekiler yavaştan uyanmaya başlamıştı. Fırıncılar çoktan işe koyulmuştu, arabalar sessizce pazaryerine giriyor, vadideki tarlalardan günlük ürünleri taşıyorlardı. Sarai, yabancıların rüyalarında bu kadar uzun kalmayı planlamamıştı ama dış dünyaya dair anlayamadığı onca şeyle karşılaşmıştı ki zamanın nasıl geçtiğini fark edememişti.

Uçsuz bucaksızlığı akıl almayan okyanuslar, saray büyüklüğünde oldukları hâlde dubalara zincirlenmiş devasa deniz canavarları, toprağa gömülmüş gibi görünen ışık madenleri, fil dişini andıran kuleler, baş döndüren mavi tarlalarda tasmalı kurtlarla devriye gezen adamlar... Dışarıdaki dünyadan gelen bu görüntüler, aklının alamayacağı kadar yabancı ve tuhaftı. Dantel bir sepetteki kar taneleri gibi, bu yaban görüntüleri birbirinden ayırmak bile zordu. Ama aradığı cevaplar, bunların arasındaydı.

Bu yabancılar kimdi ve nasıl bir tehdit oluşturuyorlardı?

Her şeyden önce bu adam ve kadınlar, zekâları ve nadir yetenekleri sayesinde fikirleriyle öne çıkıyorlardı. Bazılarının aileleri vardı, bazılarının yoktu. Hepsini bir gecede *tanıyamayacağı* açıktı. Şimdilik, bu geceki ilk izlenimlerle yetinmesi gerekecekti. İlk sorunun cevabı buydu. İkinci sorunun cevabına gelince...

Sarai patlamalar, acayip makineler ve inanılmaz yükseklikteki kule görüntüleriyle sersemlemişti. Hatta bir kız, bu inanılmaz yükseklikteki bir kuleye *tırmanıyordu*. Mıknatıslar,

testereler, köprüler, mucizevi kimyasallarla dolu kaplar ve... Ve... Ve *uçan makineler.*

"Uçarak gelecek değiller ya!" demişti Vahşi. Oysa yanılıyordu. Sarai, kafilenin tek çiftinden biri olan faranji kadının rüyasında uçan makineyi görünce, başta bunun bir fantezi olabileceğini düşünmüştü. Rüyalarda uçulurdu. O yüzden endişelenmesine gerek yoktu. Fakat aynı makineyi kadının kocasının da rüyasında görünce, bunu aklının bir köşesine yazmıştı. İki farklı kişinin, pürüzsüz görünen, basit tasarımlı aynı makineyi rüyasında tesadüfen görmesi kayda değerdi. Yan yana yatsalar bile, insanlar aynı rüyayı göremezlerdi. Ama bir şey vardı ki Sarai sonunda ikna oldu. Kendisi de gökyüzünde yaşıyordu. Dünyayı yerdeki insanlardan farklı görüyordu ve insanların rüyalarında uçtuklarını görseler bile, bulutların üstünden batan güneşleri, denizdeki gelgitler, rüzgâr akımlarını görmezlerdi. Çünkü dünyayı çok yüksekten hiç görmemişlerdi. Oysa bu çift, gökyüzünde olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Gerçekten uçtukları, su götürmez bir gerçekti.

Yani uçan makineleriyle işgalcileri bahçe terasına ve Sarai'ın şu anda durduğu Seraph heykelinin dümdüz uzanan avucuna ne zaman taşıyacakları, bir sorun olarak kendini açıkça ortaya koyuyordu.

Akşam Minya savaşmaları gerektiğini söylerken, "Bu konuşmayı yapmamızın gerekip gerekmeyeceğini yarın öğrenmiş olacağız," demişti diğerlerine. Eh, şimdi o konuşmayı hemen yapmaları gerektiği açıktı. Sarai midesinin bulandığını hissetti.

Hisarda huzursuzca volta atmaya başladı. Gözleri açık olsa da etrafını bulanık görüyordu. Yakınında kimse yoktu ama

diğerlerinin sabırsızlıkla beklediğini biliyordu. Uyumuş olsalar bile güveler geri döner dönmez yanına koşmak için erkenden uyanmış olmalıydılar, çünkü ne söyleyeceğini merak ediyorlardı. Hatta şu anda, kapıdaki perdenin ardında bile olabilirlerdi. Sarai kendini hazır hissedene kadar orada kalmalarını diledi.

Güvelerini geri çağırmayı düşündü. Doğudaki ufuk aydınlanmaya başlamıştı, güneşin ilk ışıklarıyla güveleri küle dönüşecekti. Ama yapması gereken bir şey daha vardı. Gece boyunca bunu ertelemişti.

Tanrıkatili'ne bir ziyaret borçluydu.

26

Kırık İnsanlar

Sarai, bu pencereye daha önce defalarca gelmişti. Hıçkırık'ta bu kadar çok ziyaret ettiği başka pencere yoktu. Burası babasının penceresiydi ve ziyarete gelmediği gece sayılıydı.

Babasına *işkence* etmek için gidiyordu. Aynı zamanda, kendisini öldürmek yerine sevecek bir babası olan küçük bir çocuk olduğu hayalini kurarken kendisine de işkence ediyordu.

Pencere açıktı. Girmek için hiçbir engel yoktu ama Sarai tereddütle güvelerini pervaza kondurup içeri göz attı. Küçük odada fazla eşya yoktu. Bir giysi dolabı, birkaç raf ve elde işlenmiş yorgan örtülmüş sımsıkı bir tüy yatak... Pencereden karanlık odaya sızan ışıkta bir şekil seçti. Sivri bir omuzdu bu. Babası sırtını pencereye vermiş, yan yatıyordu.

Yukarıda Sarai'ın kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başladı. Gergindi, hatta telaşlanmıştı, çünkü bu, bir yeniden buluşma sayılırdı. Gerçi tek taraflıydı. Babası gideli iki yıl olmuştu ve gittiğinde Minya'nın bitmek bilmeyen tacizlerinden kurtulduğu için Sarai çok rahatlamıştı. Küçük kız her gün...

Her gün generalin rüyasında ne gördüğünü ve Sarai'ın neler öğrenebildiğini ısrarla sorardı. Dahası, aldığı cevaplarla asla tatmin olmazdı. Sarai'ın her gece kâbuslar yaşatıp generalin beynini parçalamasını, sonsuza kadar karanlıkta kalmasını istiyordu. Minya, Sarai'dan babasını delirtmesini istiyordu.

Tanrıkatili oldum olası onlar için bir tehdit olmuştu. Tehditlerin en büyüğüydü. O, Hıçkırık'ın atan kalbiydi, halkını özgürleştirmişti, bu yüzden de bir kahraman olarak görülüyordu. Kimse daha çok sevilemezdi ya da sözü bu kadar dinlenemezdi. Başka hiç kimse ondan daha tehlikeli olamazdı. Ayaklanma ardından gelen özgürlükte, Hıçkırık halkı hep çalışmıştı. Sonuçta üstesinden gelmek zorunda oldukları iki asırlık bir tiranlık yaşamışlardı. Yasalar ve adalet sistemiyle birlikte, sıfırdan bir hükümet kurmaları gerekiyordu. Savunma sistemlerini, toplum yaşamını, endüstriyi ve en azından ticaret umudunu yeniden canlandırmaları lazımdı. Bir ordu, tapınaklar, loncalar, okullar... Hepsi baştan oluşturulacaktı. Hepsi bu doğrultuda yıllarca çalışmış ve bu süreçte, hisar hep tepelerinde olmuştu. Hıçkırık halkının, değiştirmek istedikleri şeyler için çalışmaktan başka şansı yoktu ve ellerinden geldiğince bazı şeyleri kabullenmişlerdi. Güneşi yüzlerinde hissedememek, çocuklarına takımyıldızları öğretememek ya da kendi bahçelerinden meyve toplayamamak, kaderleri olmuştu. Şehri gölgenin altından taşıma ve başka bir yerde yeni bir hayat kurma konuları tartışılmıştı. Hatta nehrin aşağılarında bir yer de seçilmişti ama öylece bırakıp gidemeyecekleri kadar değerli bir tarihleri vardı. Bu topraklar, meleklerin hediyesiydi. Gölge olsun olmasın, bu topraklar kutsaldı.

O zamanlar hisarı yok etmek için kaynakları kısıtlı olsa da sonsuza kadar onunla yaşamayacaklardı. Eninde sonun-

da bir çözüme odaklanacaklardı. Çünkü Tanrıkatili asla pes etmezdi.

"Sonunu *sen* getirmezsen, hepimizin sonu *o* olacak," derdi hep Minya.

Sarai da o zamanlar Minya'nın silahı olmaya gönüllüydü. İki yüreğinde katliam kırmızısı kanla, elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışmış, hep başarısız olmuştu. Gecelerce Eril-Fane'yi güveleriyle sarıp, cephanesindeki bütün dehşeti üzerine salmıştı. Korku dalgaları, çeşit çeşit canavarlar... Generalin bütün vücudu kaskatı kesilirdi. Sarai onun dişlerini sıktığını duyabilirdi. Bir göz ancak bu kadar sıkı yumulabilirdi. Sanki etinden et koparılıyordu. Ama Sarai onu bir türlü kıramıyor, ağlatamıyordu. Eril-Fane'nin de kendi dehşet cephanesi vardı, Sarai'ınkilere ihtiyacı yoktu. Ve korku, bunların en sonuncusuydu. Sarai daha öncesinde korkunun etkisiz bir işkence olabileceğini bilmezdi. Asıl işkence umutsuzluktu. Ve babasını zaten yaşamadığı bir karanlığa göndermesi mümkün değildi. Eril-Fane, Korkunç Isagol'la tam üç yıl geçirmiş, o zaman bile delirten rüyalara dayanabilmişti.

Tuhaftı. Sarai her gece zihnini yüz parçaya ayırıyordu. Güveleri, bilincinin parçalarını bütün şehre taşıyordu ve geri döndüklerinde yine tamamlanmış oluyordu. Kolaydı. Ama babasına işkence etmeye çalıştıkça, zaman içinde bir şeyler olmaya başlamıştı. İçindeki farklı türde bölünme, gecenin sonunda daha dayanılmaz hâle geliyordu.

Minya için katliam sonsuza kadar sürecekti. Oysa aslında daha fazlası vardı. Öncesi vardı. Kaçırılan kızlar, kayıp yıllar, kırık insanlar... Ve acımasız tanrılar da hep olacaktı.

Isagol insanların ruhuna bir arpmış gibi dokunup duygularıyla oynayacaktı.

Letha insanların zihnine sızacak, bütün hatıralarını tek seferde yutacaktı.

Skathis evin kızı için kapıya dayanacaktı.

Skathis evin kızını geri getirecekti.

Sarai'ın görebildiği kadarıyla nefretin işlevi, şefkatin kökünü kurutmak, kişinin yüreğini kapatmasına ve bir yüreğinin olduğunu sonsuza kadar unutmasını sağlamaktı. Nefretin varsa, neden olduğun acıları gördüğün hâlde, aşağılık bir hınçtan başka bir şey hissetmezdin.

Sarai şimdi odayı izlerken, nefret kapasitesini doldurduğunu düşünüyordu. Nefret ona bir şey kazandırmamıştı, o yüzden savaşta kalkanını kaybetmiş gibi bir hisse kapılıyordu. Kalkan kaybolduğu anda da çekilen onca acı, bütün ağırlığıyla üzerine çullanmıştı. Artık bu kadarı fazlaydı.

İşte o noktada kâbusları ona saldırmaya başlamıştı. Mahmurluk iksirine bu yüzden ihtiyaç duyuyordu.

Derin bir nefes alıp güvelerinden birini pervazdan havalandırdığında, karanlık bir nokta loş odada süzüldü. Bütün dikkatini bu tek güveye vermişti, o yüzden gerçekten de odadaymış gibiydi. Sanki Tanrıkatili'nin omzunun üstünde uçuyordu.

Ama...

Farklı bir şey görmenin küçük şokuyla, hangi duyusunun ilk olarak devreye girdiğini bilmiyordu ama hemen anladı.

Yataktaki, Tanrıkatili değildi.

Cüssesi farklıydı. Onun gibi de kokmuyordu. Buradaki her kimse, Eril-Fane'den daha zayıftı ve yatağa daha az gömülmüştü. Dışarıdan sızan yetersiz ışığa gözleri alıştığında, yastığa yayılmış koyu renkli saçları görebiliyordu ama daha fazlasını görmesi zordu.

Tanrıkatili'nin yatağında uyuyan da kimdi? Kendisi neredeydi? Sarai meraktan, başka bir zaman olsa aklının ucundan bile geçmeyecek bir şey yaptı.

Yatağın baş ucundaki komodinin üzerinde bir ışık yumrusu vardı. Üzerine siyah iplikle örülmüş bir bez örtülmüştü. Sarai bir grup güvesini harekete geçirdi. Yaratıklar minik ayaklarıyla bezi hafifçe kaydırınca ışık biraz daha arttı. Güvelerin böylesine uyumlu hareket ettiğini gören kimse, bunların olağanüstü yaratıklar olduğundan şüphe duymazdı. Ama diğer endişelerinin yanında, korku, Sarai'ın aklına gelecek en son şeydi. Böylece ışık yumrusunun gümüş renkli aydınlığında yataktaki yüzü inceledi.

Kanca burunlu, genç bir adamdı bu. Koyu renkli, kalın kaşları, iri gözleri vardı. Çıkık elmacık kemiklerinin yanı sıra çenesi köşeliydi. Zarafetten uzaktı. Hele o burun. Şiddet gördüğü kesindi ve şiddetin izleri bütün yüzüne yayılıyordu. Siyah saçları gürdü, ışık yumrusu yer yer perçemlerini bakır rengine boyuyordu. Gömleksizdi, üstüne yorgan çekmişti ama dışarıda bıraktığı kolundaki düzgün kaslar görülebiliyordu. Temizdi, herhâlde haftalardır ilk kez tıraş olmuştu, çünkü çenesi ve yanakları arasında bariz bir renk farkı vardı. Mükemmel keskinlikte bir usturayla tıraş olsa da cildi pürüzlüydü. Sarai yıllar boyunca uyuyan yüzleri izlemişti. Dahası Vahşi de tıraş olmaya başlamıştı ama günlerce tıraş olmasa da yüzünde bir fark olmazdı. Farklıydı bu adam. Vahşi *neredeyse* erişkinliğin kıyısındaydı ama bu, bir adamdı.

Yakışıklı değildi. Müzelere yaraşır bir şaheser olmadığı kesindi. Kırık burnunun yüzüne verdiği vahşi bir ifade varsa da Sarai, altın çocuk da dâhil olmak üzere, bu adamla daha fazla ilgilendiğinin farkındaydı. İkisi de genç adamlardı. Sarai,

Yakut'un sürekli dile getirdiği arzularla fazla ilgilenmiyordu. Dahası, kafası o kadar başka yerlerde oluyordu ki genç erkeklerin görüntüsü onu hiç etkilemiyordu. Bir sürü başka şey gibi, bunu da içinde tutuyordu.

Birbirine geçen kirpiklere bakarken, genç adamın göz rengini merak etti. Bir taraftan da tuhaf bir sızı hissetti. Gördüğü hâlde görünmez olmanın, gizlice zihinlere sızıp korkudan başka bir iz bırakmamanın sızısıydı bu.

Gökyüzünü kontrol etti. Acele etse iyi olurdu. Yabancıyla ilgili edindiği izlenim aslında yeterliydi ama kim olduğunu öğrenmek, işine yarayabilirdi. Sonuçta Eril-Fane'nin yatağında uyuyan bir yabancıydı. Ne anlama geliyordu bu?

Güvelerinden birini genç adamın kaşına kondurdu.

Ve bir anda, bambaşka bir dünyaya düştü.

27

Bambaşka Bir Dünya

Her beyin başka bir dünyadır. Çoğu sıradanken, diğerleri keyifli, hatta harikadır. Bazen de kaypaktır, tuhaf bir şekilde insanda yanlışlık hissi uyandırır.

Sarai, korku sirkinden önce kendi dünyasının nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyordu. Karanlıkta kendi zihninde kalmak istemezdi, o yüzden gri hiçliğe sızmak için mahmurluk iksirini kalkan olarak kullanıyordu. Tanrıkatili'nin rüyaları da kendine has dehşet tarlalarından ibaretti. Suheyla'nın rüyalarıysa, soğukta bir çocuğun omuzlarına sarılan bir şal kadar yumuşaktı.

Sarai şimdiye dek binlerce, on binlerce zihne girmişti ve görünmez parmaklarıyla, sayılamayacak denli çok rüyaya müdahale etmişti.

Ama böylesini görmemişti.

Gözlerini kırpıştırıp etrafına bakındı.

Lacivert parke taşlı sokağın iki yanında, süslü cepheleriyle binalar yükseliyordu. Sonra altından kubbeler ve uzaktaki Doruk'un pırıltısı vardı. Gece boyunca Sarai kendisi-

ne son derece yabancı gelen rüya âlemlerinde dolaşmıştı. Şimdiki de yabancıydı ama aynı zamanda tanıdık geliyordu. Tuhaf aşinalık duygusuna alışmaya çalışırken, yabancılık hissi daha da tuhaflaşıyordu. Evet, burası Hıçkırık'tı, oysa tanıyıp bildiği Hıçkırık'la alakası yoktu. Düzinelerce değil, yüzlerce kubbe bile, tanıdık şekillerinde değildi. Gerçekte olduğu gibi pürüzsüz altın yapraklar yerine, rüya âlemindeki kubbeler balıksırtı döşenmiş koyu renkli plakalardan oluşuyordu ve güneş üstlerinde âdeta oyunlar oynuyor, dans ediyordu.

Güneş.

Hıçkırık'ta güneş.

Hisar da çapalar da yoktu. Hiçbir yerde mesartiyuma rastlanmıyordu, mutsuzluktan ya da kasvetli gölgeden eser yoktu. Sarai sadece rüya görenin zihnindeki Hıçkırık'ı görüyordu. Bütün bunların, bunaklığın eşiğindeki bir keşişin yıllar önce anlattığı hikâyelerin ya da Lazlo'nun kütüphanede okuduğu bütün kitapların sonucu olduğunu nereden bilebilirdi ki? Delikanlının, Hıçkırık hakkında, yabancı birinin bilebileceğinin en fazlasını bildiğini ve bulduğu ipuçlarından, hayallerindeki Hıçkırık'ı yarattığını bilemezdi.

Sarai bu hayal şehrin, hayatında gördüğü en güzel şey olduğunu düşündü. O hayal, tıpkı kubbelerde dans eden güneş gibi, bütün duyularıyla oynaşıyordu. Bütün renkler gerçekte olduğundan çok daha canlıydı ve *her yer rengârenkti.* Bir dokumacı dünyayı rengârenk bir kilim gibi dokumuş olsa, artık ipleri attığı sepet tam olarak böyle görünürdü. Tenteli pazar tezgâhlarının üstünde külah şeklinde, dizi dizi baharatlar vardı. Gül kırmızısı, kızıl kahverengi, pembe ve toprak rengi... Yaşlı adamlar upuzun renkli pipolarından

rengârenk dumanlar tüttürüyor, dumanlar havada sessiz bir müzik eşliğinde salınıyordu. Safran, zincifre, horozibiği ve mercan...

Her kubbeden gökyüzüne uzanan iğne gibi direklerin hepsinde çatal kuyruklu bayraklar dalgalanıyor, altından sarkan kurdeleler arasında rengârenk tüylerle süslenmiş pelerin giymiş çocuklar kahkahalar atarak koşuyorlardı. Karadut, limon, çağla ve çikolata... Her şeyin gölgesi, Hıçkırık'ta hiçbir zaman olamayacağı kadar koyu bir şekilde yere vuruyor, çocuklarla birlikte koşuyordu.

Hayali halkın tamamı zarif elbiseler giymişti. Kadınların uzun saçları arkalarında sürükleniyor ya da pırıltılı renkleriyle bülbüller tarafından taşınıyordu. Karahindiba, kestane, mandalina ve altın başak...

Duvarları sarmaşıklar kaplamıştı. Muhtemelen tarihleri gölgeden öncesine kadar gidiyordu. Dolgun meyveler parlıyordu. Gün batımı, deve dikeni, bakır yeşili ve menekşe... Havadaki bal kokulu parfümlere, Sarai'ın çocukluğundan hatırladığı başka bir koku daha eşlik ediyordu.

Küçükken, henüz hisardaki kiler boşalmadan önce, şeker ve beyaz unları vardı. Koca Ellen her yıl onlara doğum günü pastası yapardı. Yılda bir kere, hepsi bu pastayı paylaşırdı. Tabii bu gelenek, şeker ve un bitene kadar sürebilmişti. Sarai sonuncu pastayı sekiz yaşındayken yemişti. Beşi en yavaş yeme oyunu oynamıştı, çünkü tadıp tadacakları son pasta olduğunu biliyorlardı.

O güzel ve tuhaf Hıçkırık'ta, şimdi pastalar pencere pervazlarına bırakılmıştı. Üstlerindeki kristal şekerler ve gül yaprakları, buzdanmış gibi pırıldıyordu. Pencerenin önünden geçenler hiç çekinmeden bir dilim alıyor, içeridekiler de pas-

taya eşlik etsin diye pencereden kupa dolusu içecekler ikram ediyorlardı.

Sarai'ın başı dönüyordu. Bu gece ikinci kez, bir yüzle bir zihin arasındaki güçlü farkla afallamıştı. İlki altın renkli faranji olmuştu. Yüzü ne kadar hoş olsa da genç adamın rüyaları pek hoş sayılmazdı, çünkü rüyalarında, sanki tabuttaymış gibi kaskatı kesiliyor, nefes almak için çırpınıyordu.

İkinci sürpriz de vahşi görünen yüzün ardındaki delikanlının, onu harikalar diyarına götürmesiydi.

Zincirsiz spektraller, çiftler gibi yan yana dolaşıyordu. Tanıdığı ve tanımadığı bir sürü başka yaratık daha vardı. Kol uzunluğundaki boncuk ve püsküllerle bezenmiş dişleri olan bir ravid, arka bacaklarının üstünde ayağa kalkmış, tırtıklı upuzun diliyle bir pastayı yalıyordu. Eyerinde bir prenses taşıyan kibar bir santor gördü. Şehir öylesine büyülü görünüyordu ki bu ikisi hiç tuhaf kaçmıyordu. Santor başını çevirip prensesi öptüğünde, Sarai yanaklarının yandığını hissetti. Tavuk gibi ayakları olan küçük adamlar, şaşırtmaca olsun diye gerisin geri yürüyordu. Minyon yaşlı hanımlar kedilerini dolaştırmaya çıkmışlardı. Keçi boynuzlu oğlanlar çan çalıyorlardı. Havada, tülden kanatların çırpınış sesleri yankılanıyordu.

Sarai bu kadar güzel şeyi hiç böylesine bir arada görmemişti. Rüyaya gireli henüz sadece bir dakika olmuş, yukarıdaki terasında sadece iki kez volta atmıştı ama dudaklarındaki gülümsemeyi hissedebiliyordu.

Bir *gülümseme.*

Yeteneği düşünüldüğünde, gülümsemek son derece nadir bir şeydi ama böylesi bir gecede, böylesi bir keşif karşısında gülümsememek elde değildi. Elini ağzına götürüp utançla

ciddileşti ve volta atmaya devam etti. Demek bu faranji, rüya görme konusunda iyiydi. Peki, kimdi bu hayalci delikanlı? Ne işi vardı burada? Hayretini zorla da olsa bir kenara bırakıp etrafına bir kez daha bakındığında, ileride uzun siyah saçları olan birini gördü.

Kendisiydi bu.

İnsanların rüyalarında kendilerini görmeleri normaldi. Delikanlının uzaklaştığını görünce, Sarai arkasından yaklaştı. Göz açıp kapayana kadar hemen ardındaydı. Özel bir rüya olabilirdi bu. Ama sonuçta bir rüyadan ibaretti ve kontrol hâlâ ondaydı. İstese bütün renkleri karartabilirdi. Her yeri kana bulayabilir, kubbeleri devirebilir, tüylerle süslü pelerin giymiş çocukları cansız yere serebilirdi. Süslü ve evcil ravidi, uzun siyah saçlı güzel kadınlardan birine saldırtabilirdi. Rüyayı bir kâbusa çevirebilirdi. Onun yeteneğiydi bu. Onun yeteneği, acımasız bir iğrençlikti.

Hiçbirini yapmadı. Buraya bu yüzden gelmemişti. Dahası, bu yüzden gelmiş olsaydı bile bu rüyayı karıştırmaya içi el vermezdi. Nedeni, sadece renkler ya da masaldan fırlamış gibi görünen sihirli yaratıklar değildi. Pastalar bile değildi. Rüyada bir tür... Tatlılık ve güvenlik hissi vardı.

Ve Sarai...

Sarai rüyanın gerçek olmasını ve burada yaşamayı diliyordu. Ravidler, kadın ve erkeklerle birlikte sokaklarda dolaşabiliyor, hatta pastalarını paylaşabiliyorsa, belki tanrı tohumları da burada yaşayabilirdi.

Gerçek. Aptalca bir düşünceydi. Bir yabancının zihnindeydi. *Gerçek*, yukarıda onu meraklı bir azapla bekleyen diğer dört kişiydi. *Gerçek*, onlara anlatması gerekenler ve ufku aydınlatmaya başlayan şafaktı.

Gitme zamanı gelmişti. Sarai güvelerini topladı. Işık yumrusunun örtüsünü tutan yaratıklar havalanıp pencereye döndüğünde, rüyayı gören delikanlı yine karanlığa gömüldü. Ne var ki delikanlının kaşındaki güve hâlâ yerinde duruyordu. Sarai onu da çağırmaya hazırdı ama nedense tereddüt etti. Aynı anda bir sürü yerde olabiliyordu. Seraph heykelinin avucunda yalın ayak dururken, Tanrıkatili'nin penceresindeydi. Aynı zamanda, küçücük bir tüy hafifliğinde rüya gören delikanlının kaşındaydı.

Dahası, onun rüyasındaydı, hemen arkasında duruyordu. Hayal şehrinde gözleri açık bir hâlde, delikanlının yüzünü görmek için tuhaf bir şekilde can atıyordu.

Delikanlı sarmaşıklardan birine uzanıp bir koruk kopardı.

Sarai'ın eli seğirdi. O da bir koruk yemek isterdi. Hatta yukarıdakilere de götürmek için *beş* koruk alabilmek isterdi. Tanrı tohumları arasında rüyasından bir şeyler getirebilen kızı düşündüğünde, hisara eli kolu meyvelerle dolu dönebilmeyi diledi. Belki pastayı başının üstünde taşırdı. Ve belki bıyıklarına pasta bulaşmış ravidle yukarıdakilerin yanına gider, bu sürpriz sayesinde, vereceği haberleri de yumuşatmış olurdu.

Birkaç çocuk bahçe çitine tırmanıp rüyayı gören delikanlıya meyve atmaya başladı. Delikanlı sarı toplardan birini yakalayıp "Teşekkürler," diye seslendi.

Sesinin rengi, Sarai'ın içini titretmişti. Gür, alçak ve toy sesi, odun isini, testere dişlerini, kara batıp çıkan çizmeleri hatırlatıyordu. Ama sertliğine rağmen, utangaç bir tınısı vardı.

"Küçükken inanmıştım," dedi, yakınındaki yaşlı bir adama. "Yani meyvelerin ağaçlardan koparılıp yenilebileceğine

hep inanmıştım. Ama sonraları, bunun sadece aç bir çocuğun düşü olduğunu düşünmüştüm."

Sarai delikanlının Hıçkırık dilinde konuştuğunu duyunca birden afalladı. Gece boyunca, diğer yabancıların rüyalarında, tek bir kelimesini bile anlayamadığı konuşmalar duymuştu ama bu delikanlı, aksansız bir şekilde Hıçkırık dilini konuşuyordu.

Biraz yana kaydığında, sonunda delikanlıyı görebildi. İyice yaklaşıp âdeta bir heykeli inceliyormuş gibi, hiç çekinmeden, merakla süzdü. Tıpkı bir hayalet gibi. Gecenin başında altın renkli faranjiyi de böyle yakından incelemiş, delikanlı laboratuvarında, alevlerle ve parçalanan cam kaplarla uğraşırken yanında durmuştu. Orada her şey karmakarışıktı, sıcak ve tehlikeliydi. Delikanlının son derece yakışıklı olması bir şey değiştirmiyordu. Sarai, onun yanından kaçmak istemişti.

Buradaysa ne tehlike ne de kaçma isteği vardı. Tam tersine, her saniye biraz daha delikanlıya doğru çekildiğini hissediyordu. Görünmezlikle geçen onca zaman, hiç çekinmeden böylesine yakında durmasının yolunu açmıştı. Şimdi delikanlının gri gözlerini, tıpkı sesinde olduğu gibi gülümsemesinde de bir mahcubiyet taşıdığını görebiliyordu. Ve evet, burnu kırıktı. Ve evet, çenesi sert hatlıydı. Ama şaşırtıcı bir şekilde yüzü canlıydı ve ilk izlenimde edindiği o vahşetten eser yoktu. Aksine. Delikanlının yüzü, tıpkı rüyası gibi tatlıydı.

Gri gözler üzerine çevrildiğinde Sarai görünmezliğe fazlasıyla alıştığından, irkilmedi bile. Bunu, delikanlının yüzünü daha iyi incelemek için bir fırsat olarak görüyordu. Şimdiye kadar bir sürü kapalı göz görmüş, rüyaların göz kapakları-

nı ve kirpikleri titrettiğine tanık olmuştu. Oysa şu anda büyülenmiş gibi delikanlının açık gözlerine dalıp gitmişti. O kadar yakından bakıyordu ki... Şımarık güneşin altında göz bebeklerinin etrafını saran gri desenleri görebiliyordu. Sadece gri değildi, mavinin ve incinin binlerce grisi sanki bir araya gelmişti. Tıpkı suyun üstündeki yakamozları andırıyordu ve göz bebeklerinin çeperi yumuşacık bir kehribar rengiyle çevrilmişti.

Ve... Sarai ona hayranlıkla bakarken, delikanlı da sanki... Hayır, ona bakmıyordu. O bir hayaletti. Oysa delikanlı büyülenmiş gibi görünüyordu. Gözlerinde bariz merak kıvılcımları çakmaya başlamıştı. *Cadı kıvılcımı*, diye düşünen Sarai, delikanlının hemen ardında gördüğü şeyi neredeyse kıskanıyordu. Bir an için, gri gözlerin hayranlıkla *kendisine* baktığını hayal etti.

Tıpkı, bir hayaletin sırf hayatta olmanın nasıl olduğunu hatırlamak için iki sevgilinin arasında durması gibi, oyun oynuyordu. Zaten en fazla iki üç saniye sürdü. O inanılmaz rüyada sessizce durup rüyayı gören delikanlının ona hayranlıkla baktığını hayal etti, onun göz bebeklerinin büyümesini izledi. Ne var ki delikanlı sanki gözleriyle, bir şakağından diğerine boyadığı siyah şeridi inceliyordu. Bakışları bir an için dudaklarına indi, sonra tekrar yanaklarının maviliğine baktı. Yanakları kızardığında, Sarai'ın da yanakları al al olmuştu. Gerilerken rüyayı gören delikanlı gözleriyle onu takip etti.

Delikanlı, onu gözleriyle takip ediyordu.

Sarai'ın arkasında kimse yoktu. Hiç kimse yoktu. Rüya bir anda onları içine alan bir küreye dönüşmüştü ve delikanlının gözlerindeki cadı kıvılcımlarının onun için çaktığı aşikârdı.

Dahası, büyülenmiş gibi dudaklarından dökülen fısıltı da doğrudan ona yönelikti.

"*Kimsin sen?*"

Gerçeklik, bir tokat gibiydi.

Sarai görülmüştü.

Görülmüştü.

Hisarda irkilerek geriledi. Delikanlının zihniyle bağını koparıp kaşındaki güveyi havalandırdığında, rüya anında kayboldu. Tek bir güveye yüklediği bütün duyularıyla bedeni titrerken geriledi ve nefes almaya çalışırken dizlerinin üzerine çöktü.

İmkânsızdı bu. Rüyalarında her zaman bir hayalet olmuştu. Delikanlının onu görmesi mümkün değildi.

Oysa görmüştü.

✹

Hıçkırık'ta Lazlo irkilerek uyandı ve yatağında doğrulduğunda, doksan dokuz karanlık gölgeciğin pencereden havalanıp telaşla gece karanlığında gözden kaybolduğuna tanık oldu.

Gözlerini kırpıştırdı. Hava hâlâ karanlıktı, her yer sessizdi. Bir an için gördüklerinden şüpheye düştü ama yüzüncü güvenin kaşından düşüp kucağında ölmesini nasıl açıklayacaktı?

Lazlo güveyi nazikçe avucuna aldı. Küçücük bir şeydi, tüylü kanatları alaca karanlıkta belli belirsiz pırıldıyordu.

Rüyasının mahmurluğunda hâlâ, kocaman mavi gözlü, mavi tenli o güzel kızı hâlâ görebiliyordu. Uyanıp onu kaybettiği için kendine kızıyordu. Tekrar uyursa, rüyasında onu tekrar bulabilir miydi acaba? Ölü güveyi komodinin üzerine bırakıp başını yastığa koydu.

Yine rüya gördü ama kız yoktu. Güzel kız gitmişti. Birkaç dakika sonra doğan güneş, hisarın gölgesini hafifçe aydınlatırken komodindeki güve, duman olup kayboldu.

Lazlo birkaç saat sonra tekrar uyandığında, kızı da güveyi de unutmuştu.

28

Buna Hayat Denmez

Sarai dizlerinin üstündeydi. Rüya gören delikanlının ona bakan o ısrarlı gözlerinden başka bir şey göremiyordu. Vahşi, Yakut ve Kırlangıç, onun dizlerinin üstüne düştüğünü görünce, bekledikleri yerden hemen ona doğru koştular.

"Sarai! Sen iyi misin?"

"Ne oldu? Neyin var?"

"Sarai!"

Minya da arkalarından gitti ama Sarai'ın yanına gelmek için acele etmiyordu. Geride durmuş, diğerlerinin, dirseklerinden tutup onun ayağa kalkmasına yardım edişini seyrediyordu.

Sarai onların telaşını fark edince delikanlıyı en azından şimdilik beyninin gerilerine itti. *Delikanlı onu görmüştü. Ne anlama geliyordu bu?*

Diğerleri soruları ardı ardına diziyordu. Oysa henüz cevap veremezdi, çünkü güveleri daha geri gelmemişti. Hepsi hâlâ gökyüzünde, güneşe karşı yarışıyordu. Zamanında hisara ulaşamazlarsa, Sarai karanlık çökene kadar tek bir kelime

bile konuşamayacak, yüz yeni güvenin doğmasını beklemesi gerekecekti. Neden böyle olduğunu bilmiyordu ama başka çaresi yoktu. Derdini anlatmak için, bir elini boynuna götürüp, diğer eliyle onları kovaladı. Bundan sonra olacakları görmelerini istemiyordu. Birilerinin güvelerin gelip gidişini izlemesinden nefret ederdi.

Ne var ki diğerleri meraklı gözlerle sadece odaya doğru geriledi. O yüzden güveler terasın ucunda göründüğünde, Sarai'ın ağzını ardına kadar açarken sırtını dönmesi gerekti.

Doksan dokuz.

Öylesine büyük bir şok yaşamıştı ki rüyayla bağını koparırken delikanlının kaşındaki güveyi unutmuştu. Kalbi duracak gibi oldu. Kayıp güveyi çekip geri getirebilecekmiş gibi zihniyle kopardığı bağı aradı ama bulamadı. Bir insan tarafından görülmesi yetmiyormuş gibi, bir kartvizit gibi, geride güvelerinden birini bırakmıştı. Nasıl bu kadar kontrolsüz olabilmişti?

Hem delikanlı onu nasıl görmüştü?

Alışkanlıkla yine volta atmaya başladı. Diğerleri yanına gelmiş, olan biteni öğrenmek için ısrar ediyordu. Minya ise hâlâ geride durarak onları izliyordu. Sarai, terasın en dibine gidip durdu. El şeklindeki bu terasın kıyısında, korkuluk yerine, avucun hafif bir kıvrımı vardı. Metalden et, avucun bu kısmında hafifçe yükseldiği için korkuluk görevi görüyordu. Kafasının dağınıklığına rağmen Sarai, avucun düz kısmında durması gerektiğinin farkındaydı.

Diğerlerinin paniğini görünce kendini topladı.

"Anlatsana Sarai," diyordu Vahşi. Duyacaklarına kendini hazırladığı belliydi. Yakut bir yanında, Kırlangıç diğer ya-

nında duruyordu. Sarai, hepsinin yüzlerine uzun uzun baktı. Yıllar sonra, onlarla birlikte yaşamanın alışkanlığıyla yüzlerine pek bakmaz olmuştu. Onlar gündüz, kendisi gece yaşıyordu. Arada sadece akşam yemeğini paylaşıyorlardı. Hayat denmezdi buna. Ama... Yaşıyorlardı ve ellerinde sadece bu anlar vardı.

Kırılgan bir fısıltıyla, "Uçan makineleri var," dediğinde, diğer üçünün yüzlerinde beliren çaresizliği ve uçup giden son umut kırıntılarını görebiliyordu.

Yine annesinin kızı olduğunu hissetti.

Kırlangıç elini ağzına götürmüştü. "Demek buraya kadarmış," dedi Yakut. Sorgulamıyorlardı bile. Nasıl olduysa, gecenin bir saatinde paniği aşmış, yenilgiyi kabullenmişlerdi.

Minya tam tersiydi. "Şu hâlinize de bakın," dedi, sert bir ifadeyle. "Yemin ederim, bu hâlinizle, dizlerinizin üzerine çöküp boyunlarınızı kılıçlara uzatmaya hazır olduğunuzu görebiliyorum."

Sarai ona baktı. Minya'nın gözlerindeki heyecan kıvılcımlarını görünce afalladı. "Böylesi bir haber karşısında nasıl *mutlu* olabiliyorsun?"

"Eninde sonunda olacaktı zaten," dedi Minya. "Alışsanız iyi olur."

"Neye alışmak? *Yaşadığımız hayata* mı?"

Minya kaşlarını çattı. "Savaşmaktansa ölmeyi tercih ediyorsunuz. Ölmeye hazırsanız sizi durduramam ama ben *savaşacağım*."

Hepsine bir sessizlik çöktü. Sarai ve belki diğer üçü aynı anda, Minya'nın bir gün önce, hepsinin savaşta hiçbir işe yaramayacaklarını söyleyerek kızdığını ama savaştaki kendi ro-

lüyle ilgili hiçbir şeyden bahsetmediğini fark ediyordu. Şimdi çaresizlikleri karşısında, küçük kızın hırsı âdeta alev almıştı. *Coşmuştu.* Sarai'ın onun bu hâlini anlayamaması bile tuhaf kaçıyordu. "Senin neyin var?" diye çıkıştı. "*Neden bu kadar mutlusun?*"

"Hiç sormayacaksın sanıyordum," dedi Minya. Sırıtırken minik dişleri görülebiliyordu. "Benimle gelin. Size bir şey göstermek istiyorum."

✸

Tanrıkatili'nin Hıçkırık'taki aile evi, *yeldez* adı verilen geleneksel avlulu evlerin en alçakgönüllü örneklerinden biriydi. Dışarıdan bakıldığında, kertenkele ve nar desenlerinin işlendiği taş cephesi görülüyordu. Büyük kapı yeşile boyanmıştı. O kapıdan girilen koridorla doğrudan avluya çıkılıyordu. Avlu, evin merkezi ve ilk yaşam alanıydı. Burada yemek pişiyor, yeniyor, toplanılıyordu. Hıçkırık'ın ılımlı havası, birçok şeyin açık havada yapılmasına izin veriyordu. Bir zamanlar avlunun tavanı açık gökyüzüydü ama şimdi hisar kapatıyordu. Sadece yatak odaları, tuvalet ve kış odası tamamen kapalıydı. Hepsi U şeklinde avlunun üç cephesine yayılmıştı ve dört yeşil kapıdan giriliyordu. Mutfak bir girintiye inşa edilmişti. Yemek yenilen çardağın, gölgeden önce sarmaşıklarla kaplı olduğu tahmin edilebiliyordu. Gölge olmasa, ağaçlar ve bitkiler de olurdu. Artık hiçbiri yoktu. Bir tek cılız bir çalılık hayatta kalmayı başarmıştı. Güneşe ihtiyaç duymayan zarif orman çiçeklerinin ekili olduğu saksılar da vardı, ama bunların, Lazlo'nun hayal ettiği şımarık manzarayla uzaktan yakından alakası yoktu.

Sabah odasından çıkan Lazlo, Suheyla'nın kuyudan bir balık kafesi çektiğini gördü. Aslında göründüğü kadar tuhaf

değildi, çünkü kuyu denen şey, aslında şehrin altından akan nehre açılan bir bacadan ibaretti.

Uzumark, yer altında tek bir koldan akmıyor, aksine vadi yatağında birçok kola dağılıyordu. Şehir kurulurken zamanın en zeki mühendisleri, bu su ağını, doğal kuyulara dönüştürmüşlerdi. Bazı kanallar temiz su içindi, diğerleri de kanalizasyon olarak kullanılıyordu. Daha geniş olanları ışık yumrularıyla aydınlatılıyor, üzerinde uzun, ince kayıklar seyahat ediyordu. Şehrin doğusundan batısına en hızlı yol, bu yer altı kanallarıydı. Yerin altında bütün denizlerden daha derin bir göl olduğu ve burada en az göl kadar büyük, tarih öncesi bir svitsah'ın yaşadığı söylenirdi. Zavallı yaratık bir akvaryum balığı gibi serin pınarların sularında bulduğu yılan balıklarıyla beslendiğinden, ona Yalın Balığı Tanrısı anlamına gelen, *kalisma* ismini takmışlardı. Muhtemelen yılan balıkları ondan tanrı gibi korkuyordu.

"Günaydın," dedi Lazlo, avluya çıktığında.

"Ah, kalkmışsın," diye karşıladı onu Suheyla neşeyle. Kafesi açıp bir kovaya boşalttığında, yeşil-altın renkli küçük balıklar hoplayıp zıpladı. "Umarım güzel uyumuşsundur."

"Hem de çok güzel," dedi Lazlo. "Hatta *fazla* uyudum. Uyuyakalmaktan nefret ederim. Özür dilerim."

"Saçmalama. Uyunacak bir zaman varsa, o da Elmuthaleth'den döndüğün sabahtır. Hem oğlum da henüz dönmedi, o yüzden kaçırdığın bir şey yok."

Lazlo, alçak taş masanın üzerine kurulmuş kahvaltı sofrasına göz attı. Tıpkı akşam yemeği kadar zengin bir sofraydı ama Suheyla'nın Eril-Fane için iki yıldır ilk defa sofra hazırladığı düşünülürse, bu hiç de tuhaf değildi. "Yardım edilecek bir şey var mı?" diye sordu.

"Kuyunun kapağını kapatır mısın?"

Lazlo, kadının istediğini yaptı, sonra peşi sıra ateşin yanına gitti. Yaşlı kadın becerikli elleriyle kullandığı bıçakla balıkları ayıklıyor, yağa batırıyor, baharatlara buluyor, sonra ızgaranın üzerine yerleştiriyordu. Ve bütün bunları, sanki iki eli birden sağlammış gibi yapıyordu.

Suheyla onun baktığını gördü. Dahası yakalanmış gibi bakışlarını kaçırdığı da gözünden kaçmadı. Yusyuvarlak bileğini havaya kaldırarak "Sorun değil," dedi. "İstediğin kadar bakabilirsin."

Lazlo kıpkırmızı kesildi. "Kusura bakmayın."

"Özürlerine ceza keseceğim," dedi Suheyla. "Dün gece bahsetmek istemedim ama bugünden itibaren geçerli. Her özür dilediğinde on gümüş istiyorum."

Lazlo gülerken, özür dilediği için özür dilememek için dilini ısırmak zorunda kaldı. "Böyle yetiştirildim," diye açıkladı. "Elimden gelmiyor."

"Seni yeniden eğitmeyi göze alıyorum. O yüzden sadece, dans ederken birinin ayağına bastığında özür dileme özgürlüğü getiriyorum."

"Sadece o zaman mı? Ben dans bile edemem."

Yaşlı kadın balığı ızgaranın üstüne attığında avluya mis gibi baharatlı kokular yayıldı.

"Hayatım yaşlı adamlarla geçti," diye devam etti Lazlo. "Topluma ayak uydurmamı istiyorsanız, o zaman elinizden gelen..."

Hiç düşünmeden konuşmuştu. Yanakları yanmaya başladığında özür dilemesini engelleyen tek şey, yaşlı kadının uyarırcasına salladığı parmağıydı. "Sakın özür dileme," dedi kadın. Yüz ifadesi sert ama gözleri neşeliydi. "Beni rencide

etmekten korkma genç adam. Dayanıklıyımdır. Buna gelince..." Bileğini gösterdi. "Aslına bakarsan, neredeyse bana iyilik ettiklerini düşüneceğim. Bence on parmağı idare etmek çok daha zor. Bir o kadar da tırnağın bakımıyla uğraşmak var!"

Kadının sırıtışıyla Lazlo da elinde olmadan gülümsedi. "Bu hiç aklıma gelmemişti," dedi. "Bilirsiniz. *Mayalan* efsanesinde altı kollu bir tanrıça vardır. Bir de onun hâlini düşünün."

"Zavallı kadın. Ama herhâlde tırnaklarının bakımını rahibeleri yapıyordur."

"Bakın bu doğru."

Suheyla bir çatalla balıkları büyükçe bir tabağa aktarıp Lazlo'dan masaya götürmesini rica etti. Lazlo tabağı masanın üstünde, uygun gördüğü yere bıraktı.

Bunu yaparken kadının sözlerini düşünüyordu. *Neredeyse bana iyilik ettiklerini düşüneceğim. Kimlerden* bahsediyordu acaba?

"Affedersiniz ama..."

"On gümüş lütfen."

"Efendim?"

"Yine özür diledin. Seni uyarmıştım."

"Özür dilemedim," diye itiraz etti Lazlo yine gülerek. "Affedersiniz sözü bir emirdir. *Size beni affetmenizi emrediyorum.* Hiçbir şekilde özür sayılmaz."

"Peki," diye kabullendi Suheyla. "Ama bir dahaki sefere, lafı uzatmadan ne soracaksan sor."

"Tamam," dedi Lazlo. "Ama... Neyse, önemli değil. Beni ilgilendirmez."

"Sadece *sor.*"

"Size iyilik ettiklerini düşündüğünüzü söylediniz. Kimlerden bahsettiğinizi merak etmiştim."

"Ah. Tabii ki tanrılardan."

Gökyüzünde süzülen hisar dışında tanrıların altında yaşamanın nasıl bir şey olabileceğini Lazlo henüz kavrayamamıştı. "Onlar... Elinizi onlar mı kesti?"

"Sanıyorum," diye cevap verdi Suheyla. "Tabii ki hatırlamıyorum. Kendi kendime yapmamı sağlamış da olabilirler. Tek bildiğim, beni almalarından önce iki elimin olduğu. Döndüğümde bir elim vardı."

Sıradan bir sabah sohbetine koyulmuş gibiydiler. "Sizi aldılar," diye tekrarladı Lazlo. "Yukarıya mı?"

Yaşlı kadın, delikanlının cehaleti karşısında şaşırmış gibi kaşlarını havaya kaldırdı. "Sana kimse bir şey anlatmadı mı?"

Herhâlde Eril-Fane'yi kastediyordu. "Dün Doruk'un tepesinde durana kadar, neden geldiğimizi bile bilmiyorduk," dedi Lazlo.

Suheyla şaşkınlıkla kıkırdadı. "Eh, bir gizem için buralara kadar geldiğinize göre, gerçekten güvenilir tipler olmalısınız."

"Hiçbir şey beni gelmekten alıkoyamazdı," diye itiraf etti Lazlo. "Hayatım boyunca Hıçkırık gizemine kafayı takmıştım."

"Sahi mi? Dünyada bizi hatırlayan birilerinin kaldığını sanmıyordum."

Lazlo'nun dudakları bir yana çarpıldı. "Aslında dünyada kimse sizi hatırlamıyor. Sadece ben."

"Eh, bu da karakterini gösterir," dedi Suheyla. "Peki geldiğine göre, niye geldiğinizi düşünüyorsun?" O arada bıçağını doğradığı meyvelerden kaldırıp geniş bir yay çizdi. "Merak ettiğin gizemin çözümü hoşuna gitti mi?"

"Çözüm mü?" Lazlo kendini tutamayıp bir kahkaha attı ve tepelerindeki hisara baktı. "Dünden beri sorularım yüz kat arttı."

Suheyla da yukarı baktı ama hemen gözlerini yere indirip titredi. Doruk'taki Tizerkane savaşçıları gibi, o da hisarı görmeye katlanamıyordu.

"Doğrudur," dedi. "Oğlumun seni hazırlamamasına şaşırmadım." Bıçağı bırakıp eliyle doğradığı meyveleri bir kâseye süpürdü ve Lazlo'ya verdi. "Bu konu hakkında hiç konuşamaz." Lazlo tam kâseyi masaya götürecekken sessizce ekledi. "Onu orada hepimizden daha uzun tuttular, biliyor musun?"

Lazlo dönüp ona baktı. Hayır, hiç *bilmiyordu.* Düşüncelerini soruya nasıl dönüştüreceğini kestiremiyordu ama zaten Suheyla yine sessizce kesme tahtasındaki işine geri dönmüştü.

"Genellikle kızları alırlardı," diye devam etti. "Hıçkırık'ta bir kız çocuğu yetiştirmek ve... Yani Hıçkırık'ta bir kız çocuğu olmak, o yıllarda çok... Çok zordu. Yer ne zaman sarsılsa Skathis'in kapına dayanacağını anlardın." *Skathis.* Ruza bu isimden bahsetmişti. "Ama bazen oğullarımızı da alırlardı." Doğradığı çay yapraklarını süzgece doldurdu.

"Çocukları mı alıyorlardı?"

"İnsanın çocuğu hep çocuktur ama teknik olarak... Ya da en azından fiziksel açıdan, Skathis çocuklarımızın... Belli bir yaşa gelmesini beklerdi."

Belli bir yaş.

Lazlo, midesi bulandığı için yutkundu. O kelimeleri duymak... Kanlı bir bıçak görmek gibiydi. Ne olduğunu anlamak için, bıçaklanmayı görmeye gerek yoktu.

"Azareen için Eril-Fane'den daha çok endişelenmiştim. Onun zamanı gelmek üzereydi. Tabii ki Skathis'in geleceğini biliyorlardı. O yüzden çok genç yaşta evlendiler. Azareen... Tanrılardan önce, Eril-Fane'nin olmak istemişti. Öyle de oldu. Beş günlüğüne. Oysa geldiklerinde onu almadılar. Eril-Fane'yi götürdüler. Eh. Tabii sonra onu da götürdüler."

Bunlar... Akıl alır gibi değildi. Azareen. Eril-Fane. Zulmün en aşağılığı. Ama... "Onlar *evli* miydi?" diye sordu Lazlo.

"Ah," diyen Suheyla, üzgün görünüyordu. "Bilmiyor muydun? Aman, benim de ağzımda bakla ıslanmıyor, öyle değil mi?"

"İyi de neden bunu gizlediler?"

"Gizlediklerinden değil," dedi yaşlı kadın, kelimeleri özenle seçerek. "Daha çok... Artık bir evlilik olmadığını söyleyebiliriz. Şeyden sonra..." Bakmadan, başıyla hisarı işaret etmekle yetindi.

Lazlo başka soru sormadı. Eril-Fane ve Azareen hakkında merak ettiği her şey, düşündüğünden çok daha karanlık bir tona bürünmüştü. Hıçkırık gizemi de kararmıştı.

"*Hizmet* etmek üzere yukarı götürülüyorduk," diye devam etti Suheyla. Böylece kendisinin de hisara götürülen kızlardan biri olduğunu ortaya koyuyordu. "Skathis öyle diyordu. Kapıya ya da pencereye gelirdi." Eli titremeye başlayınca kesik bileğini sımsıkı tuttu. "Yanlarında hizmetçilerini getirmedikleri için bizi alıyorlardı. Yemek servisi, mutfak işleri falan. Bir de oda hizmetçileri, bahçıvanlar, çamaşırcılar vardı."

O işlerin, *hizmetin* yanında hiç kaldığı anlaşılabiliyordu.

"Tabii hiçbir şey bilmiyorduk. Bizi geri getirdiklerinde... Ki her zaman getirmezlerdi ama genellikle bir yıl içinde geri

dönerdik ve döndüğümüzde hiçbir şey hatırlamazdık. Bir yılımız uçup giderdi." Titreyen elini bu sefer karnına götürdü. "Sanki hiç zaman geçmemiş gibi olurdu. Bilirsin işte. Letha, bütün anılarımızı yalayıp yutardı." Sonunda başını kaldırıp Lazlo'ya baktı. "Unutmanın Tanrıçası'ydı."

Suheyla'nın, bileğine ne olduğunu bilmemesi, şimdi ne kadar dehşetli olursa olsun, son derece mantıklı geliyordu.

"Peki... Eril-Fane?" diye sordu Lazlo, bütün cesaretini toplayarak.

Suheyla gözlerini, dumanı tüten suyla doldurduğu demliğe çevirdi.

"Unutmak lütuftur. Bunu bilir, bunu söylerim. Oğlum her şeyi hatırlıyor. Onları katlettiği için, anılarını ondan alacak kimse kalmamıştı."

Lazlo, yaşlı kadının imayla da olsa söylediklerini anlıyor ama inanamıyordu. Gücün temsilcisi Eril-Fane, bir köle olamazdı. O bir kurtarıcıydı.

"Üç yıl," diye devam etti yaşlı kadın. "Oğlumu orada üç yıl tuttular. Isagol. Umutsuzluk Tanrıçası." Gözleri daldığında, sanki içindeki dipsiz boşluğa düşmüş gibi görünüyordu. Sesi de âdeta fısıltıya dönüşmüştü. "Ama öte yandan, Eril-Fane'yi yukarı götürmeselerdi, hepimiz hâlâ köleleri olarak yaşamaya devam edecektik."

Kısacık bir an için Lazlo, yaşlı kadının, çocuğunu koruyamadığı için kendini suçladığını hissetti. Ama bu kederin altında çok daha tuhaf ve derin bir şey daha hissedilebiliyordu. Sanki yaşlı kadın olanlardan *memnundu*, çünkü oğlunu *koruyabilseydi*, Eril-Fane, Hıçkırık halkını koruyamayacaktı. Sevinç, hüzün ve suçluluk duygusu, dayanılmaz bir karışım oluşturuyordu.

İki yüreğinin derinliklerinde kadının duygularını hisseden Lazlo, "Üzgünüm," diyebildi.

Suheyla dalgınlığından bir anda kurtulduğunda, gözleri güleç kıvılcımlarla kısıldı. "Hah," dedi. "On gümüş lütfen." Ve parayı alana kadar, uzattığı avucunu geri çekmedi.

29

Öteki Bebekler

Minya, Sarai ve diğerlerini koridora çıkardı. Hepsinin odası hisarın bu kanadındaydı. Sarai'ın dairesi, Seraph'ın kolunun en ucundaydı, Minya hariç diğerlerinin odaları da aynı koridorda sıralanıyordu. Bir zamanlar Skathis'in sarayı olan daire, sağ omzun tamamını kaplıyordu. Orayı geçip galerinin girişine geldiklerinde, Sarai'la Vahşi bakıştı.

Kapılar yukarıdaki başa çıkmak ya da hisarın gövdesine inmek içindi. Hepsi, Skathis öldüğünde olduğu gibi kapalıydı. Nereye açıldıklarını kestirmek bile mümkün değildi.

Uğursuz dedikleri sol kanada geçebiliyorlardı ama oraya nadiren giderlerdi. Doğumhane oradaydı ve kan lekeleri uzun zaman önce temizlenmiş olsa bile, hiçbiri boş beşikleri görmeye dayanamıyordu. O kanattaki bir sürü hücreyi andıran küçük odalarda, yatak dışında başka hiç eşya yoktu. Sarai bu odaların ne işe yaradığını biliyordu. Çünkü odalarda son kalan kızların rüyalarında görmüştü. Mesela Azareen'in hatıraları Letha'dan kurtulmuştu. Ve Sarai şu anda Minya'nın onları nereye götürdüğünü tahmin bile edemiyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Vahşi.

"Kalbe," dedi Yakut.

Kırlangıç, "Ama..." diyecek gibi olsa da anlamış gibi aniden sustu.

Sarai onun hem söylemek üzere olduğu şeyi hem de neden devamını getirmediğini tahmin edebiliyordu çünkü o da Kırlangıç'la aynı şeyi düşünüyordu. *Ama artık oraya sığmayız*, diyecekti genç kız. Aynen böyle düşünmüştü. *Ama Minya sığabilir.* Aklına bu geldiğinde de susmuştu. Şimdi Sarai, küçük kızın ortalıktan kaybolduğunda nerede takıldığını anlayabiliyordu. Aslında gerçekten üzerine düşünselerdi, merak etmeleri bile gerekmeyecekti. Oysa gerçekte Minya'nın ortalıkta olmaması işlerine geldiği için, onu arama zahmetine hiç girmemişlerdi.

Köşeyi döndüklerinde bir kapının önüne geldiler.

Aslında artık kapı demek için bin şahit isterdi. Skathis öldüğünde kapanmak üzere olan kapı, otuz santimden daha az bir oyuktan ibaretti. Öte yandan altı metrelik boyuna bakılırsa, sıradan bir kapı olmadığı açıktı, ama genişliğini kestirmek mümkün değildi.

Minya bile zorla sığıyordu. Önce bir omzunu aradan geçirip sonra başını sokuyordu. Bir an için kulakları metale yapışmış gibi göründü ama kendini itince kurtulmayı başardı ve ciğerlerindeki nefesi boşaltarak karnını iyice küçültüp içeri girdi. Kılı kılına geçmişti. Biraz daha iri olsaydı, içeri girmesi söz konusu olmayacaktı.

"Minya, oraya giremeyeceğimizi biliyorsun," diye seslendi Kırlangıç.

"Bekleyin," diye geri seslendi Minya, koridorda gözden kaybolurken.

Hepsi bakıştı. "Burada bize ne göstermek isteyebilir ki?" diye sordu Sarai.

"Kalpte bir şey mi buldu acaba?" dedi Vahşi.

"Bulunacak bir şey olsaydı yıllar önce bulurduk."

Bir zamanlar o aralığı geçebilecek kadar küçüklerdi. "En son ne zamandı?" Vahşi, eliyle pürüzsüz aralığa dokundu.

"Senin bizden önce büyüdüğün kesin," dedi Kırlangıç.

"Koca kafalı," diyen Yakut, delikanlıyı hafifçe itti.

Önce Vahşi sığamaz olmuştu, ardından Sarai gelmişti. Kızlar da bir yıl sonra kadar onlarla aynı kaderi paylaşmıştı. Minya hep küçük kalmıştı. Hepsi küçükken burada oynamaya bayılırlardı, çünkü dar aralık, yasak duygusunu kaşıyor, bir taraftan da burayı fazlasıyla tuhaf buluyorlardı.

Devasa boyutlardaki oda küre şeklindeydi, pürüzsüz metal duvarlarda sesleri yankılanırdı ve kürenin ortasında bir ucundan bir ucuna dar bir köprü geçerdi. Çapı herhâlde otuz metre vardı ve tam ortasındaki daha küçük küre de altı metre civarındaydı. Küçük küre de hisarın geri kalanı gibi pürüzsüz metaldendi. Dahası büyük kürenin ortasında öylece asılı duruyordu. Küre oda, gerçek bir bedendeki kalbin yerini tutuyordu, o yüzden buraya kalp ismini vermişlerdi. Büyük metal kürenin ortasında asılı duran küçük metal küre odanın nasıl bir işlevi olduğunu ne kendileri ne de Koca Ellen biliyordu.

Ha, bir de duvarlara tünemiş iki canavar vardı.

Sarai çapalardan, Rasalas ve diğer canavarları biliyordu. Her ne kadar artık kıpırtısız dursalar da onları güvelerinin gözünden görmüştü. Fakat öncesini de Hıçkırık halkının rüyalarından biliyordu. Dehşet cephanesinde Rasalas'a binmiş, Skathis'in kendisinden pek de büyük sayılamayacak genç kız ve erkekleri yanında götürdüğüne dair sayısız rüya biriktir-

mişti. Hıçkırık'ın en korkunç ortak hafızasındandı bunlar ve küçükken ne anlama geldiğini kestiremese de şimdi bu görüntülerle insanlara acı çektirmiş olduğunu düşündükçe ürpermekten kendini alamıyordu. Bununla birlikte, çapa canavarları gerçekten büyüktü. Ama hisarın kalbindeki duvarlara heykel gibi tünemiş canavarlar, onlardan da büyüktü.

Arıları andırıyorlardı. Göğüs ve karınları incecik belleriyle birleşiyordu, kanatları jilet gibiydi ve iğneleri bir çocuğun kolundan uzundu. Sarai ve diğerleri küçükken bunların üzerine tırmanır, gerçek olduklarını hayal ederlerdi. Fakat tanrıların zamanında heykelden çok daha fazlası olan bu canavarlara, en azından Sarai'ın bir daha dokunmaya niyeti yoktu. O iki canavarın hisarı hiç terk etmediğinden hemen hemen emindi. Cüsselerine bakılırsa, küre odadan çıkmış olmalarını hayal etmek bile güçtü.

"Geliyor," dedi Yakut, aralıktan karanlık koridoru gözlerken. Geri çekildiğindeyse, çıkan Minya değildi. Aralıktan sığmak için durup yan dönmesi falan gerekmemiş, aksine bir hayalet gibi -ki zaten öyleydi- kolayca metalin içinden geçmişti.

Dışarı çıkan, Ari-Eil'di. Başını çevirip onlara bakmadan kayarak yanlarından geçtiğinde onu başka bir hayalet takip ederken, Sarai gözlerini kırpıştırdı. Kinci hayalet tanıdık gelmişti ama hemen hatırlayamadı. Ne var ki hatırlamaya çalışırken aklı karıştı, çünkü üçüncü hayalet de aralıktan çıkıyordu.

Sonra bir başkası çıktı.

Sonra biri daha.

Ne kadar çok hayalet vardı!

Hisarın kalbinden hayaletler birbiri ardına sökün ediyor, boş bakışlarla dördünün yanından geçip kapısız koridordan

sırtını duvara dayamış, önünden akıp giden yüzler çalışıyordu. Hepsi aynı anda hem tanıdık hem değ çok uzun zaman önce gördüğü yüzlerdi bunlar.

Gerçekten de öyleydi.

Önce birini, ardından bir başkasını tanıdı. Adı dınlar ve çocuklar vardı ama çoğu yaşlıydı. İsimleri maya başladı. Thakra rahibesi Thamm. İkiziyle birlik sırasında ölen Mazli. Dövme ustası Guldan... Yaşlı güzel elilith dövmelerini yapmasıyla meşhurdu. Bü dövmesini ona yaptırmak için yarışırdı. Sarai onun rak ne zaman öldüğünü hatırlayamıyordu ama ilk kar dan önce olduğundan emindi, çünkü kadının ölüm öğrendiğinde verdiği tepki gerçekten salakça olmuş. *kırıklığına* uğramıştı. Zamanı geldiğinde dövmesini (yaptıramayacağını düşünerek üzülmüştü. Sanki ölm unabilecekmiş gibi! Kaç yaşındaydı ki o zamanlar? On On üç? Gözlerini yumduğunda, mavi değil de kah tenini yaşlı kadının zarif çizgilerle süslediğini hayal Ah, tabii bunu hayal ettiği anda, ne olduğunu unutm yanakları alev alev yanmaya başlardı.

Gördükleri anda onu öldürecek insanlar ona neden bir nedenle dokunacaklardı ki?

O zamanın üzerinden en az dört yıl geçmişti. *Dört* de Guldan nasıl oluyordu da hisarın kalbinden çıkabili Diğerleri için de geçerliydi bu. Üstelik sayıları gerçekte *laydı*. Hepsi boş ifadelerle önlerine baksa da Sarai ön geçen birkaç hayaletin gözünde çaresiz bir yakarış yaka ti. Hepsi kayıp giderken ciddi ifadeleriyle neredeyse as andırıyorlardı.

Sarai neler olduğunu anlayınca, bağırmamak iç
birden ağzına görürdü. Demek bunca zaman... An
mümkün olabiliyordu! Gözleri doldu. Sayıları ç
Korkunç denebilecek kadar fazla.

Hepsi, diye düşündü. Şeyden beri Hoşkımk'a
lar, adamlar ve çocuklar... Neyden beri? Hepsi
kumandasında, hisarda tutsak olmuştu. Kırlarış
on yıl önce hisarın kalbine girememeyecek kadar bü
Yani Minya'nın... *Koleksiyonu* o zamanlara mı da

"Ah, Minya," derken, dehşet içinde nefesini y

Kendince başka bir açıklama bulmaya çalı
başka açıklaması olamazdı. Minya, uzun yıllar
habersiz, hayaletleri yakalayıp... Saklamıştı. Hisa
mişti. Tek başına gidebileceği tek yer olan hisarı
zaman... Hapishanesi olmuştu. Kasa.

Minya, ölülerden bir ordu biriktirmişti.

●

Sonunda Minya, kapı aralığından yavaşça çık
ni bilemiyormuş gibi put kesilen Sarai, Vahş
Yakut'un önünde meydan okurcasına durdu.
köşeyi dönüp gözden kaybolmuştu.

"Ah, Minya," dedi yine Sarai. "Sen ne yapı

"*Ne yaptın* da ne demek? Anlamıyor musı
Tanrıkatili isterse bütün yeni arkadaşlarını
Katliam neymiş *onlara* öğreteceğim."

Sarai, yüzündeki bütün kanın çekildiğini
bir yana, asıl sen hayatında yeterince katliam

Minya hiç değişmeyecekti. Sarai'in g
"Yanılıyorsun," dedi. "*Hepsine yaptıklarını*
rince katliam görmüş olacağım."

Sarai ürperdi. Kâbus mu görüyordu? Belki ayakta uyuyordu. Belki sonunda aklını kaçırmıştı ve şu anda dehşet koleksiyonu serbest kalmıştı.

Ama hayır. Bütün bunlar gerçekti. Minya, on yıldır ölülerden kurduğu ordusunu, kendi akrabalarını öldürmeye zorlayacaktı. Sarai bir anda, onca yıldır insanlara ve çektikleri acılara karşı geliştirdiği empatiyi kendine sakladığını düşününce midesi kasıldı. Başta utanmış, zayıf yanını göstermekten, aşağıdaki halktan nefret edemediğini kabul etmekten korkmuştu. *Onlar canavar değil*, dediğini hayal etmişti ama Minya'nın cevabının ne olacağını çok iyi biliyordu: *Sen onu öteki bebeklere anlat.*

Öteki bebekler.

Minya'nın bunu söylemesi yeterliydi. Hiçbir sav, katliama üstün gelemezdi. Katliamı gerçekleştiren insanları mazur görmek bile hainlikle eşti. Oysa şimdi Sarai, bunu daha önce denemiş olmayı diliyordu. Ödleklik yaparak, diğerlerinin o basit kanaatle hayatlarını sürdürmelerine izin vermişti. Bildikleri tek bir şey vardı, o da bir düşmanları olduğuydu. *Kendileri* de düşmandı. Dünya katliamdı. Ya acı çektirirdin ya da acı çekmeye razı gelirdin. Hıçkırık'ta gördüğü o acı dolu hatıraları, hissettiklerini ve duyduklarını, kız evlatlarını koruyamayan babaların o iç sızlatan hıçkırıklarını, bomboş bir hafıza ve işkence görmüş bedenleriyle geri gelen gencecik kızların dehşetlerini anlatsaydı, belki hisardakiler insanların da acı çektiğini anlarlardı.

"Başka bir yolu olmalı," dedi.

"Varsa ne olacak?" diye terslendi Minya, bütün serinkanlılığıyla. "Başka bir yolu varsa, ama o yolda hiçbir şey yapamayacak kadar zavallıysan ne olacak?"

Sarai bu aşağılama karşısında âdeta küçüldü. *Neyi* yapamayacak kadar zavallı? Bilmek istemese de sormak zorundaydı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Minya düşünceli bir şekilde birkaç saniye onu süzdü, sonra başını iki yana salladı. "Hayır, artık iyice eminim. Fazlasıyla zavallısın. Önce bizi öldürmelerine bile izin verirsin."

"Ne *diyorsun* Minya?" diye üsteledi Sarai.

"Eh, aramızda şehre inebilen sadece sen değilsin," dedi küçük kız. Gerçekten çok güzel bir çocuktu ama bunu görmek çok zordu. Sadece pasaklı değildi, aynı zamanda gözlerinde *sapkın* bir soğukluk vardı. Minya hep böyle miydi? Sarai uzun zaman önce hepsi henüz çocukken, kahkahalarla güldüklerini hatırlıyordu. Ne zaman değişip... *Buna* dönüşmüştü? "Tanrıkatili'nin aklını kaçırmasını sağlayamadın," diye ekledi.

"O çok güçlü," diye itiraz etti Sarai. Şimdi bile, adamın belki de delirmeyi hak etmediğini söylemeye yüreği yetmiyordu. Kendine bile söyleyemezdi.

"Ah, tabii ki güçlü," dedi Minya, kabul edercesine. "Ama bence muhteşem Tanrıkatili bile, ağzına dolan yüz güveyle nefes almayı başaramaz."

Ağzına dolan yüz güve...

Sarai bakakaldığında, Minya onun boş bakışları karşısında kahkaha attı. Ne dediğini biliyor muydu? Tabii ki biliyordu. Sadece umursamıyordu. Güveler... Güveler bez parçası değildi. Eğitilmiş böcek bile değildiler. Onlar Sarai'dı. Onlar Sarai'ın zihninin görünmez uzantılarıydı. Sarai onlar ne görse görüyor, ne duysa duyuyordu. Uyuyan birinin kaşına konduğunda teninin sıcaklığını hissederken, bir adamın boğazını tıkayan kıpkırmızı, ıslak bir bezi hissetmeyecek miydi?

"Sabah yatağında ölü bulunduğunda güveler duman olur, kimsecikler de onu kimin öldürdüğünü anlayamazdı," diye ekledi Minya. Zekice planıyla gurur duyan bir çocuk. "Herhâlde her gece sadece bir kişi öldürebilirdin. Belki iki. Birini boğmak için acaba kaç güve yeterli olur?" Omuz silkti. "Neyse işte. Birkaç faranji açıklanamayacak bir şekilde öldüğünde, bence diğerlerinin de hevesi kaçar." Başını yana eğip gülümsedi. "Eee, haklı mıyım? Zavallı değil misin? Yoksa bizi kurtarmak için birkaç dakikalık tiksintiye katlanabilecek misin?"

Sarai ağzını açsa da hemen kapattı. Birkaç dakikalık tiksinti mi? Böyle söylendiğinde kulağa ne kadar kolay geliyordu! "Mesele tiksinti değil," dedi sonunda. "Öldürmek ve öldürmemek arasında tek engel güçlü bir mide olsa yine iyi. *Nezaket* diye bir şey var Minya. *Merhamet*."

"Nezaketmiş," dedi küçük kız, tükürürcesine. "*Merhametmiş*."

İki kelimeyi, Mesarthim hisarında hiç yerleri yokmuş gibi söylemişti. Göz bebekleri kocaman büyürken, Sarai onun yine öteki bebeklerle ilgili bir cevap yapıştırmasını bekledi. Oysa Minya tamamen başka bir şey söyledi.

"Midemi bulandırıyorsun Sarai. Yumuşaksın." Ardından, on beş yıl boyunca içinde tutmuş gibi, ölümcül bir tıslamayla ekledi. "*Senin yerine başka bir bebek kurtarmalıydım.*" Topuklarının üstünde bir hışımla dönüp korkunç ordusunun peşinden gitti.

Sarai tokat yemiş gibiydi. Yakut, Kırlangıç ve Vahşi hemen etrafına toplandı. "Seni kurtardığına seviniyorum," diyordu Kırlangıç, kolunu ve saçlarını okşarken.

"Ben de," dedi Vahşi.

Oysa Sarai'ın tek düşünebildiği, tanrı tohumlarıyla dolu doğumhaneydi. Henüz yeteneğinin ne olduğu bilinmeyen mavi tenli küçük kız ve oğlanlar. Bir de mutfak bıçaklarıyla orta yaşlı insanlar. Minya, bir şekilde dördünü onlardan kaçırmayı başarmıştı. Sarai, Minya'nın *onu* kurtarmasını şans olarak görmüş, bir sürü öteki bebek arasında *kendisinin* hayatta kaldığını düşünmüştü.

Ve bir zamanlar hayatta kalmak, kendi başına bir sonmuş gibi gelirdi. Ama şimdi... İtiraz götürmez bir zorunluluk gibi görünmeye başlamıştı.

Ne için hayatta kalmıştı ki?

30

Çalınan İsim, Çalınan Gökyüzü

Lazlo kahvaltıya kalmadı. İki yıl ayrılıktan sonra anneyle oğlun yalnız kalmasının daha doğru olacağını düşünmüştü. Eril-Fane'yi karşılamak için beklemiş, general geldiğindeyse hakkında öğrendiği yeni şeyleri belli etmemeye çalışmıştı. Zordu. İçindeki dehşet hissi âdeta bir çığlık gibi boğazını zorlamıştı, çünkü tanıdığı ve kahraman olarak gördüğü o adamla ilgili her şey, yaşadıklarının sadece küçük bir kırıntısını öğrenmiş olmasına rağmen tamamen farklı görünüyordu.

Lixxa'ya atlayıp kaybolmayı göze alarak Hıçkırık'ın sokaklarında ilerledi. Sonunda hanın yemekhanesinde yemeğini yiyen Calixte'yi bulduğunda, "Dinlenmiş görünüyorsun," dedi.

"Sen felaket hâldesin," diye karşılık verdi kız. "Yoksa uyumayı mı unuttun?"

"Küstah," dedi Lazlo, masada karşısına otururken. "Taptaze görünmediğimi mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Öyle bir şeyi söyleyecek kadar asla alçalmam." Calixte çöreğinden koca bir lokma ısırdı. Ağzındakini daha yutmadan ekledi. "Ama gözlerinin altında mavi halkalar oluşmuş. Aynı

anda iki gözüne de yumruk yemediysen, tahminimce yeterli uyumamışsın. Zaten dünkü hayranlık dolu şaşkınlığından sonra, uyumak şöyle dursun, yerinde durabileceğini bile sanmıyordum."

"Bana kim yumruk atmak istesin ki? Ama hayranlık dolu şaşkınlık lafını tuttum."

"Teşekkür ederim. Fakat Thyon Nero'nun sana yumruk atmaktan büyük zevk alacağını unutuyorsun."

"Ah *o*, evet," dedi Lazlo. Kulağa şaka gibi geliyordu ama altın vaftiz oğlun düşmanlığı barizdi. Nedenini bilmeseler de herkes bunun farkındaydı. "Bir tek o var."

Calixte iç çekti. "Çok safsın Strange. Teori kesesi yüzünden aslında *hepsi* seni pataklamak için can atıyor. Özellikle de Drave. Atıp tutmalarını duymalıydın. Keseye çok fazla para yatırdı. Aptal. Sanırım bunun bir piyango olduğunu, daha çok tahminde bulunanın kazanacağını düşündü. Oysa sen *saçma* bir teoriyle kazandın. Şimdiye kadar seni yumruklamamasına şaşırıyorum."

"Yüce Thakra, beni teori kesesinden kurtar," dedi Lazlo, neşeyle yerel tanrıçaya yalvararak. Efsaneye ve kutsal kitaba göre Thakra, altı Seraph'ın komutanıydı; dahası tapınağı lonca binasının bulunduğu geniş bulvarın hemen karşısındaydı.

"Beş yüz gümüşten kurtulmak mı istiyorsun?" diye sordu Calixte. "Sanırım ben de yardımcı olabilirim."

"Teşekkürler, kendi başımın çaresine bakabilirim." Oysa Lazlo, parayı nerede harcayabileceğini hiç bilmiyordu. "Belki de kindar patlayıcı ustalarından ve diş bileyen simyacılardan korunmayı dilemeliydim."

"Ben seni korurum. Merak etme. Suç bende ve sorumluluğu üstleniyorum."

Lazlo güldü. Calixte, bir hrestek kadar sıskaydı ama onlar kadar tehlikeli görünmesi mümkün değildi. Yine de Lazlo, kızın tamamen zararsız olduğunu düşünme hatasına düşmüyordu. Öte yandan Ruza'nın mızrak atma derslerine katılmıştı. "Teşekkürler. Biri saldırırsa histerik çığlıklar atarak seni çağırırım."

"Tzara'yı gönderirim," dedi Calixte. "Dövüşürken muhteşem görünüyor." Gizemli bir gülümsemeyle ekledi. "Gerçi başka şeyler yaparken de muhteşem görünüyor."

Lazlo'ya saf demesi boşuna değildi ama aşk meşk işlerine uzak olsa da gizemli gülümsemenin ve kızın ses tonundaki sıcaklığın ne anlama geldiğini biliyordu.

Yanakları kızardığında Calixte iyice keyiflendi. "Strange, yanakların *kızardı*."

"Tabii ki kızaracak," diye kabul etti Lazlo. "Tam bir masumiyet timsaliyim. Bir kadının omzunu görsem hemen kızarırım."

O anda bir şey hatırlar gibi oldu. Bir kadının omuzları ve arada kalan harika boşluk. Ama nerede gör... O sırada Calixte bluzunu çekiştirip kendi omzunu gösterince, attığı kahkahayla, hatırlar gibi olduğu şey aklından uçup gitti.

"Yüzünü temizlemen hoşuma gitti," dedi kız, parmaklarıyla tıraş oluyormuş gibi çenesini sıyırırken. "Sakalsız neye benzediğini unutmuştum."

Lazlo suratını ekşitti. "Ah. Şey, sakalsız hâlimi hatırlattığım için özür dilerim ama artık fena hâlde kaşınıyordu."

"Sen neyin özrünü diliyorsun? Mükemmel bir yüzün var." Calixte, Lazlo'nun yüzünü uzun uzun süzdü. "*Güzel* olduğu söylenemez ama bir yüzün mükemmel olması için sadece güzellik yetmez."

Lazlo parmağıyla çıkıntılı burun kemerine dokundu. "Yüz işte," demekle yetindi.

O sırada Eril-Fane, salonun diğer ucundan seslendi. "Lazlo. Herkesi toplar mısın?"

Lazlo başını sallayarak ayağa kalktı. Calixte'ye, "Toplantı davetiyesini almış say," dedikten sonra diğerlerini aramaya gitti.

"Başın belaya girerse çığlık at!" diye seslendi kız arkasından.

"Aklımda."

Hıçkırık'ın "sorununu" adamakıllı tartışma zamanı gelmişti. Lazlo, meselenin bir kısmını Ruza ve Suheyla'dan dinlemişti ama diğerleri ilk kez duyacaktı.

Loncanın harika salonlarından birinde Eril-Fane, kalabalığa konuşuyordu. "Sizi buraya, gökyüzündeki şeyden kurtulmamızı sağlayacak bir yol bulmanız umuduyla getirdik," dedi. Her birinin yüzüne bakıyordu. Lazlo, Büyük Kütüphane'nin tiyatro salonunda Tanrıkatili'nin gözlerini üstünde hissettiği günü hatırladı. O gün hayali yeni bir boyut kazanmıştı. Sadece Görünmez Şehir'i görmekle *kalmayacak*, aynı zamanda ona *yardım* da edecekti.

"Bir zamanlar, öğrenim şehriydi," diye devam etti general. "Atalarımız asla dışarıdan yardım aramazdı," derken, ses tonunda belli belirsiz bir utanç vardı. "Ama bu geçmişte kaldı. Mesarthim... Onlar son derece... Becerikliydi. Tanrı olsun olmasın, hayretimizi saygıya dönüştürmeyi başarmış, onlara inanmamızı sağlamışlardı. Ama işin aslı başkaydı. Buraya kendilerini bir seçenek olarak sunmak ya da kalplerimizi kazanmak için gelmemişlerdi. Tek dertleri acımasızca üzerimizde

hâkimiyet kurmaktı ve ilk işleri bizi kırmak oldu. Kendilerini göstermeden çapalarını saldılar. Gördünüz. O şeyleri *düşürmediler*. Düşürseler şehirdeki her bina yerle bir olur, yer altı kanallarımız çöker, Uzumark bütün vadiyi basardı. Bizi yok etmek değil, kontrol etmek istiyorlardı. Bizi katletmek değil, köleleştirmek istiyorlardı. O yüzden çapaları özenle yerleştirdiler, böylece sadece altlarında kalan üniversite, kütüphane, Tizerkane garnizonu ve kraliyet sarayı yerle bir oldu."

Daha önce bir kütüphaneden hiç bahsetmemişti. Lazlo, kütüphaneyle birlikte kaybolan bütün o nadir metinleri merak etti. Acaba ijji'lerin ve Seraphim'in zamanından metinler de var mıydı?

"Her adımları korkunç derecede önceden planlıydı. Ordu, âlimler ve kraliyet ailesi birkaç dakika içinde yok olmuştu. Kaçmayı başaranlar da birkaç güne yakalandı. Mesarthim her şeyi biliyordu. Onlardan sır saklamak mümkün değildi. Bu da onlara yetiyordu. Sihir kullanabilirken, askere ihtiyaçları yoktu..." Kısa bir es verip dişlerini sıktı. "Bizi kolayca kontrol edebiliyorlardı. Böylece liderlerimizle birlikte birçok şeyin yanı sıra, bildiklerimiz de yitip gitti. Asırlar boyunca edinilmiş bilgiler ve muhteşem Zosma kütüphanesini bile gölgesinde bırakacak bir kütüphane..." Lazlo'ya bakıp hafifçe gülümsedi. "Birkaç dakikada yok oldu. Sona erdi. Sonraki yıllarda, öğrenmek cezalandırıldı. Bilim ve soru sormak öldü. Bu yüzden size geldik," dedi kafileye. "Umarım iyi seçimler yapmışımdır."

Artık neden farklı uzmanlık alanlarından seçimler yaptığı anlam kazanmıştı. Doğa filozofu Mouzaive, hisarın havada nasıl durduğu gizemini çözmek içindi. Soulzeren ve Ozwin, ipek kızaklarıyla hisara çıkabilmek içindi. Mühendisler, ih-

tiyaç duyulabilecek her tür mekanizmayı tasarlamak içindi. Belabra hesaplamalar içindi. Fellering ikizleri ve Thyon ise metalin kendisi içindi.

Mesartiyum. Eril-Fane, metalin özelliklerini açıkladı. Ne sıcak ne de kesici alet... Hiçbir şey bu metale etki etmiyordu. Sadece Skathis'in zihniyle şekilleniyordu.

"Mesartiyumu Skathis kontrol ediyordu," dedi. "Böylece... Her şeyi kontrol edebiliyordu."

Bir tanrının zihniyle kontrol ettiği ve kimselerin nüfuz edemediği, sihirli bir metal... Lazlo kafiledekilerin tepkilerini okumaya çalıştı. İnanamıyormuş gibi bakan gözlerindeki ifadeyi kesinlikle anlayabiliyordu ama generalin söylediği inanılmaz şeye inanmaktan ziyade büyük bir kuşku vardı. Oysa hemen tepelerinde asılı duran devasa Seraph heykelini görünce, hepsinin bütün kuşkularından sıyrılacaklarını düşünmüştü.

"Kesilmesi lazım," diye araya girdi Fellering ikizlerinden biri. "Gerekli bilgi ve doğru aletlerle kesilebilir."

"Ya da uygun bir ısıyla eritilebilir," diye ekledi diğeri, küstahlığın sınırındaki bir özgüvenle. "Kazanlarımızla, demircilerinizin ulaşabileceği ısının iki katına çıkabileceğimizden eminim."

Thyon sesini çıkarmasa da sessizliği, Fellering ikizlerinin atıp tutmalarından çok daha küstahtı. Artık kafileye neden seçildiği ortaya çıkmıştı. Azoth özü sadece altın yapmak için değildi, aynı zamanda evrensel eritici *alkahest* maddesini açığa çıkarıyordu. O madde cam, taş, metal, hatta elmas da dâhil olmak üzere, dünya üzerindeki herhangi bir maddeyi yiyip yutabiliyordu. Mesartiyum buna karşı koyabilecek miydi?

Karşı koyamazsa, Hıçkırık'ın ikinci kahramanı kesinlikle Thyon olurdu. *Alkışlar yine onun olacak*, diye geçirdi için-

den Lazlo, buruk bir şekilde. Şehri gölgeden kurtaran Thyon Nero.

"Gidelim o zaman," dedi Eril-Fare, inanmayan gözlerle ona bakan misafirlerini süzerek. "Sizi mesartiyumla tanıştıracağım. Bence iyi bir başlangıç noktası olacak."

✹

Kuzeydeki çapa, yürüme mesafesindeydi. Bulvar olmadığı hâlde, ışıktan bir yol olduğu için Bulvar adını verdikleri yoldan gittiler. Şehirde güneşin vurduğu tek yer burasıydı; ışık, Seraph'ın kanatlarının önde birleştiği noktadan sızıyordu.

Geniş bir caddeydi ve karşıdan karşıya geçerken insanda şafaktan gündüze, hemen ardından yine alaca karanlığa geçmiş gibi bir his yaratıyordu. Bütün şehri geçen caddedeki binalar, her ne kadar gösterişsiz olsa da en değerli olanlardı. Işık olması yeterliydi. Güneşle parlayan bu tek yol, Lazlo'nun hayal ettiği Hıçkırık kadar canlıydı ama şehrin geri kalanı tam bir tezat oluşturarak cesede dönüşmüştü.

Eril-Fane, Lazlo'ya, kanatların şimdiki gibi hep açık olmadığını söyledi. "Skathis ölmeden önce, hayatlarımızı yeterince çalmamış gibi, son olarak gökyüzümüzü de çalmak için kanatları açtı," derken, başını kaldırıp yukarıdaki hisara kısa bir bakış fırlattı.

Lazlo, küçük bir çocuk olduğu günlerden beri aklından çıkaramadığı sorunun yanıtını sonunda öğrenmişti ve çalınanın sadece gün ışığının olmadığını çok iyi biliyordu.

Nasıl bir güç, bir ismi yok edebilirdi ki?

"Letha, şehrin ismini yedi," dedi Eril-Fane. Lazlo, Unutmanın Tanrıçası Letha'yı biliyordu. "Ölürken yuttu ve ismi de beraberinde götürdü."

"Yeniden isim vermeyi denemediniz mi?" diye sordu Lazlo.

"Denemez olur muyuz? Ama lanet öylesine güçlüydü ki verdiğimiz her isim, bir öncekiyle aynı kaderi paylaştı. Geriye sadece Hıçkırık kaldı."

Çalınan isim, çalınan gökyüzü. Çalınan çocuklar, çalınan yıllar. Lazlo artık, Mesarthim tanrılarının gelmiş geçmiş en büyük hırsızlar olduğunu düşünüyordu.

Birbirinin üstüne geçen kubbelerin ardında devasa cüssesiyle çapa bütün manzarayı ele geçirmişti. Etrafındaki her şey çocuklar için yapılmış küçük boyutlardaki bir köy gibi görünüyordu. Tepesindeki heykelin ne olduğunu Lazlo tam olarak seçemese de boynuzları ve kanatlarıyla bir canavar olabileceğini gözünde canlandırabiliyordu. Eril-Fane'nin heykele bakıp ani bir ürpertiyle yine gözlerini kaçırdığını gördü.

Önlerinde yükselen mavi metalden duvara yaklaşırken, yansımaları da onlara yaklaşıyordu. Metalin cüssesi, pürüzsüzlüğü, rengi... Yakından bakıldığında, açıklanamayan bir tuhaflığı vardı. Kafiledekiler ellerini uzatıp dokunmaya niyetlenirken, farklı tereddüt dereceleri sergiliyorlardı.

Fellering'ler yanlarında getirdikleri alet çantasını açıp hemen işe koyuldu. Thyon diğerlerinden uzaklaşıp metali incelemeye başladı. Çantasını taşımayı öneren Drave de yanındaydı.

"Kaygan," dedi Calixte, eliyle yüzeyi okşarken. "Islak gibi ama değil."

"Buna asla tırmanamazsın," dedi Ebliz Tod. O da metale dokunuyordu.

"Bahse var mısın?" diye meydan okudu kız, gözlerinde kıvılcımlarla.

"Yüz gümüş."

Calixte homurdandı. "*Gümüşmüş*. Çok sıkıcı."

"Thanagost'ta anlaşmazlıkları nasıl çözeriz, biliyor musunuz?" diye araya girdi Soulzeren. "Zehir ruletiyle. Bardakları doldurur, içlerinden birine *serpais* zehri karıştırırız. Kaybettiğini ancak boğulurken anlarsın."

"Çılgınsın," dedi Calixte hayranlıkla. Sonra düşünceli gözlerle Tod'a baktı. "Yine de Eril-Fane onun hayatta kalmasını ister sanırım."

"Sanırım *derken?*" diye terslendi Tod. "Aramızda vazgeçilebilecek ilk kişi sensin."

"Seni gidi," dedi kız. "Şöyle yapalım. Kazanırsam bana bir kule inşa edeceksin."

Adam kahkahayı patlattı. "Ben küçük kızlar için değil, krallar için kule inşa ederim."

"Ölü krallar için demek istedin herhâlde?" diye cevabı yapıştırdı Calixte. "Hem bu şeye tırmanamayacağımdan bu kadar eminsen, niye korkasın ki? Bulutkule istemiyorum. Daha küçük olabilir. Hem mezara ihtiyacım yok. Sonsuz saygıyı hak etsem de ölmeye hiç niyetim yok."

"Bol şans," dedi Tod. "Peki ben kazanırsam?"

"Mmm..." Calixte, parmağıyla çenesini döverek, düşünüyormuş gibi yaptı. "Zümrüde ne dersin?"

Adam ruhsuz gözlerle ona baktı. "Zümrüt sende ne arar?"

"Ah, muhtemelen haklısın." Kız sırıttı. "Ben zümrütten *ne* anlarım ki zaten?"

"Göster o zaman."

"Kaybedersem gösteririm. Ama kazanırsam, bende zümrüt olup olmadığını merak etmeye devam edersin."

Tod ekşi suratıyla birkaç saniye hesap kitap yaptı. "İp kullanmak yok," diye şart koştu. Kız şartı kabul edince de tekrar metale dokunup kayganlığını inceledi. Sonunda tırmanıla-

maz olduğuna karar vermiş olmalıydı ki o da Calixte'nin şartlarını kabul etti. Zümrüde karşı kule. Adil bir bahis olmuştu.

Lazlo da duvarın yanında yürüyerek, eliyle yüzeyini yokladı. Calixte'nin de söylediği gibi kaygandı ama pürüzsüz değildi. Tüm metaller gibi sert ve serindi. Parmak uçları herhangi bir engele takılmadan kayıyordu. Parmaklarını metalden ayırmadan, çapa boyunca yürüdü. Mesartiyum, Mesarthim... Sihirli metal, sihirli tanrılar. Peki, nereden gelmişlerdi? Seraphim'le aynı yerden mi? Efsane ve *tarih*, gökten indiklerini söylüyordu. Peki, öncesinde neredeydiler? Gökyüzünün berisinde ne vardı?

Evrenin uçsuz bucaksız karanlığına saçılmış yıldızlardan mı gelmişlerdi?

Lazlo, Hıçkırık gizemlerinin, aslında Hıçkırık gizemi *olmadığını* düşündü. Gizem bu şehri, hatta bu dünyayı aşıyordu.

Çapanın köşesine geldiğinde başını uzatıp bakınca, molozla dolu, dar bir sokak gördü. Elini metalden ayırmadan ilerledi. Parmak uçlarını kontrol ettiğinde, belli belirsiz grileştiklerini fark etti. Gömleğine silmeye çalışsa da lekeler silinmedi.

Metal duvarın karşı tarafındaki harabe evler, bir tarafı açık bebek evleri gibi görünse de hâlâ ayakta duruyordu. Aslında bebek evleri bile daha sağlamdı. Eski odalar ve mutfaklara bakarken, dünyalarının değiştiği gün bu evlerde yaşayan insanları hayal etmeye çalıştı.

Acaba çapanın altında ne vardı? Kütüphane mi? Saray mı, yoksa garnizon mu? Kralların, savaşçıların ya da âlimlerin ezilmiş kemikleri mi? Zarar görmeden kurtulmuş metinler olması mümkün müydü?

Gözü ilerideki bir renk parçasına takıldı. Mesartiyuma bakan taş duvarlardan birindeydi. Sokak fazlasıyla dar olduğu için, Lazlo tam göremiyordu. İyice yaklaştığında, bir resim olduğunu, önüne geldiğindeyse resimde ne olduğunu anladı.

Baktı. Baktı. Şok genellikle aniden ve beklenmedik anda bir tokat gibi çarpardı. Ama bu sefer, resmi gördüğünde şimdiye kadar unutmuş olduğu bir şeyle birlikte, şok sinsice içine çöreklendi.

Mesarthim'den başka bir şey olamazdı bu. Altı kişiydiler. Bir yanda üç kadın, diğer yanda üç erkek. Hepsi ya ölüydü ya da ölüyordu. Şişlenmiş, yarılmış, paramparça edilmiş. Ve aralarında, altı elinde altı silahla duran, Tanrıkatili'nden başkası değildi. Basit bir çizimdi. Resmi her kim yaptıysa eğitimli bir ressam olmadığı belli oluyordu ama çizgilerdeki yoğunluk, çizimi son derece güçlü kılıyordu. Bir zafer resmiydi bu. Acımasız, kanlı ve zafer dolu bir resim.

Lazlo'yu afallatan, resimdeki şiddet, fışkıran kan ya da kan yerine özgürce kullanılmış kırmızı boya değildi. Asıl dikkatini çeken, *mavi* boyaydı.

Resim doğruysa, şimdiye dek kimse Mesarthim tanrılarının tıpkı mesartiyum metali gibi mavi olduğundan bahsetmemişti.

Tıpkı rüyasında gördüğü kız gibi...

Onu nasıl unutabilmişti? Resmi gördüğü anda, kız sanki beynindeki bir perdeyi aralayıp ortaya çıkmıştı. Rüyasında kendisini bir *tabloyu* inceliyormuş gibi dikkatle süzen ve teni gökyüzü renginde olan kız, şimdi tam karşısında duruyordu. O omzu tanıyordu, çünkü gündüz vakti görmeye alışık olmadığı bir çıplaklığı rüyasında görünce kıpkırmızı kesildiğini

hatırlıyordu. İç çamaşırıyla bir kızı rüyasında görmesi, ahlaka ne kadar sığardı?

Ama işte kız, şimdi karşısındaki resimdeydi. Basit çizimler güzelliğini yansıtmakta eksik kalsa da benzerlik akıl alır gibi değildi. Vahşi çiçeklerden üretilmiş koyu kızıl bal rengi saçlar, gözlerine maske gibi boyadığı simsiyah bant... Ama rüyasındakinin aksine, resimdeki kız elbise giymişti.

Bir de... Kesilen boğazından kan fışkırıyordu.

Rüyada gördüğü bir kızın öldürülmesini anlatan resmi değil de gerçek bir cesedi görmüş gibi midesi bulanırken geriledi.

"Orada her şey yolunda mı?"

Lazlo etrafına bakındı. Eril-Fane sokağın başında duruyordu. Altı değil, iki kolu vardı. Mızraklar ve baltalardan oluşan cephanesi değil, sadece iki kılıcı vardı. Bütün iğrençliği ve acımasızlığıyla resim, Lazlo'nun generalle ilgili izlenimlerine yeni bir boyut katıyordu. Tanrıkatili gerçekten de tanrıları katletmişti. Eh, tabii öyle olacaktı. Ama şimdiye kadar bunu düşünmemişti, dahası belli belirsiz düşünmüş olsa da kurbanların canavarlar olacağı aklının ucundan bile geçmemişti. Oysa rüyasında gördüğü kocaman gözlü yalın ayak kız, canavara hiç benzemiyordu.

"Böyle mi görünüyorlardı?" diye sordu.

Eril-Fane yaklaştı. Resmi görünce adımları yavaşladı. Gözünü ayırmadan, sadece başını sallamakla yetindi.

"Maviydiler," dedi Lazlo.

Eril-Fane bir kez daha başıyla onayladı.

Siyah maskeli tanrıçaya bakan Lazlo, gece rüyasında gördüğü kızı görüyordu.

"Bu kim?"

General hemen cevap vermedi. Verdiğindeyse, sesi neredeyse bir fısıltıya dönüşmüştü. "Isagol. Umutsuzluk Tanrıçası."

Demek onu üç yıl boyunca hisarda esir eden canavar, bu kadındı. Eril-Fane onun ismini öylesine duygusal bir tonda söylemişti ki ne düşündüğünü anlamak mümkün olmasa da son derece... Saf bir duygu olduğu kesindi. Evet, katıksız bir nefret denilebilirdi ama içinde bir parça yas ve utanç da vardı. Lazlo yüzüne bakmaya çalıştıysa da general çoktan uzaklaşmaya başladığı için ardından seyretti. Sonra midesini kaldıran resme son bir kez göz attıktan sonra, o da peşinden gitti. Kırmızı fırça darbeleri yepyeni bir gizem olarak zihnine kazınıyor, sanki karanlıkta kanlı ayak izleri bırakıyordu.

Neye benzediğini bilmesi mümkün olmadığı hâlde, katledilen tanrıçayı rüyasında görmesini neye yormalıydı acaba?

31

Canlar Ve Zehirli Yılanlar

Sarai, hisarın kalbinden odasına döndü. Minya'nın bıçak ve diğer mutfak aletlerini silah niyetine kuşanmış "askerleri" her yerdeydi. Yağmur odasındaki et kancalarını bile almışlardı. Bir yerlerde gerçek bir cephanelik vardı ama mesartiyum kapılarının ardındaydı. Hem Minya, bıçakların kasaplığa daha uygun olduğunu düşünüyordu. Her şey bir yana, insanlar doğumhanede bıçaklarını kullanmışlardı.

Kimse bu ordudan kaçamıyordu. Hele odası Seraph'ın gümüş mavisi güneşli avucuna açıldığı için Sarai'ın kaçabilmesi mümkün değildi, çünkü hayaletlerin çoğunluğu buraya toplanmıştı.

Böylesi de mantıklıydı, çünkü sarmaşıklar ve ağaçlarla dolu bahçe teras yerine, burası çok daha uygun bir yerdi. Tanrıkatili geldiğinde *buraya* gelecek ve Sarai ilk ölen olacaktı.

Ordusuyla onu korumaya aldığı için Minya'ya minnettar mı olmalıydı? "Anlamıyor musun?" demişti Minya, ordusu ortaya çıktığında. "Artık güvendeyiz!"

Oysa Sarai kendini hiç bu kadar *güvensiz* hissetmemişti. Odası tutsak hayaletler tarafından kuşatılmıştı, dahası uyurken olabileceklerden daha çok korkuyordu. İksir ve eriklerin olduğu tepsi her sabah olduğu gibi yatağının ayak ucundaydı. Genellikle bu saatlerde derin uykuya dalar, kendini Letha'nın kucağına teslim ederdi. Mahmurluk iksiri bugün etkisini gösterecek miydi? Koca Ellen söz verdiği üzere yarım doz artırmıştı. Önceki gün bir istisna mıydı? Sarai merak ediyordu. *Ne olur öyle olsun*, diye geçirdi içinden. Kadife hiçliğe gömülmek için yanıp tutuşuyordu. İçi dehşetle kaynarken hayaletler arasından çaresiz bir çığlık duyduğunu hayal etti. Kendisi de çığlık atmak istiyordu. Yastığını göğsüne bastırırken, kendini fazlasıyla güvensiz hissediyordu.

Nedense güvensizlik hissinin, olmayacak bir şeyle bağlantılı olduğunu düşündü. Faranjinin rüyası. İşte orada kendini güvende hissetmişti. Rüyayı hatırlayınca, içinde çaresiz bir... Panik duygusu muydu bu? Heyecan mıydı? Her neyse, delikanlıyı düşündüğü anda hissettiği güvenlik duygusuna aykırıydı. Evet, rüya gerçekten çok tatlıydı. Ama... *Delikanlı onu görmüştü.*

Yüzündeki o bakış! Gözlerindeki hayret ve cadı kıvılcımı... Düşüncesiyle bile Sarai'ın kalbi deli gibi atmaya başlıyor, avuçları terliyordu. Hayatı boyunca görünmemişken aniden *görülmek*, öyle azımsanacak bir şey değildi.

İyi de kimdi bu delikanlı? Faranjilerin rüyaları arasında bir tek onunki, Eril-Fane'nin onu neden buraya getirdiğine dair ipucu vermiyordu.

Sarai bitkin bir hâlde, korkuyla iksiri başına dikti ve yatağına uzandı. *Lütfen*, diye geçirdi içinden, acı iksire dua edercesine. *Lütfen işe yara.*

Lütfen kâbusları uzak tut.

Kırlangıç, bahçede gözlerini yerden kaldırmıyordu. Yapraklara, tomurcuklara ve tohumlara odaklandığı sürece normal bir gün yaşıyormuş gibi rol yapabiliyor, kemerin altında nöbet bekleyen hayaletleri görmezden gelebiliyordu.

Birkaç ay sonra on altısına girecek Yakut için bir doğum günü hediyesi hazırlıyordu. Tabii o zamana kadar hayatta kalabilirlerse, kızın hediyesini verebilecekti.

Minya'nın ordusuyla şansları az değildi. Ama Kırlangıç, Minya'nın ordusunu düşünmek bile istemiyordu. Hayaletler hem güvende olmasını sağlıyor hem de midesini bulandırıyordu, o yüzden gözlerini yerden kaldırmadan mırıldanarak, etrafta olduklarını unutmaya çalışıyordu.

Bir doğum günü daha pastasız kutlanacaktı. Dahası hediye seçenekleri de son derece kısıtlıydı. Genellikle giyinme odalarındaki çirkin elbiseleri bozup yeni bir şeyler yaparlardı. Mesela bir atkı. Bir keresinde Kırlangıç, gerçek yakut gözleri olan bir bebek yapmıştı. Korako'nun odasında kaldığı için tanrıçanın bütün elbiselerine ve mücevherlerine ulaşabiliyordu. Yakut ise Letha'nın odasındaydı. Sarai'ın annesi Isagol'du ama bu iki tanrıça ne Kırlangıç'ın ne de Yakut'un annesiydi. İki kız, Şenlik Tanrısı Ikirok'un çocuğuydu. Ikirok, boş zamanlarında cellatlık yapardı. Anneleri ayrı olduğu için üvey sayılırlardı ama beşi arasında, kan bağı olan, sadece ikisiydi. Vahşi Fırtınalar Tanrısı, yeteneğini farklı bir şekilde olsa da miras bırakmayı başaran Vanth'ın oğluydu. Minya ise Skathis'in kızıydı. İçlerinde Mesarthim kanını, sadece anne tarafından taşıyan, Sarai'dı. Koca Ellen'ın söylediğine göre, tanrıçaların doğum yapması son derece nadirdi. Tabii bir kadın her seferinde, bir, arada sırada da iki bebek birden doğurabiliyordu.

Fakat erkekler, tohum bıraktıkları kadın sayısı kadar çocuk sahibi olabiliyorlardı.

Doğumhanedeki bebeklerin çoğu, üç tanrının hamile bıraktığı kızlardandı. Böylesi de Hıçkırık'ta Kırlangıç'ın bir annesi olduğu anlamına gelirdi.

Küçükken annesinin onu istemeyişini anlamakta zorlanır, bir türlü inanamazdı. "Ona bahçede yardım edebilirdim," derdi Koca Ellen'a. "Çok faydam dokunurdu, biliyorum."

"Ben de biliyorum tatlım," derdi Koca Ellen. "Ama sana burada ihtiyacımız var. Sensiz nasıl yaşardık?"

Kırlangıç bu sözler üzerine kibarca susmayı tercih etse de Minya'nın kibarlık gibi dertleri yoktu. "Seni bahçelerinde buldukları *anda,* bir kürekle başını ezip çöplüğe atarlardı. Sen bir *tanrı tohumusun* Kırlangıç. Seni kimse istemiyor."

"Ama aynı zamanda insanım," diye üstelemişti Kırlangıç. "Bunu nasıl unutabilirler? Biz onların da çocuğu değil miyiz?"

"Anlasana! Onların çocuğu olduğumuz için bizden *daha çok* nefret ediyorlar."

O zamanlar Kırlangıç gerçekten de anlayamıyordu ama o gün öğrenmişti. Minya'nın gaddarca ve inanılmaz açıklamasının ardından gelen Koca Ellen'ın nazik açıklaması, gözünün açılmasına neden olmuştu. *Peyda olmanın mekaniği* her şeyi değiştiriyordu ve Kırlangıç artık nasıl peyda olduğunu az buçuk anlasa da annesinin bedenindeki davetsiz misafirliğinin dehşetiyle midesinin bulanmasına engel olamıyordu. Tabii ki hiçbir anne, böylesi bir başlangıcın ardından onu istemezdi.

Minya'nın ordusundaki hayaletlerden kaçının tanrılar tarafından kullanıldığını merak etti. Çoğu kadın ve yaşlıydı. Kaçı hatırlamadığı ya da hatırlamak istemediği tanrı tohumuna hamile kalmıştı acaba?

Kırlangıç gözlerini ellerinden ayırmadan kendi kendine mırıldanarak, hazırladığı hediyeye odaklandı. Yakut'un doğum gününe kadar yaşayıp yaşayamayacakları ya da hayatta kalırlarsa nasıl bir hayatları olacağı üzerine düşünmemeye çalışıyordu. Sadece ellerinden akarken huzur veren yaşam enerjisine yoğunlaştı. Çiçeklerden bir pasta yapıyordu. Ah, tabii ki yiyemeyeceklerdi ama çok güzel görünüyordu ve hisarda hâlâ şeker olduğu o ilk yıllarıyla birlikte, kendi vahşetini kavramadan önceki masumiyeti çağrıştırıyordu.

Pastanın üstünde tam on altı tane meşale zencefili filizi vardı. Akşam yemeğinde verdiğinde, Yakut bu filizleri mum niyetine kendi ateşiyle yakabilir, bir dilek tutup üfleyebilirdi.

Vahşi, odasında kitabına bakıyordu. Metal sayfayı çevirerek, parmak ucuyla sert köşeli sembolleri taradı.

Gerekirse kitabı ezbere kopyalayabilecek kadar iyi biliyordu. Ama hiçbir şey anlayamadığı için, bunun bir faydası olmazdı. Bazen yeterince uzun baktığında gözleri dalıyor, sanki metalin *içini* görüyor, her an esmeyi bekleyen bir yel gibi nabzının atmaya hazır olduğunu hissedebiliyordu. İşte o zamanlarda büyük bir *arzuyla*, bir şeylerin olmasını bekliyordu.

Kitabın okunmak istediğini düşünüyordu. İyi de nasıl bir yel bu sembolleri harekete geçirebilirdi ki? Bilmiyordu. Tek bildiği, bu şifreli alfabeyi çözmeyi başarırsa, hisarın sırlarını da çözebileceğiydi. En azından içinde buna dair güçlü bir kuşku vardı. Böylece kızlara sadece su sağlamakla kalmayacak, onları koruyabilecekti.

Suyun azımsanmayacak kadar önemli olduğunun farkındaydı. Yeteneği olmasaydı şimdiye dek çoktan ölmüşlerdi. O yüzden Skathis'in gücüne sahip olmadığı için fazla hayıflan-

mıyordu. O burukluk Minya'ya aitti ama bazen Vahşi'nin de öylesi bir gücü arzuladığı oluyordu. Tabii mesartiyum metalini kontrol edebilselerdi, özgür kalabilirlerdi. Metalin gücüyle her şeye karşı durabilirlerdi. Oysa böyle bir güçleri yoktu. O yüzden, bunu dilemenin de anlamı yoktu.

Yine de kitabın şifresini çözebildiğinde... Bir şeyler yapabileceğini hissediyordu.

"Burada ne işler çeviriyorsun?" dedi Yakut eşikten.

Vahşi, başını kaldırıp kızın başını içeri uzattığını görünce kaşlarını çattı. "Perdeye saygı gösterelim lütfen," diye çıkışıp gözlerini tekrar kitabına çevirdi.

Ama Yakut perdelere saygı göstermezdi. Güzel şekilli mavi ayaklarının üstünde, vals adımlarıyla içeri daldı. Ayak tırnaklarını kırmızıya boyamıştı. Elbisesi de kırmızıydı ve aynı zamanda yüzünde Vahşi'nin telaşlandırmasını gerektiren o bildik ifade vardı. Vahşi telaşlanmadı, sadece biraz gerildi.

Yakut, tıpkı delikanlının yaptığı gibi, kaşlarını çattı. Hiç de hoş bir başlangıç değildi. *Aptal kitap*, diye geçirdi içinden. *Aptal oğlan.*

Ama Vahşi, hisardaki *tek* oğlandı. Dudakları, hayaletlerinkinden sıcaktı. Hatta her şeyden sıcaktı. Daha da önemlisi, Vahşi ondan korkmuyordu ve bu da yarı felç olmuş bir hayaletten daha eğlenceli olmalıydı. Hayaletlere emirler yağdırması gerekiyordu daima. *Elini buraya koy. Şimdi buraya.*

Çok sıkıcıydı.

"Ne istiyorsun Yakut?" diye sordu Vahşi.

Genç kız, arkasına sokulmuştu. "Şu deneyler..." dedi. "Tekrarlanmadıkça hiçbir değeri kalmıyor."

"Ne? Ne deneyi?" Delikanlı dönüp ona bakarken, yarı kafa karışıklığı, yarı gerginlikle bir kaşını kaldırdı.

"Öpüşme deneyi," dedi kız. Daha önce öpüşme deneyini tekrarlamayacağını söylemişti. Eh. Korkunç kaderleri bu kadar yaklaşmışken, herhâlde fikrini değiştirmişti.

Oysa Vahşi hâlâ aynı noktadaydı. Ruhsuz bir sesle, "Hayır," dedikten sonra yine önüne döndü.

"Yanılmış olabilirim," dedi Yakut. "Sana bir şans daha vermeye karar verdim."

"Cömertliğin için teşekkürler ama ben almayayım."

Kız elini kitabın üstüne koydu. "Beni dinle." Kitabı kenara itip masanın kenarına tünediğinde, eteği açılıp mesartiyum kadar pürüzsüz bacakları ortaya çıktı.

Metal gibi pürüzsüz ama çok daha yumuşak...

Ayaklarını sandalyenin kenarına yerleştirdiğinde devam etti. "Muhtemelen öleceğiz," dedi, sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi. "Hem ölmesek bile buradayız. Hayattayız. Vücutlarımız var. Dudaklarımız var." Kısa bir es verip dilini dişlerinin üzerinde dolaştırdı. "Dillerimiz var."

Vahşi, ensesinin yanmaya başladığını hissetti. Kınarcasına, "Yakut..." diye başlasa da genç kız onun sözünü kesti.

"Burada yapacak fazla şey yok. Okuyacak hiçbir şey yok." Çenesiyle kitabı işaret etti. "Yemekler sıkıcı. Müzik yok. Sekiz bin oyun icat edip büyüdükçe hepsinden sıkıldık. Şimdi neden birer *yetişkin* gibi davranmayalım?" Sesi boğuklaştı. "Artık çocuk değiliz ve dudaklarımız var. Bu yeterli bir neden değil mi?"

Vahşi'nin içindeki ses, yeterli bir neden olmadığını kanıtlıyordu. Yakut'un tükürükleriyle bir kez daha uğraşmak istemiyordu. Aslında kızla, gerektiğinden fazla zaman geçirmek bile istemiyordu. Dahası içindeki ses, hisardaki kızlardan biriyle *zaman geçirme* niyeti olsa bile, bu kızın Yakut olmadığında

ısrarcıydı. Sarai'a hepsiyle evleneceğine dair espri yaparken, aklına yeni gelmiş gibi davranmıştı ama bunu daha önce de düşünmüştü. Nasıl düşünmeyecekti ki? Bir hisara kızlarla hapsolmuş bir erkekti ve kızlar kardeşi gibiydi. Öte yandan kardeş değillerdi ve kızlar... Şey, kızlar gerçekten güzeldi. Seçmesi gerekirse, başta Sarai, sonra Kırlangıç. Yakut güzellik sıralamasında sonuncu geliyordu.

Fakat içindeki ses zayıflıyordu. Sarai'la Kırlangıç burada değillerdi, Yakut dibindeydi ve çok güzel kokuyordu.

Ve genç kızın da söylediği gibi, muhtemelen öleceklerdi.

Vahşi gözlerini açılan etekten alamıyordu. Kırmızı ipekle, masmavi pürüzsüz ten, birlikte âdeta şarkı söylüyor, birleştikleri noktada titreşiyorlardı. Hele biri diğerinden biraz yüksekte duran yapıştırdığı dizleri, hele kendi dizinin altında hissettiği ayağı... Vahşi kızın söylediklerinin... Cazip olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Yakut hafifçe öne eğildiğinde, Sarai ve Kırlangıç unutuldu.

Vahşi de azıcık geriye kaykıldı. "Berbat olduğumu söylemiştin," diye hatırlattı. Kendi sesi de boğuklaşmıştı.

"Sen de tükürüğümde boğulduğunu söylemiştin," diye karşılık verdi Yakut, biraz daha sokularak.

"Çok *fazla* tükürük vardı," dedi delikanlı. Belki de söylenecek en doğru şey değildi.

"Sen de ölü bir balık kadar heyecanlıydın," diye cevabı yapıştırdı Yakut. Suratı asılmaya başlamıştı.

Bıçak sırtı bir andı. "Canlarım, zehirli yılanlarım," derdi Koca Ellen onlara. Eh, gerçekten de hepsi can ve zehirli yılandı. En azından Minya zehirli yılan, Kırlangıç da candı ama diğerleri... Geri kalanlar, kanlı canlı, gencecik sihirli bireylerdi. Arzuluydular.

Ve evet, *tükürükleri* boşa gidiyordu. Geçmişleri katliam, gelecekleri katliamdı, *hayaletler her yerdeydi.*

Oysa şu anda, tam burada ani bir kaçış, bir yenilik, yeni bir his vardı. Yakut'un dizlerinde kayan eteği, maviye övgü düzen bir tür şiirdi. Birine bu kadar yakın dururken, hareketlerinden ziyade yaydıkları *elektrik* hissediliyordu. Dizin biraz üstü, kayan etek... Yakut bir yılan gibi kayarak Vahşi'nin kucağına geçti. Dudakları buluştu. Dilini geri tutuyordu. Elleri birleştiğinde, sanki dört değil düzinelerce el birleşmişti ve öpüşürken *konuşulamayacağını* bilmediklerinden, kelimeler de vardı.

O yüzden, frekansı tutturmaları birkaç saniyelerini aldı.

"Sanırım sana bir şans daha vereceğim," dedi sonunda Vahşi, nefes nefese.

"O şansı sana ancak *ben* veririm," diye düzeltti onu Yakut. Konuşmak için geri çekildiğinde, incecik şeffaf bir ip, dudaklarının arasında asılı kaldı.

"Beni yakmayacağın ne malum?" Vahşi yine de kendini tutamıyordu, eli genç kızın kalçalarına kaydı.

"Aman," dedi Yakut kaygısızca. "O ancak kendimi kaybettiğimde olacak bir şey." Dilleri buluştu. "Yanmam için, *gerçekten* iyi olman gerekir." Dişleri çarpıştı. Burunları çarpıştı. "Ben endişelenmiyorum."

Vahşi neredeyse alınacaktı, alınması gerekirdi ama o sırada aklından bir sürü başka şey geçiyordu, o yüzden dilini tuttu. Daha doğrusu dilini, tartışmak yerine daha ilginç bir şey için kullandı.

İnsanın dili ve dudaklarıyla yapabileceklerinin sınırlı olduğu düşünülürdü, oysa sonu gelmiyordu.

Yakut'un nefesleri sıklaşmıştı. "Elini buraya koy," dediğinde, delikanlı itaat etti. "Şimdi de buraya," diye emrettiğindey-

se, delikanlı direndi. Neyse ki Vahşi'nin elleri kendi başlarına da yeterince eğlenceliydi.

✹

Hayaletler hisarın kalbini terk etmişti. On yıldır ilk defa, Minya burada tek başına kalabilmişti. Büyük bir küre şeklindeki odanın ortasından geçen köprüye oturup incecik kısa bacaklarını aşağı sarkıttı ama sallamadı. Oturuşunda bir çocuğun pervasızlığından eser yoktu. Belli belirsiz öne arkaya sallanması dışında, daha çok, *cansızmış* gibi duruyordu. Kaskatıydı. Gözleri açık olsa da boş bakıyordu. Sırtı dimdikti, kirli yumruklarını öyle bir sıkmıştı ki parmak eklemleri her an parçalanacakmış gibi görünüyordu.

Dudakları da belli belirsiz kıpırdıyordu. Bir fısıltıyı tekrarlayıp duruyordu.

Aslında on beş yıl öncesine dönmüştü, odayı o günkü gözlerle görüyordu.

O gün. Upuzun, parlak bir broşun içine hapsolmuş bir güve gibi, Minya o güne takılı kalmıştı.

O gün iki bebeği bir koluyla kucaklamıştı. Bebekler mutlu değildiler, kolları da itiraz ediyordu ama diğerlerini de oradan uzaklaştırması gerekiyordu. Biraz daha büyük olanları, minik elleriyle, terden sırılsıklam olmuş eline yapışmıştı. Bir kolunda iki bebek, yanında yürümeye yeni başlamış iki bebek daha...

Onları *buraya* getirmiş, neredeyse kapanmakta olan kapının aralığından geçirmiş, sonra diğer bebekler için geriye koşmuştu. Ama boşunaydı. Doğumhanenin yolunu yarılamıştı ki çığlıklar başlamıştı.

Çığlıklarla birlikte aniden kayarak durduğunda zamanın donup kaldığını düşünürdü.

O zaman, doğumhanedeki en büyük çocuktu. Düşünceleri okuyabilen Kiska'yı, Korako götürmüştü, çocuk bir daha görünmemişti. Önündeki Werran'ın çığlıkları, duyan herkesin yüreğine panik salardı, o da götürülmüştü. Minya yeteneğini aylar önce keşfetmiş ama kimseye çaktırmamıştı, çünkü öğrenildiğinde doğumhaneden alınacağını biliyordu. O yüzden Sırlar Tanrıçası'ndan sırrını saklamış ve elinden geldiğince doğumhanede kalmıştı.

İnsanlar ayaklanıp efendilerini öldürdükleri gün de hâlâ oradaydı ve tanrılar için büyük bir sevgi beslemediğinden, ayaklanmayı sorun etmemişti. Asıl sorun, insanların sadece tanrılarla yetinmemesiydi.

Koridorda öylece donup kalmışken, çığlıkların korkunç bir hızla azaldığını duyabiliyordu. Kendini hep o koridorda hissedecek, tıpkı o gün olduğu gibi, kollarının hep çok küçük olduğunu düşünecekti.

Öte yandan, hayati bir konuda değişmişti. Bir daha asla zayıflığa ya da yumuşaklığa, korkuya ya da onu olduğu yere çivileyen afallamalara izin vermeyecekti. O zamanlarda, yeteneğinin sınırlarını henüz kestiremiyordu. Test edilmemişti. Korako yeteneğini test ettiği anda onu alıp götürürdü. Gücü onun için henüz bilinmezliklerle doluydu.

O gün yeteneğinin ne kadar güçlü olduğunu bilseydi, aslında hepsini kurtarabilirdi.

Hisarda ölüm kol gezmişti. Bütün hayaletleri... Hatta *tanrıların hayaletlerini* bile kullanabilirdi.

Skathis dâhil, tanrıları hizmetine alabilirdi. Keşke ne yapacağını bilseydi. Hayaletlerden bir ordu kurabilir, Tanrıkatili'ni ve diğerlerini daha doğumhaneye varamadan yok edebilirdi.

Ama bunun yerine, sadece *dört* bebek kurtarabilmiş, o yüzden o koridorda tutsak kalmıştı. Teker teker susan çığlıkları hâlâ duyabiliyordu. Orada donakalmıştı.

Ve *hiçbir şey* yapamamıştı.

Dudakları hâlâ kıpırdıyor, aynı kelimeleri tekrar tekrar fısıldıyordu. "Ancak o kadarını taşıyabildim. Ancak o kadarını kurtarabildim."

Sesi yankılanmıyor, oda âdeta kelimeleri yiyor, dudaklarından dökülen her bir heceyi, sonsuz acısını yutuyor, ama hafızasına dokunamıyordu.

Anılarından asla kurtulamayacaktı.

"Ancak o kadarını taşıyabildim. Ancak o kadarını kurtarabildim."

32

Kâbusların Arasındaki Boşluk

Sarai, yüz ıslak güve boğazına takılmış hissiyle, boğulurcasına uyandı. Çok *gerçekti*. Güvelerinin onu canlı canlı boğduğuna neredeyse inanacaktı. Rüya görenlerin gözyaşlarındaki tuz ve Hıçkırık bacalarının is tadı hâlâ ağzındaydı. Sonunda ciğerlerine nefes çektiğinde kâbus gördüğünün farkındaydı ama tuzun ve isin tadını hâlâ alabiliyordu.

Bu taptaze dehşet duygusu için teşekkürler Minya.

Günün ilk dehşeti bu değildi. Ah, alakası bile yoktu. Mahmurluk iksirinin işe yaramasını dilemiş, dileği tutmamıştı. Toplamda bir saat uyuyabilmiş ve dinlenememişti. Yarım düzine farklı şekilde öldüğünü görmüştü. Sanki beyni ölümleri listeliyor, ona bir ölüm menüsü hazırlıyordu.

Zehir.

Boğulma.

Düşme.

Bıçaklanma.

Dayak.

Hatta Hıçkırık halkı tarafından yakılmıştı.

Ve bu ölümlerin arasında... Karanlık ormanda dolaşırken, bir dalın çıtırtısını duyan bir kızdı. Kâbusların arasındaki boşluk, o çıtırtıdan sonraki sessizlik gibiydi. Sanki dalın kırılmasına neden olan her neyse, karanlıkta pusuya yatmış, onu izliyordu. Artık gri hiçlikte kaybolmak yoktu. İksirin sisi, kuru dallar kadar kırılgandı.

Sarai'ın bütün korkuları zincirlerinden kurtulmuştu.

Yatağı tekmelemekten üstü açılmıştı. Öylece yatıp tavana baktı. Eli ayağı tutmuyordu, beyni uyuşmuştu. İksir neden artık işe yaramıyordu? Nasıl olabilirdi bu? Kanında ve ruhunun nabzında, paniğin uğultusunu hissedebiliyordu.

Şimdi ne yapacaktı?

Susuzluk ve tuvalet ihtiyacı yüzünden eninde sonunda kalkması gerekiyordu ama giyinme odasının ardındaki küçük barınağından çıkma fikri fena hâlde canını sıkıyordu. Köşeyi döner dönmez, odasında bıçaklı hayaletlerle karşılaşacağını biliyordu.

Tıpkı yatağının etrafını saran ve onu öldüremedikleri için acıyla kıvranan o yaşlı kadınlar gibi...

Sonunda kalktı. Üzerine bir sabahlık geçirip asil olduğunu umduğu bir tavırla odadan çıktı. Oradaydılar. Kapıdan terasa kadar, sekizi birden içeride sıralanmıştı. Terasta kaç tane olduğunu kestiremiyordu. Nefret dolu bakışlara karşı sırtını dikleştirip odayı geçti.

Anlaşılan Minya, ordusunun dizginlerini sıkı tutuyordu, çünkü korktuğu gibi nefret dolu bakışlarla karşılaşmadı. Hayaletler öylesine bir kontrol altındaydı ki yüzlerinde korku ya da tiksinti belirten tek bir kas bile oynamıyordu. Ama gözleri kendilerinindi ve sırf bir bakışla neler anlatabildiklerini görmek inanılmazdı. Evet, Sarai yanlarından geçerken o

bakışlarda hem tiksinti hem de korku vardı, yine de yakarış, sanki daha ağır basıyordu.

Bize yardım et.

Bizi kurtar.

Size yardım edemem, demek istiyordu, oysa boğazına oturan yumruk, hayali güvelerden de güçlüydü. Onu asıl mahveden de bu ikilemdi. Özgür bıraktığı anda bu hayaletler onu saniyesinde öldürürdü. O yüzden, yardım etmek istememesi gerekirdi. Peki, niye yardım etmek istiyordu?

Gözlerini kaçırıp yanlarından hızla geçerken, hâlâ kâbusta olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu. *Bana kim yardım edecek?*

Galeride sadece Minya vardı. Daha doğrusu, Minya ve kemerlerin altında dolaşırken Kırlangıç'ın sarmaşıklarını ölü ayaklarıyla ezen hayaletler... Ari-Eil, Minya'nın sandalyesinin arkasında duruyor, bu hâliyle yakışıklı bir uşağı andırıyordu ama efendisi yüzünü özgür bıraktığı için, tavrı hayal kırıklığına uğratmıyordu. Hayalet adamın gözlerindeki öfkeyi görünce Sarai'ın âdeta rengi attı.

"Selam," dedi Minya. Bütün samimiyetsizliğiyle, "Güzel uyudun mu?" diye sorarken, cıvıltılı çocuk sesindeki kızgınlık dikenleri hissedilebiliyordu.

"Hem de bebek gibi," dedi Sarai, buz gibi. Aslında yanlış sayılmazdı. Defalarca ağlayarak uyanmıştı ama bunu elbette açıklamayacaktı.

"Kâbus görmedin mi?" diye üsteledi Minya.

Sarai'ın çenesi kilitlendi. Şu anda zayıflık gösteremezdi. "Rüya görmediğimi biliyorsun," derken, içten içe bunun doğru olmasını diliyordu.

"Sahi mi?" Minya kaşlarını kuşkuyla kaldırdı.

Sarai aniden, onun neden sorduğunu merak etti. Dünkü kâbusundan sadece Koca Ellen'a bahsetmişti ama nedense Minya'nın da bildiğinden neredeyse emindi.

Birden içi ürperdi. Nedeni, Minya'nın çelik gibi hesapçı gözleriydi. Sarai o anda anladı. Minya kâbus gördüğünü biliyordu. Çünkü kâbusların nedeni Minya'nın ta kendisiydi.

İksiri Koca Ellen hazırlıyordu. Koca Ellen bir hayalet olduğu için, Minya onu kontrol edebilirdi.

Sarai midesinin bulandığını hissetti. Sadece Minya'nın iksiri sabote etmesi düşüncesi değil, aynı zamanda hepsine annelik eden Koca Ellen'ı böylesine kullanması zoruna gidiyordu. Korkunç bir şeydi bu.

Yutkundu. Minya dikkatle onu süzerken, belki de durumu anlayıp anlamadığını merak ediyordu. Muhtemelen Sarai'ın tahmin etmesini *istiyordu*, böylece pozisyonunu iyice anlamış olacaktı. Gri hiçliğini geri istiyorsa, Sarai'ın bunu hak etmesi gerekecekti.

O sırada Kırlangıç yanlarına gelince Sarai rahatladı. İkna edici olduğunu umduğu bir gülümsemeyle genç kızı karşılarken, ruhu öfkeyle tıslıyordu. Minya'nın bu kadar ileri gidebilmesine hâlâ inanamıyordu.

Kırlangıç gelip yanağına bir öpücük kondurdu. Gülümsemesi ürkek ve cesurdu. Biraz sonra Yakut'la Vahşi de geldiler. Birbirlerini dinlemeden bir konuda tartıştıkları için, sanki her şey bir anda yine normale dönmüştü.

Akşam yemeği hazırdı. Koca Ellen, tuzaklardan birine yakalanan bir güvercinle yahni pişirmişti. Güvercin yahnisi. Kelebek reçeli ya da spektral bifteği gibi kulağa son derece yanlış geliyordu. Bazı yaratıklar yenmeyecek kadar sevimliydi ama sofrada herkes aynı düşünceyi paylaşmıyordu. Vahşi'yle

Yakut, yahninin neden yapıldığını düşünmeden, büyük bir iştahla yemeye başladılar. Minya hiçbir zaman iştahlı olmamıştı ama yahnisini bitirmemesi, güvercinin sevimliliğiyle uzaktan yakından alakalı değildi. Şimdi de yemeğinde bulduğu incecik bir kemikle bembeyaz dişlerini karıştırıyordu.

Sarai'la aynı tereddüdü bir tek Kırlangıç paylaşıyordu, buna rağmen ikisi de yemeklerini yediler, çünkü nadiren yiyebildikleri ete ihtiyaçları vardı. İştahlarının olup olmaması önemli değildi. Yemek her zaman kıttı ve hayatları açlıkla geçiyordu.

Kem tabakları topladıktan sonra Kırlangıç masadan kalktı. "Hemen geliyorum," dedikten sonra ekledi. "Sakın bir yere ayrılmayın."

Sofrada kalanlar merakla bakışırken, Yakut bir kaşını kaldırdı. Kırlangıç koşarak bahçeye gitti ve birkaç saniye sonra...

"Pasta!" diye çığlık attı Yakut, ayağa fırlayarak. "Sen bunu nasıl..."

Bir pasta rüyasıydı bu ve hepsi hayretle bakakalmıştı. Üç uzun kat, süslemeler, kremsi beyaz ve yağan kar tanelerini andıran şekilli tomurcuklar... "Hemen heyecanlanmayın," diye uyardı Kırlangıç. "Yemek için değil."

Beyaz kremanın aslında anadne ve orkide yaprakları olduğunu sonunda gördüler. Çiçeklerden yapılmış pastanın üstündeki on altı zencefili filizinden meşale, gerçek doğum günü mumlarına benziyordu.

Yakut suratını ekşitti. "Yemeyeceksek ne için yaptın?"

"Dilek tutman için," dedi Kırlangıç. "Aslında biraz erken bir kutlama oldu." Pastayı genç kızın önüne bıraktı. "Ama ne olur ne olmaz."

Hepsi onun neyi kastettiğini biliyordu.

"Eh, pek de iç açıcı bir kutlama değil," diye mırıldandı Yakut.

"Haydi, bir dilek tut."

Yakut dilek tutarken, zaten alevliymiş gibi görünen zencefilleri parmak ucuyla yaktı, ardından hepsini tek seferde üfleyerek söndürdü.

"Ne diledin?" diye sordu Sarai.

"Tabii ki pastanın gerçek olmasını," dedi Yakut. "Gerçekleşti mi?" Parmaklarını pastaya batırsa da eline sadece çiçek yaprakları gelince, yiyormuş gibi yapmakla yetindi.

Gece çökmüştü. Sarai kalktı. Minya arkasından seslendiğinde durdu ama dönüp bakmadı. Küçük kızın ne söyleyeceğini biliyordu. Minya pes etmemişti. Zaten hiç pes etmezdi. Korkunç iradesiyle kendini zamanda dondurmuştu ve bu sadece bedensel bir donma değildi. Onca yıldır öfkesi ve intikam arzusu bir nebze olsun azalmamıştı. Böylesi bir iradeye karşı kazanmak mümkün değildi. Şimdi de sesi iğneleyiciydi. "Hepimizi kurtarmak için birkaç dakikalık iğrenmeye katlanabilirsin."

Sarai yürümeye devam etti. *Hepimizi kurtarmak için.* Kelimeler midesine âdeta birer yılan gibi çöreklenmişti. Duyduklarını galeride bırakmak istiyordu ama koridorda ilerlerken hayalet askerlerin dudakları kıpırdıyor, hep birlikte aynı şeyi mırıldanıyorlardı. "Hepimizi kurtarmak için, hepimizi kurtarmak için." Sürekli aynı şeyi tekrarlarken, gözleriyse bambaşka bir şey söylüyordu. *Bize yardım et. Bizi kurtar.* Gözleri dillerinden çok daha kuvvetliydi. Sonra söylemeye başladılar. "Yardım et, bizi kurtar." Minya yine devreye girmişti, Sarai'ın zayıf noktasıyla oyun oynuyordu.

Merhamet duygularıyla oynuyordu.

Odasının kapısına geldiğinde bir çocuğun yanından geçti. Bir çocuk. Dokuz yaşındaki Bahar, üç yıl önce Uzumark'a düşmüştü ve üzerinde hâlâ, boğulurken giydiği ıslak kıyafetleri vardı. Ölü bir çocuğu evcil hayvan yerine koymak, Minya için bile son derece aşağılık bir şeydi. Küçük hayalet önüne geçip durduğunda, dudaklarından Minya'nın kelimeleri döküldü. "Onu *sen* öldürmezsen, *ben* öldüreceğim," diyordu kederle.

Elleriyle kulaklarını kapatan Sarai, küçük kızın yanından koşarak geçti. Ama küçük odasındayken, hayaletleri göremese de hâlâ fısıltılarını duyabiliyordu. "Yardım et, bizi kurtar." Çıldırmak üzereydi.

Köşeye büzülüp gözlerini sımsıkı yumdu ve sessiz çığlığıyla güvelerini gönderdi. Keşke boş bedenini burada bırakıp ruhuyla onlara eşlik edebilseydi. Geri dönüp dönememek umurunda bile değildi. Ölü adamların, kadınların ve çocukların yakarış dolu fısıltılarından kurtulmak için, bu tek çareymiş gibi görünüyordu.

Hıçkırık'ın yaşayan adamları, kadınları ve çocukları bu gece de kâbuslardan muaftı. Loncadaki faranjilerin yanına uğradı, sonra barakalardaki Tizerkane askerlerini kontrol etti, ardından Azareen'in Eriklik'te yalnız yaşadığı odasına gitti.

Eril-Fane'yi bulduğunda ne yapacağını bilmiyordu. Midesine çöreklenen yılanlar yavaş yavaş iki kalbine birden tırmanıyordu. Tek bildiği, karanlık bir ihanetin, içine yayıldığıydı. Ama her şey birbirine o kadar karışmıştı ki generali öldürmemenin merhamet mi, yoksa ödleklik mi olacağını bile kestiremiyordu.

Ne var ki adamı bulamadı. Fena hâlde rahatlamıştı ama rahatlığı kısa sürede, babasının yatağında yatan yabancının

kim olduğunu anlamasıyla, başka bir şeye dönüştü. Uzun süre yastığa tüneyip korku ve arzuyla, delikanlının uyuyan yüzünü seyretti. Rüyadaki güzelliği arzuluyor, görülmekten korkuyordu. Ama bu sefer delikanlı ona hayretle değil, dehşetle bakacaktı.

Sonunda pes etti. Güvelerinden birini delikanlının kaşına kondurup rüyasına daldı. Sevimsiz adına rağmen Hıçkırık yine ışıl ışıldı, fakat delikanlıyı uzaktan gördüğü hâlde peşine düşmedi. Tıpkı kendi odasında olduğu gibi, bir köşeye büzülüp şehrin tatlı havasını içine çekerek tüylü pelerinleriyle koşan çocukları seyretti. En azından bir süre kendini güvende hissetmeye ihtiyacı vardı.

33

Hepimiz Karanlıktaki Çocuklarız

Lazlo'nun Hıçkırık'taki ilk günü yoğun ve hayretle geçti. Şehri keşfetmesi gerekiyordu ama öte yandan her şeyde tatlılıkla birlikte acı da hissediyordu.

Küçükken hayal ettiği kadar mükemmel bir yer değildi. Tabii ki olamazdı. Bir zamanlar mükemmel bir yer olsa bile, uzun zamandır tüylü pelerinler giyen çocuklar yoktu. Aslında anlayabildiği kadarıyla, o çocuklar hiç olmamıştı. Kadınların uzun saçları arkalarından sürüklenmiyordu ve bunun iyi bir nedeni vardı. Sokaklar bütün şehirlerdeki kadar pisti. Pencere pervazlarında pasta da yoktu ama Lazlo bunu zaten beklememişti. Her yerde çöp ve kemirgen vardı. Tamam, her yeri kaplamıyorlardı, yine de hayalcinin uzun süredir kurduğu hayallerden sıyrılmasına yetecek miktardaydı. Bahçeler bakımsızdı. Bozuk paraları gözlerinin üstüne koymuş dilenciler, ölü gibi sokakta yatıyorlardı ve çok fazla moloz vardı.

Yine de renkleri ve sesleriyle *hayat* da kendini hissettiriyordu. Kafesteki kuşlarıyla kuşçular, renkli tozlar üfüren rüyacılar, koşarken ayakkabı arplarıyla müzik yapan çocuklar... Işık

da vardı, karanlık da. Seraph tapınakları, Zosma, Syriza ve Maialen'deki kiliselerden çok daha güzeldi. Thakra'nın esrik danslarıyla ibadet edenleri görmek, Lazlo'nun hayatı boyunca yaşadığı en gizemli deneyimdi. Ama hayvanların organlarıyla fal bakan kasap rahipler ve iskelet maskelerinin ardından tek ayak üstünde Zamanın Sonunu çığıran kıyamet çığırtkanları da vardı.

Hepsi bal rengi süslü taşlar ve varaklı kubbelerin altındaydı. Bütün sokaklar, rengârenk pazar tezgâhlarıyla dolu antik tiyatroya çıkıyordu.

Tizerkane savaşçılarıyla birlikte öğle yemeğini yemişti. Ruza ona, "Damak tadımı mahvettin," sözünü öğretmişti. Genç savaşçı, bir aşçıya söylenebilecek en büyük iltifat olduğunda ısrarcıydı, fakat diğerlerinin gözlerindeki afacan kıvılcımlara bakılırsa, anlamı çok daha... Ahlaksızdı. Pazardan kendine yerel tarzda bir gömlekle bir ceket aldı. İkisi de gri değildi. Ceket uzak ormanların yeşilindeydi ve kollarını bilekte tutmak için manşet gerekiyordu. Manşetler inanılmaz çeşitteydi. Eril-Fane'ninki altındandı. Lazlo daha ekonomik olduğu için deri bir manşet seçti.

Çorap da aldı. Yavaş yavaş paranın cazibesini anlamaya başlıyordu. Savurganlık yapıp *dört çift* çorap aldı, bunlar da gri değildi, hatta çiftler bile farklı renkteydi. Biri pembe, diğeri çizgiliydi.

Pembeden bahsetmişken, köprünün altındaki küçük dükkânda kan şekerinin tadına bakmıştı. Gerçekti ve tadı berbattı. Öğürtüsünü zorla bastırdıktan sonra, dükkân sahibine, "Damak tadımı mahvettin," dediğinde, kadının gözleri fal taşı gibi açıldı. Yaşadığı şokun ardından yüzü kızaran kadıncağız, Lazlo'nun yeni öğrendiği iltifatın aslında fena bir

söz olduğunun kanıtıydı. Birlikte yürürlerken Lazlo, Ruza'ya dönüp "Çok sağ ol," demişti. "Kocası muhtemelen beni düelloya davet edecek."

"Muhtemelen," diye karşılık vermişti Ruza. "Ama herkes hayatında en az bir kere düello yapmalıdır."

"Bence *bir* tanesi yeter."

"Zaten ölürdün," diye sataşmıştı genç savaşçı. "Başka düello yapacak kadar hayatta kalmazdın."

"Evet," demişti Lazlo. "Ben de aynen bunu kastetmiştim."

Ruza omzuna vurmuştu. "Dert etme. Yine de seni iyi bir savaşçı yapacağız. Ama önce..." Calixte'nin büyükannesine ait yeşil brokar keseye göz atmıştı. "Başlangıç olarak, kendine bir cüzdan alman iyi olur."

"Nasıl yani? Kesemi güzel bulmuyor musun?" diye sormuştu Lazlo, süslü keseyi havaya kaldırarak.

"Hiç güzel değil."

"Ama çok kullanışlı," demişti Lazlo. "Bak, böyle de takabiliyorum." İplerinden kemerinin yanında tuttuğu keseyi çocuklar gibi sallamıştı.

Ruza başını iki yana sallarken söylenmekle yetinmişti. "Faranji."

Yapılacak çok iş vardı.

İlk birkaç günden sonra Lazlo, Tanrıkatili'nin getirdiği kafile için uygun çalışma alanları hazırlamak, ihtiyaç duydukları malzemeleri sağlamak, hatta bazen asistanlık yapmak zorunda kalacaktı. Dahası çoğu yolculuk sırasında şehir halkının dilini öğrenme zahmetine girmediğinden, tercümanlık da onun göreviydi. Tizerkane savaşçılarından bazıları faranji dilini anlıyordu ama onların da yapacak başka işleri vardı. Calixte dili bayağı öğrenmişse de "at gözlüklü yaşlı adamlara" yardım

etmeye hiç niyeti yoktu. O yüzden Lazlo kendini yoğun bir temponun içinde buldu.

Bazı âlimler diğerlerinden daha kolaydı. Matematikçi Belabra, formüllerini yazabileceği, beyaz badanalı, yüksek duvarları olan bir ofis istemişti. Mancınık ve savaş makineleri tasarımcısı Kether, loncadaki odası için sadece bir çizim masasıyla yetinmişti.

Lazlo, mühendislerin daha fazlasına ihtiyaç duyacağını düşünmüştü ama Ebliz Tod en zorlusuydu. Kendini en önemli misafir olarak gördüğünden, daha fazlasını istiyordu. O yüzden, adamın ayrıntılı istekleri, Lazlo'nun büyük zamanını almıştı. Yanına Suheyla'nın verdiği birkaç yardımcı olmasa, görevi tamamlaması neredeyse imkânsızdı. Sonuç olarak Tod'un Hıçkırık Ofisi, Syriza'dakinden çok daha görkemli olmuştu ama adam köşedeki çizim masasının başından nadiren kalkıyordu.

Calixte hiçbir şey istememişti. Lazlo onun Tzara'nın yardımıyla hazırlandığını biliyordu. Kız, tırmanmasına yardım edebilecek reçineler üzerine çalışıyordu. Eril-Fane'nin ona bir görev vermesi uzak ihtimaldi, kızın kendisi de kafileye davet edilmesinin ihtiyaçtan ziyade onu hapisten kurtarma amaçlı olduğundan şüpheleniyordu, yine de her hâlükârda Tod'la girdiği bahsi kazanmaya kararlıydı.

Lazlo bir ara onu çapanın yanında denemeler yaparken gördüğünde, "Şansın yaver gidecek mi?" diye sordu.

"Şansın bu işle hiç ilgisi yok," diye yanıtladı kız. "Mesele, güç ve zekâ." Göz kırparken, ellerini beş bacaklı örümcekler gibi açtı. "Bir de yapışkan."

Lazlo onun ellerine bakarken, gri lekeler olmadığını fark etti. Oysa kendisi çapaya dokunduğunda, parmak uçlarının

belli belirsiz griye boyandığını görmüş ve sabunlu suyla yıkadığı hâlde lekeleri çıkaramamıştı. Neyse ki zamanla lekeler solup kaybolmuştu. Lazlo, mesartiyumun bakır ve benzeri metaller gibi deriyle tepkimeye girdiğini düşünüyordu. Oysa metale sık sık dokunduğu hâlde, Calixte'de böyle bir tepkimenin izi yoktu.

Fellering'ler, manyetizma uzmanı Mouzaive ve Thyon Nero, batıdan gelirken yanlarında getirdikleri ekipmanları doldurabilecekleri laboratuvara ihtiyaç duyuyorlardı. Fellering ikizleri ve Mouzaive, lonca binasının yanındaki dönüştürülmüş ahırlara razıydı, fakat Thyon görür görmez reddedip başka bir yer bulunmasını emretmişti. Lazlo şehrin kenar mahallelerine kadar gitti ama başta simyacının nasıl bir şey istediğini kestiremiyordu. Fazlasıyla büyük, bazıları da fazlasıyla küçük mekânları reddettikten sonra, Thyon krematoryumdaki tavan arasında karar kıldı. Daha önce çok büyük diye burun kıvırdığı yerlerle karşılaştırıldığında, tavan arası neredeyse bir mağara kadar büyüktü. Üstelik pencereleri yoktu ve tek bir kalın kapıdan girilebiliyordu. En az üç kilit takılmasını istediğinde, Lazlo anladı. Thyon, mahremiyeti tercih etmişti. Belli ki azoth özünün sırrını saklamakta kararlıydı. Oysa çok uzun zaman önce o sır bu şehirden çıkmıştı.

Drave, barut ve kimyasalları saklayabileceği bir depo isteyince, Lazlo olası felaketleri de hesaba katarak, şehrin dışında bir yer buldu. Hem onu her gün görmek zorunda kalmamak da cabasıydı.

"Lanet olası yer çok uzak," diye homurdanmıştı patlayıcı ustası. Ne var ki malzemelerini yüklemeye başladığında uzak olmasının önemi kalmamıştı. Zaten sonrasında da orada fazla vakit geçirmemişti.

"Bana sadece patlatılacak yeri göster," dedikten sonra, şehirde zevk keşfine çıkmış, sarkıntılıklarıyla kadınları rahatsız etmişti.

Çiftçi Ozwin'in bir seraya ve tarlaya ihtiyacı vardı. Hâliyle onun da hisarın gölgesinden uzakta, şehrin dışında bir yere gitmesi gerekti, çünkü tohumları ve bitkileri ancak orada güneş görebiliyordu.

"Kuş olduğunu hayal eden bitkiler," diyordu çalışmalarına. O sözler, gökten indiklerinde buldukları dünyayı tarif etmek için Seraph efsanesinde yazılıydı. "Zengin topraklar, harika denizler ve kuş olduklarını hayal edip kanat gibi yapraklarıyla gökyüzüne yükselen bitkiler..." Lazlo bu sözleri yıllardır biliyordu ve aslında bir fantezi olarak görmüştü, oysa artık Thanagost'un gerçek olduğunu öğrenmişti.

Ulola denen bitki, iki özelliğiyle biliniyordu. İlk olarak, hiçbir özelliği olmayan çalıların altı, günün sıcağında serpais yılanlarının en sevdiği yerdi. Zaten tam da bu yüzden, "yılan gölgesi" de deniyordu. İkinci özelliği de çiçeklerinin uçabilmesiydi.

Ya da daha teknik bir tanımla, havada *süzülebiliyorlardı*. Keseyi andıran tomurcuklar, bir bebeğin kafası büyüklüğündeydi ve çürüdüklerinde çok güçlü bir gaz salarak gökyüzüne yükseliyor, orada rüzgârla birlikte savrularak yeni topraklara tohum bırakıp döngüyü sürdürüyorlardı. Çorak arazilerin en tuhaf bitkileriydi. Pembe balonlar gibi, vahşi kurtların arasına düşüyorlardı. Isquith Üniversitesi'nde botanik âlimi olan Ozwin yeni örnekler ararken, vahşi topraklara âşık olup kırsalın tehlikelerini göze almasaydı, bu döngü böyle sürüp giderdi. Tabi bir de etkileyici silah tasarımlarıyla savaşçıların gözdesi hâline gelen, kural tanımaz makinist Soulzeren vardı.

Girdiği bir düelloya rağmen âdeta bir aşk hikâyesi yaşanıyordu. Ulola gazıyla havada tüy gibi uçan ipek kızak, ancak bu ikisinin benzersiz birlikteliğinden çıkabilirdi.

Soulzeren tasarımlarını lonca binasındaki pavyonlardan birinde hayata geçiriyordu. Uçma zamanı meselesi, Lazlo'nun da Eril-Fane'yle birlikte katıldığı bir şehir liderleri toplantısında, şehre geldiklerinin beşinci öğleden sonrasında gündeme geldi ama toplantı beklendiği gibi gitmedi.

"Misafirlerimiz hisar sorunu üzerine çalışıyorlar," diye bilgilendirdi Eril-Fane, *baş sesler* olarak da çevrilebilecek beş Zeyyadin'i. Tanrıların düşüşünden sonra hükümet, bu iki kadın ve üç erkekten oluşuyordu. "Ve hazır olduklarında, çözümle ilgili tekliflerini sunacaklar."

"Yani... O şeyi uzaklaştırmak için," dedi kadınlardan biri. Adı Maldagha'ydı ve sesi beklentiyle ağırlaşmıştı.

"Ama böyle bir şeyi yapmayı nasıl düşünebilirler ki?" diye atıldı uzun beyaz saçlı kambur adam, titrek sesiyle.

"Keşke buna cevap verebilsem," dedi Eril-Fane, hayalet gülümsemesiyle. "Uzun yolculuğa çıkmak yerine bu işi kendim halletmek isterdim. Ama misafirlerimiz dünyanın en parlak beyinleri..."

"Yine de tanrıların sihrine karşı ne yapabilirler ki?" diye yine araya girdi yaşlı adam.

"Tek umudumuz onlar," dedi Eril-Fane. "Skathis için olduğu gibi bir çalışma olmayacak ama başka ne yapabiliriz? Yıllar sürecek nafile bir çabadan bahsediyor olabiliriz. Yukarıya ulaşmak ve hisarı parça parça oymak için yüksek bir kule inşa etmek tek çaremiz olabilir. Devasa mesartiyum eriyip gidene kadar, torunlarımızın torunları bile çalışmak zorunda kalabilir. Buna rağmen... Çözümü bu odadakilerin görememesi

ihtimaline rağmen, son parçanın yok edilip tekrar gökyüzüne kavuşacağımız gün *gelecektir.*"

Yumuşak bir tonda söylense bile bu sözler son derece güçlüydü ve diğerlerinin umutlarını yeşertiyormuş gibi görünüyordu. Maldagha şüpheyle, "Demek oyacaksınız," dedi. "Metal kesilebiliyor mu? Misafirler metali *kesebilecekler* mi?"

"Henüz değil," diye durumu kabullendi Eril-Fane. Aslında Fellering ikizlerinin aşırı özgüvenleri boş çıkmıştı. Diğer herkes gibi onlar da metale bir çizik bile atamamışlardı. Balon gibi sönen kibirlerinin yerini şimdi sıkıntılı bir azim almıştı. "Ama çalışmalarına çok yeni başladılar. Üstelik bir simyacı da var. Hem de dünyanın en başarılı simyacısı."

Alkahest maddesiyle şansı yakalayan simyacı, sırrını ölümüne saklıyordu. Krematoryumun tavan arasındaki kapısı kilitliydi. Genç adam kapıyı sadece yemek geldiğinde açıyordu. Hatta uyuyabilmek için laboratuvarına bir divan koydurmuştu. Ama bu, laboratuvardan hiç çıkmadığı anlamına gelmiyordu. Tzara gözünü ondan ayırmıyordu ve bazı geceler karanlıkta, genç adamın kuzeydeki çapaya doğru yürüdüğünü görmüştü.

Lazlo onun gizlice mesartiyumu incelediğini tahmin ediyordu. Tzara bu sabah onu gördüğünden bahsettiğinde, çapaya gidip Thyon'un bir şeyler bulup bulmadığına dair izler aramıştı. Çapa fazlasıyla büyüktü, gözden kaçırmış olması ihtimali yüksekti ama Lazlo, simyacının bir şeyler bulduğunu sanmıyordu. Zaten çapanın kendisi de bütün devasalığıyla, ilk gördüğü günkü kadar pürüzsüz görünüyordu.

Açıkçası henüz Zeyyadin'e verilebilecek herhangi bir müjde yoktu. Toplantının amacı farklıydı.

"Yarın ipek kızakları deneyeceğiz," diye ekledi Eril-Fane. Sözleri odada âdeta bir basınç oluşturmuştu.

Gerçekten de söyledikleri anında bir etki yarattı ve kesinlikle... Mantığa aykırı bulundu. Dünyanın herhangi bir şehrinde, gerçekten uçabilen hava gemileri hayretle karşılanırdı. Kendi başına büyük bir haberdi. Ama bunu duyan meclis üyelerinin yüzleri aniden kireç kesmişti. Beş kişi, şoka girmiş gibi boş gözlerle bakıyordu. Yaşlı adam başını iki yana sallamaya başladı. Maldagha dudaklarını sıkmıştı, buna rağmen titrediği görülebiliyordu. Dahası acı çekiyormuş gibi elini karnına götürmüştü. Suheyla da ara sıra benzer bir hareket yapıyordu. Lazlo meclis üyelerinin istiflerini bozmamaya çalıştıklarını anlayabiliyordu ama yüzleri onlara ihanet ediyordu. Lazlo bu kaskatı ifadeyi en son, manastırda cezalandırılmaya götürülen çocukların yüzünde görmüştü.

Ama daha önce hiçbir yetişkini bu hâlde görmemişti.

"Sadece bir deneme uçuşu," diye devam etti Eril-Fane. "Şehirden hisara güvenli bir güzergâh belirlememiz gerekiyor. Hem..." Kısa bir tereddütten sonra yutkundu. Gözlerini yere çevirerek, "Kendi gözlerimle görmek istiyorum," dedi.

"Sen mi?" diye sordu adamlardan biri. "*Yukarı* mı çıkacaksın?"

Tuhaf bir soruydu çünkü Lazlo, generalin yukarı çıkmama ihtimalini hiç düşünmemişti.

Eril-Fane ciddiyetle adama döndü. "Aslında senin de gelmeni umuyordum Shajan. Sen ki sonunda oradaydın." *Sonunda.* Tanrıların katledildiği günden mi bahsediyordu? Lazlo, dar sokakta gördüğü resmi ve altı koluyla zafer kazanmış bir edayla duran kahraman çizimini hatırladı. "Yıllardır ölüydü ve özellikle bazılarımız... Son hâlini... Çok iyi biliyor."

Herkes gözlerini kaçırıyordu. Doğrusu tuhaftı. Lazlo şehirdekilerin hisara bakmaktan çekindiklerini hatırladı. Belki tanrıların cesetleri hâlâ oradaydı, öldürüldükleri yerde bırakılmışlardı ama halkın neden hâlâ korkuyla titrediğine bir anlam veremiyordu.

"Yapamam," dedi Shajan, nefesini tutup titreyen ellerine bakarken. "Benden bunu bekleme. Hâlimi görüyorsun."

Lazlo fazlasıyla garipsiyordu. Yaşlı bir adam boş bir binaya girme düşüncesiyle niye titremeye başlamıştı ki? İskeletlerle karşılaşmaktan mı korkuyordu? Düşündükçe her şey daha tuhaf geliyordu.

"Hâlâ şehri taşıyabiliriz," deyiverdi Maldagha. O da en az Shajan kadar kederli görünüyordu. "Şehri, daha önce de konuştuğumuz gibi, Enet-Sarra'da baştan inşa edebiliriz. Bütün araştırmalar yapıldı. Tek ihtiyacımız, işe başlamak."

Eril-Fane başını iki yana salladı. "Şehri taşırsak, öldükleri hâlde tanrılar kazanmış olur. Bu savaşı onlar kazanmadı. Burası bizim şehrimiz. Atalarımız bu şehri Thakra'nın kutsadığı topraklarda inşa etti. Bundan vazgeçemeyiz. Gökyüzü bizim ve onu geri alacağız." Generalin bu sözleri, âdeta bir savaş kükremesi kadar güçlüydü. Meyve bahçesinde Tizerkane savaşçısı oyunu oynayan küçük bir oğlan, dilin üstünde kayıyormuş gibi akan bu sözlere muhtemelen bayılırdı. Oysa Eril-Fane kükrememişti. Hatta sesi, sessizlikten önceki son yankı kadar uzaktı.

"Bu da *neydi* böyle?" diye sordu Lazlo, toplantıdan sonra.

"Korku," dedi Eril-Fane, başka açıklamaya gerek duymadan.

"Ama... Ne korkusu?" Lazlo hâlâ anlayamıyordu. "Hisar boş. Orada tehlike yaratan ne olabilir ki?"

Eril-Fane nefesini ağır ağır saldı. "Çocukken karanlıktan korkar mıydın?"

Lazlo, sırtında soğuk bir yılanın dolaştığını hissetti. O dar sokakta gördüğü resmi ve ölü keşişlerle hücreye kilitlendiği geceleri hatırladı. "Evet," dedi.

"Mantıken karanlıkta sana zarar verecek bir şey olmadığını bilirken bile."

"Evet."

"Eh. Hıçkırık'ta hepimiz karanlıktaki çocuklarız."

34

Kütüphanecinin Enerjisi

İş ve hayretle dolu bir gün daha geçmişti. Lazlo gece vakti Suheyla'nın evine dönüyordu. Şehrin tek güneşli caddesi olan bulvarı geçerken, loncadaki komi çocuklardan birinin bir tepsiyle ona doğru geldiğini gördü. Tepsideki boş tabakları fark edince, çocuğun, bulvarın ilerisindeki krematoryumdan döndüğünü anladı. Demek Thyon'un akşam yemeğini götürmüş, tepsiyi öğle yemeğinin bulaşıklarıyla doldurmuştu. Lazlo çocuğa selam verirken, simyacının neler yaptığını merak ediyordu. Thyon laboratuvarına kapandığından beri birkaç gündür hiç karşılaşmamışlardı. Dahası Eril-Fane rapor istediğinde yeni bir şey söylememişti. Lazlo küçük bir tereddüdün ardından yolunu değiştirip krematoryumun yolunu tuttu. Çapanın yanından geçerken duvar boyunca elini metale sürerken, mesartiyumun tıpkı karanlık tanrı Skathis için olduğu gibi, dalgalanıp şekil değiştirdiğini hayal ediyordu.

Üç kilitli kalın kapıyı tıkladığında Thyon'un hemen açtığına bakılırsa, kominin geri döndüğünü düşünmüş olmalıydı.

Ya da birini bekliyordu çünkü Lazlo'yu gördüğü anda kapıyı kapatmaya yeltendi.

"Bekle," dedi Lazlo, ayağını kapı aralığına koyarak. İyi ki çizmelerini giymişti. Eskisi gibi kütüphaneci terliği giymiş olsaydı, herhâlde parmakları ezilirdi. Yine de yüzünü ekşitti, çünkü Thyon bütün gücüyle kapıya yükleniyordu. "Eril-Fane adına geldim," dedi, sinirli bir şekilde.

"Yeni bir şey yok," dedi genç simyacı. "Böyle söyleyebilirsin."

Lazlo'nun ayağı hâlâ kapı aralığında olduğundan, aralarında altı yedi santimlik bir boşluk vardı. Görüş açısı dar olsa da holdeki yumrunun ışığı parlaktı ve o yedi santimlik kapı aralığından Thyon'u gayet iyi görebiliyordu. Kaşını kaldırdı. "Nero, sen iyi misin?"

"Bir şeyim yok," dedi altın vaftiz oğul. "Artık ayağını çekebilirsin."

"Çekmeyeceğim," derken Lazlo gerçekten telaşlanmıştı. "Dur, sana bir bakayım. Ceset gibi görünüyorsun."

Sadece birkaç gün için son derece telaşlandırıcı bir değişimdi gördüğü. Genç simyacının rengi atmış, göz akları sararmıştı.

Thyon geri çekilip Lazlo'nun görüş açısından çıktı. "Ayağını çek," dedi alçak sesle. "Yoksa alkahest çözeltimi üzerinde denemek zorunda kalacağım." Oysa sesi bile sararmış gibiydi. Tabii böyle bir şey mümkünse...

Ayağının üzerine dökülen alkahest düşüncesi bile can sıkıcıydı. Lazlo, çözeltinin çizmesini geçip ayağını ne kadar sürede yiyip bitireceğini merak etti.

"Yapacağından kuşkum yok," dedi, en az Thyon kadar telaşsız bir sesle. "Ama bahse girerim, şu anda elinde değildir.

Gidip alman gerekecek ki ben de o arada kapıyı açıp seni göreceğim. Haydi ama Nero! Hastasın."

"Hasta falan değilim."

"Eh, o zaman *iyi* değilsin."

"Seni hiç ilgilendirmez Strange."

"Beni ilgilendirip ilgilendirmediğini gerçekten bilemem ama buraya bir amaçla geldin ve Hıçkırık'ın en büyük umudu olabilirsin. O yüzden beni hasta olmadığına ikna et, yoksa doğrudan Eril-Fane'ye giderim."

Thyon sinirli bir iç çekişle geri çekildiğinde, Lazlo ayağıyla kapıyı itti ve genç simyacıyı gördüğü anda yanılmadığını anladı. Delikanlı berbat görünüyordu. Gerçi berbat görüntüsü bile, birçok insanın görünmeyi hayal ettiğinden çok daha düzgündü. Yine de yaşlanmış görünüyordu. Solgundu. Gözlerinin altında torbalar ve koyu halkalar oluşmuştu. "Tanrı aşkına Nero," dedi Lazlo, içeri girerken. "Sana ne oldu?"

"Sadece çok çalışıyorum," dedi Thyon, kasvetli bir gülümsemeyle.

"Saçma. Kimse birkaç günlük sıkı çalışmadan sonra böyle görünmez."

O anda Lazlo'nun gözü, Altınhane'dekine benzese de daha kaba bir versiyonu olan çalışma masasına kaydı. Üzeri cam kaplar, bakır ve kitap yığınlarıyla doluydu. Hava dumanlıydı, kükürt kokusu genzini yakıyordu ve hemen ortada, uzun iğneli bir şırınga görülebiliyordu. Cam ve bakırdan şırınga, kırmızıyla lekelenmiş beyaz bir bezin üstünde duruyordu. Lazlo dönüp baktığında, Thyon'un buz gibi bakışlarıyla karşılaştı. Birkaç günlük sıkı çalışmanın *ardından* kimsenin böyle görünmeyeceğini mi söylemişti?

Oysa *iş* denen şey, ruhun beslenmesiyle alakalıydı ve tek kaynak kendi bedenleriydi. Lazlo, dişlerinin arasından tısladı. "Seni ahmak," dediğinde, simyacı, duyduğuna inanamıyormuş gibi gözlerini kocaman açtı. Kimse altın vaftiz oğla ahmak diyemezdi. Ama şu anda, ahmağın önde gideniydi.

"Ne kadar aldın?" diye sordu Lazlo.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Lazlo başını iki yana salladı. Sabrını yitirmek üzereydi. "Kendine istediğin kadar yalan söyle ama sırrını biliyorum. Devam etmeye kararlıysan, bu dünyada sana yardım edebilecek tek insan benim Nero."

Thyon, iyi bir espri duymuş gibi güldü. "Peki, *bana* neden yardım *edecekmişsin*?" Altınhane'de konuşurlarken, "*Sen? Bana* yardım edeceksin?" diye küçümseyerek sormuştu aynı soruyu, çünkü Lazlo'yu yardım edecek nitelikte görmeye bile katlanamamıştı. Şimdiyse, sanki yardım *ister* gibi bir hâli vardı.

"Ne olursa olsun, daha önce sana yardım ettim," dedi Lazlo.

"Peki niye ettin?" diye üsteledi Thyon. "Bana neden yardım ettin Strange?"

Lazlo, bir an ona bakakaldı. Doğrusu bunun cevabı hiç kolay değildi ama zaten ne söylerse söylesin, Thyon'un inanmayacağından emindi.

"Çünkü yardıma ihtiyacın vardı," dediğinde, ikisi de sessizliğe gömüldü. Birine sırf ihtiyaç duyduğu için yardım etmekten daha mantıklısı olamazdı.

Sonrasında yardım alan kişi sizden nefret edip sırf yardım ettiğiniz için sizi cezalandırmaya kalksa, yalanlar söyleyip sizinle dalga geçse bile mi? O zaman bile mi? Lazlo, kafilede-

Gidip alman gerekecek ki ben de o arada kapıyı açıp seni göreceğim. Haydi ama Nero! Hastasın."

"Hasta falan değilim."

"Eh, o zaman *iyi* değilsin."

"Seni hiç ilgilendirmez Strange."

"Beni ilgilendirip ilgilendirmediğini gerçekten bilemem ama buraya bir amaçla geldin ve Hıçkırık'ın en büyük umudu olabilirsin. O yüzden beni hasta olmadığına ikna et, yoksa doğrudan Eril-Fane'ye giderim."

Thyon sinirli bir iç çekişle geri çekildiğinde, Lazlo ayağıyla kapıyı itti ve genç simyacıyı gördüğü anda yanılmadığını anladı. Delikanlı berbat görünüyordu. Gerçi berbat görüntüsü bile, birçok insanın görünmeyi hayal ettiğinden çok daha düzgündü. Yine de yaşlanmış görünüyordu. Solgundu. Gözlerinin altında torbalar ve koyu halkalar oluşmuştu. "Tanrı aşkına Nero," dedi Lazlo, içeri girerken. "Sana ne oldu?"

"Sadece çok çalışıyorum," dedi Thyon, kasvetli bir gülümsemeyle.

"Saçma. Kimse birkaç günlük sıkı çalışmadan sonra böyle görünmez."

O anda Lazlo'nun gözü, Altınhane'dekine benzese de daha kaba bir versiyonu olan çalışma masasına kaydı. Üzeri cam kaplar, bakır ve kitap yığınlarıyla doluydu. Hava dumanlıydı, kükürt kokusu genzini yakıyordu ve hemen ortada, uzun iğneli bir şırınga görülebiliyordu. Cam ve bakırdan şırınga, kırmızıyla lekelenmiş beyaz bir bezin üstünde duruyordu. Lazlo dönüp baktığında, Thyon'un buz gibi bakışlarıyla karşılaştı. Birkaç günlük sıkı çalışmanın *ardından* kimsenin böyle görünmeyeceğini mi söylemişti?

Oysa *iş* denen şey, ruhun beslenmesiyle alakalıydı ve tek kaynak kendi bedenleriydi. Lazlo, dişlerinin arasından tısladı. "Seni ahmak," dediğinde, simyacı, duyduğuna inanamıyormuş gibi gözlerini kocaman açtı. Kimse altın vaftiz oğla ahmak diyemezdi. Ama şu anda, ahmağın önde gideniydi.

"Ne kadar aldın?" diye sordu Lazlo.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Lazlo başını iki yana salladı. Sabrını yitirmek üzereydi. "Kendine istediğin kadar yalan söyle ama sırrını biliyorum. Devam etmeye kararlıysan, bu dünyada sana yardım edebilecek tek insan benim Nero."

Thyon, iyi bir espri duymuş gibi güldü. "Peki, *bana* neden yardım *edecekmişsin*?" Altınhane'de konuşurlarken, "*Sen? Bana* yardım edeceksin?" diye küçümseyerek sormuştu aynı soruyu, çünkü Lazlo'yu yardım edecek nitelikte görmeye bile katlanamamıştı. Şimdiyse, sanki yardım *ister* gibi bir hâli vardı.

"Ne olursa olsun, daha önce sana yardım ettim," dedi Lazlo.

"Peki niye ettin?" diye üsteledi Thyon. "Bana neden yardım ettin Strange?"

Lazlo, bir an ona bakakaldı. Doğrusu bunun cevabı hiç kolay değildi ama zaten ne söylerse söylesin, Thyon'un inanmayacağından emindi.

"Çünkü yardıma ihtiyacın vardı," dediğinde, ikisi de sessizliğe gömüldü. Birine sırf ihtiyaç duyduğu için yardım etmekten daha mantıklısı olamazdı.

Sonrasında yardım alan kişi sizden nefret edip sırf yardım ettiğiniz için sizi cezalandırmaya kalksa, yalanlar söyleyip sizinle dalga geçse bile mi? O zaman bile mi? Lazlo, kafilede-

kiler arasında, Thyon'un Hıçkırık'ı gölgeden kurtaracak kahraman olması düşüncesine bile katlanamıyordu. Ama daha önemlisi, kurtarıcı Thyon olsa *bile,* Hıçkırık'ın kurtarılması en büyük umuduydu.

"Şu anda yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu sessizce. "Kendi özünü tüketerek devam edemezsin. Belki ölmezsin..." Öz, kan gibi değildi, insanlar bir şekilde özsüz de hayatlarına devam edebiliyorlardı, ama buna hayat denebilir miydi? "Ama çirkinleşirsin. Bence öyle bir şeyi kaldıramazsın."

Thyon kaşlarını çattı. Gözlerini kısıp bakarken, muhtemelen Lazlo'nun kendisiyle dalga geçtiğini düşünüyordu. Lazlo elbette onunla dalga geçiyordu ama bu daha çok, Ruza'nın ya da Calixte'nin tarzında bir dalga geçmeydi. Gücenip gücenmemek, Thyon'un kararıydı. Belki de espriyi anlamayacak kadar yorgundu. "Ne öneriyorsun?" diye sordu, bitkin bir şekilde.

Lazlo derin bir iç çekip sorun çözmeye odaklandı. Azoth maddesi üretmek için Thyon'un öze ihtiyacı vardı. Belki Zosma'da kendince bir sistemi vardı ama Lazlo bunun ne olabileceğini hayal bile edemiyordu. Kimseye çaktırmadan sürekli ihtiyaç duyduğu özü nasıl tedarik etmişti acaba? Her ne olursa olsun, birilerinden yardım istemek, gizli içeriğini ifşa etmesi anlamına gelirdi. Demek ki tek kaynak kendisiydi ve şimdi kendi kendini tüketmeye başlamıştı.

Lazlo artık sırrını açıklaması için genç simyacıyla bir süre tartıştı ama Thyon onu dinlemek bile istemiyordu. Hâliyle Lazlo, can sıkıntısıyla yine bir iç çekip ceketini çıkardı ve gömleğinin kolunu sıyırdı.

"Benden biraz al, tamam mı? Başka bir yolunu bulana kadar böyle idare edelim."

Her şeye rağmen Thyon hâlâ ona kuşkuyla yaklaşıyordu. Sanki Lazlo'nun gizli bir amacı olup olmadığını sorguluyordu. Oysa Lazlo kolunu uzattığında, yenilmiş gibi gözlerini kırpıştırmakla yetindi. Lazlo'nun gizli bir amacı olduğuna inanabilse belki her şey daha kolay olurdu. O zaman kütüphaneci çırağının intikam almak amacıyla bir işler çevirdiğini düşünerek rahatlardı. Oysa Lazlo şimdi kolunu uzatmış, damarlarındaki hayat sıvısını ona sunuyordu. Delikanlının bunu yapmasını gerektirecek nasıl bir gizli amacı olabilirdi ki?

Thyon şırıngayı batırdığında Lazlo yüzünü ekşitti, genç simyacı iğneyi kan damarına batırdığı için geri çektiğinde acıyla inledi. Genç simyacı yetenekli bir iğneci değildi ama özür dilemeyince Lazlo da şikâyet etmedi. Sonunda cam şişe dolduğunda, Thyon üzerine, gösterişli bir şekilde yazdığı, KÜTÜPHANECİ ENERJİSİ etiketini yapıştırdı.

Simyacı teşekkür de etmedi. Sadece Lazlo'nun kolunu bırakırken, "Ellerini sık sık yıkasan iyi edersin Strange," dedi.

Lazlo gülümsemekle yetinirken, delikanlının konuşma tarzında tanıdık bir yan bulmuştu. Eline baktı. Kirli görünüyordu. Yolda gelirken elini çapaya sürdüğünü hatırladı. "Mesartiyum," dedikten sonra merakla sordu. "Deriyle tepkimeye girdiğini biliyor muydun?"

"Hiç sanmıyorum. Metal neredeyse hiçbir şeyle tepkimeye girmiyor."

"Peki derinin *metalle* tepkimeye girdiğini biliyor muydun?" diye üsteledi Lazlo, gömleğinin kolunu indirirken.

Thyon kendi avuçlarına baktı. Temizdi ve cevap ortadaydı. Lazlo omuz silkip ceketini giydi. Thyon'un tepkisi açıktı. Ona göre, mesartiyum hiçbir şeyle tepkimeye girmiyordu.

Lazlo eşikte durdu. "Eril-Fane öğrenmek isteyecektir. Umutlanmak için hiç umut yok mu? Alkahest, mesartiyumu *hiç mi* etkilemiyor?"

Simyacının bir cevap vereceğini düşünmemişti. Nero, kapatmak için elini kapıya dayamıştı. Ama yarım saniyelik kısa bir tereddütten sonra Lazlo, çift heceli, hırçın ve karamsar bir cevapla ödüllendirildi. "Hayır."

35

Bulanık Mürekkep

Sarai bir şekilde... İnceldiğini hissetti. O kadar yorgundu ki her an buharlaşabilirdi. Buharlaşan bir su gibi. Hayalete dönüşen beden gibi. Yüzeyden aşağı ağır ağır çekilirken, kayboluma hissi ağırlaşıyordu. En azından başka bir şeye dönüşüyordu. Kanlı canlı bir durumdan, dalgalanan bir tür sise dönüşmek...

Kâbustan kâbusa böyle kaç gün geçmişti? En az iki hafta gibi geliyordu ama muhtemelen beş altı günden fazla değildi.

Giyinme odasındaki cilalı mesartiyum aynada yansımasına baktı. *Artık hayatım bu*, diye düşünüyordu. Parmak uçlarıyla gözlerinin altındaki deriye dokundu. Tıpkı ağaç dallarındaki mürdüm eriği rengindeydi. Gözleri, Koca Ellen gibi kocamandı ama kadın hayalet olduktan sonra gözlerini kendisi kocaman büyütmüştü.

Aynadaki yabancıyı süzerken merak etti. Hayalet olsaydım, kendimde neyi değiştirirdim? Cevabı çok açık ve zavallıcaydı. Şehir halkından bir kız olsaydı dövmesini yaptıracağı göbeğini okşadı. Neden dövmelere bu kadar hayrandı? Evet,

çok güzel görünüyorlardı ama mesele sadece güzel olmaları değildi. Belki de yaşamı kutlamak için halka oluşturarak dans eden kadınların ayiniydi ona cazip gelen. Hatta belki sırf kadın olmak bile en büyük sihirdi. Ya da dövmenin vadettiği geleceğe özeniyordu. Evlilik, annelik, aile, devamlılık...

Biri olmak. Yaşamak. Ve gelecekten umutlu olmak. Sarai, bunların hiçbirini hayal etmeye cesaret edemiyordu.

En azından... Hayal etmemesi gerekirdi. Kâbuslar gibi rüyalar da sinsiydi ve kilit altına alınmaktan hiç hoşlanmıyorlardı.

Elilith dövmesi olsaydı, Tzara ve evlenme yaşına gelen diğer kızlar gibi, kuyruğunu yutan yılan sembolünü istemezdi. Zaten içinde türlü yaratık hissediyordu. Güveler, yılanlar, canavarlar... Bu kadarı yeterdi. Gördüğü en güzel dövme, sert ve soğukkanlı görünen Azareen'inkiydi. Doğurganlığın simgesi olan elma çiçeği desenini, tabii ki şimdi Minya'nın sapkın ordusundaki hayalet askerlerden biri olan Guldan yapmıştı.

Sarai, Azareen'in dövmesinden ve dövmenin dalga geçercesine hatırlattıklarından nefret ettiğini çok iyi biliyordu.

Genç kızların düz karınlarına mürekkeple yapılan elilith dövmeleri, doğurganlıklarını kanıtlarcasına şişen karınlarında büyürdü. Sonrasında hiçbir zaman ilk yapıldığı gibi görünmezdi. Mürekkep çizgileri, derinin gerilip tekrar eski hâline döndüğü yerlerde bulanıklaşırdı.

Skathis'in kaçırdığı kızların dövmeleri de ilk geldiklerinde bozulmamış olurdu. Ama geri döndüklerinde dövmeler ince çizgilerini kaybederdi. Ne var ki Letha hatıralarını yediğinden, hisardan ayrılırken karınlarındaki bulanık mürekkep, yukarıda yaşadıklarına dair tek ipucu olurdu.

Eril-Fane'nin tanrıları katlettiği gün hisarda olan kızlar hariç. Onlarınki daha beterdi. Şehre karınlarındaki tanrı tohumlarıyla inmek zorunda kalmışlar, hatıralarını da beraberlerinde götürmüşlerdi.

Azareen işte o kızlardan biriydi. Gelin olmadan önce, kadınların oluşturduğu çemberin ortasında karnına elma tomurcukları dövülmüştü ve hem tecavüzleri hem de sonundaki yırtıcı acıları saniyesi saniyesine hatırlıyordu.

Bebeğe hiç bakmamış, bebek alınıp götürülene kadar gözlerini sımsıkı yummuştu. Fakat o savunmasız hıçkırıklar hâlâ kulaklarındaydı.

Sarai da şimdi duyabiliyordu. Uyanık olduğu hâlde, dehşet, içini tırmalıyordu. Düşüncelerini kovmak istercesine başını iki yana salladı.

Olan olmuştu. Tanrılar da insanlar da paylarına düşeni yapmıştı. Hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

Soluk yeşil, temiz bir gömlek seçti ama ne yaptığının farkında bile değildi. Kör gözlerle askıdan birini almıştı. Giyinip sabahlığını üzerine geçirdi, kemerini sıkıca bağladı ve bir kez daha aynada yüzüne baktı. Dalgın gözlerinde kâbusların ve uykusuz günlerin hikâyesini okuyabiliyordu. Minya görse hemen sırıtmaya başlardı. "Güzel uyudun mu?" Artık her karşılaşmalarında bunu soruyor, Sarai da her seferinde, "Bebekler gibi," diye yanıtlıyor, her şey yolundaymış gibi rol yapıyordu.

Oysa göz altlarındaki koyu renkli halkalar oyunu bozuyordu. Bir an için annesi gibi gözlerine siyah boya sürmeyi düşündü ama üşendi. Hem kimi kandıracaktı?

Giyinme odasından çıktığında, nöbetçi hayaletleri görmemek için gözlerini tam karşıya dikmişti. Hayalet askerler hâlâ Minya'nın sözlerini fısıldıyordu ama Sarai artık alışmış-

tı. Dokuz yaşındaki, sırılsıklam kıyafetleriyle nöbet tutan ve koridor boyunca hayali ıslak ayak izleri bırakarak peşinden gelirken, "Bizi kurtar," diye fısıldayan Bahar'a bile alışmıştı.

Tamam, kendini kandırıyordu. Bahar'a alışması mümkün değildi.

"Güzel uyudun mu?" diye sordu Minya, galeriye çıktığı anda.

Sarai, yorgun bir şekilde gülümsedi. "Neden uyumayacakmışım?" diye sordu, değişiklik olsun diye.

"Ay, ben nereden bileyim ki Sarai? İnatçılıktan olmasın?"

Sarai, tek bir ricasıyla Minya'nın, mahmurluk iksirini eski hâline getireceğini biliyordu.

Tabii küçük kızın istediğini yaparsa...

Minya'nın mahmurluk iksirine müdahale ettiği konusunu hiç açıkça konuşmamışlardı ama her bakışmalarında karşılıklı inatları sürüyordu.

Birkaç dakikalık tiksinti, hepimizi kurtaracak.

Eril-Fane'yi öldürürse, Minya uyumasına izin verecekti. Peki babası, kızını kurtarmak için uykularından olur muydu?

Hiç önemi yoktu bunun. Sarai kimseyi öldürmeyecekti. Evet, inatçıydı. Hem de çok inatçıydı ve bir günlük güzel bir uyku için, merhametinden ya da terbiyesinden ödün vermeyecekti. İksir için Minya'ya yalvarmayacaktı. Ne olursa olsun, Minya'nın çarpık iradesine teslim olmayacaktı.

Hem, henüz babasını *bulamamıştı.* Bir de bu mesele vardı.

Minya ona inanmasa da bu gerçekti. Aradığı hâlde babasını bulamıyordu. Hıçkırık'a geri döndüğünü biliyordu çünkü Azareen onsuz asla geri dönmezdi ve Sarai, babasını diğerlerinin rüyalarında hissedebiliyordu. Ama her nerede uyuyorsa, geceleri her nerede kalıyorsa, Sarai onu bir türlü bulamıyordu.

Gülerek "*Ben?* İnatçı?" dedi, bir kaşını kaldırarak. "Sen beni hiç tanımamışsın!"

Minya istifini bozmadı. "Bence asıl soru, kimin daha inatçı olduğu."

Âdeta meydan okuyordu. "Sanırım bir gün öğreneceğiz," diye yanıtladı Sarai.

Sofra hazır olduğunda Kırlangıç'la Yakut bahçeden, Vahşi de esneyerek odasından galeriye geldi. "Şekerleme mi yaptın?" diye sordu Sarai, delikanlıya.

Son zamanlarda her şey dağılmaya yüz tutmuştu. Vahşi, en azından gündüz vakti kızlara göz kulak olur, kargaşa çıkmasını ya da Kural'ın çiğnenmesini engellerdi. Belli ki artık hiçbirinin önemi kalmamıştı.

Vahşi omuz silkti. "Yeni bir şeyler var mı?"

Geceyi soruyordu. Artık gelenek olmuştu. Küçükken Sarai, gece ziyaretlerini anlatırken, hepsi başka şeyler öğrenmek isterdi. Kırlangıç şehrin sıradan hayatını, Yakut afacanlıkları, Minya da çığlıkları merak ederdi. Vahşi'nin meraklı olduğu herhangi bir konu yoktu ama artık yeni haberlere odaklanmıştı. Faranjiler ve atölyeleri hakkında her şeyi bilmek istiyordu. Çizim masalarındaki diyagramlar, cam kaplardaki kimyasallar, gördükleri rüyalar... Sarai, anlatabileceği kadarını anlatınca, hepsi tehlikenin boyutunu kendilerince hesaplamaya çalıştı. Vahşi, savunma amaçlı merak ettiğini iddia ediyor ama Sarai, delikanlının gözlerindeki iştahı görebiliyordu. Tarif ettiği kitaplar, fokurdayan beherler, sayılarla kaplı beyaz duvarlar, kendisinin bile anlayamadığı semboller...

Aslında dinledikleri, Vahşi için, yaşayamadığı hayattı. Şekerleme dükkânının vitriniydi. O yüzden Sarai, elinden

geldiğince ayrıntılı anlatmaya çalışıyordu. En azından delikanlı için bu kadarını yapmalıydı. Gerçi bu akşam ayrıntıya girme havasında değildi.

"Uçan makineler," dedi. Gelişmeleri takip etmek için lonca pavyonundan gözünü ayırmıyordu. Sonunda faranji çiftin hayalindeki makine gerçek olmuş, Sarai korkuyu ta yüreğinde hissetmişti. "Hazır görünüyorlar."

Yakut ve Kırlangıç, sertçe nefeslerini tuttular.

"Ne zaman uçacaklar?" diye sordu Minya, soğukkanlılıkla.

"Bilmiyorum. Yakında."

"Eh, umarım yakında uçarlar. Sıkılmaya başladım. Kullanamayacaksak, bir ordunun ne anlamı var ki?"

Sarai yemi yutmadı. Nasıl bir cevap vereceğini ve bunu nasıl söyleyeceğini daha önce düşünmüştü. "Buna gerek olmayabilir," derken, Vahşi'ye döndü. "Kadın hava konusunda endişeli. Rüyalarında gördüm. Anlaşılan rüzgâr sorun yaratacak. Bulutların içine de uçmayacağı kesin. Bence makineler pek güvenilir değil." Sakin ve mantıklı konuşmaya çalışıyordu. Savunmaya geçmiş ya da meydan okuyan bir tavır sergilemek istemezdi. Açıkçası kan dökmek yerine mantıklı bir öneri getiriyordu. "Fırtına çağırabilirsen, onların yaklaşmasını engelleyebiliriz."

Vahşi, Minya'ya bir bakış fırlatırken öneriyi düşündü.

Küçük kız, dirseklerini masaya, bir elini de çenesine dayamış, kimril bisküvisini kemiriyordu. "Ah, Sarai," dedi. "Harika bir fikir."

"Bence de öyle," diye atıldı Kırlangıç. "Engelleyebiliyorsak neden savaşalım ki?"

"Engellemek mi?" diye çıkıştı Minya. "Sence buraya çıktıklarında, savaşı engellemeye mi çalışacaklar?" Sandalyesinin

arkasında duran Ari-Eil'e döndü. "Eee?" diye sordu. "*Sen* ne düşünüyorsun?"

Hayalet adama cevap verme özgürlüğünü vermiş miydi, yoksa onun ağzından kendisi mi cevap veriyordu, bilinmezdi. Ama Sarai, cevabın doğruluğundan emindi. Hayalet adam, "Hepinizi katlederler," diye tısladığında, Minya dönüp Kırlangıç'a, *gördün mü*, dercesine baktı.

"Bunları konuştuğumuza bile inanamıyorum," dedi ardından. "Düşman gelirken *bulut* toplamaz, *bıçaklarını* hazırlarsın."

Sarai, Vahşi'ye baktı ama delikanlı gözlerini kaçırıyordu. Zaten bunun üstüne söylenecek söz kalmamıştı. Odasına gitme fikrinden nefret ediyor, çünkü oranın kâbuslarıyla dolu olduğunu hissedebiliyordu, o yüzden Kırlangıç ve Yakut'la birlikte bahçeye indi. Hayaletler her yerdeydi ama sarmaşıkların ve çiçeklerin arasında, neredeyse gizlenebilecekleri sığınaklar vardı. Dahası Kırlangıç elini toprağa daldırıp birkaç saniye odaklandığında, önlerinde mor maymun otundan bir paravan büyüdü.

"Ne yapacağız?" diye sordu Kırlangıç hemen, alçak sesle.

"Ne *yapabiliriz* ki?" dedi Yakut, pes etmiş bir tavırla.

"Minya'ya sımsıcak sarılabilirsin," dedi Kırlangıç. Sesinde tuhaf bir gerginlik vardı. "Neler dedi öyle? Yeteneğinle, banyo suyu ısıtmaktan ve giysilerini yapmaktan daha fazlasını yapabilirmişsin falan?"

Yakut'la Sarai'ın onu anlaması biraz zaman aldı. Afallamışlardı.

"Kırlangıç!" diye bağırdı Yakut. "Yani benim..." Susup hayaletlere göz attıktan sonra, cümlesini fısıltıyla tamamladı. "Yani *Minya'yı yakmamı mı öneriyorsun?*"

"Tabii ki hayır," diye karşılık verdi Kırlangıç ama aslında aynen bunu kastetmişti. "Ben o değilim, tamam mı? Kimsenin ölmesini istemiyorum." Üzerine uzun uzun düşünmüş gibi sustu. "Hem Minya ölürse, Ellen'ları ve tüm hayaletleri kaybederiz."

"O zaman kendi işimizi kendimiz halletmemiz gerekir," dedi Yakut.

Kırlangıç onun omzuna vurdu. "Tek *derdin* bu mu yani?"

"Hayır," dedi Yakut, savunmaya geçerek. "Tabii ki onları özlerim. Ama bilirsin işte... Onlar olmazsa yemeği kim pişirir?"

Kırlangıç başını iki yana sallayıp yüzünü sıvazladı. "Minya'nın yanlış düşünüp düşünmediğinden bile emin değilim," dedi. "Belki tek yolu, onun önerdiğidir. Ama bu kadar *mutlu* olması gerekir mi? Bence çok korkunç."

"Minya zaten korkunç biri," dedi Yakut. "Ama bizim için korkunç. Ona karşı çıkmak ister miydin?"

Son zamanlarda kafası başka yerlerde olduğundan, Sarai'daki değişimi fark etmemiş, o yüzden nedenini tahmin etme zahmetine de girmemişti. Kırlangıç çok daha ince düşünen bir kızdı. Sarai'ın solan yüzüne ve gözlerinin altındaki koyu halkalara baktı. "Hayır," diye mırıldandı. "Ben istemezdim."

"Yani her istediğine boyun mu eğeceğiz?" diye sordu Sarai. "Bu işin nereye varabileceğini anlamıyor musunuz? Anne babalarımızdan ne farkımız kalacak?"

Yakut kaşlarını kaldırdı. "Biz asla onlar gibi olamayacağız."

"Öyle mi?" diye itiraz etti Sarai. "Peki, tanrı olmak için kaç insan öldürmek yeter sence? Bir sayı var mı? Beş mi? Elli mi? Bir kere başladığında, devamı çorap söküğü gibi gelir. Birinin

kılına bile *zarar* versen, yaşam umudu yok olur. *Sonsuza kadar.* Bunu anlayabiliyorsunuz, değil mi?"

Sarai, Yakut'un da kimseye zarar vermek istemeyeceğini biliyordu. Ama kız maymun otu yapraklarını eliyle aralayıp bahçenin kıyısında nöbet tutan hayaletleri gösterdi. "Başka çaremiz var mı Sarai?"

Yıldızlar teker teker gökyüzündeki yerlerini alıyordu. Yakut öyle görünmese de yorgun olduğunu söyleyip erkenden yatağına gitti. Kırlangıç, ancak büyük, beyaz kuş Hayalet'ten düşmüş olabilecek bir tüyü bulduğunda, Sarai'ın kulağının arkasına taktı. Sonra parmaklarıyla nazikçe tarayarak, Sarai'ın saçlarını kabarttı. Sarai, kızın yeteneğiyle saçlarının büyüdüğünü, hatta parladığını hissedebiliyordu. Sanki Kırlangıç başını ışıkla tarıyordu. Saçları birkaç santim uzayıp dolgunlaştı. Kırlangıç örüp tepesinde bir taç gibi sabitlediğinde, Sarai'ın saçları omuzlarından dökülüyor, aralarından orkideler, eğrelti otları ve sarmaşıklar görülebiliyordu. Bir de beyaz tüy...

Sarai güvelerini göndermeden önce aynada kendine tekrar baktığında, Umutsuzluk Tanrıçası'ndan ziyade, vahşi bir doğa perisine benzediğini düşündü.

36

Ay Alışverişi

Hıçkırık uyudu. Uyuyanlar rüya gördüler. Görkemli ay yükselirken, hisarın kanatları gökyüzünü ikiye böldü. Üstü aydınlık, altı karanlık.

Seraph heykelinin açık elinde hayaletler satırlarıyla nöbet tutuyordu. Bazıları zincirleriyle birlikte et kancalarını almıştı. Ayın ışığı, bıçaklarında ve o korkunç kancaların sivri uçlarında parlıyordu. Dehşetle kocaman büyümüş gözleri de ayın ışığından nasibini alıyordu. Hepsi âdeta ışıkla yıkanıyordu, oysa alttaki şehir kasvete bürünmüştü.

Sarai güvelerini, çoğu faranjinin uyuduğu hana, şehir liderlerinin evlerine ve bazı Tizerkane savaşçılarına gönderdi. Tzara sevgilisiyleydi ve... Uyumuyorlardı, o yüzden Sarai hemen geri çekildi. Eriklik'teki Azareen yalnızdı. Sarai kadının, ördüğü saçlarını açmasını, yüzüğünü taktıktan sonra uyumak üzere yatağa uzanmasını izledi ama rüyalar için kalmadı. Azareen'in rüyaları... Zordu. Kadının yaşaması gereken hayatın elinden alınmasında payının olduğunu düşünmeden edemiyordu. Gerçi kendisi de birlikte yaşamaları gereken çiftin,

sevilen çocuğu olmalıydı. Evet, belki doğrudan kendi suçu değildi ama masum olduğuna kendini bir türlü ikna edemiyordu.

Altın faranji, hâlâ ayaktaydı. Çalışıyor ve hiç iyi görünmüyordu. Çirkin adamı da gördü. Güneşten kavrulan cildi hisarın gölgesinde iyileşmeye başlamışsa da hâlâ çirkindi. O da uyanıktı. Elindeki şişeyle sendeleyerek dışarı çıkıyordu. Adamın zihninde kalamadı. Çünkü hayal ettiği kadınların hepsi çürük içindeydi. Kadınların ondan nasıl kurtulduğunu görmeye katlanamayacaktı. Zaten ikinci geceden beri adamı ziyaret etmemişti.

Güvelerin her kanat çırpışı, hayalet ordunun, intikamın ve yeni bir katliamın boğucu ağırlığını taşıyordu. Terası işgal edildiği için Sarai içeride kaldığından voltaları daha kısa sürüyor, sık sık geri dönmek zorunda kalıyordu. Oysa ay ışığında olmak, rüzgârı hissetmek için can atıyordu. İçinde olduğu metal kafesi yerine, yukarıdaki sonsuz boşluğun derinliğini hissetmek istiyordu. Kırlangıç, rüya görmenin bahçeye benzediğini söylemişti; hücrenden kısa bir süreliğine bile olsa dışarı çıkıp gökyüzünün her yanını sardığını hissediyordun.

Ve Sarai hisarın, hapishane olduğu kadar, bir tapınak da olduğunu söylemişti. Daha bir hafta bile olmamıştı. Şimdi iksiri olmadan ne hâle gelmişti.

Fena hâlde yorgundu.

Lazlo da yorgundu. Uzun bir gün olmuştu ve Thyon'a özünü vermek, işini daha da zorlaştırmıştı. Suheyla'yla yemeğini yedikten sonra, damak tadının bozulduğundan bahsetmeden teşekkür etti, sonra su soğuyana kadar küvette kaldı ama parmaklarındaki grilik kaybolmadı. Yorgunluktan sinek kuşları gibi daldan dala atlayan düşüncelerine hâkim olamıyor, her

seferinde hisar ve orada yaşananlar konusuna dönüp korkuya kapılıyordu. Eril-Fane de dâhil olmak üzere, şehirdeki herkes geçmişin tutsağı olmuştu.

İki yüz, gözünün önünden gitmiyordu. Biri ölen tanrıçanın resmi, diğeri rüyasında gördüğü kızıl-kahverengi saçlı, mavi tenli ve gözlerinin üstüne siyah boyadan bir maske çekmiş kız. Mavi, siyah, tarçın... Bir kez daha resmi görmeden önce, kızı nasıl rüyasında görebildiğini merak etti.

Hem Korkunç Isagol'u resimden önce rüyasında gördüyse... Neden *korkunç* bulmamıştı?

Küvetten çıkıp kurulandı, üzerine yeni yıkanmış bir şalvar geçirdi. Uçkurunu bağlayamayacak kadar bitkindi. Odasında kendini yatağa attı ve daha ikinci nefesinde derin bir uykuya daldı.

İşte Sarai onu bu hâlde buldu. Delikanlı başını kollarının üzerine koymuş, yüzüstü yatıyordu.

Sırım gibi üçgen sırtı derin nefeslerle inip kalkarken, güve üzerinde kanat çırpıyor, konacak bir yer arıyordu. Yatış şekline göre, kaşına konmak bir seçenek değildi. Evet, çıkıntılı elmacık kemiği açıktaydı ama Sarai onu izlerken delikanlı başını kollarının arasına iyice gömdü ve tek seçenek de gözden kayboldu. Geriye bir tek sırtı kaldı.

Yumrunun üstünü örtmeden uyuyakaldığından, loş ışıkla birlikte kaslarının üstünde gölgeli dalgalar oluşuyordu. Daha koyu olanlar, sırt kanatlarıyla koltuk altları arasında ve sırtının ortasından geçen omurundaydı. Güvenin gözünden âdeta ayın yüzeyi gibi görünüyordu.

Sarai, yavaşça kürek kemiklerinin ortasında kalan karanlık vadiye süzüldü ve üstüne konduğu anda delikanlının rüyasına daldı.

Her zamanki gibi temkinliydi. İlk seferinden beri her gece sektirmeden buraya gelmiş, her seferinde bir hırsız gibi sessizce rüyaya girmişti. İyi de hırsızsa neyin peşindeydi? Delikanlının rüyalarını çalmak ya da bunları değiştirmek gibi bir derdi yoktu. Sadece... Sokak çalgıcılarının müziğini dinlemek gibi... Bahçe duvarının ardından süzülen bir sonat gibi, bu rüyaların keyfini çıkarıyordu.

Ne var ki her gece dinlediği bu harika müzik yüzünden, kaçınılmaz bir şekilde çalgıcıyı daha da merak eder olmuştu. Tabii, kim olduğunu biliyordu. Sonuçta bu geceye kadar delikanlının kaşına konan, kendisinden başkası değildi. Şimdiyse sırtına konmak, tuhaf bir mahremiyet duygusu yaratıyordu. Delikanlının kirpiklerini ezberlemişti, erkeksi sandal ağacı ve temiz misk kokusunu çok iyi tanıyordu. Hatta o yamuk burnuna bile alışmıştı. Ama rüyalarda, kendini hep uzak tutmuştu.

Ya tekrar görülürse? Ya delikanlı aslında onu *görmediyse?* İlk seferindeki bir tesadüf müydü? Sarai bilmek istese de korkuyordu. Oysa bu gece, içinde bir şeyler değişmişti. Artık saklanmaktan yorulmuştu. Şimdi delikanlının kendisini görüp görmediğini öğrenecek, belki *nasıl* olduğunu bile anlayabilecekti. Kendini her şeye hazırlamıştı. En azından, hazır olduğunu düşünüyordu.

Fakat rüyaya girip *kendisiyle* karşılaşmaya onu hiçbir şey hazırlayamazdı.

✸

Yine sihirli şehrin sokaklarındaydı. Hıçkırık'tı ama Hıçkırık değildi. Geceydi, bu sefer hisar gökteydi ama buna rağmen, rüyayı görenin isteği buymuş gibi, ay ışığı şehri aydınlatıyordu. Yine her yer inanılmaz renklerle doluydu. Tüylü kanatlar,

meyveler, masallardan fırlamış yaratıklar... Santor da oradaydı, bu gece sevgilisiyle yan yana yürüyordu ve Sarai onların öpüştüğünü görmek için yanıp tutuşuyor, rüyanın bu değişmez çiftiyle konuşup hikâyelerini dinlemek istiyordu.

Şimdiye kadar çoktan, rüyada gördüğü her kişinin ve yaratığın, fantastik bir masalın başlangıcı olduğunu anlamıştı. Hepsini merak etmesinin tek nedeniyse, asıl rüyayı gören delikanlıyı anlamaya çalışmasıydı.

Onu spektralinin üstünde dolaşırken gördü. Ama daha da saçması, yanındaki yaratığı süren kişiydi. Gövdesi bir ravid, başı ve kanatları bembeyaz kartal hayalet olan yaratığın üstündeki... Sarai'dı.

Oysa bedeni çok uzakta, zihni sokağın karşısında, rüyaya girdiği yerdeydi.

Kendini görüyordu.

Bir faranjinin rüyasında, efsanevi bir yaratığın üzerindeydi.

Bakakaldı. Ağzını açtı, sonra yine kapattı. *Nasıl?* Dikkatle baktı. Görünmemeye çalışarak iyice odaklandı.

Öteki Sarai, delikanlının onu gördüğü gece gibi görünüyordu. Saçları vahşiydi, gözlerine Isagol'un kara maskesini boyamıştı. Bilmese, gördüğünün annesi olduğunu sanabilirdi çünkü aralarındaki benzerlik inanılmazdı ve daha önce Isagol'u insanların rüyalarında görmüştü. Sarai, rüyalarına nasıl girecekti ki? Onu hiç görmemişlerdi. Ama gördüğü kadın Isagol değildi. Birbirlerine ne kadar benzerlerse benzesinler, annesinin asaleti bambaşkaydı. Zalimliği de. Hiç gülümsemezdi. Ama bu kız gülümsüyordu. Mavi kız, Sarai'ın yüzüne sahipti ve ne böcek kanatlarından kıyafet giymişti ne de bıçak taşıyordu. Aksine, delikanlının rüyasına girdiği ilk gece olduğu gibi, dantelli, beyaz bir gömlek giymişti.

Delikanlının rüyasındaydı.

Faranji, rüyasında Sarai'ı görüyordu. Üstelik bu bir kâbus değil... Rüyaydı.

Hisardaki Sarai volta atmayı unuttu. Rüyayı gören delikanlının çıplak omzundaki güve titredi. İçinde bir hıçkırığın yükseldiğini hissedebiliyordu ama kederden değildi. Sokağın karşısındaki kendine... delikanlının onu hatırladığı hayaline baktı. Menfur, bela ya da tanrı tohumu değildi. Harika, mavi teni olan ve gülümseyen, gururlu bir kız görüyordu. Çünkü delikanlı onu *böyle* hatırlıyordu.

Tabii aynı zamanda, onun Isagol olduğunu düşünüyordu.

"Bağışla ama neden umutsuzluk?" diye soruyordu şimdi de. "Bir tanrıça olarak seçebileceğin bir sürü güzel şey varken hem de."

"Kimseye söyleme," dedi Isagol. "Ben Ay Tanrıçası'ydım." Gerisini, bir sır veriyormuş gibi fısıldadı. "Ama sonra kaybettim."

"Ayı mı kaybettin?" diye soran delikanlı, bakışlarını gökyüzünde asılı duran aya çevirdi.

"O değil," dedi kız. "Diğeri."

"Başka ay da mı var?"

"Ah, tabii. Her zaman bir yedeği vardır."

"Bunu bilmiyordum. Ama... Ayı nasıl kaybettin?"

"Benim hatam değildi. Çalındı."

Kızın sesi ne Sarai'a ne de Isagol'a aitti. Delikanlının hayal ettiği gibiydi. O tuhaflık Sarai'ı daha da afallatıyordu. Yüzü, vücudu aynıydı ama hiç tanımadığı bir sesle konuşuyor, hayatı boyunca aklına bile gelmeyecek tuhaf şeylerden bahsediyordu. Aynaya baktığında başka bir hayatla karşılaşmak gibiydi.

"Ay alışverişine çıkabiliriz," diye önerdi rüyayı gören delikanlı. "Tabii istersen."

"Ay dükkânı mı var? Peki."

Böylece delikanlıyla tanrıça ay alışverişine gittiler. Masal gibiydi. Eh, aslında rüyaydı. Sarai onları hayretle takip etti. İkisi köprünün altına sıkışıp kalmış küçük bir dükkâna girdiklerinde, yaratıklar kapının önünde kaldı. Sarai, tirizli vitrinin önüne gelip grifonun harika tüylerini okşadı. Nedense fena hâlde kıskanıyordu. Keşke grifona *o* binebilseydi, keşke kuyumcunun tezgâhındaki doğru ayı bulmaya çalışan kendisi olabilseydi. Hilaller, yarım aylar ve dolunaylar vardı. Süs değil, gerçek *aylardı*. Çok uzaktaki yıldızlar gibi parlayan, kraterli, minyatür aylar...

Sarai/Isagol, daha doğrusu Sarai'ın yerine geçen kız, aralarında bir karar veremediği için hepsini aldı. Rüyayı gören delikanlı, aptalca görünen, yeşil renkli brokar bir keseden kuyumcuya parasını ödedi. Biraz sonra bütün aylar, kızın bileğinde ışıltılı bir bilezik olarak göz alıyordu. İkili dükkândan çıkıp yaratıklara binerken, Isagol'un bileğindeki aylar minik çanlar gibi şıngırdıyordu.

"Yine Ay Tanrıçası olmana izin verecekler mi?" diye sordu delikanlı.

Bu Ay Tanrıçası saçmalığı da neydi? Sarai belli belirsiz bir öfkeyle merak ediyordu. Isagol hiçbir zaman bu kadar iyi yürekli olmamıştı.

"Ah, hayır," dedi tanrıça. "Ben ölüyüm."

"Evet, biliyorum. Özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok. Gerçekten korkunç biriydim."

Delikanlı, "Bana korkunç görünmüyorsun," dediğinde, Sarai dudağını ısırmak zorunda kaldı. Çünkü *o Isagol değil*, diye bağırmak istiyordu. *O benim.* Oysa rüyadaki kız, aslında kendisi de değildi. Yüzleri benzeyebilirdi ama o bir hayaldi.

Bir ipin ucunda dans eden bir anı kırıntısıydı. Ve söylediği her şey, rüyayı gören delikanlının beyninden geliyordu. Bileğindeki ayları şıngırdatırken, gerçekten de "korkunç görünmeyen" tanrıçanın yaşadığı beyninden...

Sarai ona, korkunç neymiş, gösterebilirdi. Sonuçta o Kâbus Perisi'ydi ve cephanesindeki Isagol anılarıyla, delikanlının çığlık çığlığa uyanmasını sağlayabilirdi. Ama bu, en son isteyeceği şeylerden biriydi, o yüzden beklenmedik bir şey yaptı.

Güneşi gören güvelerinden biri gibi, hayali kızı buharlaştırıp yerine geçti.

37

Mavinin En Mükemmel Ve Zarif Tonu

Lazlo gözlerini kırpıştırdı. Az önce Isagol'un gözleri boyalıydı, sonra bir anda maske yok olmuştu. Saçları da bir şal gibi omuzlarına dökülürken, şimdi erimiş bronz gibi, sırtından akıyordu. Sarmaşıklar ve başta kelebek sandığı orkide yapraklarıyla süslü saçlarını örüp başına taç gibi kondurmuştu. Kulağının hemen arkasından, upuzun, beyaz bir tüy fırlıyordu. Gömlek yerine, beyaz ve safran rengi tomurcuklarla bezeli, kiraz rengi bir sabahlık giymişti.

Kokusu da yeniydi. Biberiye ve portakalın ardında çok daha belirsiz bir mavi ton, âdeta gözlerine eşlik ediyordu. O koku, başından bir duvak kalkmış gibi, kızın yüz hatlarını netleştiriyordu. Sanki şimdi daha *gerçekti*.

Ne var ki artık gülümsemiyordu.

"Kimsin sen?" diye sorarken, sesi de farklıydı. Çok daha ahenkliydi, notalardan ziyade nüanslardan oluşuyordu. Hele sesindeki karanlık, az önceki neşeli hâlinden eser bırakmamıştı. Bileğinde ay bileziği yoktu. Gökteki ay da kaybolmuştu. Dünya bir anda loşlaşmıştı. Başını kaldırıp yukarı baktığında

Lazlo ayın hisarın arkasında gözden yitmek üzere olduğunu fark etti.

"Lazlo Strange," diye yanıtladı ciddileşerek genç adam. "Hizmetindeyim."

Kız ismini tekrarlarken, heceler dilinin üzerinde âdeta oynaşıyordu. Delici gözlerini kırpmadan bakıyordu. Gözleri teninden çok daha açık bir maviydi. "Tamam ama *kimsin?*"

Lazlo, böylesi basit ama karmaşık bir soruya nasıl cevap vereceğini bilemedi. Teknik açıdan, temelde kim olduğunu hiç bilmemişti. Adı Strange'di ama bu ismin saçmalığı, kız açısından bir anlam taşımıyordu. Dahası kızın, onun soyağacını sorguladığını da hiç sanmıyordu. Öyleyse Lazlo kimdi?

Kız değiştiği *anda*, çevre de değişmişti. Ay dükkânıyla birlikte, rüyasındaki Hıçkırık da yok olmuştu. Hisar ve gölgesi yoktu. Lazlo ve tanrıça, hâlâ yaratıklarının üzerinde, Düşünce Pavyonu'nun ortasına doğru ilerliyorlardı. On iki metre yüksekliğinde kitaplarla dolu raflar. Varakları göz kırpan, mücevher renkli kitap sırtları. Gri kıyafetleriyle merdivenlere tünemiş kütüphaneciler. Masalarında kamburları çıkmış âlimler... Her şey Lazlo'nun kokmuş bir balığın başına gelebilecek en iyi kaderle kütüphaneye girip yeni bir hayata başladığındaki gibiydi.

Böylece, en azından ilk cevabı buldu. Altı ay sonra bile dış kabuğu aynıydı. "Kütüphaneciyim," dedi. "En azından, yakın zamana kadar öyleydim. Büyük Zosma Kütüphanesi'nde çalışıyordum."

Etrafına merakla bakınan Sarai, bir an için soracağı soruyu unuttu. Vahşi, böyle bir yerde neler yapardı acaba? "Ne kadar çok kitap var," dedi hayretle. "Dünyada bu kadar kitap olduğunu hiç bilmezdim."

Lazlo, onun hayretinden cesaret aldı. Korkunç Isagol olabilirdi ama kitaplara saygı gösterdiği gözünden kaçmamıştı. "Ben de ilk gördüğümde öyle hissetmiştim."

"Kitaplarda neler yazıyor?" diye sordu Sarai.

"Bu odadakilerin hepsi felsefeyle alakalı."

"*Bu* oda mı?" Sarai dönüp ona baktı. "Başka odalar da mı var?"

Lazlo kocaman gülümsedi. "Hem de bir sürü."

"Hepsi kitaplarla mı dolu?"

Lazlo, kitapların hepsini kendisi yazmış gibi gururla başını salladı. "Sevdiğim kitapları görmek ister miydin?"

"Peki."

Lazlo, Lixxa'yı dehlediğinde, tanrıça da grifonuyla ardından ona yetişti. Bir çift fantastik ve görkemli heykel gibi, yan yana Düşünce Pavyonu'nu geçtiler. Grifonun kanatları, âlimlerin omuzlarını gıdıklıyordu. Lixxa'nın boynuzları merdivenlerden birini neredeyse deviriyordu.

Lazlo, kelimenin her anlamında başarılı bir hayalci olabilirdi ama şu anda herkes gibiydi. Rüya gördüğünün farkında değildi. Rüyayı *yaşıyordu*. Dünyanın gerçekliği ve mantık, iskelede unutulan bir bavul gibi geride kalmıştı. Bu dünyanın kendine has bir mantığı vardı ve derin olduğu kadar akıcıydı.

Bodrum katına inen gizli merdivenler iki canavarın da geçemeyeceği kadar dardı ama hiç zorlanmadan aşağı iniyorlardı. Dahası kitaplarını sevgiyle sürekli temiz tutsa da hepsi ilk bulduğu gün oldukları gibi tozluydu. Yılların yumuşacık örtüsü, en iyi sırları onun için saklamıştı.

"Bunları benim dışımda çok uzun zamandır kimse okumadı," diyordu şimdi.

Sarai kitaplardan birini alıp tozlarını üfledi. Sayfaları çevirirken her yere kar taneleri gibi tozlar yağıyordu ama içindeki kelimeler tuhaf bir alfabeyle yazıldığından, ne yazdığını okuyamıyordu. "Ne anlatıyor bu kitap?" diye sordu, kitabı Lazlo'ya verirken.

"Bu en sevdiklerimden biri," dedi Lazlo. "Her elli yılda bir gelip bir köyü, üç gün üç gece boyunca bir battaniye gibi örten sihirli sis mahalath. Siste kalan herkes iyi ya da kötü dönüşüm geçiriyor. Köy halkı sisin ne zaman geleceğini bildiğinden, kaçıp geçmesini bekliyor. Ama her zaman geride kalıp tehlikeyi göze alan birileri olur."

"Onlara ne oluyor?"

"Bazıları canavara dönüşüyor," dedi Lazlo. "Bazıları da tanrılara."

"Demek tanrılar *böyle* doğmuş," dedi Sarai, buruk bir şekilde.

"Bunu benden daha iyi bilirsin leydim."

Alakası yok, diye geçirdi içinden Sarai. Mesarthim tanrılarının nereden geldiği konusunda, en az insanlar kadar cahildi. Tabii öte yandan, bir rüyada *olduğunun* bilincindeydi. Tuzaklara şaşırmayacak kadar rüyanın mantığına alışmıştı ama yine de güzelliğini kabul etmekten kendini geri alamıyordu. Küçük bir tipi fırtınasından sonra, kar yağmaya devam etti. Yerler, pudra şeker dökülmüş gibi parlıyordu. Grifonun sırtından indiğinde, buz gibi soğuğu çıplak ayaklarının altında hissetti. Onu asıl şaşırtan, şimdi bile aklının almadığı şey, bir yabancıyla sohbet etmesiydi. Bir sürü rüyaya girmiş, bir sürü tuhaf şeyle karşılaşmış ama hiç kimseyle böyle konuşmamıştı. Oysa şimdi konuşuyor, hatta sohbet ediyordu. Gerçek biri gibi. Neredeyse.

"Peki bu?" diye sordu, başka bir kitabı göstererek.

Lazlo, kitabın sırtını okudu. "Vaire Halk Masalları. Zosma'nın hemen güneyindeki küçük bir krallık." Sayfaları çevirirken gülümsedi. "Bunu da seversin. Genç bir adam aya âşık oluyor ve onu çalmaya çalışıyor. Belki senin ayı çalan da budur."

"Çalabiliyor mu?"

"Hayır," dedi Lazlo. "Sonunda imkânsız olanla barışıyor."

Sarai burnunu kırıştırdı. "Yani pes ediyor."

"Eh, karşısındaki koskoca ay." Hikâyede Sathaz adındaki genç adam, ayın ormanın kıyısındaki berrak göldeki yansıması karşısında öylesine büyülenmişti ki gözünü bir türlü ondan ayıramıyordu, fakat elini ne zaman uzatsa, suyun üstündeki yansıma bin parçaya bölündüğünden, aşkına bir türlü kavuşamıyordu. "Hem biri *senden* çalmayı başarsa bile..." diye ekledikten sonra, kızın çıplak bileğine baktı. Ay bileziği artık orada değildi.

"Belki de oydu, belki kitapta yanlış yazılmıştır," dedi Sarai.

"Belki Sathaz ve ay, şu anda bir yerlerdeki bir mağarada mutlu mesut yaşıyorlardır," dedi Lazlo.

"Belki binlerce çocuk yapmışlardır ve ışık yumruları da belki oradan geliyordur. İnsanla ayın birlikteliğinden." Sarai bunları söylerken kendine şaşırıyordu. Daha birkaç dakika önce, hayalinin dudaklarından dökülen ay saçmalığına sinir olmuştu, oysa şimdi *kendisi* de saçmalıyordu. Lazlo'nun gücüydü bu. Burada kurallar farklı işliyordu, *gerçek* başkaydı. Çok daha... Güzeldi.

Delikanlı kocaman sırıttığında midesinde kelebeklerin çırpındığını hisseden Sarai, "Peki şu?" diye sordu, hızla dönüp üst raftaki büyük kitabı işaret ederek.

"Ah, merhaba," dedi Lazlo, gümüş varaklı ve açık yeşil kadife ciltli kitaba dokunurken. "Bu, burnumu kıran alçak," diye ekledi.

Sarai kitabı aldığında, ağırlığından neredeyse karların üzerine düşürüyordu. "Bu mu kırdı?"

"Çıraklığımın ilk günü," dedi delikanlı kederle. "Her yer kan olmuştu. Arkasındaki lekeyi göstererek mideni bulandırmak istemem."

"Demek burnunu bir masal kitabı kırdı," diyen Sarai, ilk izleniminde ne kadar yanıldığını anlayınca gülümsememek için kendini zor tutuyordu. "Kavgada kırıldığını sanmıştım."

"Aslında daha çok, bir pusuydu," dedi Lazlo. "Parmaklarımın ucunda yükselmiş, almaya çalışıyordum." Burnuna dokundu. "Ama o benden önce davrandı."

"Başını uçurmadığı için şanslısın," dedi Sarai, kitabı geri verirken.

"Çok şanslıyım. Burnum kırıldığında yeterince üzülmüştüm. Ama başımı kaybetseydim, hikâyenin sonunu asla öğrenemeyecektim."

Sarai yine, kendine rağmen küçük bir kahkaha attı. Bir taraftan da ilk kez görmüş gibi delikanlının yüzünü inceliyordu. Serserinin biri olduğunu düşünmüş, aynı zamanda onu hiç yakışıklı bulmamıştı.

Şimdi tekrar bakarken, onun bronz bir paranın üzerindeki fatih profili kadar çarpıcı olduğunu görebiliyordu. Yakışıklılıktan daha iyiydi bu.

Kızın gözlerini üzerinde hisseden Lazlo kızardı. Kendi görüntüsüyle ilgili düşünceleri, kızın düşünebileceklerinden de kötüydü. Ama kızla ilgili düşüncesi çok basitti. Onu çok güzel buluyordu. Dolgun yanakları, sivri, küçük çenesi ve orta-

sındaki incecik çizgiyle mürdüm eriğini andıran alt dudağı. Gülümsediğinde dudakları bir hilalin iki sivri ucu gibi zarifçe yukarı kıvrılıyordu. Kaşları mavi teninden de parlak, saçları tarçın rengindeydi. Lazlo onun ölü olduğunu kendine hatırlattıkça, her seferinde daha büyük bir hüzne kapılıyordu. Ölü olduğu hâlde *karşısında* olması, rüyanın kendine has mantığı sayesindeydi.

"Cennetteki yüce tanrı adına, Strange." Arkadan gelen sese bakan Lazlo, Efendi Hyrrokkin'in bir kitap arabasını iterek yaklaştığını gördü. "Ben de her yerde seni arıyordum."

Adamı görmek güzeldi. Lazlo abartılı bir sevgi gösterisiyle ona sımsıkı sarıldı ama adam kızgınlıkla onu itti. "Senin neyin var?" diye çıkıştı, cübbesini düzeltirken. "Herhalde Hıçkırık'ta insanlar birbirlerine ayı güreşçileri gibi sarılıyorlar."

"Tıpkı ayı güreşçileri gibi," dedi Lazlo. "Ama ayı yok. Aslında güreş de yok."

Yanındaki kızı görünce, Efendi Hyrrokkin'in gözleri kocaman büyüdü. "Bu da kim?" diye sorarken, sesi sanki biraz tizleşmişti.

Lazlo onları tanıştırdı. "Efendi Hyrrokkin, bu Isagol. Isagol, Efendi Hyrrokkin."

Yaşlı adam fısıltıyla sordu. "*Neden mavi?*"

"Kendisi Umutsuzluk Tanrıçası," diye yanıtladı Lazlo, sanki bu söylediğiyle her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Hayır, değil," dedi hemen Efendi Hyrrokkin. "Yanılıyorsun evlat. İyice bak."

Lazlo, yaşlı adamı mazur görmesini istercesine omuz silkerek kıza baktı. Onun kim olduğunu biliyordu. Duvardaki resimde görmüştü ve Eril-Fane bunu doğrulamıştı.

Tabii şu anda gözlerinde siyah boya olmadığı için, resimdeki Isagol'a daha az benziyordu.

"Peki, dediğimi yaptın mı?" diye sordu Efendi Hyrrokkin. "Ona çiçek aldın mı?"

Lazlo, adamın hep verdiği nasihati hatırladı. "Topladığın çiçekleri verebileceğin bir kız bul." Sonrasını da hatırlıyordu. "Güzel gözleri ve büyük kalçaları olsun." Yine kızardı. Bu kız incecikti. Dahası Lazlo, Umutsuzluk Tanrıçası'nın böylesi güzel bakan gözleri olabileceğini hiç tahmin etmemişti. "Çiçek almadım," dedi, baştan savarcasına. Ayrıntıya girmek istemiyordu. Yaşlı adamın çapkınlığa meraklı olduğunu biliyordu ve bir an önce kendi yoluna gidip işine bakması için içinden dualar ediyordu. "Öyle bir şey değil..."

Fakat Isagol bileğini kaldırıp yeniden ortaya çıkan bileziği gösterince şaşırdı.

"Ama bana ayı verdi," diyordu kız. Şimdi bilezikte sadece, beyaz-altın renginde, tek bir hilal vardı. Sanki biri gökyüzünden aldığı gibi bileziğe takmıştı.

"Aferin çocuk," dedi Efendi Hyrrokkin, onaylarcasına. Tekrar fısıldadı. "Biraz daha kilo alabilir ama doğru yerlerde, sağlıklı kıvrımları var. Yani her yanına kemik batmasını..."

"Efendi *Hyrrokkin!*" diye onun sözünü yarıda kesti Lazlo. Yüzünü alev basmıştı.

Yaşlı kütüphaneci kıkırdadı. "Gençleri utandıramayacaksam, yaşlı olmanın ne anlamı var ki? Neyse, ben ikinizi rahat bırakayım. İyi günler küçük hanım. Sizinle tanışmak büyük zevkti." Kızın elini öpüp ayrılmadan önce dirseğiyle Lazlo'yu dürttü ve duyulabilecek bir fısıltıyla, "Mavinin en mükemmel ve zarif tonu," dedi. "Ne harika!"

Lazlo tekrar tanrıçaya döndü.

"Akıl hocam," diye açıkladı. "Biraz utanmazdır ama iyi bir kalbi vardır."

"Bir şey diyemem," dedi Sarai. Yaşlı adamın tavrında yanlış bir şey görmemişti. Üstelik her hâlükârda, delikanlının rüyasında olduğunu bir kez daha kendine hatırlatması gerekti. "Yanılıyorsun evlat. İyice bak," demişti kütüphaneci. Lazlo, bilinçaltında bir şeyleri fark etmişti de Isagol olmadığını mı düşünmeye başlamıştı acaba? Bu fikir keyfini yerine getirdi. Tekrar raflara bakıp parmağını ciltlerin üzerinde dolaştırdı. "Bütün bu kitaplar..." dedi. "Hepsi sihirle mi ilgili?" Delikanlının bir tür uzman olup olmadığını merak ediyordu. Bu, Tanrıkatili'nin onu neden şehre getirdiğini açıklardı.

"Çoğu efsane ve halk masalları," diye yanıtladı Lazlo. "Âlimler tarafından fazla eğlenceli bulunduğu için önemsenmeyen kitaplar. Bodruma indirip unutmuşlar. Batıl inançlar, şarkılar, büyüler. Seraphim, cinler, iblisler, periler." Raflardan birini işaret etti. "Şunlar Hıçkırık hakkında."

"Hıçkırık, önemli olmayacak kadar eğlenceli bir konu mu? Şehir halkı buna fena bozulurdu herhâlde."

"Ben tamamen farklı bakıyorum, inan bana. Âlim olsaydım üzerine çalışırdım ama anlarsın ya... Ben önemli biri değilim."

"Ya? Nedenmiş o?"

Lazlo ayaklarına baktı. Önemsizliğini açıklama konusunda gönülsüzdü. "Ben bir yetimim," dedi, bakışları tekrar kızı bulduğunda. "Ailem de ismim de yok."

"Ama bana ismini söyledin."

"Tamam. Dünyaya bir ismim olduğunu kanıtlayan bir ismim var. Ama aslına bakarsan, boynuma, *hiç kimse* tabelası asılsa da olurmuş."

"Bir isminin olması bu kadar önemli mi?"

"Bence Hıçkırık halkı önemli olduğunu söylerdi."

Sarai'ın buna bir cevabı yoktu.

"Şehrin gerçek ismini asla geri alamayacaklar, değil mi?" diye sordu bu sefer Lazlo. "*Sen* hatırlıyor musun?"

Sarai hatırlamıyordu. Hiç öğrenmiş miydi? Bundan da emin değildi. "Letha hatıraları aldığında, kırık bir oyuncak gibi bir çekmecede saklamaz, hepsini yerdi. O yüzden hatıralar sonsuza kadar kaybolurdu. Anıların kökünü kurutma, onun yeteneğiydi."

"Peki, *senin* yeteneğin?"

Sarai donakaldı. Delikanlıya yeteneğini anlatma düşüncesi bile, utançla yanaklarının yanmasına neden oluyordu. Ağzından güve sürüsü çıktığını mı söyleyecekti? *Böylece tıpkı şu anda sana da yaptığım gibi insanların zihinlerine sızabiliyorum.* Ama tabii ki delikanlı aslında *onun* yeteneğini sormuyordu. Bir an için, kim olduğunu ya da olmadığını unutuvermişti. Rüyada Sarai değil, annesinin saçma bir kopyasıydı.

"Şey, Ay Tanrıçası olmadığı kesin," dedi. "Bu çok saçma."

"Olmadığı derken? Kimden bahsediyorsun?" diye sordu Lazlo. Kafası karışmıştı.

"Olmadığım," dedi hemen Sarai ama kelime boğazına takılmıştı. Bir insan onu görebiliyor, nefret etmeden, hatta bir tür hayranlık ve merakla onunla konuşuyordu. Ve kendisi rol yapmak zorundaydı. Sıra dışı durumunda, anlaşılmaz bir şekilde içi sızladı. Isagol *olsaydı*, delikanlıya yeteneğini gösterirdi. Bir yumakla oynayan afacan bir kedi yavrusu gibi, nefret ve aşk, sevinç ve hüzün duyguları arasında delikanlının yönünü kaybetmesini sağlayabilirdi. Oysa Sarai bu rolü üstlenmek

istemiyordu. Konuyu değiştirmek için soru sordu. "Neden ailen yok?"

"Savaş sırasında bebektim. Kendimi yetimlerle dolu bir eşek arabasında buldum. Hepsi bu."

"Yani, biri olabilirsin," dedi Sarai. "Hatta belki bir prens."

"Belki masallarda." Lazlo gülümsedi. "Prenslerin başıboş kalacaklarını hiç sanmıyorum. Peki sen? Tanrıların aileleri olur mu?"

Sarai'ın aklına önce Yakut'la Kırlangıç, Vahşi'yle Minya, Koca Ellen'la Küçük Ellen ve diğerleri geldi. Kan bağı olmasa da bunlar ailesi sayılırdı. Sonra babasını düşününce, iki kalbi birden taş kesti. Ama delikanlı yine aynı şeyi yapmış, konuyu ona döndürmüştü. "Biz sisten yapılırız," dedi. "Unuttun mu? Her elli yılda bir."

"Mahalath. Tabii ya. Demek sen de tehlikeyi göze alanlardandın."

"Sen de tehlikeyi göze alır mıydın?" diye sordu Sarai. "Sisin geldiğini gördüğünde kalıp sonucun ne olacağını bilmediğin hâlde dönüşür müydün?"

"Kalırdım," dedi hemen Lazlo.

"Bu çok hızlı bir cevaptı. Hiç düşünmeden gerçek kimliğini geride bırakır mıydın gerçekten?"

Lazlo buna güldü. "Bunu ne kadar düşündüğümü hayal bile edemezsin. Bu kitapların arasında yedi yıl yaşadım. Bedenim kütüphanedeki görevlerimi yerine getirirken, aklım hep bunlardaydı. Bana ne derler, biliyor musun? Hayalci Strange. Günün büyük bölümünde, etrafımda neler olup bittiğini fark etmiyordum bile." Bunları, hem de Umutsuzluk Tanrıçası'na anlattığı için, kendine hayret ediyordu. Oysa kızın gözlerinde merak kıvılcımları çakıyordu. Lazlo o yüzden

kendini rahat hissediyordu. Dahası ona bakarken, umutsuzluk aklının ucundan bile geçmiyordu. "Kanatçılar şehre geldiğinde, nasıl bir kanat yaptıracağımı ya da ejderlere binmeyi mi, yoksa onları avlamayı mı tercih edeceğimi düşünerek yürürdüm. Sis geldiğinde kalma konusuna gelince, tehlikeyi göze almasam Görünmez Şehre nasıl gidebilecektim ki?"

Sarai başını kaldırdı. "Görünmez Şehir mi?"

"Hıçkırık," diye açıkladı Lazlo. "Hıçkırık isminden hep nefret etmişimdir, o yüzden Görünmez Şehir ismini ben uydurdum."

Sarai hâlâ kendine rağmen gülümsüyor, bir yandan kanatçıların hangi kitapta olduğunu, öteki yandan ejderlerin vahşi olup olmadıklarını sormak istiyordu ama Hıçkırık'ın adını duyar duymaz gülümsemesi hüzünle eridi. Dahası eriyen sadece gülümsemesi değildi. Hiç istemese de kütüphane kaybolmuş, kendilerini yine Hıçkırık'ta bulmuşlardı. Hem de bu seferki, delikanlının değil, Sarai'ın Hıçkırık'ıydı. O hâliyle gerçeğine çok yakın olsa da aynısı olduğu söylenemezdi. Hâlâ güzel görünüyordu, fakat ürpertici bir yanı vardı. Bütün kapılar ve pencereler kapalıydı. Pervazlarda hiç pasta yoktu. Gökyüzünden korktukları için omuzlarını büzmüş koşuşturan birkaç kişi dışında son derece tenhaydı.

Daha rüyalarına sızmadan *hayalci* unvanını kazanmış Lazlo'ya sormak istediği bir sürü soru vardı. *Beni nasıl görebiliyorsun? Gerçek biri olduğumu bilseydin ne yapardın? Kanatçı şehre gelse nasıl kanatlar yaptırmak isterdin? Yine kütüphaneye gidip biraz zaman geçirebilir miyiz? Lütfen?* Ama hiçbirini soramadı. O da bunun yerine, "Neden *buradasın?*" dedi.

Delikanlı bu ani ciddiyet karşısında afallamıştı. "Çocukluğumdan beri hayalimdi," diye yanıtladı.

"Ama Tanrıkatili seni niye getirdi? Bu işte senin rolün ne? Diğerleri âlim, usta... Tanrıkatili bir kütüphaneciye neden ihtiyaç duydu?"

"Ah," dedi Lazlo. "Hayır. Aslında onlardan biri değilim. Yani kafileden değilim. Katılmak için yalvarmam gerekti. Şimdi sekreteriyim."

"Eril-Fane'nin *sekreteri?*"

"Evet."

"O zaman neler planladığını biliyorsun." Sarai, nabzının hızlandığını hissedebiliyordu. Güvelerinden birini hemen ipek kızakların olduğu pavyona gönderdi. "Hisara ne zaman gelecek?"

Yanlış soru olduğunu, daha ağzından çıktığı anda anladı. Belki doğrudan sorması, belki sesine karışan telaş, belki de gidecek yerine gelecek demesiydi ama delikanlı artık ona sanki başka bir gözle bakıyordu.

Öyleydi de. Rüyaların kendine has ritimleri, derinlikleri ve sığlıkları vardı. Şu anda Lazlo gerçeklik yüzeyine doğru kulaç sallıyordu. Gerçek dünyanın unutulan mantığı, denizin üstündeki güneş ışıkları gibi uzamaya başlamıştı. O saniyede, gördüklerinin hiçbirinin gerçek olmadığını kavradı. Tabii ki Lixxa'yla birlikte Düşünce Pavyonu'na girmemişti. Rüya görüyordu.

Ama kız gerçekti. Hayali değildi. Varlığının bir ağırlığı, derinliği ve başka hiçbir şeyde olmayan bir netliği vardı. Lixxa bile onun kadar net değildi ve Lazlo son birkaç gününü hep Lixxa'yla geçirmişti. Altı aylık çöl yolculuğundan sonra, yaratık artık bir uzantısı gibi olmuştu. Ama şimdi spektral birden bulanıklaşmış, Lazlo neler olduğunu anlamaya çalışamadan buhar olup yok olmuştu. Grifon da gitmişti. Geriye sadece

kendisi ve tanrıçanın delici gözleriyle nektar kokusu... Bir de yer çekimi kalmıştı.

Tam yer çekimi demek de doğru olmazdı, daha çok çekimdi bu. Lazlo kendini, bu gerçek dışı, küçücük galaksinin merkezi karşısındaki *kızmış* gibi hissediyordu. Sanki rüyayı kendisi görmüyordu da kızın *rüyasına* girmişti.

Hâliyle ne düşüneceğini bilemiyordu. Kendisinin bile beklemediği bir şey yaptı. Uzanıp kızın küçük ve yumuşacık elini nazikçe tuttu. Gerçekti.

Hisarda Sarai nefesini tuttu. Delikanlının sıcak tenini teninde hissediyordu. Sanki uzun zamandır aynı labirentte dolaşıyorlardı da bir anda bir köşeyi dönüp yüz yüze gelmiş, âdeta çarpışmış gibiydiler. Kaybolmak ve yalnızlık, bir anda başka bir şeye dönüşmüştü. Sarai elini geri çekmesi gerektiğini biliyordu ama çekmedi. "Bana söylemelisin," dedi. Rüyanın, bir geminin kıyıya yaklaşması gibi sığlaşmaya başladığının farkındaydı. Delikanlı yakında uyanacaktı. "Uçan makineler. Ne zaman uçacaklar?"

Lazlo da rüya gördüğünün farkındaydı ama bu, bir rüyadan daha fazlasıydı ve bu iki bilgi başını döndürüyor, beynini yakıyordu. "Ne?" diye sordu.

Kızın eli bir kalp atışı gibi Lazlo'nunkini sıktı. "Uçan makineler," diye tekrarladı. "*Ne zaman?*"

Lazlo daha düşünmeye fırsat bulamadan cevap verdi. "Yarın."

O kelime bir tırpan gibi, kızı ayakta tutan bağları koparmaya başladı. Lazlo, elini tutmasa kızın uçup gideceğini sandı. "Ne oldu?" diye sordu. "Sen iyi misin?"

Kız elini geri çekerek geriledi. "Beni dinle," derken, yüz ifadesi ciddileşmişti. Yüzündeki siyah boya geri döndüğünde,

gözleri âdeta daha parlak görünüyordu. "Gelmemeliler," derken, sesi en az mesartiyum metali kadar sertti. Saçlarındaki sarmaşıklar ve orkide yaprakları kaybolurken, perçemlerinden boşalan kanlar, gözlerini âdeta birer kan çanağına çevirdi. Kan dudaklarından süzülürken, "Beni anladın mı?" dedi emredercesine. "Gelirlerse, *herkes ölecek*."

38

Herkes Ölecek

Herkes ölecek.

Lazlo irkilerek uyandığında, küçük yatak odasında yalnız olmasına şaşırdı. O iki kelime hâlâ kafasında yankılanıyor, tanrıça gözlerinin önünden bir türlü silinmiyordu. Göz yuvalarını dolduran ve o güzel dudaklarındaki kan görüntüsü o kadar gerçekti ki gördüğünün rüya olduğuna aklı bir türlü yatmıyordu. Oysa tabii ki bir rüyaydı. Başka ne olabilirdi ki? Hıçkırık'a geldiğinden beri beyni gördüklerini anlamaya çalışıyordu. Rüyalar, beynin bu süreci yönetme şekliydi ve şimdi, duvarda gördüğü resimle kızı birbirine bağdaştırırken zorlanıyordu. Canlı ve hüzünlüye karşı, kanlı ve vahşi...

Hep canlı rüyalar görmüştü ama bu tamamen yeni bir şeydi. Şekli, ağırlığı, sıcaklığı ve yumuşaklığıyla tanrıçanın elini hâlâ elinde hissedebiliyordu. Rüyayı unutmaya çalışıp yatağından kalktı ama her saniye tanrıçanın yüzü gözünün önüne geliyor, söylediği o iki kelime sürekli kulaklarında çınlıyordu: *Herkes ölecek.*

Eril-Fane hisar seferine onu davet ettiğinde, "Ben mi?" diye sormaktan kendini alamadı. Afallamıştı.

Pavyondaki ipek kızakların yanında duruyorlardı. Ozwin, iki makineden birini hazırlıyordu. Ulola gazından tasarruf etme amacıyla, bugün sadece bir tanesi uçacaktı. Hisara ulaştıklarında, artık kullanılmayan makara sistemini tamir edecek, böylece uçan makinelere bağlı kalmayacaklardı.

Mesarthim tanrılarının yaşadığı dönemde, yukarıya nevale böyle gönderilirdi. Bir iki kişiyi taşıyabilecek büyüklükteki küfe, özgür kaldıklarında hisardan aşağı inmek için kullanılmıştı. Ne var ki tanrıları yenmenin şoku ve sevinciyle makaranın iplerini sabitlemeyi unuttuklarından, küfe sistemden ayrılmış, bu yüzden hisara bir daha çıkamamışlardı. En azından şimdiye kadar. Bugün sistemi tekrar devreye sokacaklardı.

Soulzeren, üç kişiyi daha yukarı götürebileceğini söylemişti. Eril-Fane ve Azareen ilk ikisiydi ve şimdi son koltuk, Lazlo'ya öneriliyordu.

"Emin misin?" diye toparladı kendini Lazlo. "Ama... Tizerkane savaşçılarından biri..."

"Hisarın hepimiz için çok zor bir yer olduğunu, şüphesiz şimdiye kadar anlamışsındır," dedi Eril-Fane. *Hepimiz karanlıktaki çocuklarız.* Lazlo adamın söylediklerini hatırlıyordu. "Rica etsem hepsi gelir ama aşağıda kalmayı tercih edeceklerinden eminim. İstemiyorsan gelmek zorunda değilsin." Generalin gözlerinde kıvılcımlar çaktı. "Thyon Nero'ya da sorabilirim."

"Buna hiç gerek yok," dedi Lazlo. "Hem zaten burada değil."

Eril-Fane etrafına bakındı. "Gerçekten de burada değil, ha?" Aslında Thyon, seferi izlemeye gelmeyen tek kafile üyesiydi. "Birini gönderip çağırtayım mı?"

"Yok," dedi Lazlo. "Elbette sizinle gelirim." Doğrusu o korkunç rüyadan sonra hiç emin değildi. Hisara bakarken, kendine gördüğünün sadece bir rüya olduğunu hatırlattı. Doğmakta olan güneş, Seraph'ın kanatlarının kenarından ışık hüzmeleri saçıyor, devasa metal, tüylerin sivri uçlarında parlıyordu.

Herkes ölecek.

Telaşını belli etmemeye çalışırken, "Boş olduğundan emin misin?" diye soruverdi.

"Eminim," diyen Eril-Fane asık suratlıydı. Biraz yumuşadı. "Korkuyorsan söyleyebilirsin. Kalmak istiyorsan anlayışla karşılarız."

"Yok, ben iyiyim," dedi Lazlo.

Böylece bir saatlik koşuşturmanın ardından, kendini ipek kızağın içinde otururken buldu. Sırtındaki ürpertilerden bir türlü kurtulamasa da hayatındaki bu yeni gelişmeye şaşırmaktan kendini alamıyordu. Hayalci Strange uçacaktı. Dünyanın ilk uçan aracında, iki Tizerkane savaşçısı ve generaller için silah üreten makinistle birlikte, hayalini kurduğu şehrin üzerinde, başka bir dünyadan gelmiş gibi görünen mavi metalden hisara çıkacaktı.

Faranjilerle birlikte şehir halkı da seferi izlemek için toplanmıştı. Suheyla ve önceki akşam benzer endişeleri paylaşan Zeyyadin de aralarındaydı. Kimse yukarı bakmıyordu. Lazlo, hepsindeki ortak korkunun şimdi daha rahatsız edici olduğunu düşünüyordu. Calixte gelip kafasını dağıttığında rahatladı.

"Bana bir hatıralık eşya getir," diye fısıldayan kız göz kırptı. "Bana borçlusun."

"Senin için hisarı yağmalamayacağım," dedi Lazlo, kararlı bir tavırla. Sonra sordu. "Nasıl bir hatıralık eşya istiyorsun?" Isagol'unki de dâhil olmak üzere, karşılaşacakları tanrı cesetleri bir anda gözünün önüne geldiğinde ürperdi. Bir cesedin iskelete dönüşmesi acaba ne kadar sürüyordu? On beş yıldan daha az olduğu kesindi. Yine de Calixte için serçe parmağı kemiği koparıp almayacaktı. Hem Eril-Fane, Azareen'le birlikte güvenli olup olmadığını anlamak için içeri girdiğinde, Lazlo'yla Soulzeren'in dışarıda beklemesini istediğini söylemişti.

Ne var ki Lazlo, bir daha sorma ihtiyacı duymuştu. "Boş olduğundan emindin?"

Generalin, "Yaşayan birileri olmadığından eminim," cevabı, hiç de rahatlatıcı olmamıştı.

Sonunda Soulzeren uçuş gözlüklerini taktığında tıpkı bir yusufçuğa benziyordu. Ozwin onu öpüp ipek kızakları yerde tutan ipleri çözmeye girişti. Oldukları yerde yükselebilmeleri için bütün iplerin aynı anda çözülmesi gerekiyordu, yoksa Ozwin'in söylediği gibi *sarhoş develer gibi yalpalarlardı*. Soulzeren hepsine takmaları için güvenlik kemerleri dağıttı ama Eril-Fane'nin omuzları kayışlar için fazlasıyla genişti.

"Kancayı kemerine tak o zaman," dedi Soulzeren, kaşlarını çatarak. Bakışlarını yukarı çevirip gözlerini kısarak, devasa metal kanatların ve büyük meleğin ayaklarının altını inceledi. İkisinin de kenarlarından gökyüzü görülebiliyordu. "Zaten rüzgâr yok. Sorun olmaz."

Geri sayımla birlikte yerden koptular.

Uçuyorlardı.

✸

Beşi birden Sarai'ın terasında toplanmış, bütün dikkatleriyle şehri izliyordu. Yeterince uzun bakıldığında, şehir soyut bir desene dönüşüyordu. Şehrin ölü merkezindeki amfi tiyatroyu çevreleyen oval şeklindeki burçların dört bir köşesinde, devasa boyutlarda birer metal blok... Bir noktadan diğerine gidiş yolunu bulmak istercesine, gözlerin üzerlerinde kaydığı labirent gibi sokaklar...

Şehri yakından görmeyi hiç istemeyen Minya hariç bütün tanrı tohumları bunu yapmıştı.

"Belki gelmiyorlardır," dedi Vahşi umutla. Sarai ipek kızakların kolayca hasar alabileceğini söylediğinden beri, Vahşi *gerektiğinde* yapmak zorunda kalacağı şey üzerine kafa yoruyordu. Minya'ya karşı mı gelecekti, yoksa Sarai'ı hayal kırıklığına mı uğratacaktı? Hangisi daha güvenliydi? Şimdi bile emin olamıyordu. Gelmelerini hiç istemiyordu, çünkü o zaman bir seçim yapması gerekmeyecekti.

Seçim yapmak, Vahşi'nin kendine güvendiği konulardan biri değildi.

Kırlangıç titreyen eliyle işaret etti. "Orada."

Tıpkı Yakut'un pastasında kullandığı türden meşale zencefili çiçekleri hâlâ elindeydi. Sarai'ın saçlarına takmak için toplamıştı. Fakat pastada *dilek* için kullandıklarının aksine, bunlar tomurcuk değil, havai fişekler gibi görünen açılmış çiçeklerdi. Yakut'la birbirlerinin saçlarını yapmışlardı. Bugün üçü de saçlarını dilekle süsleyecekti.

Sarai'ın iki kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Sanki bunu yaparken birbirleriyle çarpışmışlardı. Öne doğru eğilip meleğin parmaklarının arasından çatılara baktı. *Yo, yo, yo*, diyordu

içinden ama o şeyi görmüştü. Lonca hanının pavyonundan, kırmızı bir nokta yükseliyordu.

Geliyorlardı. Yerden kalkmış, çatılardan, direklerden ve kubbelerden uzaklaşıyorlardı. Şekil her saniye biraz daha büyüyordu. Sonunda Sarai dört kişiyi seçtiğinde, iki kalbi bir kez daha çarpıştı.

Dört kişiden biri babasıydı. Cüssesinden dolayı, uzak olmasına rağmen kolayca seçilebiliyordu. Sarai zorlukla yutkundu. Babasını kendi gözleriyle hiç görmemişti. İçinde kopan fırtına, nefret ya da kin değildi. Özlemdi. Birinin çocuğu olmaya duyduğu özlem, boğazına bir yumruk gibi oturuvermişti. Dudağını ısırdı.

Biraz sonra diğerlerini de açıkça görebiliyordu. Eril-Fane'yi yıllardır seven Azareen, tabii ki uçan makinede olacak, sevdiği erkeği yalnız bırakmayacaktı. Pilot, yaşlı faranji kadındı ve dördüncü yolcu...

Dördüncü yolcu, Lazlo'ydu.

Gözlerini yukarı dikmişti. Hâlâ uzakta olmalarına rağmen, Sarai o olduğunu anlamıştı.

Neden onu dinlememişti? Delikanlı neden ona inanmamıştı?

Eh, eninde sonunda inanmak zorunda kalacaktı. Sarai'ın başından kaynar sular dökülürken sırtı ürperiyor, umutsuzluğa kapılıyordu.

Minya'nın ordusu, Sarai'ın kapısında, hisara geldikleri anda insanlara saldırmak üzere bekliyordu. Bıçakları, satırları ve et kancalarıyla, üstlerine arı gibi üşüşeceklerdi. İnsanların hiç şansı yoktu.

Kararlı ve hazır bir şekilde beklerken küçük bir generali andıran Minya, "Pekâlâ," diyerek, buz gibi bakışlarını diğerlerine dikti. "Herkes geri çekilsin," diye emrettiğinde, Vahşi,

Yakut ve Kırlangıç ona itaat ettiler. İtiraz edecek gibi olduğunda Minya, "*Hemen!*" diye azarlayınca, Sarai ne yapacağını bilemedi. İnsanlar geliyordu. Katliam kapıdaydı. Sarai uyuşmuş bir şekilde diğerlerinin yanına giderken, bunun bir kâbus olmasını ve en kısa zamanda uyanmayı diliyordu.

●

Uçmak gibi değildi, bir kuş gibi hissetmiyorlardı kendilerini. İpek kızak, devasa boyutlarda bir ulola tomurcuğunu andırıyor, rüzgârla savrulan çiçeklerle karşılaştırıldığında, sadece kontrollü bir şekilde yükseliyordu.

Dubalar kırmızı ipekten özenle dikilmiş, ulola gazıyla doldurulmuştu. Uçan makinenin altında, pedallı bir mekanizmanın hava bastığı başka bir hava kesesi vardı ama bu, yükselmek için değildi, ileri gitmeyi sağlıyordu. Soulzeren bir dizi vanayı kullanarak makineyi farklı yönlere uçurabiliyor, ileri, geri ve yanlara yönlendirebiliyordu. Rüzgâr olduğunda esintiden faydalanmak için, gemilerde olduğu gibi bir direk ve yelken de vardı.

Lazlo, Thanagost'taki uçuş denemelerini izlemiş, rüzgârı yelkenlerini doldururken kızakların havada süzülmesini son derece büyüleyici bulmuştu. Şimdi de aşağı bakarken, sokaklarda ve teraslarda toplanan insanların her saniye biraz daha küçüldüğünü görebiliyordu.

Bir süre sonra kızak iyice yükseldiğinde, şehir neredeyse bir haritaya dönüşmüştü. Artık hisarın ayağına gelmişlerdi. Yukarı çıktıkça dizleri ve uzun baldırları geçtiler, tülü andıran bir cübbenin kapattığı gövde hizasına geldiler. Her şey mesartiyum metalinden ve sertti ama öylesine incelikle şekillendirilmişti ki metal kıyafetlerin altından leğen kemiklerinin uçları bile görülebiliyordu.

Skathis belli ki olduğu birçok şeyin yanı sıra, bir sanatçıydı.

Şehrin üstüne karanlık gölgesini düşüren kanatlar dev bir halka gibi kavuşuyor, omuzların üstünde sivriliyor. Seraph'ın açtığı kollarıyla paralel uzanıyordu. İpek kızak, kolların arasındaki boşlukta göğüs hizasına ulaşmıştı. Lazlo gözlerini kısıp heykelin çenesine baktığında bir renk seçti. *Yeşil.* Seraph'ın bir omzundan omzuna, yeşilin her tonu bir şerit oluşturuyordu.

Şehrin bir mahallesine Eriklik adının verilmesine neden olan ağaçlar olmalıydı bunlar. Lazlo, az yağan yağmura rağmen bu ağaçların nasıl hayatta kalmayı başardığını merak ediyordu.

"Vahşi," diye yakardı Sarai. "Lütfen."

Delikanlı çenesini sıkıyordu. Kıza bakmadı. Bir şey yapmaktansa, bir şey yapmamanın daha kolay olup olmadığını tartmaya çalışıyordu. Minya'ya göz attı.

"Bütün bunların olması gerekmiyor," diye devam etti Sarai. "Bulutları şimdi çağırırsan, geri dönmek zorunda kalacaklar."

Minya buz gibi bir sesle, "Kapa çeneni," dediğindeyse, tıpkı hayaletler gibi kimsenin onun emirlerine karşı gelemeyeceğini görebiliyordu.

Sarai bu sefer ona yalvardı. "Minya, kimse ölmezse, başka bir yolunu bulma şansımız hep olacak."

"Kimse ölmezse mi?" Minya çınlayan bir kahkaha attı. "Başka bir yol bulma şansımız on beş yıl önce uçup gitti."

Sarai gözlerini yumdu, sonra tekrar açtı. "Şimdiden bahsediyorum. Şimdi kimse ölmezse."

"Bugün değilse, yarın ya da öbür gün. Pis bir işi hemen halletmek en iyisidir. Ötelemek hiçbir fayda getirmez."

"Getirebilir," diye üsteledi Sarai.

"Nasıl?"

"Bilmiyorum!"

"Sesini alçalt," diye tısladı Minya. "Pusu kurmanın en önemli yanının şaşırtmak olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Sarai sert bir ifadeyle kızın yüzüne bakarken, Skathis'in yüz hatlarını seçebiliyordu. Acaba babasının gücüne sahip olsaydı, ondan farklı mı olurdu, yoksa *adalet* adı altında sert kurallarla bütün bir halkı boyunduruğu altına mı alırdı? Peki, bu küçücük hasta ruhlu çocuk, bunca zamandır kendilerine nasıl boyun eğdirmişti? Şimdi düşünürken komik geliyordu. Başından beri başka bir yolu olabilir miydi? Mesela Sarai tek bir kâbusa bile neden olmasaydı, neler farklı olurdu? Ya başından beri Hıçkırık halkının korkularını körüklemek yerine, yatıştırmaya çalışsaydı? Böylesi, nefretin körelmesini sağlayabilir miydi?

Hayır. Buna inanamıyordu bile. Nefret iki asırdır birikiyordu zaten. On beş yılda elinden ne gelirdi ki?

Şimdi asla öğrenemeyecekti. Bir şansı olmuştu ve artık çok geçti. İnsanlar ölecekti.

Peki sonra?

İpek kızaklar ve yolcuları şehre geri dönmezse ne olacaktı? Hemen ardından ikinci kızağı göndereceklerdi ve daha çok insan ölecekti.

Peki sonra?

Biraz daha zaman kazanacaklar, birkaç ay, belki de birkaç yıl boyunca arafta yaşamaya devam edeceklerdi. Ardından Tizerkane savaşçıları, çok daha gelişmiş silah-

larla daha büyük bir saldırı düzenleyeceklerdi. Daha çok faranji, hisarı yok etmek için daha büyük planlarla şehre yığılacaktı kesin.

Ama belki de insanlar daha fazla kayıp yaşamamak için Hıçkırık'ı terk eder, geride boyunduruk altına alınacak hayalet bir şehir bırakırlardı. Sarai, labirenti andıran sokakların ve dağınık yatakların boş olduğunu hayal ederken, upuzun gelen saniyeler boyunca, boşlukta boğulduğunu hisseder gibi oldu. Güveleri de dünyanın sonu gelmiş gibi sessizlikte boğulacaktı.

Ne olursa olsun, bir şeyden emindi. Şu andan itibaren beşi, hisarda hâlâ yaşıyormuş gibi yapan hayaletlere dönüşeceklerdi.

Sarai bütün bunları anlatmak istiyordu ama içi düğüm düğüm olmuştu. Dilini çok uzun zaman tutmuştu ve artık çok geçti. Kapının kenarından bir kırmızılık seçince ipek kızağın geldiğini anladı ama aklına ilk gelen, kan oldu.

Herkes ölecek.

Minya bir yırtıcı gibi iştahla bakıyordu. Minicik, tombul elini işaret vermek üzere havaya kaldırmış bekliyordu...

"Hayır!" diye bağıran Sarai, onu kenara itip öne fırladı. Hayaletlerin arasından geçerken bedenlerini hissedebiliyordu ama hiçbirinde sıcaklıktan eser yoktu. İçlerinden birinin tuttuğu bıçak koluna çarptığında bileğini kesti. Bıçak o kadar keskindi ki Sarai kolunda sadece incecik bir yanma hissetmişti. Kan boşalırken hayalet bileğini yakalamaya çalıştı ama eli kayınca onu tutamadı.

İpek kızak yere inmek üzereydi. Sarai'ı görünce, kollarla uğraşan pilot haricinde, makinedeki herkes afallayarak ona baktı.

Eril-Fane ve Azareen'in elleri, anında hresteklerinin kabzalarına gitti.

Lazlo şaşkınlıkla, "*Sen!*" diyebildi.

Sarai ise hıçkırarak bağırıyordu. "Gidin!"

39

Acayip Düşmanlar

Çoktan ölmüş olması gereken ağaçlar. Hisara çoktan sinmesi gereken ıssızlık. Çoktan boşaltılmış olması gereken hisarın kapısından koşan biri...

Kupkuru bir ölüm ve ıssızlığın olması gereken yerde... O *kız.*

Lazlo'nun ilk tepkisi, hâlâ rüyada olup olmadığından şüphelenmekti. Umutsuzluk Tanrıçası ölmüştü, o yüzden bu bir rüya olmalıydı. Ama rüyada olmadığının farkındaydı. Aniden kaskatı kesilen Eril-Fane'nin yarıya kadar çektiği hrestekinin kabzasında donduğunu görebiliyordu. Azareen donmamıştı, onun hresteki ölümcül bir çınlamayla yerinden fırlamıştı.

Lazlo kızaktakileri göz ucuyla görüyor, çünkü gözlerini *kızdan* ayırmaya korkuyordu.

Saçlarına kırmızı çiçekler takmıştı. Kocaman gözleri umutsuzlukla dolmuştu. Palamardan çekilen paslı zincirler gibi çatırdayan sesi, havada âdeta bir tünel oyuyordu. Kaçmaya çalışıyordu. İçeriden birileri onu tutmaya çalışıyordu. *Kimdi o birileri?* Kız tutunmaya çalışıyordu ama mesartiyum fazla

kaygandı, tutunabileceği hiçbir şey yoktu. Dahası çok fazla el vardı, kollarından, saçlarından, omuzlarından onu geri çekiyorlardı.

Lazlo onu kurtarmak için koşmak istedi. Gözleri buluştuğunda âdeta şimşek çaktı. Kızın yakıcı çığlığı hâlâ yankılanıyordu: "Gidin!" Sonra bir anda hisarın içinde yok oldu.

Hemen ardından diğerleri terasa aktı.

Soulzeren bir çığlık atıp kızağı nazikçe sarsarak geriletti. "Nazikçe", yelkeni dolduracak iyi bir rüzgâr olmadığında, kızağın tek hız seçeneğiydi. Düşman dalgası üzerlerine acayip bir dalgayla, neredeyse uçarcasına gelirken, Lazlo olduğu yerde donakalmıştı. Hiçbir şey yapamamanın zirvesinde olduğunu hissedebiliyordu. Çekilecek kılıcı da olmadığından, orada öylece durup seyretmekten başka çaresi yoktu. Eril-Fane'yle Azareen önüne geçtiğinde Soulzeren de olası bir saldırıya karşı onları korumakla meşguldü. Çok fazlaydılar, çok hızlıydılar. Arı kovanından boşalmış gibiydiler. Lazlo gördüğünü anlamakta zorlanıyordu. Geliyorlardı. Hızlıydılar.

Buradaydılar.

Çelik çelikle çarpışırken, sesler iki kalbini birden parçalıyordu. Lazlo çelikten bir fırtınanın içinde hiçbir şey yapmadan duramazdı ama başka silah yoktu. O sırada, Soulzeren'in yere konarken olası engelleri itmek için kullanmak üzere kızağa aldığı kürek, gözüne çarptı. Kaptığı gibi de düşmana baktı.

Saldırganlar kılıç yerine *mutfak* bıçakları kullanıyorlardı ve silahları kısa boylu olduğu için, savaşçıların kılıç savurma mesafesine giriyorlardı. Sıradan askerler olsaydılar, kılıç darbeleriyle anında katledilebilirlerdi. Ama sıradan askerler değillerdi. Asker bile denemezdi onlara. Bazısı beyaz saçlı, bazısı henüz ergen, çeşitli yaştan adamlar ve kadınlar saldırıyorlardı.

Eril-Fane'yle Azareen hamleler yaparak mutfak bıçaklarını, kızağın fena hâlde yanaşmış olduğu metal terasa düşürüyorlardı. Azareen yaşlı bir kadını görünce nefesini tuttuğunda, Lazlo onun kılıcını, uyuşmuş gibi yanına indirdiğini fark etti. "Nana?" diyordu savaşçı kadın, dehşet içinde. Elindeki et tokmağını havaya kaldırmış yaşlı kadına gözünü kırpmadan bakıyordu. Yaşlı kadın dört sivri ucu olan tokmağı Azareen'in başına savurdu.

Lazlo daha ne yaptığının farkına bile varamadan, küreği tam zamanında savurdu. Tokmak hem küreğe *hem de* Azareen'e çarptı. Lazlo darbeyi önleyememişti. Yaşlı bir kadına göre, darbenin etkisi son derece güçlüydü. Ama neyse ki kürek saldırıyı hafifletmiş, böylece Azareen'in başı kurtulmuştu. Kadın savaşçının kılıcı tutan eli aniden tekrar canlandı. Küreği üstünden atarken kendini toparlayabilmek için başını salladı, sonra...

Lazlo, kadının kılıcı doğrudan yaşlı kadının koluna indirdiğini gördü. Ama hiçbir şey olmadı. Keskin metal kadının kolundan geçip gitmişti. Kan bile akmamıştı.

İşte o zaman anladı. Saldırganları ölümlü değildi. O yüzden onlara zarar vermek mümkün değildi.

Sadece Lazlo değil, hepsi anlamıştı bunu. Neyse ki kızak terastan kurtulup açık gökyüzüne gerilemiş, metal elden ve üstündeki ölüm ordusundan uzaklaşmaya başlamıştı.

Kurtulmanın rahatlamasıyla bir an için nefeslendiler.

Oysa yanılıyorlardı. Saldırganlar gelmeye devam ediyordu. Aradaki mesafeye aldırmadan terastan gökyüzüne fırlıyor ve yere düşmüyorlardı.

Kaçacak yer yoktu. Saldırganlar kızağa yüklendiler. Meleğin metal elinden bıçaklarını ve et kancalarını savuran

hayaletler boşalıyor ve Tizerkane savaşçıları her bir darbeyi savuşturmaya çalışıyordu. Lazlo, savaşçılarla Soulzeren arasında durmuş, küreğini kaldırmıştı. Bıyıklı bir adam yan taraftan kızağa atladığında Lazlo küreği salladı ama kâbus gibiydi. Kürek adamın içinden geçip gitmişti. Tokmağı hatırlayınca asıl meselenin silahlar olduğunu hatırladı. Küreği bu sefer adamın eline indirip bıçağı düşürdü. Bıçak tıngırdayarak kızağın zemininde yuvarlandı.

Bu doğaüstü ordu kesinlikle eğitimli değildi ama ne önemi vardı? Sayıca bitmek bilmiyor ve ölmüyorlardı. Böylesi bir savaşta, yetenek tamamen konu dışıydı.

Bıyıklı hayalet bıçağını düşürünce Soulzeren'in üzerine saldırdığında, Lazlo bu sefer kendini aralarına attı. Adam küreği yakalamaya çalışsa da Lazlo sımsıkı tutuyordu. Cebelleştiler. Adamın şeffaflığının ardında ifadesiz yüzünü ve bomboş bakan gözleri görebiliyordu. Küreği bir türlü geri alamadı. Hayalet olağanüstü güçlüydü. Yorulmak bilmiyordu. Başka bir saldırgan, Tizerkane savaşçılarının barikatından sızmayı başardı. Korkunç genç bir kadındı bu. Elinde bir et kancası vardı.

Kancayı havaya kaldırıp...

Dubalardan birine indirdi. Kızak yalpalarken Soulzeren korkuyla bağırdı. Gaz, delikten tıslayarak boşalmaya başladığında, kızak kendi etrafında dönmeye başladı.

İşte o anda Lazlo öleceğini anladı. Oysa hâlâ inanamasa da rüyasında uyarılmıştı. O sırada boğuştuğu hayalet adam nedense bocaladı. Artık ahşap küreği tutamıyor, eli üstünden kayıp gidiyordu. Genç kadının elindeki et kancası da bir anda yere yuvarlandı. Almaya çalışsa da bir türlü beceremiyordu.

Sonra çok daha tuhaf bir şey oldu. Genç kadın hepsinin gözlerinin önünde silinmeye başlarken, yüzünde katıksız bir rahatlama belirdi. Gözlerini yumup gülümserken yok olup gitti. Bıyıklı adamın ifadesiz yüzü de yumuşamış, *kurtulmanın* hayretiyle kıpkırmızı kesilmişti. O da silinip kayboldu. Hayaletler eriyordu. Demek hisardan belli bir mesafe uzaklaşınca, özgür kalıyorlardı.

Diğerleri onlar kadar şanslı değildi. İpin ucundaki uçurtmalar gibi geri çekilenler, şimdi terasın kıyısında, havada dönerek uzaklaşan kızağı izliyordu.

Olan bitene şaşırıp kalacak zaman yoktu. Duba gaz kaçırıyordu. Kızak alabora olmak üzereydi. "Lazlo!" diye bağıran Soulzeren, gözlüklerini alnına kaldırdı. "Ağırlığını diğer uca ver ve sıkı tutun."

Lazlo emri yerine getirdi. Soulzeren bu arada et kancasının açtığı deliğe bir yama yapıştırdı. Kanca da bıçak da hâlâ tehlikeli bir şekilde yerde yatıyordu. Hresteklerini hâlâ önlerinde tutan Azareen'le Eril-Fane nefes nefese kalmışlardı. Ciğerlerini havayla doldururken omuzları sarsılıyordu. Sonunda kendilerini toparlayıp yaralanıp yaralanmadıklarını anlamak için birbirlerini kontrol etmeye başladılar. İkisinin de elleri ve kolları kan içindeydi ama hepsi buydu. İnanılmaz bir şekilde ikisi de ölümcül bir yara almamıştı.

Derin bir nefes çeken Azareen, dönüp Lazlo'ya baktı. "Hayatımı kurtardın faranji."

Lazlo neredeyse, "Bir şey değil," diyecekti ama kadının aslında teşekkür etmediğini fark edince kendini tutup sadece başını sallamakla yetindi. Ağırbaşlı bir tepki olduğunu umuyordu ama bundan kuşkuluydu. Elleri titriyordu.

Her yeri titriyordu.

Kızak artık dönmüyordu ama hâlâ düzelmemişti. Fazlasıyla gaz kaybettikleri için yavaş bir iniş olmayacaktı. Soulzeren yelkeni açtı ve şehir burçlarının dışındaki kırlık alana yöneldi.

Diğerleriyle buluşmadan önce bir nebze olsun nefeslenebileceklerdi. Diğerleriyle buluşmak ve sorulacak sorular aklına geldiğinde, Lazlo kurtuluşun verdiği rahatlıktan sıyrılıp tekrar gerçekliğe döndü. Sorular. Sorulara cevap vermek gerekecekti. Peki nasıl cevap vereceklerdi? Eril-Fane'ye baktı. "Az önce ne oldu öyle?"

Tanrıkatili, kızağın kenarındaki korkuluğa tutunarak uzaklara daldı. Lazlo, generalin yüzünü göremese de omuzlarından ne hâlde olduğunu sezebiliyordu. O omuzlara ağır bir yük binmişti. Hem de ne yük! Terastaki kız, rüyasında gördüğü kızdı. "O kız Isagol muydu?" diye sordu.

"Hayır," dedi Eril-Fane sertçe. "Isagol öldü."

İyi de... O zaman o kız kimdi? Lazlo sormak istiyordu ama Azareen'in uyaran gözlerini görünce sustu. Kadın savaşçı da fena hâlde sarsılmıştı.

İniş sırasında kimse konuşmadı. Yere bir fısıltı kadar yumuşak indiler. Kızak bir süre uzun otları süpürdü, sonra Soulzeren yelkeni indirince yavaşça durdu. Lazlo yelkeni bağlarken ona yardım ettikten sonra aşağı atladı. Orada hisarın gölgesi yoktu. Güneş üstlerinde parlıyor, tepenin altındaki keskin gölge sınırı belirliyordu.

Karanlığın başladığı o keskin çizgide, Lazlo beyaz bir kuşun süzüldüğünü fark etti. Kuş hep oradaydı. Hep izliyordu. En azından, Lazlo böyle düşündü.

"Sanırım gelmeleri fazla sürmez," dedi Soulzeren. Gözlüğünü çıkarıp koluyla alnını sildi. "Ozwin hemen yola çıkmıştır."

Tanrıkatili başını salladı. Bir süre sessizce düşüncelerini toparladı, sonra kızağa düşen bıçakla et kancasını yerden alarak uzağa fırlattı. Konuşmadan önce derin bir nefes çekti. "Size yalan söylemenizi emredemem," dedi yavaşça. "Ama rica ediyorum. Bu meselenin, bir çözüm üretene kadar aramızda kalmasını rica ediyorum."

Bu mesele? Hayaletler mi? Kız mı? Hisardan zaten ölesiye korkan Hıçkırık halkının, tehlikenin hâlâ varlığını sürdürdüğünü öğrenmesi mi? Nasıl bir yılgıya neden olacaktı bu yeni gerçek? Bütün bunları düşünmek bile Lazlo'nun ürpermesine neden oluyordu.

"Elimizden... Elimizden hiçbir şey gelmez ki," dedi Azareen.

"Biliyorum," derken Eril-Fane perişandı. "Ama halka anlatırsak, paniğe kapılırlar. Ve saldırmaya çalışırsak..." Yutkundu. "Azareen, sen de *gördün* mü?"

"Tabii ki gördüm," diye fısıldadı kadın. Kollarını göğsünde kavuştururken sesi buz gibiydi. Lazlo, ona sarılanın Eril-Fane olması gerektiğini düşündü. Hatta sarıldıklarını gözünün önüne getirebiliyordu. Oysa Eril-Fane kendi şokunun ve kederinin esiri olmuştu, o yüzden o muhteşem kollarını kıpırdatamıyordu.

"Kimdi onlar?" diye sordu Soulzeren. "Ya da *neydiler?*"

Bir dansçının reveransı gibi, Azareen ağır ağır yere çömeldi. "Hepsi ölü," dedi. "Bize düşman edilmişler." Sert gözlerinde kıvılcımlar çakıyordu.

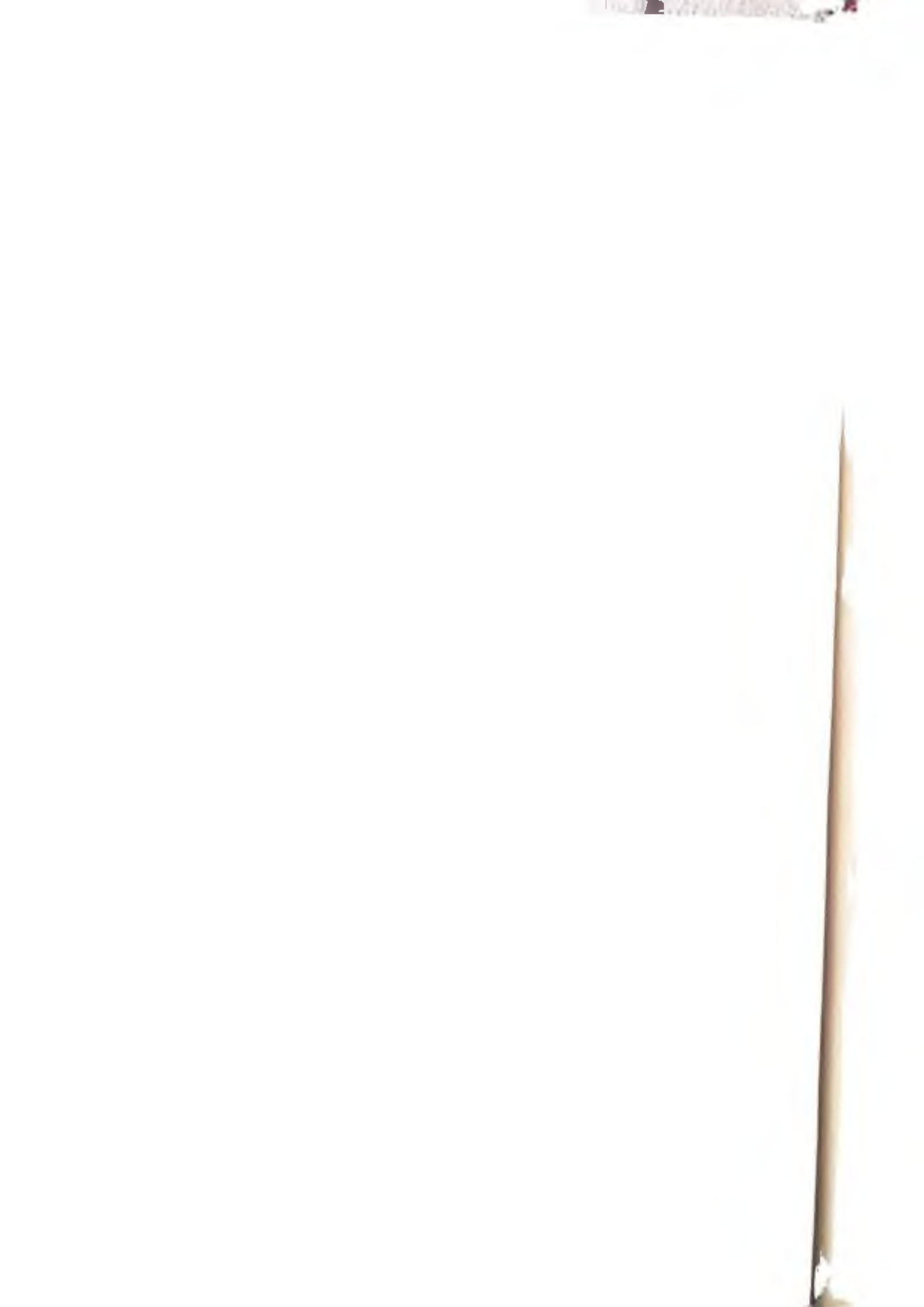
Lazlo, Eril-Fane'ye döndü. "Biliyor muydun?" diye sordu. "Kızağa bindiğimizde, sana hisarda kimsenin kalmadığından emin olup olmadığını sormuştum ve sen *yaşayan kimse yok* cevabı vermiştin."

Eril-Fane gözlerini yumup ovuşturdu. "Ben... Hayaletleri kastetmemiştim," derken, kelimeler ağzında yuvarlanıyordu. "Aklımda cesetler vardı." Sanki gözlerini ovuşturma bahanesiyle yüzünü sakladığına bakılırsa, hâlâ birtakım sırlar söz konusuydu.

"Ama o kız..." diye üsteledi Lazlo. "O ne hayalet ne de cesetti."

Eril-Fane sonunda ellerini indirdi. "Hayır," dediğinde, gözlerindeki acı kıvılcımlarına başka bir şey daha eşlik ediyordu. Rahatlama mıydı bu?

General fısıldayarak ekledi. "*O yaşıyor.*"

BÖLÜM 4

Sathaz (sa-taz) *isim*

Asla sahip olamayacağın şeye sahip olma arzusu.

Kökeni; aya âşık olan Sathaz Masalı*'ndan.*

40

Merhamet

Sarai az önce ne yapmıştı?

Her şey bitip beşi birden terasın kıyısından ilerideki kırlık alana doğru kaçan ipek kızağı seyrederken, Minya ona dönüp baktığında, sinirden konuşamıyordu. Öyle ki bu hâli bağırıp çağırmasından bile korkunçtu. Küçük kız öfkeyle titrerken sessizlik uzadıkça uzadı ve Sarai kendini ona bakmaya zorladı. Gördüğü sadece öfke değil, aynı zamanda ihanete uğradığına inanamamanın getirdiği dehşetti.

"O adam bizi öldürdü Sarai!" dedi sonunda Minya. "Sen unutmuş olabilirsin ama ben asla unutamam."

"Biz ölü değiliz." Sarai, o anda Minya'nın bunun farkında olduğundan emin değildi. Belki küçük kızın tek bildiği hayaletlerdi ve aradaki farkı artık ayırt edemiyordu. "Minya," diye ekledi yalvarırcasına. "Biz hâlâ hayattayız."

"Çünkü bizi *ondan ben* kurtardım!" Minya'nın sesi tizleşmişti, küçük göğsü hırsla inip kalkıyordu. Öfkeli görüntüsünün ardında öylesine küçüktü ki... "*Sen onu benden* kurtarasın diye miydi? Bana böyle mi teşekkür ediyorsun?"

"Hayır!" diye çıkıştı Sarai. "Bana söylediğin her şeyi yaparak sana teşekkür borcumu ödedim! *Yıllardır* her gece, ruhumda açtığı yaralara rağmen, senin için halkın kâbusu oldum. Ama senin için hiç yetmedi. Ne yaparsam yapayım, senin için asla yeterli olmayacak!"

Minya, duyduklarına inanamıyormuş gibi ona baktı. "Güvende kalmamız için yaptıkların zoruna mı gitti? Ruhunda yaralar açacak kadar seni zorladıysa kusura bakma. Belki de seni zahmete sokmayıp iğrenç yeteneğini hiç kullandırtmamalıydık."

"Ben öyle bir şey demedim. Her şeyi çarpıtıyorsun." Sarai da titremeye başlamıştı. "Başka bir yolu olabilirdi. *Sen* bir seçim yaptın. Sen kâbusları seçtin. Ne olduğunu anlamayacak kadar küçüktüm. Beni de tıpkı hayalerlerin gibi kullandın." Böyle konuşabildiği için kendi kendine hayret ediyor, bütün kelimeler boğazına bir yumruk gibi oturuyordu. Vahşi'nin de, ağzı açık, öylece onlara bakakaldığını görebiliyordu.

"Yani karşılığında bana ihanet ettin. Hepimize ihanet ettin. Bir zamanlar sizin adınıza seçim yapmış olabilirim ama bugün seçim tamamen senindi Sarai." Küçük kızın göğsü, vahşi bir hayvanınki gibi şiddetle inip kalkıyor, kuş kemikleri kadar kırılgan omuzları sarsılıyordu. "*Ve sen. Onları. Seçtin!*" Son kelimede artık ciyaklıyordu. Yüzü kızarırken gözlerinden yaşlar boşaldı. Sarai onun ağladığını hiç görmemişti. Asla. Ama şimdi bile gözyaşları, öfke ve hırsla doluydu. Yakut ve Kırlangıç ağladıklarında yanaklarından incecik süzülen gözyaşlarıyla onunkiler arasında dağlar kadar fark vardı. Minya'nın gözyaşları, kocaman yağmur damlaları gibi göz kapağından saldırıya geçiyordu.

Herkes donakalmıştı. Kırlangıç, Yakut ve Vahşi, bir Sarai'a, bir Minya'ya bakıyorlardı. Nefeslerini tutmuşlardı. Minya onlara dönüp kapıyı göstererek "Siz üçünüz, gidin!" diye emrettiğinde, duraksamaları uzun sürmedi. Bugüne kadar Minya'nın sinir krizlerinden, bitmek tükenmek bilmeyen hayal kırıklıklarından ve otoriterliğinden korkmuş, ona itaat etmeye alışmışlardı.

O anda Sarai onlara bir seçim sunsa, sözlerinin ardında gururlu bir şekilde dursa, belki üçünü kendi yanına çekebilirdi. Oysa hiçbir şeyden emin olmadığı, Sarai'ın yüzünden okunabiliyordu. Gözleri kocaman açılmıştı, dudakları titriyordu ve kanlı kolunu kendini korumak istercesine kucaklamıştı.

Vahşi'nin koluna yapışan Yakut, delikanlıyla birlikte gitti. Kırlangıç da onların ardından. Kız kapıda durup korku dolu gözleriyle, sadece dudaklarını kıpırdatarak özür diledi.

Sarai onun ardından bakıyordu. Minya da gözlerini Sarai'a dikmişti. Sanki bir yabancıya bakıyordu. Tekrar konuştuğunda, sesindeki cırtlak tını ve öfke kaybolmuştu. Daha duygusuz ve yaşlıymış gibi konuşuyordu. "Şimdi olacakların hepsi senin suçun Sarai," dedi.

Sonra topuklarının üstünde bir hışım dönüp kapıdan çıktı ve Sarai'ı hayaletlerle yalnız bıraktı.

Öfke krizi terası terk ettiğinde bir boşluk hissi oluştu. Öfke ve nefreti olmasa Minya'dan geriye ne kalırdı ki? Hisardan yeterince uzaklaşıp özgür kalan hayaletler dışındakiler, terasta donmuş bir hâlde duruyor, başlarını çevirip bakamıyorlardı ama gözlerini Sarai'ın üstüne dikmişlerdi. Sarai bu bakışlarda minnettarlık gördüğünü düşündü.

Merhameti için minnettarlık hissediyorlardı.

Merhamet.

Merhamet miydi, yoksa ihanet mi? Kurtuluş muydu, yoksa ölüm fermanı mı? Belki hepsi, tekrar tekrar havaya atılan bir gümüş paranın sürekli değişen yüzüydü. Merhamet, ihanet, kurtuluş, ölüm fermanı...

Peki sonu nasıl olacaktı? Tura gelirse insanlar yaşar. Yazı gelirse tanrı tohumları ölür. Kaderleri daha doğdukları gün belirlenmişti.

Sarai, iki kalbinin de buz tuttuğunu hissetti. Minya'nın ordusuyla afallamıştı ama ordu bugün hisarda olmasaydı, başlarına acaba neler gelecekti? Eril-Fane geldiğinde, iskeletler yerine *onları* bulsaydı, neler olacaktı?

Sarai, babasının on beş yıl önce yaptığını yine yapacağından çaresizce emindi. Yüzü gözünün önünden gitmiyordu. Her şeyden önce, işkence gördüğü hisara geri dönmenin korkusu, gözlerinden okunabiliyordu. Sonra şaşırmıştı. Sonra *onu* görünce kaskatı kesilmişti. Babasının bunu anladığı ana, Sarai bütün keskinliğiyle tanık olmuştu. Her şey çok hızlı olmuştu. Önce Isagol'u gördüğünü sanarak bir şokla sarsılmış, hemen ardından Sarai'ın Isagol olmadığını anlamıştı.

Sarai'ın kim olduğunu anlamıştı.

Dehşet.

İşte babasının yüzünde Sarai'ın gördüğü buydu. Eril-Fane'nin sebep olabileceği bütün acılara karşı kendini sertleştirmiş ama yanılmıştı. Babasını ilk kez kendi gözleriyle görmüştü. Güvelerin duyuları veya Suheyla ya da Azareen'in rüyaları vasıtasıyla değil, *ta kendisini...* Damarlarında kanını taşıdığı babasını kendi gözleriyle görmüştü. Ve adamın onu gördüğünde yüzüne yerleşen dehşet ifadesi, Sarai'ın

içinde yepyeni bir utanç tomurcuğu yeşermesine neden olmuştu.

Menfur. Bela. Tanrı tohumu.

Peki rüyalarına girdiği delikanlı? Onun yüzünden ne okunuyordu? Şok? Panik?

Sarai kestiremiyordu. Her şey kaşla göz arasında oluvermiş ve hayaletler onu kapıdan geri çekmeyi başarmıştı. Sarai'ın kolu hâlâ acıyordu. Yarasına baktı. Bileğinden akan kan, parmak uçlarında kapkara kurumuştu ama yarası hâlâ kanıyordu.

Hayaletlerin tuttuğu yerlerde morarmalar da başlamıştı. Çürüyen yerler, hâlâ tutuluyormuş gibi zonkluyordu. Yarasını temizleyip sarması için Koca Ellen'ın şefkatli ellerine ihtiyacı vardı. Terastan çıkmaya hazırlanıyordu ki hayaletler yolunu kesti. Bir an için ne olduğunu anlayamadı. Artık varlıklarına alıştığından, gözlerini önüne dikip onlara bulaşmadan yanlarından geçip gitmek istemişti ama hayaletler ilk defa onun karşısına çıkıyordu. Sarai kapıya gitmek istedikçe önüne yığılıyor, geçmesine izin vermiyorlardı. Bomboş bakışları yüzünden kendilerini kontrol edemediklerini bildiği için onlarla konuşmaya çalışması boşunaydı, yine de kelimeler ağzından dökülüverdi. "Ne yani? Çıkmama izin yok mu?"

Tabii ki yanıt gelmedi. Ama hayaletler aldıkları emirleri yerine getiriyorlardı ve Sarai hiçbir yere gidemeyecekti.

Gün boyunca kimse gelmedi. Dışlanmıştı. Sarai kendini son derece bitkin hissetse de sürahideki son suyla kolunu temizleyip yırttığı bir gömleğin kumaşıyla yarasını sardı. Hayalet nöbetçilerden saklanabilecekmiş gibi, küçük yatak odasına sığındı. Sabah yaşanan kargaşayı ve yaptığı seçimi her

hatırlayışında, paniğin yakan dalgaları bütün tazeliğiyle üzerine çullanıyordu.

Bundan sonra olacaklar senin suçun.

Aslında seçim yapmak gibi bir niyeti yoktu. İnsanları asla kendi türüne tercih edemezdi. Zaten böyle bir şey yapmamıştı. Sarai bir hain değildi. Ama bir katil de değildi. Odasına hapsolmuş hâlde yerinde duramayıp voltalar atarken, sanki hayatı kovalıyordu.

Hapis hapis hapis.

Belki hayatı boyunca tutsak olmuştu ama kendini hiç böyle hissetmemişti. Duvarlar üstüne üstüne geliyordu. Hıçkırık'ta neler olup bittiğini, dahası hisardaki varlığının nasıl bir etki yarattığını öğrenmek için can atıyordu. Eril-Fane herhâlde şimdiye kadar çoktan anlatmış olmalıydı. Cephanelik toplayıp, stratejilerini konuşacaklardı. Daha çok adamla mı geri geleceklerdi? Gelebilirler miydi? Kaç tane ipek kızakları vardı? Sarai sadece iki tane görmüştü ama kolay yapılabilecek makinelere benziyorlardı. Bir işgal gücü oluşturmaları işten bile değildi.

Minya, ordusunun onlara sonsuza kadar karşı durabileceğini mi sanıyordu? Sarai, kuşatma altında bir hisar yaşamını gözünün önünde canlandırmaya çalıştı. Gündüz gece demeden her an saldırı endişesi yaşayacak, savaşçıları geri püskürtecek, ağaçlardaki erikler gibi şehrin üzerine terastan ceset yağdıracaklardı. Vahşi, kanı temizlemek için sağanak yağmur çağıracak, sonra Minya ordusuna yeni hayaletler katarken hep birlikte akşam yemeğine oturacaklardı.

Sarai ürperdi. Kendini çaresiz hissediyordu. Akşam gelmek bilmiyordu. Mahmurluk iksiri için yanıp tutuşuyordu ama ne kadar çok iksir içerse içsin, artık onun için gri boşluk

diye bir şey yoktu. Kendini acayip bitkin hissediyordu... Eski terliklerin tabanları gibi yıpranmıştı, oysa gözlerini kapatmaya cesaret bile edemiyordu. Bastırmaya çalıştığı dehşeti hâlâ çok güçlüydü.

İyi *değildi*. Hayaletler her yerdeydi, dehşete hapsolmuştu ve gidebileceği hiçbir yer yoktu. Parlak mavi duvarların üstüne yıkılmasından korkuyordu. Geceyi beklerken ağladı. Gece çöktüğündeyse, sessiz çığlığı hiç bu kadar rahatlatıcı olmamıştı. İçinde biriken her şeyi çığlığına yüklediğinde, yumuşacık kanat çırpınışlarında, içinde bir şeylerin koptuğunu hissedebiliyordu.

Sarai güvelerinin duyularıyla pencerelerden çıkıp oradan uzaklaştı. Gökyüzü özgürlük demekti. Yıldızlar, uçsuz bucaksız kapkara bir denizin üstündeki binlerce fener gibi yanıp sönüyordu.

Yüz parçasıyla kendini boşluğa bıraktı. Kaçıyordu. Kâbuslardan, mahmurluktan ve kendine sırt çeviren hisardakilerden uçarak uzaklaşıyordu. Kısılıp kaldığı o küçücük oda artık geride kalmıştı. Aslında *kendinden* kaçıyordu. Hıçkırık'tan da uzağa, gün doğana kadar yüz güvesiyle yüz farklı yöne uçmak istiyordu. Belki güneş doğduğunda güveleriyle birlikte mutsuzluğu da buhar olurdu.

"Öldür kendini çocuk," demişti yaşlı kadın, onu öldüremeyince. "Bize merhamet et."

Merhamet.

Merhamet.

İntihar etmek de merhamete *dâhil* miydi? Sarai, o acımasız sözlerin, yaşlı kadın hayaletlerden değil, kendi bilinçaltından geldiğini biliyordu. Binlerce gece karanlık kâbuslara neden olmanın suçluluk duygusuydu bu. Dahası bütün şehirde ve

gökyüzünü esir alan devasa metal hisarda hem insanların hem de tanrı tohumlarının çektiği acıları bilen tek kişi olduğunun farkındaydı. Tam da bu yüzden, merhameti yalnız olsa da biricikti. Bugün en azından, merhametiyle bir katliamın önüne geçmişti. Gelecek kördü ama Sarai nedense, geleceğin onsuz daha güzel olacağı fikrini aklından bir türlü atamıyordu. Beynini kemiren düşünceleri kovdu. Gökyüzünde göz kırpan yıldızlardan vazgeçip merhametinin nasıl bir sonuç yarattığını öğrenmek üzere, Hıçkırık'a doğru inmeye başladı.

41

Cadı Kıvılcımı

Tanrıça gerçekti ve yaşıyordu.

Lazlo, daha Mesarthim tanrılarının mavi olduğunu bilmeden onu rüyasında görmüş ve o zaman bile garipsemişti. Oysa şimdi gördüğü o güzel yüz, tıpkı rüyalarındaki gibiydi. Bir tesadüf olamazdı.

Tek bir açıklaması vardı, o da sihirdi.

Yere inen ipek kızağı ve sefere çıkanları şehre geri götürmek üzere arabalar geldiğinde dördü, kimsenin sorgulamayacağı basit bir mekanik sorun çıktığı konusunda ağız birliği etti. Gün içinde, her zamanki kadar normal bir olay yaşanmış gibi davrandılar ama Lazlo *normali* sonsuza kadar geride bırakmıştı. Acımasız hayaletlerin elinden ölümün kıyısından dönmüşken her şeyi olması gerektiği gibi değerlendiriyordu ve yaşadığı şaşkınlıkla korkuya rağmen, içinde tuhaf bir sevincin yeşerdiğinin de farkındaydı. Rüyalarındaki kız, bir hayal değildi. Dahası Umutsuzluk Tanrıçası olmadığı gibi, ölü de değildi. Gün boyunca başını sürekli yukarı kaldırıp hisara yeni bir gözle bakmaya

başlamıştı, çünkü kızın orada olduğunu biliyordu. Nasıl mümkün olabilirdi bu?

Bütün bunlar akla mantığa sığıyor muydu? O kız kimdi ve rüyalarına nasıl girebilmişti? Gece olup da uyumak üzere yatağına uzandığında huzursuzdu. Kızın yine gelmesini umuyordu. Önceki gecenin aksine, yatağa üstü çıplak yüzükoyun yatıp kendini uykuya bırakmayacaktı. Bir tören misali gömleğini giydi, uçkurunu bağlayıp saçlarını topladı. Aynaya bakarken, kız bu hâlini görecek diye görüntüsünden endişelendiğinde kendini aptal gibi hissetti. Sihrin nasıl işlediği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Kız yukarıdaydı, kendisi aşağıdaydı ama ziyaret edilme umudundan bir türlü kurtulamıyordu. Hem kızı hisarda gördüğü için yeni bir deneyim olacaktı hem de daha önemlisi kendini heyecanlı hissediyordu. Yatağa uzanıp tanrıçanın ziyaretini beklemek...

Kızardı. Tabii ki öyle bir şey olmayacaktı. Tavana bakarken vücudunun gerildiğini hissedebiliyordu. Kendini bir tiyatro oyununda uyku rolü yapan bir oyuncuya benzetti. Oysa uyuması gerekiyordu, yoksa rüya göremezdi. Ama gün boyunca yaşadıkları aklına geldikçe, uyku kolay kolay gelecek gibi değildi. Ölümün eşiğinden dönmenin yarattığı bir tür sevinci keşfetmişti. Bununla birlikte kızın gelip gelmeyeceğinden emin olmadığı için kaygılıydı. Hayret, huzursuzluk, utangaçlık ve... İçini kaynatan bir umut. Hepsi bir aradaydı.

Hayretle, bir önceki gece kızın elini tuttuğunda nasıl gerçek hissettiğini, dokunduğu anda çakan o elektrikli anı düşündü. Gerçekte böylesi bir şey yapmaya asla cesaret edemezdi. Ama öte yandan, bunun gerçek olmadığına kendini ikna etmekte zorlanıyordu. Fiziksel dünyada birbirlerine dokunmamışlardı. Gerçekte eli kızın eline değmemişti. Oysa...

Zihinlerinin birbirine değmesi, gerçekliğin ötesinde bir yakınlaşmaydı. Elini tuttuğunda kız nefesini tutmuştu, gözleri kocaman açılmıştı. Belli ki o da gerçekliği hissetmişti. Kirpikleri altın kırmızısı, gözleri gök mavisiydi. İlk gece olduğu gibi, her karşılaşmalarında gözlerinde belirgin bir merak vardı. Öyle ki Lazlo aynaya bakıp kızın gördüğü şeyi görmek istemişti. Mesela belki farkında olmadan daha yakışıklı biri olmuştu. Bu öylesine kibirli bir düşünceydi ki Lazlo utanarak kolunu gözlerinin üzerine kapattı ve kendine güldü.

Fakat kızın yüzünü kaplayan kanı ve uyarısını hatırlayınca gülmesi soldu. *Herkes ölecek.* Hisardaki terasın kapısında tutunmaya çalışırken, kız onu yine uyarmak istemişti.

O uyarı olmasaydı, Lazlo belki de ölmüş olacaktı.

"*Gidin!*" diye bağırmıştı kız, içeriye çekilmeden önce. Ne kadar da telaşlı ve çaresiz görünüyordu. Acaba şimdi iyi miydi? Yaralanmış olabilir miydi? Nasıl bir hayat yaşıyordu? *Nasıl bir hayatı vardı?* Lazlo'nun öğrenmek istediği çok şey vardı. Her şeyi öğrenmek ve... Kıza yardım etmek istiyordu. Zosma'da Eril-Fane âlimlere Hıçkırık'ın "sorunundan" üstü kapalı bir şekilde bahsederken, Lazlo içinden benzer bir şey geçirmişti. Böylesi bir sorunu çözebilmek için tek bir şansı olsa bile yardım edecekti.

Kolu gözlerinin üstünde, öylece yatarken, bir anda önemli bir şeyi kavradı. Henüz ne olduğunu anlayamıyordu ama kız bir şekilde Hıçkırık'ın sorunuyla ilişkiliydi. Bildiği bir tek şey vardı, o da kızın güvende olmadığıydı. Tutsak bile olabilirdi. Ve bu durum, Hıçkırık'ın sorununu çok daha karmaşık hâle getiriyordu.

O uyarı için acaba kime karşı gelmişti ve bunun bedelini nasıl ödeyecekti? Kız için duyduğu endişe katlanırken uykusu

iyice kaçtı. Artık uyuyamayacağından korkuyordu. Belki kız şu anda rüya kapısını çalıyor ama cevap alamıyordu. *Bekle*, diye düşündü. *Lütfen beni bekle*. Sonunda, "iyi ev sahipliği" endişeleri yüzünden kendiyle dalga geçip sakinleşti. Daha önce hiç misafiri olmamıştı, o yüzden bir misafirin nasıl ağırlanacağını da bilmiyordu. Kız gelirse onu *nasıl* karşılayacak, *nereye* alacaktı? Rüyada bir tanrıçayı ağırlamanın görgü kuralları varsa bile, Lazlo, Büyük Kütüphane'de okuduğu kitaplarda böyle bir şeye hiç rastlamamıştı.

Mesele misafir ağırlanacak oda ya da çay tepsisi kadar basit bir mesele değildi. Gerçi misafir ağırlamak da bir sorun olarak varlığını sürdürüyordu. Kız gerçek dünyada ziyarete gelse, gerçekten eli kolu bağlı olurdu. Ama rüyalar farklıydı ve ona Hayalci Strange diyorlardı. Rüyalar onun dünyasıydı ve orada hiçbir sınır yoktu.

✹

Sarai, delikanlının, kolunu gözlerinin üstüne kapamış, yatakta yattığını gördü. Sonra delikanlı güldü. Doğal olmayan hareketsizliği bir gerginliğe işaret ediyordu, o yüzden sabırsızlıkla uyumasını bekledi. Güvesi pencerenin gölgeli köşesine konmuştu. Uzunca bir süre beklemesi gerekti, uyuduğundan emin olmaya çalıştı. Delikanlının kolu hâlâ yüzündeydi, gözleri görünmediğinden uyuyup uyumadığını anlamak kolay değildi. Malum nedenlerden dolayı, pusu ihtimaliyle kuşkulandı. Oysa gecenin sessizliği, sabah yaşanan vahşetle tam bir tezat oluşturuyordu.

Şehri kontrol ettiğinde, herhangi bir panik ya da hazırlıkla karşılaşmamıştı. Hasar gören ipek kızak pavyona çekilmişti. Havası sönen dubayla, öylece duruyordu. Makinist-pilot kadın yatağında uyuyordu, başını kocasının omzuna dayamıştı

ve sabah yaşadığı panik, rüyasında kendini gösterirken, olaydan etkilenen kocası hariç diğer bütün faranjiler rahat rahat uyuyordu. Güvelerinin ilk rüya kontrolünden sonra Sarai, kadının, hisarda gördüklerini sadece kocasına anlattığını düşündü.

Zeyyadin de hiçbir şey bilmiyordu. Panikten eser yoktu. Belli ki başlarının üzerinde saklanan tehlikenin farkında değillerdi.

Eril-Fane olanları herkesten gizlemiş miydi? Niye böyle bir şey yapmıştı?

Keşke sorabilseydi.

Aslında güvelerinden biri Lazlo Strange'in penceresindeyken, Sarai bir taraftan da Tanrıkatili'ni izliyordu.

Onu bulmuştu. Ortalıkta olmadığını düşündüğü geceler boyunca Sarai, Azareen'i her gece ziyaret etmiş, her seferinde kadının yalnız olduğunu görmüştü.

Azareen gerçekten de yalnızdı. Yatağında kıvrılmış, elleri yüzünde, yatıyordu. Uyumuyordu. Tıpkı, küçük oturma odasında koltukları kenara çekip yere bir döşek seren Eril-Fane gibi. Gerçi Eril-Fane döşeğe yatmamıştı. Sırtını duvara dayamış, oturuyordu. O da yüzünü elleriyle kapatmıştı. İki odanın arasında sadece tek bir kapı vardı. İki savaşçının da elleri yüzlerindeydi. Sarai onları izlerken, elleri kendilerininki yerine birbirinin yüzünde olsa her şeyin daha güzel olacağını düşünmeden edemiyordu. Birbirlerine sarılsalar her şey daha güzel olurdu.

İkisi de yalnız başına acı çekmeye azimli bir şekilde, sessizce kendilerini yiyip bitiriyordu. Sarai, onları birleşmenin eşiğindeki iki azap gölüne benzetti. Yan yana odalarda onları sadece kapalı kapı ayırıyordu. Neden kapıyı açıp birbirlerine

olacaktı. Sarai bu kadarından emindi. Hisarda volta atarken delikanlının tek bir hareketiyle olduğu yerde zıplamaktan korkuyordu.

Güvesi sayesinde sandal ağacı ve tertemiz misk kokularını aldı. Delikanlı düzenli ve derin nefesler alıp veriyordu. Rüya gördüğü belliydi. Gözleri, göz kapaklarının gerisinde hareket hâlindeydi. Su kedilerinin tüyleri kadar sık ve parlak kirpikleri arada bir hafifçe titreşiyordu. Sarai artık beklemeye dayanamıyordu. Büyük bir heyecan ve beklentiyle, kaşının üstündeki sıcacık alnına konup dünyasına girdi.

Delikanlı onu bekliyordu.

Geleceğini biliyormuş gibi dimdik durmuş, *hemen orada* onu bekliyordu.

Olamaz, diye düşünen Sarai. Nefesinin kesildiğini hissetti. Delikanlı onun gelmesini sadece beklemiyor, aynı zamanda gelmesini *umut* ediyordu. Öyle ki güve bile panikle havalanıp bağı kopardı. Delikanlı çok yakındı, Sarai buna hazır değildi.

Ne var ki rüyadaki Lazlo, onu bir anlığına görse bile rahatlamıştı.

Onu gördüğü anda *rahatlamıştı*.

Hisarda iki kalbi yerinden çıkacakmış gibi vahşice atan Sarai, kendini en kötüsüne hazırladığını fark etti. Özellikle bugün, delikanlı ondan nefret etmiş olmalıydı. Oysa o kısacık anda nefret yoktu. Sarai bunun cesaretiyle, güvesini tekrar delikanlının kaşına gönderdi.

İşte hâlâ oradaydı. Sarai, bir kez daha endişenin rahatlamaya dönüşümüne tanık oldu. "Üzgünüm," diyordu, isli sesiyle. Şimdi daha uzaktaydı. Aslında yerinden kıpırdamamıştı ama rüyanın derinliğinde Sarai kendini onunla dip dibe hissetmiyordu artık. Hıçkırık'ın farklı bir versiyonunda ya da kütüp-

hanede değillerdi. Coşkun Uzumark'ın aksine, sakince akan bir nehrin kıyısında duruyorlardı. Ne Hıçkırık ne Doruk ne de hisar görünüyordu. Uçuk pembe gökyüzü alabildiğine uzanıyordu. Yeşil renkli geniş nehrin üzerinde, uzun, kıvrık gagalı kuşlar uçuyordu. İki kıyıda, sudaki yansımalarını görmeye çalışıyormuş gibi, öne doğru kaykılmış, mavi panjurlu taş evler vardı.

"Seni korkuttum," dedi Lazlo. "Lütfen kal."

Sarai'i korkutmuş olması *ihtimalini* düşünmesi komikti. Kâbus Perisi ve Hıçkırık'ın işkencecisi, tatlı bir kütüphanecinin rüyasından mı korkacaktı yani?

"Sadece şaşırdım," diye yanıtladı Sarai, mahcup bir tavırla. "Karşılanmaya alışık değilim." Başkaları tarafından *görülmeye* alışık olmadığını söylemeye niyeti yoktu. Hele kalp atışlarının birbirine karıştığından, dans etmeyi yeni öğrenen bir çocuk gibi bir coşup bir teklediğinden asla bahsedemezdi.

"Gelirsen seni kaçırmak istemedim," dedi Lazlo. "Geleceğini umuyordum." İşte yine o cadı kıvılcımları, suyun üstünde pırıldayan güneşin ışıkları gibi gözlerinde belirmişti. O kıvılcımlara maruz kalmak, özellikle de nefretle bakılmaya alışmış biri olarak, Sarai'ın başka bir boyuta geçmesine neden oluyordu. Sanki hayatı boyunca vücudunun bu kadar hareketli olduğunu fark etmemişti, buna rağmen her bir hareketi zarafetle birbirine kaynıyordu. Düşünmesine bile gerek yoktu, vücudu kendi tepkilerini veriyordu. Fakat küçücük bir endişe kırıntısıyla her şey mahvolabilirdi. Kollarının kasap dükkânlarındaki etler gibi iki omzundan aşağı sarktığını daha önce nasıl fark edememişti? Beceriksizce kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Neden?" diye sordu. "Ne istiyorsun?"

"Ben... Ben bir şey istemiyorum," dedi delikanlı telaşla. Hiç de adil olmayan bir soruyla karşılaşmıştı. Sonuçta rüyaya sızan Sarai'dı. Aslında onun Sarai'a ne istediğini sorması gerekirdi. Yine de fazla takılmadan ekledi. "Şey, ben daha çok, iyi olup olmadığını görmek istemiştim. Yukarıda ne oldu? Canını yaktılar mı?"

Sarai gözlerini kırpıştırdı. Canı yanmış mıydı? Başına gelen onca şeyden sonra, *Sarai'ın* iyi olup olmadığını mı merak etmişti yani?

"Ben iyiyim," derken, boğazına yerleşen beklenmedik bir sızıyla, sesi bir parça aksi çıkmıştı. Yukarıdaki odasında yaralı kolunu kucağına aldı. Hisarda kimse, incinip incinmediğini dert etmemişti. "Beni dinlemeliydin. Sizi uyarmaya çalıştım."

"Evet, şey... Ben senin bir rüya olduğunu düşünmüştüm. Belli ki değilsin." Kararsız bir es verdi. "Rüya değilsin, öyle değil mi? Gerçi rüya olduğun hâlde rüya olmadığını söylesen, gerçeği nereden bileceğim?"

"Rüya değilim," dedi Sarai. Şimdi sesinde burukluk vardı. "Ben daha çok, kâbusum."

Lazlo duyduğuna inanamıyormuş gibi küçük bir kahkaha attı. "Kâbus dendiğinde benim aklıma çok daha başka şeyler geliyor," dedi, yüzü kızarırken. "Gerçek olmana sevindim," derken, yanakları al al oldu. Bir an için öylece durup bakıştılar. Gerçi birbirlerine değil de nehrin kıyısı boyunca ayaklarının dibinde uzanan yolun çakıllarına bakıyorlardı.

Lazlo, onun yalın ayak olduğunu fark etti. Kız parmaklarını çakılların arasından alttaki çamura kıvırıyordu. Gün boyunca, hakkında pek fazla şey bilmediği hâlde onu düşünmüştü, ama Eril-Fane ve Azareen'in şaşkınlığı düşünülürse,

kızın hayatı boyunca hisarda yaşadığını tahmin ediyordu. Acaba yeryüzüne hiç ayak basmış mıydı?

Gözü, kızın masmavi çıplak bileklerinden zarif baldırlarına kayarken, yine kıpkırmızı kesilip başını başka tarafa çevirdi. Bütün o yaşananlardan sonra bir şeyler ikram etmenin saçma kaçacağını çok iyi biliyordu ama başka ne yapabilirdi ki? "Şey... Çay ister miydin?"

Çay?

Sarai nedense nehrin kıyısındaki masayı ilk kez fark ediyordu. Daha doğrusu masa suyun içindeydi. Kıyıdaki sığlıkta, sular masanın ayaklarının etrafından kıvrılarak akıyordu. Beyaz bir örtünün üzerinde kapaklı tabaklarla birlikte bir demlikle bir çift çay fincanı vardı. Sarai tencerenin kapağından sızan belli belirsiz dumanı görünce, nehrin toprak kokusuyla birlikte, baharatlı ve çiçekli bir koku burnuna kadar geldi. Hisarda çay dedikleri şey, nane gibi bitkilerden ve limon yağından ibaretti. Sarai gerçek çayın tadını, şeker ve doğum günü pastası olan günlerden, hayal meyal hatırlıyordu. Bazen o günleri, çayın tadını hayal ederdi. Çayı törenle hazırladıktan sonra masaya oturan insanları izlemişti. Dışarıdan izlerken, kültürün önemli bir parçası olduğunu anlayabiliyordu. Çayla birlikte sohbet etmek. Hele bir de yanında pasta varsa!

Sarai manzarayla tezat oluşturan sofraya baktıktan sonra gözlerini Lazlo'ya çevirdi. Delikanlı kaygıyla dudağını ısırırken onu izliyordu. Dahası uyurken tıpkı rüyada olduğu gibi yatağında da dudağını ısırdığının farkındaydı. Delikanlının gergin hâli, kızın teslimiyet bayrağını çekmesine neden oldu. Lazlo'nun onu memnun etmeye çalıştığını görebiliyordu. "Bunlar *benim* için mi?" diye sordu fısıltıyla.

"Eksik varsa kusura bakma," dedi Lazlo, mahcup bir tavırla. "Daha önce hiç misafirim olmadı, o yüzden nasıl ağırlayacağımı bilmiyorum."

"Misafir," dedi Sarai, neredeyse kendi kendine. Rüyalara bir yağmacı gibi daldığında, gerçekten de sadece bir misafirdi. Oysa daha önce hiç *davet* edilmemiş, asla böylesine hoş *karşılanmamıştı*. Yepyeni duygularla tanışıyordu ve bu çok güzeldi. "Ben de daha önce *hiç* misafirliğe gitmedim," diye itiraf etti. "Ben de bu konuda en az senin kadar cahilim."

"Aman, iyi," dedi Lazlo. "Öyleyse istediğimiz gibi takılabiliriz."

Lazlo oturması için sandalyeyi çektiğinde Sarai masaya yaklaştı. İkisi de daha önce böylesi basit bir jesti tecrübe etmemiş, suya kurulmuş bir sofraya oturmamıştı, o yüzden hata payını kabul ediyorlardı. Sandalyenin biraz hızlı ya da yavaş itilmesi, hatta hızlı ya da yavaş oturmak, felaketle sonuçlanabilir, Sarai planda hiç olmasa da nehirde vaftiz olabilirdi. Ama bu jesti kazasız belasız atlattıktan sonra, Lazlo masanın karşısındaki sandalyeye oturdu. Artık dumanı tüten çayın üstünden birbirlerine utangaç bakışlar atan iki insandan başkası değillerdi.

Rüyada.

Kayıp bir şehirde.

Meleğin gölgesinde.

Felaketin eşiğinde.

Ama şehir de melek de felaket de şimdi dünyalar kadar uzak görünüyordu. Kuğular yanı başlarından zarif gemiler gibi geçiyordu. Köy, mavi gölgeleriyle pastel renklere bürünmüştü. Gökyüzü, kızarmış kayısı rengindeydi ve yemyeşil kırlık alanda böcekler ötüyordu.

Lazlo demliğe baktı. Hayal ettiği zarif fincanlara çay koymak için ellerinin titrememesi gerekiyordu, o yüzden demliğin kendiliğinden fincanları doldurmasını istediğinde, görünmez bir uşak servis yaptı. Beyaz örtüye damlayan tek bir damlayı görünce, onu da iradesiyle yok etti.

Gerçek dünyada böyle bir gücü olsa neler yapardı? Hayal bile edemiyordu. Masa örtüsündeki lekeyi yok etmekle böyle bir düşünceye varması bir an için komiğine gitti. Oysa köyü, üzerinde kuşların uçtuğu nehri, uzaktaki tepeleri, hatta sürpriz çay masasını bile kendi hayal etmişti.

Daha önce de rüyaları gerçek gelirdi ama bu seferki daha gerçekti. Hıçkırık'a geldiğinden beri, rüyaları son derece canlanmıştı. Lazlo merak ediyordu. Acaba bunun nedeni karşısındaki *kız* mıydı? Yoksa dikkati ve beklentileri yüzünden mi böylesi bir zihinsel erginliğe ulaşmıştı?

Fincanlarını aldılar. Ellerinde bir şey tutabilmek, ikisi için de rahatlatıcıydı. Sarai ilk yudumu denedi. İsli ve çiçekli tadı, hatırladığı çayın tadında mıydı, yoksa rüyadaki algılarını Lazlo mu yönetiyordu? Kestiremedi.

"Adını bilmiyorum," dedi Lazlo.

Hayati boyunca bir kez olsun kimse Sarai'a adını sormamıştı. Zaten daha önce hiç kimseyle tanışmamıştı. Fena hâlde uzak durmaya çalıştığı tutsak hayaletler dışında, hisardakileri doğduğundan beri tanıyordu. "Sarai," dedi.

"Sarai," diye tekrarladı Lazlo. Sanki isminin tadını almaya çalışıyordu. *Sarai*. Dile getirmese de bu isim çay tadındaydı. Sofistike, güzel ama çok tatlı değil. Dikkatle kızın yüzünü inceledi. Gerçek hayatta genç bir kızın yüzüne bu kadar dikkatle ve doğrudan bakması mümkün değildi ama rüyada sorun etmiyordu çünkü tanışma niyetiyle buluşmuşlardı.

"Anlatsana," dedi. "Bana kendini anlatır mısın?"

Sarai, fincanı iki eliyle birden kavramıştı. Serin sular ayaklarını yalarken sıcak dumanı içine çekti. "Eril-Fane sana neler anlattı?" diye sordu, temkinli bir sesle. Güvelerinden biriyle hâlâ babasını kontrol ediyordu. Eril-Fane artık yerde oturmuyordu. Azareen'in oturma odasındaki pencereyi açmış, yukarıdaki hisarı seyrediyordu. *Onu* mu görmeye çalışıyordu? Öyleyse aklından neler geçiyordu? Uyusa, Sarai belki babasının aklından geçenleri öğrenebilirdi. Ama adamın yüzü ölüm maskesi gibiydi. Kasvetle bakan cansız gözlerinden, ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi.

"Sadece Isagol olmadığını söyledi," dedi Lazlo. Kısa bir esten sonra ekledi. "Sen onun... Kızı mısın?"

Sarai, gözlerini fincanından kaldırıp delikanlıya baktı. "O mu söyledi?"

Lazlo başını iki yana salladı. "Tahmin ettim. Saçların..." Bir tahmini daha vardı. Tereddütle de olsa söyledi. "Suheyla, Eril-Fane'nin, Isagol'un sevgilisi olduğunu söylemişti."

Sarai bir şey demedi ama suskunluğu, bu gerçeği kabul ettiğini gösteriyordu ve yüreğindeki acıyı göstermemek için büyük çaba sarf ediyordu.

"Seni bilmiyor muydu?" diye sordu bu sefer Lazlo, öne eğilerek. "Belki bir çocuğu olduğunu bilseydi..."

"Biliyordu," dedi Sarai kısaca. Yarım mil ötedeki yorgun babasının gözlerinden uyku aktığını görebiliyordu, yine de adam döşeğine yatmıyordu. "Ve şimdi hâlâ hayatta olduğumu da biliyor. Ne yapmayı planladığından bahsetti mi?"

Lazlo başını iki yana salladı. "Fazla bir şey söylemedi. Bizden, yukarıda olanları kimseye anlatmamızı istedi. Sen ve diğerleri..."

Sarai bunu tahmin etmişti. Nedenini ve bir sonraki adımın ne olacağını sormak istiyordu, oysa bunların cevabı Lazlo'da değildi ve Eril-Fane hâlâ ayaktaydı. Azareen sonunda uykuya daldığından, Sarai hemen yumuşacık güvelerinden birini kadının ağlamaktan ıslanmış yanağına kondurdu.

Cevaplar Azareen'de de değildi. Kadın rüyasında, sabah kendini içinde bulduğu dehşetle uğraşıyordu. "Gidin!" diye bağıran kendi sesinin yankısını duydu. Satırları, et kancalarını ve yüzü alışılmadık bir nefretle çarpılmış kendi büyükannesini görmenin dehşetini içinde hissetti. Korkunç bir farkla, aynı sahne durmaksızın tekrar ediyordu. Rüyada Azareen'in kılıçları, şehrin dört köşesindeki çapalar kadar ağırdı, meleğin metal elinden üstlerine saldıran hayaletlerle savaşırken kolunu zor kaldırıyordu. Çok yavaştı. Panik, damarlarını uyuştururken, yenilmez düşmanla savaşmak onu çıldırmanın eşiğine getiriyordu ve sonu sabahki kadar şanslı bitmiyordu.

Azareen'in rüyasında, tıpkı Sarai'ın Lazlo'ya söylediği gibi, herkes ölüyordu.

Dikkati Azareen'in evinde olduğundan, nehir kıyısında sessizleştiğinde, Lazlo kızın mavi yüzünün solduğunu görünce, "Sen iyi misin?" diye sorma ihtiyacı duydu.

Sarai hemen başını salladı. *Senin ölümünü izliyordum*, diyemezdi ama o sahneyi gözünün önünden silmekte zorlanıyordu. Güve hâlâ delikanlının sıcak alnındaydı. O sıcaklık ve Lazlo'nun rüyada bile olsa karşısında oturması, onu biraz olsun rahatlattı. Gerçek Lazlo. Rüyadaki Lazlo. Delikanlı onun sayesinde hayattaydı. Katliamı önlemiş olabileceğini düşünürken, Minya'nın suçlayıcı konuşması karşısında hissettiği utancı artık hissetmiyordu.

Çaktırmadan Azareen'in kâbusunda kontrolü ele aldı. Savaşçı kadının kılıçlarını hafifletti ve ipek kızak hisardan uzaklaşırken saldırganları yavaşlattı. Sonunda Azareen'in büyükannesinden başlayarak hayaletleri sildi ve rüyayı, özgür kalmanın rahatlığıyla saldıkları nefeslerle doldurdu. Ölüler özgürdü, yaşayanlar kurtulmuştu. Rüya artık böyle bitiyordu.

Sarai çayını bitirmişti. Demlik havalanarak fincanı tekrar doldurdu. Kız demliğe canlı bir şeymiş gibi teşekkür ettikten sonra, gözü kapaklı tabaklara kaydı. "Eee," dedi, Lazlo'ya gülümseyerek. "Bunların altında ne var?"

42

Tanrı ya da Canavar, Canavar ya da Tanrı

Lazlo'nun pasta tecrübesi Sarai'dan fazla değildi. O yüzden pasta olayı "diledikleri tarzda" gelişti. Aslında aralarında oynadıkları bir oyundu bu. Biri kapağın altındaki pastayı, diğeri süslemeleri hayal edecekti. Sonunda muhteşem süslemeler yapmayı başarsalar da pastanın tadı konusunda o kadar da becerikli olmadıklarını keşfettiler. Pastalar kötü değildi. En azından tatlıydılar. Zaten bu en kolayıydı. Ama bir yetimin tatlıcı dükkânının vitrinine burnunu dayayıp tadını hayal edebileceği kadar yavandı.

"Hepsi birbirine benziyor," diye mızmızlandı Sarai, son pastadan da küçük bir çatal aldıktan sonra. Çok güzel görünüyordu. Şekerli yapraklarla süslenmiş, üç katlı, pembe bir pastaydı. "Küçük bir sihir," diyen Lazlo kapağı kaldırırken, pasta da upuzun uzamıştı.

"Burada her şey sihirli," dedi Sarai.

Ama pasta tarifleri sihirden ziyade gerçek tatlara ihtiyaç duyuyordu. Lazlo, hayallerinin aşina oldukları tatlarla bağ-

lantılı olduğunu fark etmişti ve ne yazık ki ikisi de pasta konusunda son derece cahildi. Yeni bir pasta hayal ederken, "Bence bu iyi olacak," dedi. "Suheyla'nın yaptığı çöreklerin tadını çok iyi hatırlıyorum."

Soluk yeşil fıstıklarla doldurulmuş ballı çöreklerin tadı gerçekten de iyiydi. Tabii gerçeği kadar iyi olamazdı ama en azından diğerlerinden daha iyi olduğu için, boşa gitmesin diye hayali balı parmaklarından yalamayı ihmal etmediler.

"Bence ziyafet işine hiç girmeyelim," dedi Lazlo, bir sonraki denemeleri de yavan olunca.

"Ziyafet işine girsek kimril çorbası yapardık," dedi Sarai.

"Kimril? O da ne?"

"Besleyici bir sebze. İnsanın damağını şaklatacak türden herhangi bir tadı yok ama *hayatta kalmak* için birebir."

Lazlo bir an için hisardaki gündelik hayatı gözünde canlandırmaya çalıştı. Misafiriyle koyuldukları bu tatlı ve hafif sohbetten sapmak istemiyordu ama burada hayaliyle otururken, daha sabah, kısa bir süreliğine korkunç bir durumda gördüğü *kızı* merak etmemek olmazdı. "Siz öyle mi hayatta kaldınız?" diye sordu.

"Öyle. Tek besinimiz olduğu söylenebilir. Hisar bahçelerinde fazla çeşit yok."

"Meyve ağaçları gördüm."

"Evet. Bahçıvan sağ olsun, eriklerimiz var." Sarai gülümsedi. Hisarda yemek söz konusu olduğunda, tanrılara değil, *bahçıvana* şükrederlerdi. Beyaz kuş Hayalet'e kimril tohumlarını bıraktığı için daha da büyük bir şükran borçluydular. O tohumlar geleceklerini belirlemişti. Ölmüş tanrıların hisarında, iki tanrı bilirlerdi. Biri ne yapacağı belli olmayan bahçıvan, diğeri de kimselere yanaşmayan bir kuştu. Tabii bunların

hiçbiri, Kırlangıç'la Vahşi'nin yetiştirme ve su getirme yetenekleri olmasaydı hiçbir işe yaramazdı. Şehrin tepesindeki hisar hayatının temelleri çok zayıftı.

Lazlo, *biz* vurgusunu gözden kaçırmamıştı. "Eriklerimiz derken?" diye sordu, önemli bir soru değilmiş gibi bir tavırla. *Yukarıda yalnız mısın? Senin gibi başkaları da var mı?*

Sarai gözlerini nehre kaçırdı. Tam baktığı anda bir balık sıçrayınca, pulları gökkuşağı renklerinde parladı. Suya geri daldığında gözden kayboldu. Lazlo ve Eril-Fane'nin hisarda başka tanrı tohumları olduğunu öğrenmesinin önemli olup olmadığını merak ediyordu Sarai. Kural çiğnenmişti. Hisarda "yaşam belirtisi" görülmüştü. *Kaç hayat* olduğunun bilinmesinin artık bir önemi kalmış mıydı? Diğerlerini ele vermenin ihanet olacağına karar verdi. "Hayaletler."

"Hayaletler erik mi yiyor?"

Sarai yalanını sürdürmeye kararlıydı, o yüzden hiç çekinmeden yanıtladı. "Doymak bilmiyorlar."

Lazlo üstelemedi. Hayaletler hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Mesela neden mutfak bıçaklarıyla, kendi türünden olanlara zalimce saldırmışlardı? Ama bunun yerine, daha kolay bir soru olması nedeniyle, hayaletlerin hisara nasıl geldiğini sordu.

"Sanırım herkesin bir yerlerde olması gerekiyor," dedi Sarai, yine kaçamak bir cevapla.

Lazlo düşünceli bir şekilde başını salladı. "Gerçi bazıları, diğerlerine nazaran, *nereye* gideceğine dair daha kontrol sahibi."

Hayaletleri kastetmiyordu. Başını hafifçe havaya kaldırıp gözlerini Sarai'a dikti. Sarai, delikanlının gözlerinde beliren soruyu görebiliyordu. Tam olarak hangi kelimeleri kullanaca-

ğından emin değildi ama asıl sorunun, *neden* olduğunu biliyordu. *Neden hisardasın? Neden oraya hapsoldun? Neden böyle bir hayat yaşıyorsun? Neden her şey seninle alakalı?*

Ve Sarai ona anlatmak istiyorsa da beynini yakan kendi soruları daha ağır basıyordu. Tıpkı akşam çökerken hissettiği güveleri gibiydi. Ama güvelerinden çok daha tehlikeliydi. İçinde umut yeşerten sorulardı bunlar. *Bana yardım edebilir misin? Beni kurtarabilir misin? Bizi kurtarabilir misin?*

Tanrıkatili'nin Hıçkırık'taki misafirlerini görmek için aşağı indiğinde, aklında Lazlo gibi biri yoktu. Bir... Arkadaş mıydı? Müttefik? Rüyalarında dünyanın en cömert hâlini hayal edebilen biri olduğu kesindi. Keşke bu yeteneğini gerçek hayatta da gösterebilseydi ama Sarai bunun olmayacağını biliyordu. Olamazdı. Sonuçta Hıçkırık'ı on uzun yıldır zehirleyen kendisi değil miydi?

O yüzden Lazlo'nun soru sormasına fırsat vermeden, "*Nereye* demişken... Burası neresi?" diye sordu.

Lazlo yine üstelemedi. Gizemler için yeterince sabırlı biriydi. Gerçi yıllar boyunca merak ettiği Hıçkırık gizemi bile, şimdiki gizem kadar önemli görünmemişti. Şimdiki daha çok, hayat memat meselesiydi. Neredeyse ölecekti. Ama kızın güvenini kazanması gerekiyordu. Bunu nasıl yapacağını bilmese de bir kez daha, okuduğu hikâyelerden medet umdu. "Ah... Sorduğuna sevindim. Burası Zeltzin adında bir köy. En azından benim hayal ettiğim Zeltzin köyü. Sıradan bir yer. Güzel ama sıradan. Ama önemli bir noktada diğerlerinden ayrılıyor."

Delikanlının gözlerinde çakan kıvılcımları gören Sarai iyice meraklandı. Etrafına bakınıp neyin farklı olabileceğini anlamaya çalıştı.

Uykuya dalmadan önce Lazlo'nun ilk düşüncesi, gelirse onu şık bir salonda karşılamak olmuştu. Yaratıcılıktan uzak olsa da misafir ağırlamak için böylesinin daha uygun olabileceğini düşünüyordu. Sonra nedense, kulaklarında Calixte'nin sesi çınlamıştı. *Güzel ve canavarlarla dolu,* demişti kız. *Bütün güzel hikâyeler böyledir.* Ve haklıydı da. "Tahmin edebilecek misin?" diye sordu.

Sarai başını iki yana sallarken, onun da gözleri çakmak çakmak olmuştu.

"Eh, anlatayım o zaman," dedi Lazlo. Keyiflenmişti. "Şurada, yer altı dünyasına giriş sağlayan bir maden ağzı var."

"Yer altı dünyası mı?" Sarai, boynunu uzatarak delikanlının gösterdiği yere baktı.

"Evet. Ama fark bu değil."

Sarai gözlerini kıstı. "Nedir o zaman?"

"Sana burada dişleriyle doğan bebeklerin, beşiklerinde kuş kemikleri kemirdiğinden de bahsedebilirim."

Sarai suratını ekşitti. "Bu korkunç."

"Ama fark bu da değil."

"Söylesene artık!" diye çıkıştı Sarai sabırsızca.

Lazlo başını iki yana salladı. Gülümsüyordu, çünkü bu çok eğlenceliydi. "Sence de sessiz değil mi?" dedi, kızı daha da meraklandırmak için. "Herkes nereye gitti acaba?"

Köy sessizdi. Böcekler bile susmuştu. Artık bir tek, nehrin sesi duyulabiliyordu. Köyün arkasındaki meranın tırmandığı kayalıklar, uzaktan bakıldığında koyu renkli tüylerle kaplıymış gibi görünüyordu. Sarai, tepe sandığı şeylerin nefesini tuttuğunu düşündü. Fırtına öncesi sessizliği hissedebiliyordu. O da nefesini tuttu. Sonra... Tepeler nefesini bıraktı.

"Ahhh," dedi kız, nefesini salarken. "Bu yoksa?"

"Mahalath," dedi Lazlo.

Tanrıları ya da canavarları yaratan ve elli yılda bir gelen sis... Geliyordu. Kopkoyu renkli tepelerin aralarından, bembeyaz buhardan diller uzanırken, tuhaf bir şekilde bir avcı hissi yaratıyordu. Aynı anda hem hafif hem kıvamlı hâliyle âdeta bir yılanı andırıyordu. Bildik sis gibi akıp yerleşmiyor, havadan daha ağır bir şekilde yere çöreklenmiyordu. Sisin dokunacı andıran kolları çalkalanırcasına yükseliyor, büyük bir dalga gibi yere kapaklanıyor, bütün görkemiyle, yorulmak usanmak bilmeden köye doğru *dökülüyordu*.

"Oyun oynamayı sever misin?" diye sordu Lazlo.

Sarai kahkaha attı. "Böylesini sevmem," derken, hem korkmuş hem de neşeliydi.

"Kaçalım mı?" diye sordu bu sefer delikanlı. "Yoksa kalıp şansımızı mı deneyelim?"

Çay masası, sandalyeler ve tabaklar kaybolmuştu. Değişikliğin farkına bile varmayan ikili ayağa kalktıklarında, dizlerine kadar suyun içinde durmuş, mahalath sisinin köyün en ucundaki evleri yutmasını izliyordu. Sarai, gördüklerinin gerçek olmadığını kendine hatırlatma ihtiyacı duydu. Rüyada oynadıkları bir oyundu. Ama oyunun kuralları neydi? "Değişecek miyiz?" diye sordu. "Yoksa kendimizi mi değiştireceğiz?"

"Bilmiyorum," dedi Lazlo. Oyun onun için de yeniydi. "Sanırım olmak istediğimiz şeyi seçebiliriz ya da bir anlamı varsa rüyanın seçmesine izin verebiliriz."

Bir anlamı vardı. Kontrolü elden bırakmayabilir ama isterlerse kendilerini bilinçaltlarına teslim edebilirlerdi. Her hâlükârda, onları değiştirecek olan, sis değil, kendileriydi. Tanrı ya da canavar. Canavar ya da tanrı.

Sarai'ın aklına çirkin bir fikir geldi. "Ya zaten bir canavarsan?" diye sordu fısıltıyla.

Lazlo'nun gözlerindeki cadı kıvılcımları, onu bir canavar olarak görmediğini söylüyordu. "Her şey olabilir," dedi. "Olayımız bu."

Sis dökülmeye devam ediyordu. Nehirde yüzen kuğuları teker teker yuttu. "Kalıyor muyuz, gidiyor muyuz?" diye ekledi Lazlo.

Sarai, mahalath sisine baktı. Gelmesini bekledi. Ve ilk sis dokunaçları etrafını sararken, Lazlo'nun eline uzanıp sımsıkı tuttu.

43

Korkunç Olmayan Fevkalade Bir İblis

Rüyadaki sisin içinde genç bir erkekle genç bir kadın yeniden doğdu. Ama önce, bir görünüp bir kaybolan beyaz kuş Hayalet'in gökyüzüne karışması gibi, sisin bir parçası oldular. Fiziksel gerçeklikle ilgili bütün duyuları köreldi. Geriye sadece biri kalmıştı. Sımsıkı tuttukları elleri hâlâ etiyle kemiğiyle birbirine yapışmıştı. Dünya, nehir, su... Hepsi yok olmuştu. Ayaklarının altında hiçbir şey hissetmiyorlardı. Ayaklarını bile hissedemiyorlardı. Kendileri silinirken, sadece birbirlerine tutundular.

Sis geçip kuğular ağır akan yemyeşil nehrin üzerinde bütün muhteşemlikleriyle süzülürken, parmakları birbirine dolanmış iki genç dönüp baktı.

Baktı, baktı, baktı...

Işıldayan kocaman gözler değişmemişti. Lazlo'nun gözleri hâlâ gri, Sarai'ınkiler hâlâ maviydi. Sarai'ın kaşları hâlâ bal kızılı, Lazlo'nunkiler nehir kedilerininki kadar parlak ve karaydı. Lazlo'nun saçları hâlâ koyuydu ve Sarai'ınkiler hâlâ tarçın rengindeydi. Lazlo'nun burnu hâlâ kadife ciltli masal

kitabının kurbanıydı, Sarai'ın dudaklarıysa hâlâ mürdüm eriği güzelliğindeydi.

İkisi de tek bir şey dışında hiç değişmemişti.

Sarai'ın teni esmer, Lazlo'nun teni maviydi.

Birbirlerine baktılar, baktılar, baktılar. Birbirine geçmiş esmer-mavi parmaklarının desenine, artık neredeyse bir ayna kadar durgun görünen nehrin sularındaki el ele tutuşmuş, yan yana duran yansımalarına baktılar. Ne tanrı ne de canavar olmuşlardı. Deri renkleri dışında hiçbir şeyleri değişmemişti ama bu bile, gerçek dünyada her şeyi değiştirebilirdi.

Sarai toprak rengindeki kollarına bakarken, gömleğinin altında, tıpkı şehrin kızları gibi bir elilith dövmesi olduğunu hissedebiliyordu. Dövmenin ne olduğunu merak ediyor, bakmak için can atıyordu. Lazlo'nun elini tutan elini nazikçe geri çekti. El ele tutuşmalarına yüklenmiş büyük anlamlar yoktu ama birbirlerine dokunmaları hoştu.

Lazlo'ya baktı. Maviydi. "Bunu sen mi seçtin?" diye sordu.

Delikanlı başını iki yana salladı. "Mahalath seçti," dedi.

"Ve mahalath böyle buyurdu." Sarai nedenini merak ediyordu. Kendi değişimi çok daha anlaşılabilirdi. Özgürlük arzusu, nefretten ve metal kafesinden kurtulma arzusuyla insani yanı ortaya çıkmıştı. İyi de Lazlo neden mavi olmuştu ki? Belki onunki arzu değil, korkuydu. Belki onun canavar hayali böyle bir şeydi.

"Sana nasıl bir yetenek bahşedildiğini merak ediyorum," dedi Sarai.

"Yetenek mi? Sihir gibi mi? Sence öyle bir yeteneğim olabilir mi?"

"Bütün tanrı tohumlarının yetenekleri vardır."

"Tanrı tohumları mı?"

"Bize öyle diyorlar."

Biz. Kız yine çoğul konuşmuştu. Kelime bir an için aralarında titreşti ama Lazlo yine üstünde durmadı.

"Tohum," dedi, burnunu kırıştırarak. "Bu hiç uygun değil. Tohum kelimesi, bitkilerin ya da iblislerin çocuklarına denir."

"Bence ikincisi."

"Eh, söylemem gerekirse, sen korkunç olmayan fevkalade bir iblissin."

"Teşekkürler," dedi Sarai, elini göğsüne götürüp alçakgönüllü bir içtenlik numarası yaparak. "Hayatımda bana söylenen en güzel şey bu."

"Şey, söyleyecek daha en az yüz güzel şeyim var ama utangaçlığım engel oluyor."

Utançtan bahsettiği anda mahcubiyeti sihirli bir şekilde bulaşıcıydı. Sarai sudaki yansımasında esmer yanaklarının kızardığını görebiliyordu.

Lazlo'nun yanaklarıysa şimdi lavanta rengine dönmüştü. "Demek yetenekler," dedi, kendini toplayarak. Oysa Sarai, söyleyebileceği yüz güzel şey üzerine biraz daha sohbet etmeyi çok isterdi. Delikanlı devam etti. "Senin yeteneğin... Rüyalara girmek mi?"

Sarai başıyla onayladı. Nasıl olduğunu açıklamaya girişmeyecekti. Yakut'un yıllar önce söylediği bir şey aklına geldi. "Güve yiyen bir kızı kim öpmek ister ki?" Öpüşme fikriyle, *güvelerin* midesinde kanat çırptığını hissetti. Zarif kanatlarıyla içini gıdıklıyorlardı.

"Peki yeteneğin ne olduğunu nasıl bilebiliyorsun?" diye sordu Lazlo. "Nasıl öğreniliyor?"

"Her zaman farklıdır," dedi Sarai. "Bazen son derece açıktır ve kendiliğinden ortaya çıkar. Bazen de işaretlerini verir ve zamanla kendini gösterir. Mesarthim tanrıları hâlâ hayattayken, Sırlar Tanrıçası Korako, yetenekleri öğrenirdi. En azından, bana söylenen bu. Onu muhtemelen görmüşümdür ama hatırlamıyorum."

Bunu kimin söylediği aralarında bir soru olarak asılı kaldı ama Lazlo kaşlarını belli belirsiz kaldırsa da bir şey sormadı. Yine de Sarai yanıtladı. "Hayaletler," dedi. Şimdi doğruyu söylüyordu.

"Korako," diye tekrarladı Lazlo. Aklı duvarda gördüğü resme gitse de sadece Isagol'a odaklandığından, diğer tanrıları pek fazla hatırlamıyordu. Suheyla, Letha'dan bahsetmişti ama bunu yeni öğreniyordu. "Hiç duymamıştım."

"Hayır, duyamazsın. O sırların tanrıçasıydı ve en sıkı sırrı, kendisiydi. Onun yeteneğinin ne olduğunu kimse bilmiyordu."

"Bir gizem daha."

Nehir kıyısında yürürken, tanrılardan ve yeteneklerden bahsettiler. Sarai yol boyunca, gökkuşağı renginde sıçrayan suları seyrediyordu. Kuğuların çoğu sisten önceki gibiydi ama tuhaf değişimler geçirmişlerdi. Birinin sivri dişleri vardı, yosun ve akik taşı renklerindeydi. Başka bir tanesi sanki altına batırılmıştı. Svitsaha dönüşen kuğu, durgun yeşil sulara daldığında gözden kayboldu. Sarai, Koca Ellen'dan duyduğu güzel yeteneklerden bahsederken, bitkilerin büyümesini sağlayabilen kızı ve yağmur çağırabilen çocuğu araya sıkıştırdı.

Mahalath bir yetenek verdiyse bile, Lazlo'nunki henüz gizemini koruyordu. "Peki ya sen?" diye sordu, durup az önce

hayal ettiği bir çiçeği koparırken. Bir dükkânın vitrininde gördüğü egzotik tomurcuklardan biriydi ve adının tutku çiçeği olduğunu öğrendiğinde fena hâlde şaşırmıştı. Çiçeği Sarai'a verdi. "İnsan olsaydın, yeteneğinden vazgeçmen gerekirdi, öyle değil mi?" Tabii ki yeteneğinin aslında bir lanet olduğunu ya da Sarai ve Hıçkırık üzerindeki etkilerini bilemezdi.

"Sanırım öyledir," dedi Sarai, yağmur kokan çiçeği koklarken.

"Ama o zaman burada benimle olamazdın."

Doğruydu. İnsan olsaydı, Sarai delikanlının rüyasına giremezdi. Ama... Onunla bir evin odasında olabilirdi. İçini saran alevler, utançtan değil, daha çok arzudandı. Yürekten ziyade, tenin arzusu. Dokunulmak arzusu. Kolların arzusu. Birbirine dolanma arzusu. Alevleri yeni elilith dövmesinin altında hissedebiliyordu. Parmaklarını üzerinden geçirirken ürperdi. Yukarıda volta atan gerçek bedeni de aynı şekilde titredi. "Öylesi bir fedakârlığı seve seve yapardım," dedi.

Lazlo, sihrinden vazgeçen bir tanrıçayı gözünde canlandıramıyordu. Vazgeçilen sadece sihir de değildi. Sarai'ın mavi teninin harika göründüğünü düşünüyordu. Öyle ki şu anda bile onun mavi hâlini özlüyordu. "Yine de değişmek istemezdin, yanılıyor muyum? Gerçekten istemezdin?" diye üsteledi. "Bu gerçek olsaydı ve bir seçim hakkın olsaydı?"

Sarai değişir miydi? İçindeki mahalath, bilinçaltında neden *bu* değişimi seçmiş olabilirdi ki? "Bir hayatım olacağı anlamına geliyorsa, o zaman evet, değişirdim."

Lazlo afallamıştı. "Ama zaten hayattasın." Birden içine bir korku saplandı. "Hayattasın, değil mi? Diğerleri gibi hayalet değilsin..."

"Hayalet değilim," diyen Sarai, delikanlının rahatladığını görebiliyordu. "Fakat ben bir tanrı tohumuyum. Hayatta olmakla bir hayatının olması arasında büyük bir fark var."

Lazlo anlıyordu. En azından, anladığını düşündü. Kızın bahsettiği şey, Zemonan Yolu'nda canlı olsa da bir hayatı olmayan, terk edilmiş bir yetimden farklı değildi. Böyle bir yetim olarak Lazlo, öyle ya da böyle yolunu bulmuş, rüyasını gerçekleştirmişti, o yüzden bu konuda uzman sayılırdı. Fakat bulmacada, hayati önem taşıyan... Kör olası bir parça eksikti. Yine de aklı, kızın söylediklerine yatıyordu. "Yukarıdaki hapis hayatı, hayat sayılmaz," dedi. "Ama artık seni bildiğimize göre, oradan çıkarabiliriz."

"Çıkarmak mı? Nasıl yani? Hıçkırık'a mı götüreceksiniz?"

Sarai'ın tavrında, duyduklarına inanamıyormuş gibi bir şaşkınlık vardı. O arada konuşurken, teni yine maviye, kendi rengine döndü. *İnsanlık buraya kadarmış*, diye geçirdi içinden. Gerçeklik bütün acımasızlığıyla rüyaya baskın gelmişti. Ten rengindeki değişim rüyayı sonlandırırken Lazlo da kendi ten rengine dönmüştü. Sarai üzgündü. Delikanlı mavi tenliyken, aralarında bir bağ kurabildiklerine inanmaya çok daha yakındı. Şu hayalcinin ona yardım edebileceğine gerçekten inanmış mıydı? Lazlo *onu* kurtarabilir miydi? Delikanlının dünyadan haberi yoktu.

"Beni gördükleri anda öldüreceklerini biliyorsun, değil mi?" diye terslendi Sarai.

"Kim öldürecek?"

"*Herkes.*"

"Hayır." Lazlo buna inanmak istemiyordu. Başını iki yana salladı. "Onlar iyi insanlar. Senin için şaşırtıcı olabilir, evet ama sırf ailen yüzünden senden nefret edemezler."

Sarai durdu. "Sence iyi insanlar nefret edemezler mi? Sence iyi insanlar öldüremezler mi?" Nefesi sıklaşırken, Lazlo'nun az önce verdiği çiçeği avucunda ezdiğini fark etti. "İyi insanlar, kötü insanların yaptığı her şeyi yaparlar Lazlo ve buna adalet derler." Sustu. Sesi boğulmaya başlamıştı. "Beşiklerindeki otuz bebeği katlettiklerinde, bunun gerekli olduğunu söylerler."

Lazlo ona bakakaldı. Hâlâ duyduklarına inanamıyordu.

"Eril-Fane'nin yüzünde gördüğün o şok ifadesi var ya?" diye devam etti Sarai. "Şokun nedeni, bir çocuğu olduğunu bilmemesi değildi." Derin bir nefes çekti. "Şokun nedeni, beni on beş yıl önce öldürdüğünü sanmasıydı." Sesi daha da boğuklaştı. Zorlukla yutkundu. Gözlerinin yaşlarıyla dolduğunu, birazını dökmezse başının patlayacağını hissedebiliyordu. "Şokun nedeni, *bütün tanrı tohumlarını* öldürdüğünü sanmasıydı Lazlo," diye eklediğinde ağlamaya başladı.

Ama kendi odasında saklanırken ağladığı için, Lazlo gözyaşlarını göremiyordu. Islanan yanakları, yaz mevsiminde muson yağmurlarıyla yıkanan hisarın pürüzsüz yüzeyine benziyordu. Muson yağmurları başladığında su bütün açık kapılardan içeri dalar, küçük dalgalar yerleri yalardı. Durmasını beklemekten başka bir şey yapamazlardı.

Eril-Fane, doğumhanedeki bebeklerden birinin kendi çocuğu olduğunu biliyordu ama hangisi olduğu hakkında bilgisi yoktu. Isagol'un karnının şiştiğini tabii ki görmüştü, oysa doğumdan sonra tanrıça bir çocuktan hiç bahsetmemişti. Eril-Fane sorduğunda, omuz silkmekle yetinmişti. Tanrıça doğan çocuğun kız mı, yoksa oğlan mı olduğunu bile bilmiyordu, çünkü bebekle hiç ilgilenmiyordu. Ve Eril-Fane tanrı kanına bulanmış hâlde doğumhaneye daldığında, ciyaklayan

masmavi bebeklere bakarken, gördüğü anda kendi çocuğunu tanımaktan korkmuştu. *İşte. Şu benimki.*

Sarai'ın tıpkı annesininki gibi tarçın rengi saçlarını görseydi anında anlardı ama anlamamıştı çünkü Sarai o sırada orada değildi. Ve Eril-Fane bunu bilemezdi. Tek bildiği, çocuğunun saçlarının, tıpkı kendininki gibi koyu renkli olabileceğiydi ve doğumhanedeki bütün bebeklerin saçları koyu renkliydi. Hepsi kan ve çığlıkla karışık, mavi bir bulanıklıktan ibaretti.

Hepsi masum. Hepsi lanetli.

Hepsi ölü.

Lazlo'nun kırpmadan baktığı kocaman açılmış gözleri yanıyordu. *Bebekler.* Derinlerde bir yerlerde bulmacanın parçaları yerine oturmaya başlarken, beyni bu yeni bilgiyi kabullenmekte zorlanıyordu. Eril-Fane'nin yüzünde gördüğü o utanç ve korku... Zeyyadin toplantısında konuşulanlar... Maldagha'nın, elini karnına götürüşü. Suheyla. Anaçlık... Nasıl olmuştu da görememişti? Öte yandan, bütün hayatını erkekler arasında geçirmişken, görmesi mümkün müydü? Şimdiye kadar yerine oturtmakta zorlandığı taşlar, yavaş yavaş yer değiştiriyordu. Aynen, belli bir açıya gelen güneşin, pencere camından yansıyıp gözü kör edercesine parlamasına benziyordu bu durum. Şimdi her şeyi bu parlak ışıkta görebiliyordu.

Sarai'ın doğru söylediğini biliyordu.

Büyük ve aynı zamanda iyi kalpli bir adam. Böyle mi düşünmüştü gerçekten? Oysa tanrıları katleden adam, bebekleri de katletmişti. Lazlo artık onun hisarda karşılaşacaklarından neden korktuğunu anlıyordu. "Bazılarımız... Son hâlini... Çok iyi biliyor," demişti. Sadece tanrıların değil, aynı zamanda bebeklerin iskeletlerinden bahsediyordu. Midesi bulanan

Lazlo iki büklüm oldu. Elini alnına bastırıyordu. Köy ve canavar kuğular kaybolmuştu. Nehir de yoktu. Her şey kaşla göz arasında yitip gittiğinde, ikisi kendilerini küçük odada bulmuştu. Tanrıkatili'nin küçük odası. Lazlo yatakta dümdüz uyuyordu. Bu da bir rüyaydı. Gerçekte odasında uyuyordu. Rüyasındaysa odada uyuyordu. Gerçekte kaşına bir güve konmuştu. Rüyada Kâbus Perisi yanındaydı.

Kâbus Perisi, diye düşündü Sarai. Kendini her zamankinden daha çok böyle hissediyordu. Kurtuluşu umut ettiği delikanlının uykusuna kâbus getirmişti. Lazlo uykusunda mırıldandı. "Olamaz." Gözlerini sımsıkı yumuyordu. Sarai, kâbus belirtilerini çok iyi biliyordu. Tek yapması gereken, gerçeği söylemek olmuştu. *Göstermesine* bile gerek kalmamıştı. Bıçak pırıltıları ve etrafa sıçrayan kanlar. Minicik, mavi bebekler. Hayır, hiçbir şey onu, delikanlının güzelim zihnine böylesi görüntüleri sokmaya itemezdi. "Özür dilerim," dedi.

Yukarıdaki odasında yine hıçkırdı. Kafesinden *asla* kurtulamayacak, zihni her zaman açık bir mezarlık olacaktı.

"Neden özür diliyorsun?" diye sordu Lazlo. Sesi hâlâ tatlıydı ama neşesi kaçmıştı. Artık eski bir gümüş para kadar donuktu. "Özür dilemesi gereken son kişisin. Eril-Fane bir kahraman olduğuna inanmamı sağladı. Ama nasıl bir kahraman... *Böyle* şeyler yapar?"

Eriklik'te yere uzanan "kahraman" da aynı şeyi sorguluyordu. Uyuyan biri kadar kıpırtısızdı ama karanlıkta gözleri hâlâ açıktı. Sarai bir kez daha, onun âdeta bir harabeye döndüğünü düşündü. Bakması güzel, kutsal bir tapınağı andırıyordu ama içten içe lanetle çürümüştü ve kapısından tek bir hayalet bile girmiyordu.

"Nasıl bir kahraman?" diye sormuştu Lazlo. Haklıydı.

Sarai, babasını savunmayı aklının ucundan bile geçirmezdi. Hisardaki cesetler, aralarında affedilmez bir barikattı. Yine de üzerine fazla düşünmeden, yumuşak bir sesle Lazlo'ya anlatmaya başladı.

"Üç yıl boyunca Isagol... Onu zorla sevgilisi yaptı. Sevilme ihtiyacı falan değildi. Kendini sevdirmeye de çalışmadı. Sadece beynine girdi... Kalbine ve ruhuna girdi... Onu her şeyden çok sevmesini sağlayacak bam teline bastı. Isagol gerçekten karanlık bir kadındı." Öylesi karanlık bir bedenden doğduğunu düşününce, ürpermeden edemedi. "Çelişen duygularını da elinden almalıydı ama almadı. *Nefret* etmesini engellemedi. Nefretiyle aşkını çatıştırdı. Bunun eğlenceli olduğunu düşünüyordu. Oysa değildi... Mesele bir aşk-nefret ilişkisi ya da *arzu* ve *tiksintinin* birlikteliği değildi. *Nefret* başroldeydi." Sarai nefrete dair bildiği her şeyi bu kelimeye yüklemişti. Sadece kendi nefreti değil, Eril-Fane'nin ve Mesarthim kurbanlarının nefreti de sesine yansımıştı. "Çocuklarını kullanıp, işkence etmelerine neden olacak kadar kullanılıp işkence görenlerin nefretiydi bu. Kullanılmanın ve işkence görmenin nefreti. Ama aynı zamanda *aşktı*..." Sesine, bildiği kadarıyla aşkı katmaya çalıştı. Yüreği bahar gibi ferahlatıp, yaz gibi olgunlaştıran aşk. Usta bir simyacı damıtmış da bütün anlaşmazlıkları, değersiz bütün düşünceleri ve kusurlarını yok etmiş gibi nadir bulunan, tatlı, baş döndüren, mükemmel iksir aşk... "Isagol'u çok sevdi," diye fısıldadı. "Tabii sahte bir aşktı. Âdeta işkenceydi. Ama önemi yoktu, çünkü Isagol ona kendini gerçekten âşıkmış gibi hissettiriyordu. Eril-Fane ondan *nefret* etti. Aynı zamanda *sevdi*. Sonra da onu öldürdü."

Lazlo'nun yattığı yatağın kenarına çöküp odanın tanıdık duvarlarına baktı. Odalar hatıraları saklardı. O oda da yıllardır, haklı bir öfkeyle yaptığı ziyaretlerin anılarıyla doluydu. Lazlo yanına çöktüğünde, "Nefret kazandı," diye devam etti Sarai. "Isagol sırf eğlence olsun diye nefreti yarattı ve Eril-Fane üç yıl boyunca içinde kendiyle savaştı. Bu savaşı kazanmasının tek yolu, nefretinin, o sahte, iğrenç, mükemmel aşka üstün gelmesiydi. Öyle de oldu." Çenesini sıkarken Lazlo'ya bir bakış fırlattı. Bu hikâyeyi anlatmak ona düşmezdi ama Lazlo'nun bilmesi gerekiyordu. "Skathis, Azareen'i hisara getirdiğinde, nefret aşka üstün geldi."

Lazlo hikâyeyi kısmen biliyordu. Suheyla, "Azareen'i daha sonra götürdüler," demişti. Sarai hikâyenin tamamını biliyordu. Azareen'in her gece yatarken takıp sabahları çıkardığı o kararmış gümüş yüzüğü ondan başkası bilemezdi. Onlarınki sadece tanrıların sona erdirdiği bir aşk değildi, tanrıların sona erdirdiği son aşktı.

Skathis genç kadını kaçırdığında, Eril-Fane iki yıldır hisardaydı. Canavar Rasalas'ın üstünde tutsaklığına uçarken sevinen tek Hıçkırıklı kız, herhâlde Azareen'di. En azından kocasının hâlâ hayatta olup olmadığını öğrenecekti.

Gerçekten de Eril-Fane hâlâ hayattaydı. Azareen hisara çıkınca hem sevinci hem de yıkımı aynı anda yaşamıştı. Daha yüzünü görmeden kocasının kahkahasını duymuştu. Eril-Fane'nin o bildik kahkahasını hisarda duyunca onu tutan gardiyandan kurtulup kaçmış, pürüzsüz metal koridorda bir köşeyi kayarak döndüğünde onun Korkunç Isagol'a aşkla baktığını görmüştü.

Görür görmez anlamıştı, çünkü Eril-Fane ona da aynı böyle bakıyordu. Sahte bir aşk değildi gördüğü. Kocasına ne

olduğunu merak etmekle geçen iki yılın ardından, Azareen gerçeği öğrenmişti. Tanrıların "niyetlerine" hizmet etmenin yanı sıra kaderi, kocasının Umutsuzluk Tanrıçası'na aşkla baktığını görmekti.

Ve Eril-Fane'nin kaderi de sevgili gelininin, yataktan başka içinde başka hiçbir şey bulunmayan küçücük odalarla dolu koridora götürülmesini görmekti. Böylece Isagol'un oyunu sona erdi. Eril-Fane, Azareen'in ilk çığlıklarını duyduğunda, aşktan eser kalmamıştı.

"Nefret onun zaferiydi," dedi Sarai. "Karısını ve halkını kurtarmak ona düşmüştü. Elinde çok fazla kan, iki kalbinde çok fazla nefret vardı. Tanrılar kendi cellatlarını yaratmıştı." Bir süre sessizce otururken, bir zamanlar kendi nefret duygularıyla dolu yüreğindeki boşluğu hissediyordu. Şu anda geriye sadece berbat bir hüzün kalmıştı. "Ve bütün tanrılar katledilip hisarda tutsak edilenler özgür kaldığında..." Derin bir iç çekti. "Doğumhane ve tahmin edilemez sihirlerle dolu korkunç bir gelecek hâlâ tehdit olarak duruyordu."

Şimdiye kadar sadece hisardaki Sarai'ın yanaklarından süzülen gözyaşları, artık rüyaya da sızmıştı. Lazlo uzanıp iki elini birden tuttu.

"Bu asla affedilemeyecek bir vahşet," diye devam etti Sarai. Sesi iyice boğuklaşmıştı. "Bazı şeyler affedilemeyecek kadar korkunçtur. Ama sanırım... Sanırım o gün ne hissettiklerini ve neyle karşı karşıya kaldıklarını bugün artık anlayabiliyorum. Gelecekte yeni işkencecileri olacak çocuklarla ne yapacaklardı ki?"

Lazlo duydukları karşısında sersemlemişti. Bir de kendi gençliğinin daha insaflı geçtiğini düşünerek inanılmaz bir

hisse kapılıyordu. "Ama... Kucaklayıp sevgiyle yetiştirseydiler, o çocuklar işkenceci olmazlardı."

Basit bir bakış açısıydı, aynı zamanda son derece temizdi. Ama insanlar, Mesarthim güçlerinin cezalandırma, bastırma, korkutma ve kontrol amaçları dışında nasıl kullanılabileceğini nereden bileceklerdi? Tek bildikleri Skathis ve Isagol gibilerken, Kırlangıç ya da Vahşi'yi hayal edebilirler miydi? Zihnen ve bedenen tanrılar tarafından şiddet görmeden geçen on beş yılın ardından biri zamanda geri gitse, o çocukların merhametli tanrılar olabileceğini tahmin edebilir miydi?

Olan biteni anlamaya çalışması, Sarai'ın midesini bulandırıyordu. Asla affedemeyeceğini söylemişti ama görünüşe göre çoktan affetmişti. Kafa karışıklığına eşlik eden hayal kırıklığıyla, bir anda başından aşağı kaynar sular döküldüğünü hissediyordu. "Bazen onun gibi, aşkı ve nefreti aynı anda yaşıyorum. Yüreğinin kendi kendine çelişmesi hiç kolay değil."

"Nasıl yani? Ne çelişkisi? İnsan ve tanrı toh..." Kız rahatça söylese de Lazlo o kelimeyi söylemekte zorlanıyordu. "İnsan ve Mesarthim olma çelişkisi mi?"

"O da var tabii ama kastettiğim bu değil. Ben bilmenin lanetinden bahsediyorum. Kendimizi sadece kurbanlar olarak görürken her şey çok daha kolaydı." *Kurbanlar.* Lazlo'nun avucunda kıvrılan kendi eline bakan Sarai, ani bir kararla başını kaldırdı. "Beş kişiyiz," diye itiraf etti. "Diğerleri için, katliam dışında başka bir gerçek olmadı. Ama yeteneğim... Ya da lanetim yüzünden, insanların, öncesinde ve sonrasında neler yaşadığını öğrendim. Yaptıklarının onları nasıl değiştirdiğini çok iyi biliyorum. Hatıralar arasında, o bebeklerin..." Bir hıçkırıkla sözü yarıda kaldı. "Benim de kaderim o bebeklerle aynıydı, öfkem hâlâ ilk günkü kadar taze, fakat şimdi

artık... Evlerinden kaçırılıp tanrıların hizmetine koşulan o genç adam ve kadınların adına da öfke duyuyorum. Yapmak zorunda kaldıklarının perişanlığını yaşıyorlar. Bir de *benim* onlara yaptıklarımın... Suçluluk duygusu var."

Kız ağlamaya başladığında Lazlo, yas tutan bir tanrıçaya omzunu sunmak dünyanın en normal şeyiymiş gibi, onu kendine çekip kollarıyla sarıldı. Saçlarındaki çiçeklerin kokularını alabiliyor, hatta başparmağının kıyısında kızın nabzını hissedebiliyordu. Beyninin gerilerinde bunun bir rüya olduğunun farkındaydı, yine de bir an için, çok daha ikna edici bir katmanla, kıza gerçekten sarıldığını sandı. Bütün duyguları, bütün duyuları devredeydi. Kızın yumuşacık teni, saçlarının kokusu, gömleğinin üstünde hissettiği sıcak nefesi, hatta gözyaşlarının ıslaklığı... Ama içinde yeşeren tarifsiz şefkat duygusu, hepsinden baskındı. Sanki son derece değerli bir şey ona emanet edilmişti. Sanki hayatı pahasına onu korumak için ant içmişti. Bu anı daha sonra da hatırlayacaktı. Eksen değişmiş, biri olmaktan ziyade bir şeyin yarısı olmuştu. O şeyden koptuğu anda yere yığılabileceğini düşündü.

Eski hayatında üç korku Lazlo'nun içini kemirmişti. İlki, sihrin kanıtını asla görememekti. İkincisi, Hıçkırık'ta olanları asla öğrenememekti. O korkularının yerinde şimdi yeller esiyordu. Kanıtlar ve cevaplar her dakika biraz daha ortaya çıkıyordu. Ama üçüncü korkusu? Hayatı boyunca yalnız kalma korkusu?

Henüz kavrayamamıştı, en azından farkında bile değildi ama artık yalnız değildi ve gelecek, keşfedilecek yeni korkulara gebeydi. Kaybetmekten korkacak kadar değer verdiğin biriyle ilgili korkular...

"Sarai."

Sarai. Kızın ismi, balla yazılmış kaligrafi gibiydi. "Ne demeye çalışıyorsun?" diye sordu nazikçe. "Onlara ne yaptın?"

Başını delikanlının göğsüne, alnını çenesine dayayan Sarai, yerinden kıpırdamadan anlattı. Ne olduğunu, neler yaptığını, hatta... Kâğıt kadar ince bir sesle, güvelerini ve *nasıl* yaptığını anlattı. Sözleri bittiğinde sığındığı kolların arasında gerginlikle delikanlının tepkisini bekledi. Lazlo'nun aksine, bunun bir rüya olduğunu unutamıyordu. Rüyanın hem içinde hem dışındaydı. Ve gerçeği anlatırken Lazlo'ya bakamıyor, güvesiyse bir tiksinti ifadesi görmeyi bekleyerek uyuyan delikanlının yüzünü dikkatle inceliyordu.

Lazlo ise güveleri düşünüyordu. Hıçkırık'taki ilk sabahında uyanınca kucağına düşüp toza dönüşen güveyi hatırlamıştı. Onu asıl düşündüren, kâbusların etkisiydi. Birçok şeyi açıklıyordu bu. Korku, rüyada yaşayan bir şeye dönüşüyordu ve onu canlandıran, Sarai'dı. Kız korkuyu bir ateş gibi körüklüyor, asla sönmemesini sağlıyordu.

Eski masal kitaplarında onun gibi bir tanrıça, tepedeki kalesinde masumlara işkence eden kötü kalpli bir kadın olarak anlatılırdı. Hıçkırık halkı masumdu, en azından çoğu öyleydi ve *Sarai* onlara işkence etmişti ama... Başka ne çaresi vardı ki? Cesetler ve düşman hikâyeleriyle büyümüştü. Dahası sadece hayatta kalmaya çalışmıştı. Lazlo kollarının arasında kızın nasıl gerildiğini hissedebiliyordu. Hatta hissettiği bir sürü başka şey daha vardı ama tiksinti, bunlardan biri değildi.

Kızın büyüsüne kapılmıştı ve yanındaydı. Sarai söz konusu olduğunda, kâbuslar bile sihirli görünüyordu. "Kâbus Perisi," dedi. "Kulağa şiir gibi geliyor."

Şiir mi? Sarai, delikanlının söyleyiş tarzında herhangi bir alay hissetmemişti ama emin olmak için yüzüne bakma ihti-

yacı hissetti ve kollarından sıyrılarak doğruldu. Oysa bunu hiç istemiyordu. Ne var ki delikanlıya baktığında alaylı bakışlarla karşılaşmadı. Tek görebildiği, hayatının sonuna kadar sığınmak isteyeceği türden cadı kıvılcımlarıydı. Tereddütlü bir fısıltıyla sordu. "Hâlâ... Korkunç olmayan fevkalade bir iblis olduğumu düşünüyor musun?"

"Hayır," dedi Lazlo gülümseyerek. "Bence sen bir masalsın. Bence büyülüsün, cesur ve harikasın. Ve..." Birden utandı. Sadece rüyasında böylesi cesur sözler sarf edebiliyordu. "Umarım beni de hikâyene katarsın."

44

Sıra Dışı Bir Öneri

Bir şiir? Bir masal? Lazlo onda gerçekten bunları mı görüyordu? Kıpkırmızı kesilen Sarai yataktan kalkıp pencereye gitti. Şimdi yumuşacık kanat çırpınışlarını sadece midesinde değil, iki kalbinin sığamadığı göğsünde ve başının içinde de hissediyordu. *Evet,* demek istiyordu, mahcup bir arzuyla. *Lutfen hikâyemde ol.*

Ama demedi. Gece karanlığındaki hisara bakıp sordu. "Bir hikâye olacak mı? Nasıl olabilir?"

Lazlo yanına geldi. "Bir yolunu bulacağız. Yarın Eril-Fane'yle konuşacağım. O zaman yaptıklarını telafi etmek zorunda. Sana zarar vermek isteyeceğine inanmıyorum. Hem yukarıda olanları kimseye anlatmadı. Sonrasında onun hâlini görmeliydin, çok..."

"Dağılmış mıydı?" diye onun sözünü bitirdi Sarai. "Sonrasında onu gördüm. Hatta şu anda ona bakıyorum. Azareen'in oturma odasında, yerde yatıyor."

"Ah!" Lazlo, kızın aynı anda birçok yeri görebildiği gerçeğini kavramakta zorlanıyordu. Dahası Azareen'in oturma

odasında yerde yatan Eril-Fane fikrine alışması da zaman alacaktı. Birlikte mi yaşıyorlardı? Suheyla artık evli olmadıklarını söylemişti. Bildiği kadarıyla Eril-Fane hâlâ *burada* yaşıyordu.

"Eve dönmeli," dedi. "*Ben* yerde yatarım. Burası onun odası."

"Burası ona iyi gelmiyor," dedi Sarai. Dalgın gözlerle dışarıyı seyrederken çenesini sıkmıştı. Lazlo, kızın çenesindeki kasların gerildiğini görebiliyordu. "Bu odada çok kâbus gördü. Çoğu kendi kâbusuydu ama... Benim de elim birçoğuna değdi."

Lazlo hayretle başını iki yana salladı. "Onun kâbuslarından kaçmasının aptalca olduğunu düşünmüştüm. Demek haklıymış."

"Bilmese de aslında benden kaçıyordu." Sarai, bir anda kendini bitkin hissetti. Derin bir iç çekip gözlerini yumdu ve başını pencere pervazına dayadı. Uyuşmuştu, başı dönüyordu. Gün doğup da rüyanın güvenliğinde kalması mümkün olmadığında ne yapacaktı?

Gözlerini açıp delikanlıyı süzdü.

Güvesinin gerçek odada izlediği, uyuyan Lazlo'nun yüzünde huzur vardı. Uzun bacakları ve kolları rahattı. Keşke o da bu kadar rahat uyuyabilseydi. Delikanlının büyülü rüyaları için her şeyini verebilirdi. Birden merak etti. "Nasıl yaptın?" diye sordu. "Mahalath, çay, köy... Rüyalarını nasıl bu kadar canlı şekillendirebiliyorsun?"

"Bilmem," dedi Lazlo. "Benim için de çok yeni. Yani rüyalarım hep canlı olurdu ama her zaman tahmin edilebilir olmazlardı. Hele böylesini hiç görmedim. Sadece sen geldiğinden beri değişti."

"Sahi mi?" Sarai şaşırmıştı. "Neden acaba?"

"Diğerlerinin rüyalarında olmuyor mu?"

Sarai küçük bir kahkaha atarak "Lazlo," dedi. "Diğerlerinin rüyalarıyla bunun alakası yok. Her şeyden önce, onlar beni göremiyor."

"O da ne demek?"

"Göremiyorlar işte. Bu yüzden, ilk geldiğimde hiç çekinmeden sana bakabiliyordum." Mahcubiyetle burnunu kırıştıran Sarai devam etti. "Çünkü beni görebileceğin aklımın ucundan bile geçmemişti. Diğer rüyalarda burunlarının dibinde çığlık atsam ruhları duymaz. İnan bana, denedim. Rüyalarında her şeyi yapabilirim ama rüyada *olamam*."

"Ama... Neden? Yeteneğinin bu yanı çok tuhaf."

"Tuhaf yeteneğimin tuhaf bir yanı da diyebiliriz. Koca Ellen... O bizim bakıcımızdır. Kendisi hayalettir. Koca Ellen, doğumhanede geçirdiği yıllar boyunca, benimki gibi bir yeteneğe hiç denk gelmemiş."

Lazlo'nun alnı kırıştığında, kaşlarının tam ortasında bir çizgi belirdi. Elmuthaleth Çölü'ndeki güneşin hediyesi, çizgiyi daha da derinleştirmişti. Sarai doğumhaneden, bebeklerden ve yeteneklerden bahsederken, aklına bir sürü soru gelmişti. *Yıllar* boyunca mı? Hıçkırık'ta gizem hiç bitmez miydi? Ama şu anda önünde çok daha kişisel bir gizem vardı. "Peki başkası göremezken, ben seni nasıl gördüm?"

Sarai da en az onun kadar buna şaşırıyordu. Omuz silkti. "Sana Hayalci Strange dediklerini söyledin. Belli ki rüya ve hayal konusunda diğerlerinden daha iyisin."

"Ah tabii," diyen Lazlo, kendiyle dalga geçse de bir parça keyiflenmişti. Aslında bayağı keyiflenmişti. Bütün gece boyunca Sarai gelip nehir kıyısında ayaklarını çamura gömdüğünde, rüya sıra dışı bir şekilde... Coşkulu geçmişti. Oysa

şimdi tecrübe ettikleri rüyanın, Sarai için de sıra dışı olduğunu öğreniyordu.

Gerçi dürüst olmak gerekirse, Sarai o kadar da coşkulu görünmüyordu. Sanki... Yorgundu.

"Şu anda uyanık mısın?" diye sordu. Anlamaya çalışıyordu. "Yani yukarıda."

Sarai başını salladı. Bedeni küçük odasındaydı. O sıkışık yerde bile kafesteki bir ravid gibi volta atarken, etrafının çok az farkındaydı. Kendi türü tarafından yapayalnız bırakılmış olmanın yanı sıra, oradayken içinin ne kadar boş olduğunu düşündüğünde yüreğine saplanan sızıyla, yabancı delikanlının omzunda ağladı.

Hayır, Lazlo yabancı biri değildi. Onu görebilen tek kişiydi.

"Uyandığımda..." diye devam etti Lazlo. "Bütün şehir uyandığında, sen de uykuya mı yatacaksın?"

Sarai uyuyakalma düşüncesiyle birden korkuyla ürperdi. "Genellikle öyle," dedi. "Ama genellikle ölü ve kayıp." Derin bir nefes alıp verdi. Mahmurluk iksirini, bunun artık işe yaramadığını, uykuya daldığı anda bütün kafeslerin kapılarının açılıp dehşetin nasıl üstüne çullandığını anlattı. Dahası birçok insanın korku kafesinde sadece birkaç tane varken, o bütün korkuları yaşıyordu.

"Ama bu korkuları engelleyemiyor musun?" diye sordu Lazlo. "Ya da dönüştüremiyor musun?"

Sarai başını iki yana salladı. "Başkalarının rüyalarını kontrol edebiliyorum ama uyuduğumda bütün gücümü kaybediyorum. Rüya gören insanlardan farkım kalmıyor." Lazlo'ya baktı. "Sen hariç. Sen diğer rüya görenler gibi değilsin."

"Sarai." Lazlo, kızın pencere pervazına yorgun bir şekilde dayandığını görünce, destek olmak için kolunu uzattı. "En son ne zaman uyudun?"

Sarai artık saymayı bırakmıştı. "Dört gün? Emin değilim." Delikanlının endişelendiğini görünce kendini gülümsemeye zorladı. "Çok az uyuyorum. Kâbuslar izin verdiğince."

"Bu çılgınlık. Uykusuzluktan ölebilirsin."

Sarai acı bir kahkaha attı. "Bunu bilmiyordum. Ölümün ne zaman geleceğini herhâlde bilmiyorsundur, değil mi? En azından günümü planlayabilirdim."

Şaka yapmaya çalışıyordu ama sorusunda belli belirsiz bir çaresizlik vardı.

"Hayır, bilmiyorum," dedi Lazlo. O da kendini çaresiz hissediyordu. Durum içinden çıkılmaz bir hâl almıştı. Sarai yukarıda, kendisi burada yalnızdı. Ama bir şekilde birlikteydiler. Sarai, rüyasına girmişti. Aynı yetenek *kendisinde* olsaydı, kızın rüyalarına girip korkularını durdurmasına yardım edebilir miydi? Ne anlama geliyordu bu? Sarai nasıl bir dehşetle karşılaşıyordu? Ravidlerle mi savaşıyordu? Tekrar tekrar katliamı mı görüyordu? Her ne olursa olsun, kızın bütün korkularıyla tek başına yüzleşmek zorunda kalması, delikanlının içini yakıyordu.

Aklına gelen şey, bir güvenin bir kaşın üstüne konması kadar hafifti. "Sarai," dedi, soran gözlerle. "Şu anda burada uyusan, sence ne olur?"

Sarai'ın gözleri büyüdü. "*Burada* derken?" Yatağa baktı.

"Hayır," dedi Lazlo hemen. Yine yüzü yanmaya başlamıştı. Tek yapmak istediği, kıza kâbuslarından kurtulabileceği bir sığınak vermek, Sarai'ın *sığınağı* olmaktı. "Demek istediğim, güvenin bağını koparmadan yukarıda uyuyakalsan, acaba...

Sence burada kalmanı sağlar mı? Benimle kalmandan bahsediyorum?"

Sarai'ın suskunluğu, çizgiyi aştığını düşünerek panikle-mesine neden oldu. Sonuçta kızı... Geceyi birlikte geçirmeye davet ediyordu. "Sadece..." diye ekledi Lazlo hemen. "Yani rüyalarından korkuyorsan, benimkinde kalabilirsin."

Sarai, kollarının ürperdiğini hissetti. Suskunluğu, alındığından ya da hayal kırıklığına uğradığından değildi. Bilakis. Fikir çok hoşuna gitmişti. Davet ediliyordu. İsteniyordu. Lazlo, geceler boyunca rüyalarına davetsiz girdiğini, yüz parçadan biriyle zihnine sızdığını, gördüklerinden ne kadar etkilendiğini elbette bilemezdi. Fena hâlde dinlenmeye ihtiyacı vardı ve her ne kadar uykusuzluktan ölme konusunda şaka yapmış olsa da aslında bundan çok korkuyordu.

Burada... Lazlo'nun *yanında... Güvende...* Kalma fikri, ışığı ve temiz havayı içeri alan açık bir pencere gibiydi. Ama aynı zamanda korkutucuydu. *Umut* etme korkusuydu bu, çünkü daha delikanlı öneriyi getirdiği anda bunun işe yaramasını çok fena istediğini fark etmişti. Çok istediği bir şey ne zaman gerçekleşmişti ki? Sesine hâkim olmaya çalışırken, "Daha önce hiç denemedim," dedi. Umutlarının boşa çıkmasını istemiyordu. "Uyuyakalırsam, güveyle bağım kesilebilir."

"Denemek ister misin?" diye soran Lazlo, her ne kadar saklamaya çalışsa da umutluydu.

"Güneşin doğmasına çok az zaman var."

"Doğru. Ama biraz var."

Sarai'ın aklına başka bir şey geldi. O fikrin zayıf yanlarını irdeliyor, bir taraftan da zayıf bir yan bulmaktan korkuyordu. "Peki, işe yarar da yine kâbus görürsem?"

Lazlo omuz silkti. "Kovalarız. Kovalayamazsak, onları ateş böceklerine dönüştürüp cam kavanozlara tıkarız." Korkmuyordu. Tek korkusu, en fazla, bunun işe yaramamasıydı. Birlikteyken diğer bütün sorunların üstesinden gelebilirlerdi. "Ne dersin?"

Sarai bir an için ne diyeceğini bilemedi. İkisi de içtenlikle bir çözüm bulma derdindeydi, aralarında şekillenen ciddiyeti hissedebiliyorlardı. Dahası neredeyse mahrem sayılabilecek böylesi bir iş birliğini Sarai bir an olsun sorgulamıyordu. Rüyada *olduğunun* bile farkında olmadan Lazlo'nun rüyasında uyumak, kontrolün kendinde olmayacağı anlamına geliyordu...

Fısıldayarak "İşe yararsa ama yeteneğimi kullanamazsam..." diye söze başladı, fakat devamını getiremedi.

Lazlo kızın derdini anlamıştı. "Bana güveniyor musun?" diye sordu.

Aslında soru bile değildi. Sarai kendisini burada başka her yerden daha güvende hissediyordu. Hem riski ne olabilirdi ki? Çok daha fazlası olabilirdi ama sonuçta bu bir *rüyaydı.*

Lazlo'ya bakarken dudağını ısırdı, sonra teslim oldu. "Peki."

45

Tuhaf Azoth Özü

Krematoryumun penceresiz tavan arasındaki derme çatma simya laboratuvarında, küçük bir mavi alev, askıda duran kıvrımlı camın altına değdi. Sıvı ısındığında çıkan buhar, yoğunlaştırıcıdan geçip borunun ucundaki şişeye damladı.

Altın vaftiz oğul şişeyi alıp havaya tuttu ve içindeki sıvıyı inceledi.

Şeffaf bir sıvıydı. İlk bakışta su bile sanılabilirdi ama değildi. Baktığı şey, yaratabileceği altından da değerliydi çünkü birçok işe yarıyordu ve bu sıvının tek kaynağı, en azından ana içerik malzemesini gizli tuttuğu sürece, kendisiydi.

Çalışma masasının üstünde boş bir şişe duruyordu. Üzerine KÜTÜPHANECİNİN ENERJİSİ etiketi yapıştırılmıştı.

Thyon içten içe... Tiksinme miydi bu hissettiği? İsimsiz, sokakta bulunmuş, üstelik de nedensiz yere *ona yardım etmeyi affedilmez bir şekilde alışkanlık hâline getirmiş* ve bunu yaparken normal bir şey yapıyormuş gibi, son derece art niyetsiz görünen köylünün özü, şu anda elinde tuttuğu şişedeydi.

Belki hissettiği, tiksintiydi. Tezgâhın üzerinde yer açmak için boş şişeyi kenara itti. Belki de rahatsızlıktı. Bütün dünya onu, görünmek istediği gibi görüyordu: Evrenin sırlarına tartışmasız hâkim biriydi o.

Ama Strange, aslında gerçekte kim olduğunu çok iyi biliyordu. Çenesini sıktı. Keşke Lazlo yok olma nezaketini gösterebilseydi. O zaman belki ona sahiden minnettarlık hissedebilirdi. Ama Lazlo, savaşçılarla şakalaşıp gülerken ya da görevlerini mutlulukla yerine getirirken *hep* oradaydı. İşi olmadığında büyük çorba kazanını kumla temizleyip kervanın aşçısına bile yardım etmeyi alışkanlık hâline getirmişti. Neyi kanıtlamaya çalışıyordu ki?

Thyon başını iki yana salladı. Cevabı bilse de anlayamıyordu. Lazlo'nun bir şey kanıtlamaya çalıştığı falan yoktu. Delikanlının stratejiyle işi olmazdı. Aldatıcı hiçbir şey söz konusu değildi. Strange sadece Strange'di ve hiçbir karşılık beklemeden gelip kendi özünü önermişti. Ne kadar mesafeli durmaya çalışsa da Thyon buna *minnettardı*. Lazlo'nun çirkinlikle ilgili şakası kabul edilebilir gibi değildi. Yine de Thyon'un asıl derdi bu değildi. Özün ölümünü görmüştü. Çoğu öz kaynağı uzun süre dayanamazdı. Ya kendilerini öldürür ya da yemek yemeyi bile reddederek kendilerini tükettirlerdi. Anlaşılan yaşama arzusu, Strange'in gözünü bile kırpmadan verdiği şu gizemli, şeffaf sıvıdaydı.

Özünü kullanmaya ara verdiği için Thyon kendini daha iyi hissediyordu. Şimdi Strange'den çıkardığı azoth maddesini kullanarak, alkahest denemesi yapacaktı. Genellikle bu kimyasal işlemden önce tuhaf bir heyecan duyardı. Kimselerin yaratamayacağını yaratabilmenin ve doğanın yasalarına meydan okumanın heyecanıydı bu. Altınhane'de yorulmak bil-

meden sürekli denemişti ve yarattığı madde, elmas da dâhil olmak üzere, dokunduğu her şeyi eritmişti.

Ama mesartiyumda işe yaramıyordu. Lanet olası metalin doğa dışılığı onu korkutuyor, aynı zamanda kendini fena hâlde yenilmiş hissediyordu. Ama bilimsel yöntemler Thyon için din gibiydi, o yüzden başarısızlıklarına rağmen deneyini sürekli tekrarlaması gerekirdi. Biraz sonra hazırladığı kimyasal karışımı alarak, kuzeydeki çapada denemeye gitti. Karışım henüz tam hazır değildi, çünkü taşırken içinde durduğu kabı eritirdi. Son maddeyi karışıma son anda katacaktı.

Sonra... *Hep olduğu gibi* hiçbir şey olmadığında, karışımı nötralize etmek için diğer karışımı üzerine dökecekti, çünkü bir türlü yenemediği metalden akan sıvının, yeri delip sulara karışmasını istemezdi.

Ardından biraz kestirebilirdi. *Güzellik uykusuna yatacağım Strange dallaması*, diye geçiriyordu içinden, omzuna attığı çantasıyla karanlık Hıçkırık sokaklarında ilerlerken. Deneyini tekrarlayacak, başarısızlığını defterine kaydedecek, sonra yatağa girecekti.

Deneyin başarılı olma ihtimali, Thyon Nero'nun aklına bir an için bile olsun gelmiyordu.

46

Sadece Bir Rüya

Sarai, diğer güvelerini erkenden hisara çağırdı. Geriye sadece Lazlo'nun kaşındaki kalmıştı. Babasını seyreden güveyi çağırırken tereddüt etmişti.

Onu gözetlerken, diye düzeltti kendini. *Onu seyrederken değil.* Çünkü bunu yapmıyordu.

Sonunda babasını bulmuştu ama zihnine girmeye cesaret edemiyordu.

Güvesini duvardan havalandırıp pencereden gecenin karanlığına çıkardığında son derece rahatladığını kendi de kabul ediyordu. Artık kızının hayatta olduğunu bilirken, Eril-Fane'nin zihninde karşılaşabileceklerinden korkuyordu. İçinde hâlâ umuda yer var mıydı? Babası, kızı ölmediği için *sevinçli* olabilir miydi?

Sarai bu düşünceyi kafasından hemen kovdu. Tabii ki sevinçli değildi ama bunu bu gece öğrenmek istemiyordu. Babasını kendi düşünceleriyle baş başa bıraktı.

Güveleri için, küçücük kanatlarıyla şehrin çatılarından hisarın terasına giden upuzun bir yolculuktu. Yaratıklar ha-

vada yükselirken, Sarai hiç olmadığı kadar sabırsızlanıyordu. Sonunda terasın kapısından içeri daldıklarında nöbet tutan hayaletleri görünce, irkilerek bir tutsak olduğunu hatırladı. Hepsini unutmuştu, neyse ki şimdi de üzerinde duracak değildi. Zihinsel yoğunluğu Lazlo'ya odaklıydı. Yukarıdaki küçük odada dudaklarını aralayıp güvelerini toplarken, aşağıda hâlâ Lazlo'yla birlikteydi.

Gerçek ağzını göremeyeceğini bildiği hâlde, güvelerini yutarken delikanlıya sırtını döndü. Minik yaratıkların kanatları, bir hayalet öpücük gibi dudaklarını gıdıklıyordu ve Lazlo'nun ondan iğrenmesi fikrinden ödü kopuyordu.

Güve yiyen bir kızı kim öpmek ister ki?

Onları *yemiyorum*, diye savundu kendini.

Dudaklarında hâlâ tuz ve is tadı var.

Öpüşmeyi düşünme artık.

Sonra... Karanlıkta kendi yatağına uzanmanın o tanıdık gelmeyen hissi. Gerçek bedeni kendi yatağındaydı. Hisar da şehir de hâlâ uykudaydı. Ve tek bir zihin teli, hisardan Hıçkırık'a uzanıyordu. En son yıllar önce, gün doğmadan yatağa girmişti. Gecenin başında Lazlo yatağında kıpırdamadan yatarken uyumayı o kadar çok istiyordu ki uyumakta zorlanmıştı. Şimdi Sarai da aynısını hissediyordu. Yatağa uzanırken elini kolunu nereye koyacağını bilemez hâldeydi. Sonunda her zamanki uyku pozisyonunu buldu. Yan tarafına kıvrılıp ellerini yanağının altına sıkıştırdı. Vücudu bitkin, beyni tükenmişti. Sanki bir teknede kendini dalgalara bırakmış gibi salınıyordu. İki kalbi de uyku için hızla atıyordu ama bu çırpıntının nedeni korku değildi. Güve kanatlarının yarattığı kaos kadar vahşi ve yumuşak heyecanı da değildi.

Şehirdeki odada pencerenin yanında durmuş Lazlo'yla konuşurken, yepyeni bir mahcubiyete merhaba diyordu Sarai. Aralarındaki gergin elektriklenme hâlâ devam ediyordu.

Sarai, Yakut'un *yaşamakla* ilgili, haset dolu yorumlarını düşündü. Onu dinlerken hiç gerçek gelmemişti. Ama şimdi, gerçek olduğuna ikna olmak üzereydi.

Ama rüyada yaşamak, *yaşamak* mıydı?

Sadece bir rüya, diye hatırlattı kendine. Ama rüyadaki ayağının altında, elde dokunmuş kilimin düğümlerini, yanağında hissettiği ipek yastık kadar gerçek hissederken kelimeler anlamsızdı.

Hayalci delikanlı, uyumaya çalışırken bile belki de ilk kez *uyanık* olduğunu hissettiriyordu ona. Aşağıda onunlayken huzursuzdu. Beyni susmak bilmiyordu. "Burada uyumanın daha kolay olup olmadığını merak ediyorum," dedi sonunda. "Belki artık konuşmayı bıraksam daha iyi olur."

"Tabii," dedi Lazlo. "Yatmak ister misin?" Bu soru bile kızın yüzünün kızarmasına neden oluyordu. Sarai da en az onun kadar utangaçtı. "Lütfen, rahatına bak. Bir şey ister misin?"

"Hayır, teşekkürler." Sarai, yukarıda yatağına yatmıştı. Şimdi tekrar yatağa uzanmak tuhaf ve komikti. Yatağın kıyısına ilişti. Büyük bir yatak değildi. Lazlo'nun, yanına yatacağını sanmıyordu ama yine de boşluk bırakma nezaketini gösterdi.

Lazlo hâlâ pencerenin yanındaydı. Ellerini ceplerine götürdü ama şalvarının cebi yoktu. Rüyada olduğunu hatırlayana kadar, bir an için tuhaf tuhaf baktı. Sonra hayal etti ve şalvarında beliren ceplere ellerini soktu.

Sarai, ellerini bir kez daha yanağının altına sıkıştırdı. Yatak, kendininkinden çok daha rahattı. Oda da öyle. Skathis'in iradesi yerine, insan eli ve aletleriyle şekillendirilmiş taş duvarlar, ahşap kirişler hoşuna gidiyordu. Küçüktü ama böylesi daha güzeldi. Giyinme odasının ardındaki küçük kovuğu dâhil, hisardaki hiçbir yer bu kadar rahat olamazdı.

Birden babasının yatağında yattığını fark etti. Hisarda da onun yatağında yatıyordu. Babasını, orada yatmış katliam planları yaparken kim bilir kaç kere hayal etmişti. Şimdi rüyadaki yatakta uzanırken, babasının gençliğini, hisara kaçırılmadan önceki günlerini hayal etmekten kendini alamıyordu. Kahraman olmayı hiç hayal etmiş miydi? Kahraman olmanın nasıl bir şey olduğunu düşünmüş müydü? Bugünkü gibi biri olacağı aklının ucundan bile geçmemişti. Sarai bundan emindi. Hiç kimse, sadece hayaletlerin girebileceği bir harabeye dönüşmeyi hayal etmezdi.

Sonra... Aslında aniden oldu.

Sarai bir şeylerin hafiflediğini hissettiğinde, artık bir sürü yerde değil, sadece tek bir yerde olduğunu anladı. Gerçek yatağındaki bedenini ve Lazlo'nun kaşında bıraktığı güvesini unutmuştu. Şimdi sadece buradaydı ve gerçekliği daha fazla hissedebiliyordu.

Ah. Bir anda doğruldu. *Buradaydı.* İşe yaramıştı. Güvesiyle bağı kopmamıştı. Uyuyordu. Evet, uyuyordu ve bilinçaltına pusu kurmuş dehşetler yerine, Lazlo'nun yanında güvendeydi. Güldü. Bir parça hayret içinde, bir parça gergin ama yine de memnundu. Tamam, bayağı memnundu. Ama fazlasıyla gergindi. *Her şey* çok fazlaydı. Lazlo'nun rüyasında uyuyordu.

Lazlo merakla onu seyrediyordu. Kırışık örtünün altından görünen masmavi bacaklar, çıplak dizler ve yatağa yayılmış saçlar... İnsanın içini sızlatacak kadar tatlı bir manzaraydı. Elleri karıncalanıyordu. Hayır, nereye koyacağını bilmediğinden değil, özellikle elleriyle ne yapmak *istediğinden* karıncalandığının farkındaydı. Ona dokunma arzusuyla avuçları gıdıklanıyordu. Elleri uyanmıştı. "Eee?" diye sordu Lazlo kaygıyla. "İşe yaradı mı?"

Sarai başını sallayıp kocaman gülümserken Lazlo âdeta bir aynaydı. O da gülümsüyordu. Ne kadar uzun, ne kadar sıra dışı bir gece olmuştu! Sarai'ın gelmesini umarak gözlerini yummasının üstünden kim bilir kaç saat geçmişti. Ve şimdi... Aklı bir türlü tam olarak almasa da kız... Eh, aslında mesele buydu, değil mi? Lazlo, kendi zihniyle *kızı* sımsıkı sarmalamıştı.

Bir tanrıçayı, yakaladığı bir kelebek gibi zihninde tutuyordu. Özgür bırakana kadar güvende tutmak için bir kavanoza koymuştu.

Özgürlük. Mümkün müydü bu? Sarai hiç özgür kalabilecek miydi?

Evet.

Evet. Bir şekilde kalacaktı.

"Eh," diyen Lazlo, okyanusların uçsuz bucaksız olasılıklarını hissedebiliyordu. "Madem buradasın, ne yapmak istersin?"

İyi bir soruydu. Rüyanın sonsuz olasılıklarında, seçenekleri daraltmak hiç kolay değildi.

"İstediğimiz her yere gidebiliriz," diye ekledi Lazlo. "Deniz? Kocaman bir balinanın üstünde enginlere açılabilir, onu özgürlüğe götürebiliriz. Thanagost'un tarlaları?

Savaşçılar, tasmalı kurtlar, baloncuklar gibi havada uçuşan ulola tomurcukları... İstersen Bulutkule'ye gidebiliriz. Kuleye tırmanabilir, lahdin üstündeki zümrüt gözleri çalabiliriz. Tıpkı Calixte gibi. Mücevher hırsızı olmak ister misin leydim?"

Sarai'ın gözleri ışıldadı.

"Kulağa eğlenceli geliyor." Gerçekten de büyüleyici bir fikirdi. "Ama şimdiye kadar sadece gerçek yerlerden bahsettin. Ne isterdim, biliyor musun?"

Yatakta dizlerinin üzerine oturup ellerini kucağında birleştirdi. Gülümsemesi yıldızlar kadar parlaktı ve bileğinde ay bileziği vardı.

Lazlo bir an için afalladı. "Ne?" diye sordu. *Ne istersen*, diye düşünüyordu.

"Kanatçıların şehre gelmesi hoşuma giderdi."

"Kanatçılar," diye tekrarladı Lazlo. Daha önce beyninde hiç bilmediği gizli bir keyif kasasının açıldığını, kilitlerin ve çarkların harekete geçtiğini hissedebiliyordu.

"Geçen gün bahsetmiştin," dedi Sarai. Çocuksu bir heyecana kapılmıştı. "Kanat satın alıp denemek istiyorum. Sonra belki, ejderhaya binip hangisinin daha eğlenceli olduğuna bakabiliriz."

Lazlo kendini tutamayıp güldü. Çok keyiflenmişti. Böylesi içten bir kahkaha atacağı, kırk yıl düşünse aklının ucundan geçmezdi.

"Bence harika bir plan bu," derken elini uzattı.

Ona tutunan Sarai yatağın kenarından aşağı kaydı ama ayağı daha yere değdiği anda, sokakta korkunç bir sarsıntı oldu. Oda da sarsılmıştı. Tavandan alçı parçaları yağarken Sarai'ın yüzü allak bullak olmuştu.

"Tanrılar adına," diye fısıldadı. "Başladı."
"Ne? Ne başladı?"
"Korkularım, kâbuslarım. Buradalar."

47

KÂBUSLAR

"Göster," dedi Lazlo korkusuzca. Daha önce de dediği gibi, dehşetler ortaya çıktığında birlikte icabına bakabileceklerini düşünüyordu.

Ama Sarai başını şiddetle iki yana salladı. "Hayır. Bu olmaz. Panjurları kapat. Çabuk!"

"Ama bu dediğin ne?" diye sordu bu sefer Lazlo. Pencereye yöneldi ama panjurları kapatmak yerine dışarı bakacaktı. Oysa daha pencereye varamadan, panjurlar gürültüyle kapanıp mandal yerine oturdu. Lazlo bunun üzerine kaşlarını kaldırıp Sarai'a baktı. "Demek o kadar da güçsüz değilmişsin." Kızın boş gözlerle baktığını görünce, panjurları işaret ederek ekledi. "Bunu sen yaptın. Ben değil."

"Ben mi?"

Lazlo başını salladığında Sarai bir parça doğruldu ama cesaretini toplayacak zamanı olmadı, çünkü dışarıdaki gümleme, daha alçak sesle olmasına rağmen, sarsıntılarla ritmik bir şekilde tekrarlamaya başladı.

Dom. Dom. Dom.

Sarai geriledi. "Geliyor," derken titriyordu.

Lazlo kızın yanına gidip omuzlarını nazikçe tuttu. "Tamam, sorun yok," dedi. "Unutma Sarai, bu sadece bir rüya."

Oysa Sarai, bu kelimelerin gerçek olduğuna inanamıyordu. Isagol'un yarattığı en büyük korkunun saf hâli, her saniye yaklaşıyor, arayı kapatıyordu. Deli gibi atan iki kalbini keder ele geçirmişti. Masumca uyuyan zavallı Hıçkırık halkının rüyalarına *böylesi* bir dehşeti nasıl salabilmişti ki? Nasıl böyle bir canavarlık yapabilmişti?

Halkın en büyük korkusu olduğundan, bu onun en güçlü silahı olmuştu. Ve şimdi silah, kızın kendine dönmüştü.

Dom. Dom. Dom.

Kararlı büyük adımlar, gittikçe yaklaşıyor, gürültü artıyordu.

"Kim bu?" diye sordu Lazlo. Elleri hâlâ Sarai'ın omzundaydı. Kızın paniği gittikçe artıyor, sanki teninden Lazlo'nun ellerine geçiyor, bulaşıcı korku, kollarının titremesine neden oluyordu. "Kim geliyor?"

"Şşş," dedi Sarai. Gözleri kocaman açıldığı için göz akları iyice ortaya çıkmıştı. Fısıltıyla konuşurken, sesi neredeyse nefesten ibaretti. "Seni duyacak."

Dom.

Sarai olduğu yerde kasıldı. Gözleri artık daha büyüyemezmiş gibi görünse de her adım sesinden sonraki o korkunç sessizlikte biraz daha büyüyordu. O korkunç sessizlik, iki asır boyunca Hıçkırık halkına korkulu anlar yaşatmıştı. Hâliyle panik Lazlo'nun mantığını yendiğinde, ikisi birden kâbusa *hapsoldu*. Panjurlar bir anda menteşelerinden koptuğunda, her yere cam ve tahta kıymıkları saçıldı. Ve işte Hıçkırık şehri-

nin kemiklerini titreten adımların sahibi yaratık, pencerenin hemen önündeydi. Canlı bir şey olamazdı ama canlıymış gibi hareket ediyordu. Bir ravid kadar sinsi, cıva kadar parlaktı. Tamamı mesartiyum metalindendi, pürüzsüz kaygan kasları zıplamaya hazır bir şekilde bakıyordu. Vahşi bir kedi gibi kamburunu çıkarmıştı. Hisarınkiler kadar keskin kanatları vardı. Ve başı... Başı, kâbuslardan daha beterdi.

Başı *leşti.*

Evet, yine metaldendi ama Sarai'ın odasındaki rölyeflerde, Hıçkırık oymacılarına öykünerek yaptıkları cıvıltılı kuşlar ve zambaklar kadar canlı, daha doğrusu *ölüydü.* Leş yaratık ölüydü, yüzünden deriler dökülüyor, sivri dişlerinin kökleri görünüyordu. Kapkara göz yuvalarında göz yerine, her şeyi gören bir ışık vardı ki bu en korkuncuydu. Kıvrılarak yükselen, kol kalınlığındaki boynuzlarının uçları sipsivriydi. Yaratık pençesini yere sürttü, başını havaya dikerken metal boğazından bir kükreme saldı.

Kuzey çapasındaki canavar Rasalas'tı bu ve asıl canavar değildi.

Asıl canavar, onun üzerindeki Canavarların Tanrısı, metal ustası, kızları ve oğulları kaçıran hırsız, Hıçkırık'ın işkencecisi Skathis'ti.

Lazlo onu duvara çalakalem çizilmiş bir resimde görmüştü, oysa şimdi sadece kızları ve oğullarıyla yetinmeyip Hıçkırık halkının hayatlarını çalan tanrı, karşısındaydı. Skathis gökyüzünü şehirden, şehri de dünyadan çalmıştı. İşte böylesi bir güce sahip olan tanrı, pencerenin hemen önündeydi.

Tanrıkatili'nin rakibinin, satranç tahtasındaki iki rakip şah gibi beyaza karşı siyah olması beklenirdi. Ama hayır. Yaratığın Tanrıkatili'yle hiçbir benzerliği yoktu. Karanlık bir görkem,

düşmüş bir asalet söz konusu değildi. Sıradan biriydi, yüzü sadece bir yüzdü. Efsanelerdeki iblis tanrılarla alakası yoktu. Oysa sıra dışı mavi rengi ve yüzündeki gaddar ifade dışında, hiçbir özellik taşımıyordu. Ne yakışıklı ne de çirkindi. Bir tek, gri gözlerindeki kötücül kıvılcımlar ve bir yılanınki kadar zehirli gülümsemesi fark yaratıyordu.

Ama Rasalas'ın üstündeydi ve kendi aklının uzantısı bu yaratık, her adımında, başını her öne uzatışında, Skarthis'in tanrısal görkemindeki bütün eksikliği gideriyordu. Yaratığın metal boğazında gürleyen her kükreme, aslında çamur kahverengisi saçlarının üzerine birbirinin kuyruklarını yiyen yılanların süslediği bir taç takmış Skarthis'ten geliyordu. Yılanlar yorulmak bilmeden alnında kıvranıp duruyor, birbirini kovalıyordu. Giydiği kadife ceketin dalgalanan uzun etekleri bıçak şeklindeydi ve üzerine elmas tozu serpilmiş gibiydi. Beyaz spektral derisinden çizmelerinin bağcıkları listen yapılmıştı.

Spektral derisinden giysiler, uğursuzluğun zirvesiydi. O çizmeler insan derisinden yapılsaydı, ancak bu kadar tekinsiz görünebilirdi.

Ama bu korkunç detayların hiçbiri, bilinçaltlarındaki dalgaların esiri olan Lazlo ve Sarai gerçeklikle bağlarını unutmuş olsalar da, *rüyayı* ele geçiren korkunun asıl nedeni değildi. Katıksız korku, Lazlo'nun Hıçkırık'a geldiği ilk günden beri defalarca tanık olduğu, iki asırlık toplu dehşet hâliydi. O dönemde kim bilir kaç genç adam ve kadın kaçırılmış, ardından hafıza kaybıyla geri dönmüştü. Zalim tanrı, kim bilir kaç kere kapılarına ve pencerelerine dayanmıştı. Lazlo, Suheyla'yı, Azareen'i, Eril-Fane'yi ve yüzlerce insanı düşündü. Tıpkı şimdi olduğu gibi, aileleri ne kadar korumaya çalışsa da tanrı kapılarına dayanmış, çocuklarını ellerinden almıştı.

Bir kez daha o soru aklına takıldı. *Neden?* Kaçırılan bütün o genç erkekler ve kadınlar, yitirilen hafızalar ve çok daha fazlası.

Doğumhane, bebekler... *Neden?*

Öte yandan nedeni açıktı ve hiç de yeni bir şey değildi. Kullarından böylesi korkunç bir haraç toplayan bir fatih vardıysa bile, tarih yazmamıştı. Gençler savaşın ganimetiydi. Köle, işçi... Kimse güvende olmazdı. Tiranlar her zaman istediklerini almışlardı ve almaya devam edeceklerdi. Şimdi bile, Syriza Kralı bir hareme sahipti.

Ama burada farklı bir durum söz konusuydu. Gençleri alıkoymanın *sistematik* ve gizemli bir yanı vardı. İşte Lazlo'nun aklını karıştıran buydu. Oysa korkunun baskın gelmesi uzun sürmedi. Daha birkaç dakika önce Sarai'ın korkularını ateş böcekleri gibi kavanozlara kapatabileceğini düşünürken, ne kadar da saflık etmişti. Şu anda, o korkuların büyüklüğüne *kendisi* yakalanmıştı.

"Hayalci Strange," dedi Skathis, buyurgan elini uzatarak. "Benimle gel."

"Hayır!" diye çığlık atan Sarai, Lazlo'nun koluna yapıştı.

Skathis sırıtıyordu. "Şimdi gel. Bundan kurtuluş olmadığını biliyorsun. Boyun eğ."

Boyun eğ. Boyun eğ.

Geride bırakılan herkes... Bütün aile fertleri, nişanlılar, çocukluk aşkları, en iyi arkadaşlar, tüm sevdikleri hisara alınırken boyun eğmekten başka bir şey yapamayan bütün insanların yaşadıkları, Sarai'ın beynine üşüştü. Rasalas arka ayakları üstünde yükseldiğinde devasa pençeleri pencere pervazına konup paramparça edince Sarai'la Lazlo korkuyla geriledi. Birbirlerine sarılmışlardı.

"Onu alamazsın!" diye bağırdı Sarai, boğulurcasına.

"Merak etme çocuk," dedi Skathis, buz gibi gözlerini ona dikerek. "Onu *senin* için alıyorum."

Sarai başını sertçe iki yana salladı. Isagol, Eril-Fane'yi almıştı, şimdi de Skathis, Lazlo'yu onun için alıyordu. Böyle bir şeye neden olma düşüncesi bile kızın ödünü koparıyordu. Ama sonra... Skathis'in Lazlo'yu *ondan onun için* alması paradoksuyla, Sarai tekrar iki kişiye bölündü. Biri yukarıdaki hisarda, diğeri bu odadaydı. O anda, korkuyla birlikte yitirdiği gerçeklik duygusuna kavuştu. Sadece bir rüyaydı bu. Ve bunu bildiği sürece tamamen güçsüz sayılmazdı.

Anında bütün korkusu, sağanakta akıp giden toprak gibi yok oldu. *Sen Kâbus Perisi'sin*, diye hatırlattı kendine. *Sen rüyaların esiri değil, efendisisin.*

Aklında herhangi bir saldırı şekli olmasa da elini havaya kaldırdı ama tıpkı mahalath sisinde olduğu gibi, içindeki sese kulak verdi.

Ses onun için karar verdi. Skathis zaten ölüydü.

Ve Sarai'la Lazlo'nun gözleri önünde, tanrı kocaman olmuş gözleriyle irkildi. Göğsünde bir anda bir hrestek kılıcı belirmişti. Kanı kırmızıydı. Tıpkı Lazlo'nun gördüğü duvar resmindeki gibi, Skathis sırtından bıçaklanmış, kılıç iki kalbinin arasından geçerek göğsünden çıkmıştı. Dudaklarında köpüren kanlı tükürükler eşliğinde, ölümü çok hızlı oldu. Neredeyse anidendi. Ölümden ziyade, ölümün hatırlatıcısı gibi bir şeydi. *Sen öldün, ölü kal, bizi rahat bırak.* Rasalas da olduğu yerde donakalmıştı. Üzerindeki Mesarthim tanrısı öne doğru düştü, eğilip büküldü, *söndü*. Sonunda geriye kalan kansız ve ruhsuz mavi et yığınını, korkunç çığlığıyla bir anda ortaya çıkıp geldiği gibi kaybolan beyaz kuş Hayalet alıp götürdü.

Sık nefesler dışında, oda sessizliğe bürünmüştü. Kâbus bitmişti, Lazlo'yla Sarai hâlâ birbirlerine sarılmış, suratındaki donmuş sırıtışıyla onlara bakan Rasalas'a bakıyorlardı. Koca pençesi hâlâ pencere pervazındaki taşlara gömülü duruyordu. Lazlo titreyen kolunu uzatıp perdeyi kapattı. Diğer kolunda hâlâ Sarai vardı. Kız hayata tutunurcasına, onun koluna tutunmuştu. Sanki Skarthis'le onun için dövüşmeye hazırmış gibi topuklarını âdeta yere geçirmiş, saldırmaya hazır bekliyordu. Oysa dövüşmekten daha iyisini yapmıştı. Canavarların Tanrısı'nı yok etmişti.

Lazlo, bu işte kendi parmağı olmadığından emindi. Kıza dönerek "Teşekkür ederim," dedi. O kadar yakın duruyorlardı ki kızın bedenini kolunda hissedebiliyordu. Dönmesiyle birlikte, daha da yakınlaştılar. Yüz yüze. Lazlo aşağı, Sarai yukarı bakıyordu. Aralarındaki boşluk, nehrin kıyısında içtikleri çayın dumanının geçebileceği kadar kalmıştı.

Nefesin ve beden sıcaklığının birbirine karışacak kadar yakınlaşmak, ikisi için de yeni bir şeydi. Sanki her saniye biraz daha birbirlerine çekiliyor, âdeta duyuların potasında birlikte eriyorlardı. Böylesi bir yakınlığın hayalini kurmuş olsalar da bu kadarını hiç yaşamamışlardı. Dahası, şu andaki yakınlıkları, hayal kurmaktan bile güzeldi. Yumuşak kanatlı vahşi kanatlar, çıldırmış gibiydi. Sarai, başka hiçbir şey düşünemiyordu. Tek istediği, erimeye devam etmekti.

Ama erimelerinin önünde bir engel vardı. Rasalas'ın parlak dişleri hâlâ Sarai'ın gözlerinin önündeydi. Bütün bunların kendi suçu olduğunu biliyordu. "Bana *teşekkür* etme," dedi, delikanlının kolunu bırakıp başını önüne eğerek. "Seni buraya ben getirdim. Beni kovmalısın. Rüyanda olmamı istemezsin Lazlo. Her şeyi mahvediyorum."

"Bir şeyi mahvettiğin yok," dedi Lazlo. Odun isi sesi, hiç bu kadar tatlı olmamıştı. "Uykuda olabilirim ama bu, hayatımın en güzel gecesi oldu." Hayranlıkla kızın gözlerini, tarçın rengi kaşlarını, mavi yanağının mükemmel kıvrımlarını ve bir dilim olgun meyve tatlılığındaki dolgun dudaklarını seyretti. Sonra tekrar gözlerinin içine baktı. Ancak ravidlerin mırlamasını andırabilecek bir fısıltıyla, "Sarai," dedi. "Görmeni istiyorum. *Seni beynimin içinde istiyorum.*"

Onu kollarına almak, sonsuza kadar sarılmak istiyordu. Kızın gökyüzünde *esir* olmasına, insanlar tarafından bir *av* hayvanı gibi görülmesine, *umutsuz* olmasına ve gözünü kapattığı anda *kâbuslarının* üzerine çullanmasına yüreği elvermiyordu. Gerçek bir kütüphanede ona sarılmak, kitapları koklamak, sayfaları karıştırıp her birini okumak istiyordu. Kanatçıdan satın alacakları bir çift kanatla buralardan uçup gitmek, sonsuza kadar yaşamaları için minik bir hazine sandığını kan şekeriyle doldurmak istiyordu. Doruk'un tepesinde durmuş şehre bakarken, bilinmezlikler diyarının tahmin ettiğinden de büyük olduğunu hemen anlamıştı. Ve şimdi bu diyarın *ne kadar büyük olduğunu* keşfetmek istiyordu. Hem de yanında Sarai'la.

Ama önce... Her şeyden önce tek istediği, onu *gerçekten* öpebilmekti.

Kızın gözlerine baktığında rızayı gördü. Sarai bekliyordu. Sanki aralarında ışıktan, incecik ipler gidip geliyordu ve bu, rızadan da fazlasıydı. Suç ortaklığıydı bu, arzuydu. Nefesleri sıklaşmıştı. Sarai iyice sokulup aralarındaki küçücük boşluğu doldurdu. Erimenin bir sınırı vardı ve işte şimdi o sınırı geçmek üzereydiler. Göğüsleri birleşmişti. Sarai'ınki yumuşacıktı. Lazlo ellerini kızın beline indirdi. Sarai kollarını deli-

kanlının boynuna doladı. Duvarlar, tıpkı azgın sulardaki gün ışığı gibi pırıldadı. Sayısız minik yıldız parlarken, bu güzelliği hangisinin yarattığını ne Sarai ne de Lazlo umursuyordu. Belki ikisi birlikte yaratmıştı. Elmas tanecikleri göz kamaştırırken pervasızlık her yanlarını sarıyor ama aynı zamanda farkındalık ve telaş, yüreklerine sızıyordu. Oysa rüya perdesinin ardında ikisi de şafağın sökmek üzere olduğunu biliyordu ve kucaklaşmaları sonsuza kadar süremezdi.

O yüzden Sarai parmaklarının ucunda yükselip al al olmuş yüzlerinin arasındaki o son boşluğu da kapattı. Kapalı gözlerinin kirpikleri titreşiyordu. Bal kırmızısı, nehir kedisi ve yumuşacık, arzu dolu dudakları sonunda buluştu. Ne var ki tam o sırada, sabahın ilk ışığı pencereden sızıp Lazlo'nun kaşındaki güvenin kanatlarına dokunuverdi. Böcek mavi bir dumana dönüşüp havaya karıştı.

48

Haritanın Yırtılan Yeri

Sarai, Lazlo'nun kollarının arasında kayboldu. Lazlo da Sarai'ınkilerde kaybolmuştu. Paylaştıkları rüya tam ortasından bir kâğıt parçası gibi yırtılıp ikisini dışarı attı. Sarai, hisarda uyandığında dudaklarında hâlâ Lazlo'nun sıcaklığı vardı. Lazlo şehirde uyandığında, kaşının üstünde güve şeklinde mavi bir dumanın dağılıp kaybolduğunu gördü. Aynı anda doğrulduklarında, ikisi için de birbirlerinin yokluğu, kendini bütün keskinliğiyle hissettiriyordu. Bedenlerinin sıcaklığından çok daha büyük bir yokluktu bu his. Tatlı bir rüyadan uyanmanın can sıkıntısı değildi. Daha çok, sana ait olduğunu *yürekten* hissettiğin yerde, henüz baş döndüren o tek nefesi çektiğin anda, kendini yine her zamanki yalnızlığında bulmaya benziyordu.

Onların yeri birbirlerinin yanıydı ve bu, kaderin en büyük şakalarından biriydi, çünkü aynı yerde olmaları mümkün değildi.

Sarai terasında hayaletlerin pençeleri altında çığlık atarken, gerçekte bedenen hiç yakınlaşmamışlardı.

Ama gece boyunca aslında aynı yerde olmadıklarını, dahası biri yerde, biri gökte olmak üzere başka boyutlarda yaşadıklarını bilirken bile, Sarai geceyi *birlikte* geçirmedikleri düşüncesini kabul edemiyordu. Yatağına yığıldığında parmakları, daha birkaç saniye önce Lazlo'nun öptüğü dudaklarında hayretle dolaşıyordu.

Belki gerçek değildi ama içtendi. *Gerçekte* öpüşmemişlerdi belki ama öpüşmeleri *içtendi.* Yaşadıkları gece öylesine gerçekti ki bedenlerini aşmışlardı.

Ama böylesi, bedenlerinin mahrum kalmaya *razı* olduğu anlamına gelmezdi.

Sızı.

Lazlo da yastıklarına gömülüp yumruklarını gözlerine bastırdı. Nefesi, sıktığı dişlerinin arasından bir tıslamayla çıktı. Sarai'ın kadifemsi dudaklarının hissi, o kısacık ana rağmen hâlâ dudaklarındaydı. Lazlo sanki alev almıştı. İpek kızaklardan birini alıp doğrudan hisara uçmanın akılcı bir seçenek olmadığına kendini ikna etmesi gerekiyordu. Öylesi, Kızkulesi'ne tırmanan prensin, aşkından kılıcını unutup daha kızı görmeden ejdere yem olması anlamına gelirdi.

Kaldı ki hisardaki bir ejder değil, kılıçların bile işlemediği bir hayalet ordusuydu. Zaten Lazlo'nun bir kılıcı da yoktu. Son seferinde savurduğu kürek, gerçek bir kahramanın silahı olamazdı.

Öte yandan asıl sorun, yarıda kalan öpücükleri değil, şehirle hisar arasındaki uğursuz kördüğümdü. Ve bu kördüğüm, kılıçla halledilemezdi. Şimdiye kadar yeterince şiddete başvurulmuştu. Sorunun nasıl çözüleceğini henüz bilmiyordu ama bir şeyden emindi. Risk, herkesin tahmin ettiğinden çok daha büyüktü. Ve risk, özellikle de kendisi için kişiselleşmişti.

Tanrıkatili, Zosma kapılarından girip sıra dışı davetini yaptığı günden bu yana, âlimlerden oluşan kafilenin toplanması ve sonu gelmek bilmeyen spekülasyonlardan sonra, sonunda Hıçkırık'ı kendi gözleriyle gördüklerinde, Lazlo beklentilerinin sonuna gelmişti. Evet, artık yardım etmek istiyordu. Bütün kalbiyle bunun hayalini kuruyordu ama yine de kimse çözüm için ona bakmıyordu ve doğrusu, Lazlo da kendini çözüm konusunda hiç yetkin görmemişti. O yüzden bir parça kederliydi. *Ne yapabilirdi ki?* Simyacı ya da inşaat ustası değildi, metallerden ya da mıknatıslardan anlamazdı.

Oysa şimdi, sorunun doğası değişmişti. Mesele sadece metaller ve mıknatıslar değil, hayaletler, tanrılar, sihir ve intikamdı. Genç adam bunların hiçbirinde uzman olduğunu iddia edemezdi ama en azından diğerleri gibi at gözlüğü takmıyordu.

Yüreğini bütün olasılıklara açık tutuyordu.

Sarai yukarıdaydı. Hayatı tehlikedeydi. O yüzden Lazlo, Hıçkırık'taki *Onikinciay*'ın ikinci Sebt gününde, kendine *ne yapabileceğini* sormuyor, sorunla ilgili *ne yapacağını* düşünüyordu.

Doğrusu asil bir düşünceydi bu ve kaderin ağır aksak da olsa cevabını vermeye hazır olduğu, aklının ucundan bile geçmiyordu.

✹

Eril-Fane ve Azareen kahvaltıya geldiler. Lazlo onları şimdi gece boyunca öğrendiklerinin ışığında görüyor, ikisi için iki kalbinin sızlamasına engel olamıyordu. Suheyla sofraya dumanı tüten somun ekmekler, haşlanmış yumurtalar ve çay getirdi. Dördü, avludaki alçak taş masanın etrafına yerleştirilmiş minderlere oturdu. Suheyla henüz bir şey bilmiyordu

ama bir şeylerin olduğunu, hatta bir şeylerin fena hâlde değiştiğini seziyordu. "Eee?" diye sordu. "Yukarıda tam olarak ne buldunuz? Duba hikâyesinin yalan olduğu açık."

"Tam olarak yalan sayılmaz," dedi Lazlo. "Duba gerçekten de sızıntı yaptı." Çayından bir yudum aldıktan sonra ekledi. "Nedeni, bir et kancasıydı."

Suheyla fincanını bıraktığında tabak tıngırdadı. "Et kancası mı?" diye sorarken, gözleri kocaman oldu. Sonra hemen kaşlarını çattı. "Dubayla et kancası nasıl bir araya geldi?"

Diğerleri konuşmaya pek gönüllü olmadığından soru doğrudan Lazlo'ya yönelmişti. Lazlo, Eril-Fane'yle Azareen'e baktı. Açıklamak ona düşmezdi.

Böylece hayaletler konusu açıldı. Azareen'in büyükannesi de dâhil, hemen hepsini tanıyorlardı. Lazlo bile bu kadarını tahmin etmemişti. Amcalar, komşular, ahbaplar... Suheyla sessizce gözyaşı döküyordu. Birkaç gün önce, Ari-Eil adındaki genç adamı bile görmüşlerdi. Belli ki Hıçkırık halkı, ölümde bile hisarın esiriydi.

"Ya hepimiz lanetlendik ve hisar, cehennemimiz. Ya da başka bir açıklaması olmalı," dedi Suheyla. Sarsılmıştı. Gözlerini oğluna dikti. Cehenneme inanmadığından, Eril-Fane'nin anlatacaklarına kendini hazırlamıştı.

Eril-Fane boğazını temizledi ama zorla konuşuyordu. "Yukarıda biri... Hayatta kalmış."

Suheyla'nın rengi attı. "Hayatta kalan biri mi?" Sertçe yutkundu. "Tanrı tohumu mu?"

"Bir kız," dedi Eril-Fane. Bir kez daha boğazını temizledi. Ağzından çıkan her hece, âdeta direniyordu. "Kızıl saçlı." *Kızıl saçlı bir kız.* Dört basit kelimenin yarattığı duygusal kasırga inanılmazdı. Sessizlik gümbürdese ancak bu kadar ola-

bilirdi. Sessizlik bir dalga gibi bir odaya bütün gücüyle çarpsaydı ancak bu kadar olabilirdi. Azareen taş kesmişti. Suheyla masanın kenarına tutunduğunda, Lazlo ona destek olmak için elini tuttu.

"Yaşıyor mu?" diye sordu Suheyla. Nefesi kesilmişti. Gözlerini oğlundan ayırmıyordu. Lazlo, yaşlı kadının içinde kopan fırtınaları hissedebiliyor, korku tarlalarında yetiştirdiği o hassas umut filizini gözlerinde görebiliyordu. Bir tanrı tohumu olan torunu hayattaydı. *Torunu yaşıyordu.* "Anlat," derken, çaresizce devamını dinlemek istiyordu.

"Anlatacak başka bir şey yok," dedi Eril-Fane. "Onu sadece bir an için gördüm."

"Sana saldırdı mı?" diye sordu bu sefer Suheyla.

Tanrıkatili başını iki yana sallarken gözlerinde şaşkınlık vardı. Cevap veren, Azareen oldu. "Bizi uyardı," dedi. Gözleri uzaklara dalmış, alnı kırışmıştı. "Neden, bilmiyorum. Ama o olmasaydı, hepimiz ölmüş olurduk."

Avluya gergin bir sessizlik çöktü. Kafalarında bir sürü soruyla, kaskatı kesilmiş, birbirlerine bakıyorlardı.

Sonunda Lazlo konuştu. "Adı Sarai," dediğinde, üç çift göz anında ona döndü. Az önceki duygusal fırtına sırasında sessiz kalmıştı. *Kızıl saçlı bir kız.* O dört kelime, onda tam tersi bir etki yaratmıştı. Şefkat, zevk, arzu... Kızın ismini söylerken, tıpkı bir ravidin mırlaması gibi, sesinde bütün duyguları yansıtıyordu.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Azareen. Şaşkınlıktan ilk kurtulan o olmuştu. Sesi kuşkuluydu.

"Kendisi söyledi," dedi Lazlo. "Rüyalara girme yeteneğine sahip. Benimkine de geldi."

Hepsi duyduklarını hazmetmeye çalışıyordu.

"Gerçek olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu bu sefer Eril-Fane.

"Daha önce gördüğüm rüyalara hiç benzemiyor," diye açıkladı Lazlo. Gerçi Sarai'la birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu, kelimelere nasıl dökebilirdi ki? "Kulağa nasıl geldiğinin farkındayım. Ama daha karşılaşmadan önce onu rüyamda görmüştüm. Hatta duvardaki resmi görüp Mesarthim tanrılarının mavi tenli olduklarını öğrenmeden önce. O gün o soruyu bu yüzden sormuştum. Onun Isagol olduğunu düşünmüştüm çünkü..." Duraksadı. Bu ortak bir utanç olduğu için, şimdiye kadar kimse tanrı tohumundan ona bahsetmemişti. O kelime, en az Hıçkırık kadar korkunçtu. "Çünkü çocuklardan haberim yoktu," diye devam etti. "Ama artık biliyorum. Ben... Hepsini biliyorum."

Eril-Fane ona bakıyordu. Ama adamın bakışları onu delip çok uzaklara bakıyordu. "O zaman, ne yaptığımı da biliyorsun."

Lazlo başıyla onayladı. Şimdi Eril-Fane'ye bakarken ne görüyordu? Bir kahraman? Bir kasap? İkisi birbirini sıfırlıyor muydu, yoksa kasaplık kahramanlığa üstün mü gelirdi? Üç yıl boyunca tutsağı olduğu aşk ve nefret gibi birbirinin aksi iki unvan, bir arada olabilir miydi?

"Yapmam gerekti," diyordu Tanrıkatili. "Büyüdüklerinde, bizi ele geçirmek için sihirlerini kullanmalarına izin veremezdik. Çok büyük bir tehlikeydi." Başından beri tekrarladığı bir şey olduğu için, sözleri yavandı. Lazlo'nun anlamasını istiyormuş gibi bir hâli vardı. Ama Lazlo anlamak istemiyordu. Sarai, ona Eril-Fane'nin yaptıklarını anlattığında, Tanrıkatili'nin şimdiye kadar çoktan pişman olduğunu düşünmüştü. Oysa general şu anda karşısına geçmiş, katliamı savunuyordu.

"O çocuklar masumdu," dedi Lazlo.

Tanrıkatili âdeta küçüldü. "Biliyorum. İsteyerek mi yaptım sanıyorsun? Başka yolu yoktu. Bu dünyada onlara yer yoktu."

"Peki şimdi?" diye sordu Lazlo. İçi buz kesmişti, resmen üşüyordu. Bunların konuşulacağı hiç aklına gelmemişti. Şu anda bir plan yapmaları gerekirdi. Ama sorusu, sessizlikle karşılandı. Tek olası açıklaması olabilirdi bunun: Tanrı tohumları için bu dünyada hâlâ bir yer yoktu. "O senin kızın," diye üsteledi. "O bir canavar değil. Korkuyor. O çok *iyi* yürekli."

Eril-Fane biraz daha küçüldü. İki kadın ona sokuldu. Azareen, Lazlo'ya uyarırcasına bir bakış fırlatırken, Suheyla oğlunun elini tuttu. "Peki, yukarıda esir tutulan ölülerimiz?" diye sordu. "Bu iyilik mi?"

"Bunun sebebi Sarai değil," dedi Lazlo. Tehlikeyi hafife almıyor ama en azından Sarai'ı bunun dışında tutmak istiyordu. "Diğerlerinden biri olmalı."

Eril-Fane irkildi. "Diğerleri mi?"

Nefretin kökleri ne kadar derinlere ulaşmıştı acaba? Lazlo şimdi bile, on beş yıl boyunca kendinden nefret etmiş Tanrıkatili'nin, tanrı tohumlarının katliamdan kurtulmasına *sevinmesi* mi, yoksa tam da bu yüzden *korkması* mı gerektiğine karar veremeyişini açıkça görebiliyordu.

Lazlo, cevabı öğrenmekten korkuyordu. Eril-Fane'ye güvenemeyeceği düşüncesi, midesinin kasılmasına neden oldu. "Başkaları da var," demekle yetindi.

Başkaları. O kelime birçok şeyi barındırıyordu. Güç, direnç ve şansın üzerine, kurtulanların neden olabileceği zalimliğin gölgesi düşüyordu. Zalim olan, *Eril-Fane'ydi.*

Hisardakiler ondan kurtulmuştu ve gölge, bütün karanlığıyla onun üzerindeydi.

"Bizi Sarai kurtardı," diye ekledi Lazlo sessizce. "Şimdi onu ve diğerlerini kurtarma sırası bizde. Sen Eril-Fane'sin. Karar senin. Halk senin sözünde ilerleyecektir."

"O kadar basit değil Lazlo," dedi Suheyla. "Nefreti anlaman mümkün değil. Nefret, salgın bir hastalık gibi."

Lazlo anlamaya başlıyordu. Sarai ne demişti? *Çocuklarını kullanıp, işkence etmelerine neden olacak kadar kullanıp işkence görenlerin nefreti...* "Eee, ne diyorsunuz yani? Ne yapacaksınız?" Cesaretini topladı. "Öldürecek misiniz?"

"Hayır," dedi Eril-Fane. "Hayır." Lazlo'nun sorusuna bir cevaptı bu ama daha çok, bir darbeyi ya da kâbusu savuşturuyormuş gibi söylenmişti. Sanki bu saldırgan fikre katlanamıyordu. Yüzünü ellerine gömüp başını önüne eğdiğinde, Azareen biraz uzaklaşıp onu seyretti. Kapkara, ıslak gözleri, âdeta acıdan ibaretti. Elini oğlunun omzuna koyan Suheyla'nın da gözleri dolmuştu.

"İkinci ipek kızağı alacağım," dedi biraz sonra başını kaldıran Eril-Fane. İki kadının gözleri ıslakken, onunkiler kupkuruydu. "Yukarı çıkıp onları bulacağım."

Azareen'le Suheyla hemen itiraz ettiler. "Kendini kurban mı edeceksin?" diye çıkıştı Azareen. "Bu bize ne kazandıracak?"

"Zaten ilk seferinde zor kurtulmuşsunuz," dedi Suheyla, daha nazik bir sesle.

Tanrıkatili, Lazlo'ya baktı. Sanki ne yapması gerektiğini söylemesi için çaresiz gözlerle yalvarıyordu.

"Bu gece Sarai'la konuşurum," dedi Lazlo. "Belki diğerleriyle konuşup en azından ateşkes sağlayabilir."

"Tekrar geleceğini nereden biliyorsun?"

Lazlo'nun yanakları kızardı. Aklından geçenleri, sırf yanaklarına bakarak anlayabileceklerinden korkuyordu. "Geleceğini söyledi," diye yalan attı. Gece için plan yapacak zamanları olmamıştı ama Sarai'ın geleceğini söylemesine gerek yoktu. Geceye daha çok vardı ve Lazlo onun da sabırsızlandığından emindi. Ve bir dahaki sefere, ona sarılmak için şafağın sökmesini beklemeyecekti. Boğazını temizledi. "Güvenli olacağını söylerse, yarın yukarı çıkabiliriz."

"Çıkabiliriz mi?" dedi Eril-Fane. "Hayır. Sen gelmiyorsun. Kendi hayatımı tehlikeye atmam yeterli."

Azareen bu sözler üzerine generale sert bir bakış fırlattı. Lazlo kadının gözlerinde, karşılıksız sevginin ızdırabını görebiliyordu.

"Ah, tabii ki seninle geliyorum," dedi Lazlo, en basit açıklaması buymuş gibi, abartmadan. Kızaktan Seraph'ın avucuna indiğinde, Sarai'ın kanlı canlı hâliyle onu karşıladığını gözünde canlandırabiliyordu. O düşünceler yüzünde nasıl bir ifadeye neden oldu bilinmez ama onu gören Eril-Fane üstelemedi. Dahası Azareen de gelmekte ısrar ediyordu. Ama önce hisardaki beş kişinin onay vermesi gerekiyordu ve bunu bir sonraki güne kadar sağlayamazlardı.

Ayrıca bugünü atlatmaları gerekiyordu. Lazlo'nun sabahtan loncaya gidip çaktırmadan Soulzeren ve Ozwin'den, ikinci kızakla seferin neden ertelendiğine dair bir mazeret uydurmalarını istemesi gerekiyordu. Başarısız geçen ilk uçuştan sonra herkes, ikinci uçuşun yapılmasını bekleyecekti. Ama en azından şimdilik uçuş yapamazlardı.

Hisarda yaşananlar da halktan saklanacaktı. Eril-Fane, konuyu Tizerkane savaşçılarına da aktarmamayı düşünmüştü.

Çünkü savaşçılar arasında bir hezeyana neden olmak istemiyordu. Meseleyi öğrenen askerlerin, sırrı kendilerinde tutması zor olacaktı. Oysa Azareen onlara güveniyordu, o yüzden olabileceklere hazır olmak adına, öğrenmeleri gerektiğinde ısrarlıydı. "Bu sorumluluğu alabilirler," dedi, yumuşak bir sesle. "Zaten her şeyi bilmeleri gerekmiyor."

Lazlo'nun, Sarai'dan ve çocuğun babasından bahsettiğini anlamıştı. Ayrılmaya hazırlanırken, "Anlayamadığım bir şey var," dedi Lazlo. Gizemin merkezinde tanrı tohumlarının olduğunu düşünüyordu. "Sarai, o gün doğumhanede otuz bebek olduğundan bahsetmişti."

Eril-Fane sertçe ellerine bakarken, çenesi kasılıyordu.

Lazlo bu hassas konunun üzerine gitmeyi istemiyordu, dahası cevabını duymak istediğinden de hiç emin değildi ama derine inmesi gerektiğini düşünmekten kendini alamıyordu, çünkü bu konu önemliydi. "Ve bu... Azımsanmayacak bir sayı olsa da muhtemelen sadece bir kısmı." Doğumhanede birbirinin aynı beşikleri gözünün önüne getirebiliyordu. Hisara çıkıp her şeyin mesartiyum metalinden olduğunu görmediğinden, manastırda, keşişlerin yetimleri içinde tuttuklarına benzer tahta kasadan hallice beşikler hayal ediyordu.

Eksik bir diş gibi Lazlo'nun içini sıkıyordu bu mesele. Kendisi de bir dizi birbirine benzer beşikte yatmış, bir sürü yetimle aynı adı paylaşmıştı. Bir sürü Strange bebeği vardı ve... Onlar *hâlâ* hayattaydılar. "Diğerlerine ne oldu?" diye sorduğunda, gözlerini Eril-Fane'den Azareen'e çevirdi, sonra hisarda doğum yapmış olabileceğini düşündüğü Suheyla'ya baktı. "Yani artık bebek olmayanlardan bahsediyorum. Mesarthim tanrıları bunu yapıyorsa..." *Bunu* derken ne kastediyordu? Korkunç gerçeği es geçmek için imalı konuştuğunu

fark edince ürperdi. Üremek. Mesarthim tanrıları tam olarak bunu yapıyorlardı. Öyle değil mi?

İyi de neden?

"İki asır süresince *binlerce* çocuk doğmuş olmalı," diye ısrarını sürdürdü.

Üç yetişkinin gözlerinde aynı boş bakışlar vardı. Lazlo söylediklerinin anlaşıldığından emindi. Aslında devamını getirmesine gerek olmadan bir cevap alması gerekirdi ama kimseden ses çıkmayınca sordu. "Diğerlerine ne oldu?"

Suheyla'nın cevabı son derece ruhsuzdu. "Bilmiyoruz," dedi. "Tanrıların onlarla ne yaptığını bilmiyoruz."

49

Düş Perdesi

Thyon Nero için güzellik uykusu diye bir şey yoktu. Aksine.

"Ölmeyebilirsin," demişti Strange. "Ama çirkinleşirsin." Thyon, delik deşik olmuş damarlarından bir şırıngayı kendi özüyle doldururken, delikanlının hafiften dalga geçen hâlini hatırlıyordu. Ama çaresi yoktu. Bir an önce daha çok azoth yapması gerekiyordu. Geceki testin beklenmedik sonuçlarından sonra, deneyi tekrarlaması için bu gerekliydi.

Bütün deney kaplarını ve aletlerini özenle yıkamıştı. Aslında bu tür ayak işleri için bir yardımcı isteyebilirdi ama sırrını herkesten kıskandığından laboratuvarına kimseyi sokamazdı. Hem bir yardımcısı olsa da deney kaplarını yine kendisi yıkardı. Sonuçları etkileyebilecek herhangi bir artığın kalmaması için bu tek yoldu.

Her zaman, simyanın gizemli yanını es geçip bilimsel yanına odaklanmıştı. Başarısının sırrı buydu. Ampirik gerçeklik. Tekrarlanabilir, doğrulanabilir sonuçlar. Elle tutulabilir somutlukta bulgular. *Kahvaltı Mucizeleri* kitabındaki hikâyeleri okurken bile hep bir ipucu bulmaya çalışmıştı. Çünkü hari-

kalarla dokunmuş bir kilimi silkelercesine, her zaman bilim kırıntılarının peşindeydi.

Ve o hikâyeleri tekrar *tekrar* okuması da araştırmanın bir parçasıydı.

Hikâyeleri okurken uyuyakalması, azoth formülü kadar büyük bir sırdı, çünkü belki uyuyakaldığında maddeden daha mistik hissettiren bir düşe dalabilirdi ama sonuçta okudukları masaldan başka bir şey değildi ve beyni ancak hikâyeleri okurken bilimsel katılığından uzaklaşıyordu. Zaten sabah uyandığında hiçbir şey hatırlamıyordu.

Fakat bu sabah hatırlamıştı. Sabah olduğunu anlaması için pencereleri olmasa da sürekli tıklayan bir saati vardı. Güneş doğmuştu ve Thyon Nero masal okumuyordu. Daha önce yüzlerce kez yaptığı gibi, azoth özü damıtıyordu. İyi de neden o düş perdesi bir anda gözünün önünde ışıldamıştı?

Kafasını sallayarak düşün hatırasını kovmuştu. Deneylerin sonucu hiçbir şekilde mistik değildi. Mesartiyum ve öz de öyle değildi. Her şeyin bilimsel bir açıklaması vardı.

Hatta "tanrıların" bile.

50

Geçmek Bilmeyen Koca Bir Gün

Biri hisarda, biri şehirde, Sarai'la Lazlo kalplerinin arasına bir ip gerilmiş gibi, birbirlerine çekildiklerini hissedebiliyorlardı. Başka bir ip, dudaklarının birbirine değdiği noktaya gerilmişti. Üçüncüsü ise kıpır kıpır midelerindeydi. Yumuşak ama inatçı, deli bir çekimdi bu. Keşke bu ipleri çeke çeke yakınlaşabilseler, sonunda yine buluşabilselerdi.

Ama rüyalarda buluşabilmeleri için, atlatılması gereken koca bir gün vardı önlerinde.

Büyülü bir gecenin ardından, hâlâ dudaklarında ilk öpüşmesinin sıcaklığıyla Sarai, yepyeni umutlarla kendini keyifli ve canlı hissediyordu. Dünya artık çok daha güzel, çok daha az zalimdi. Lazlo olduğu sürece gelecek de parlaktı. Sıcak yatağında yatarken, parmakları sanki ilk defa tanışıyormuş gibi, dudaklarındaki gülümsemenin üzerinde dolaşıyordu. Yeni bir Sarai olmuştu. Hayaletlerin bile gerilediği korkunç biri değil, âdeta bir şiir... Bir *masaldı*.

Rüyadan sonra her şey mümkün görünüyordu. Özgürlük bile mümkündü.

Aşk bile.

Ama gerçeklik kendini her saniye biraz daha baskın bir şekilde hissettirirken, bu duygulara tutunmak kolay değildi.

Her şeyden önce, odasından çıkmasına engel olan Minya'nın ordusu yüzünden, hâlâ bir tutsaktı. Kapıdan geçmeye çalıştığı anda, bir gün önce morarttıkları kollarından tutup onu geri çekmişlerdi. Küçük Ellen sabah gelmemişti. Her sabah ilk iş taze su sürahisini getiren Feyzi ya da Awyss de ortalıkta yoktu. Sarai son suyu, kolundaki yaraları temizlemek için kullanmıştı ve sabah uyandığında dili damağına yapışmıştı. Gece çok gözyaşı dökmüş ama hiçbir şey içmemişti.

Susamıştı. Acıkmıştı. Minya onu aç mı bırakıyordu?

Öğleden sonra Koca Ellen, önlüğünün cebine doldurduğu eriklerle gelene kadar hiçbir şey yiyemedi.

"Ah, şükürler olsun," dedi Sarai. Ama Koca Ellen'a baktığında, gördüğünden fena hâlde rahatsız oldu. Hayalet kadının o güzelim "mutlu yanakları" hâlâ yuvarlacık ve al aldı ama Minya'nın ordusu üzerinden geçmiş gibi, yüzünde mutluluktan eser kalmamıştı. Konuşurken de kendi ahenkli sesiyle değil, Minya'nın sesiyle konuşuyordu. "Hainler bile beslenmeli," dedikten sonra, önlüğünün cebine doldurduğu erikleri yere boşalttı.

"Ne?" Erikler ayağının altında yuvarlanırken Sarai geriye sıçradı. Hayalet kadın dönerken kısacık bir an için kendini zorlayarak baktığında, Sarai onun, gözlerindeki acıyla özür dilediğini anladı.

Erikleri toplarken elleri titriyordu. Birkaç tane yese de yedikleri midesine oturdu. Ağzı ve boğazı hâlâ kuruydu. Meyvenin suyu cennet gibiydi ama getiriliş şekli ve Minya'nın

Koca Ellen'ı korkunç bir şekilde kullanması, ağzında tat bırakmamıştı. Beş erik yedikten sonra, yerde emekleyerek hepsini toplayıp sabahlığının cebine tıkıştırdı. Daha fazlasını da yiyebilirdi ama bir sonraki ziyaretin ne zaman olacağını kestiremiyordu.

Bir gün önce odasına hapsolduğunda kendisini çok çaresiz hissetmişti. Bugünse aksine öfkeleniyordu. Minya'yla birlikte, diğerlerine de kızgındı. Hayaletler kendi iradeleriyle hareket edemiyordu ama Vahşi, Yakut ve Kırlangıç? Onlar neredeydi? Onlardan *biri* cezalandırılsaydı, Sarai bunu asla kabullenemez, gününü hiçbir şey yokmuş gibi geçiremezdi. Karşısındaki Minya olduğu hâlde itiraz ederdi.

Gerçekten ihanet ettiğine mi inanıyorlardı? Aslında tanrı tohumlarını insanlara tercih etmemişti. Yaptığı tek şey, hayatı ölüme tercih etmekti. Hepsinin iyiliği için yapmıştı bunu. Anlayamıyorlar mıydı?

Mahmurluk iksirinin etkisiyle, Sarai'ın günleri, bir geceden ötekine rüyasız geçen gri anlardan ibaret olmuştu. Bugün tam aksiydi. Gün geçmek bilmiyordu.

Pencereden yere vuran güneşi seyretti. Güneşin açısı değiştikçe, bu ışıktan karelerin de yer değiştirmesi gerekirdi, oysa sanki yerlerine çivilenmiş gibi görünüyorlardı. Tabii ki güneş gökyüzüne sabitlenmişti. Başka hangi gün, güneş yerinden kımıldamazdı ki?

Neden hep *gece* olamıyordu?

Lazlo ve gece. Sonsuza kadar. Sarai, midesindeki heyecanlı kıpırtıları tekrar hissederken, gecenin bir an önce çökmesi için sabırsızlanıyordu.

Cesaret edebilse, belki uyku, zaman geçirmesine yarayabilirdi.

Zaten uyumaya ihtiyacı vardı. Lazlo'nun rüyasındaki o kısacık uyku, yorgunluğunu tamamen azaltmamıştı. Son günlerde, uykuda olmadığı hâlde, kâbusları peşini bırakmamıştı. Şimdi de onları hissediyor, hâlâ korkuyordu. Ama artık ödü kopmuyordu ve bu harika bir şeydi.

Seçenekleri değerlendirdi. Güneş gökyüzünde kayarken, çaresizlik ve öfke içinde, deli gibi odasında volta atabilirdi.

Ya da kapıya gidip hayalet nöbetçilerin karşısına dikilir, Minya gelene kadar koridora doğru bağırabilirdi.

Peki sonra?

Belki sadece uyuyup kâbuslarıyla savaşmalıydı. Belki bu sefer *kazanır*, günü de geçirmiş olurdu.

Aslında başka seçeneği yoktu. Yorgundu, kâbuslardan korksa da ödü kopmuyordu. O yüzden yatağına uzanıp ellerini yanağının altına koydu ve uyudu.

✹

Lazlo, başını kaldırıp hisara bakarken, belki de yüzüncü kez, Sarai'ın ne yaptığını merak ediyordu. Uyuyor muydu? Uyuyorsa kâbuslarıyla baş edebiliyor muydu? Metal meleğe bakarken, kıza güç vermek istercesine hisara odaklandı.

Çünkü yine sabahtan beri, belki yüzüncü kez öpüşmelerini hatırlıyordu.

İlk öpüşmeleri olmasına rağmen, daha dudakları birleşip gözleri kapanmadan, ikisi de inanılmaz bir çekime kapılmışlardı. İşte o küçücük anda... Sanki birbirlerinin içine bakmışlardı. Herkesin okuduğu bir kitabın içine saklanmış, hazine değerinde bir kitap bulmaya benziyordu. Tıpkı yemek kitabındaki lahana ve mısır tariflerinin hemen arasında, ejderhaların kanatlarındaki tılsımları bulmak gibi... Küçücük bir an olmasına rağmen, Lazlo'ya göre, öpüşmeleri büyülü bir ma-

saldı. Öpücükleriyle, gündelik hayatın sıkıcılığına mucizevî bir nokta koymuşlardı.

Lazlo, gündelik hayatın sıkıcılığına yine nokta koymak istiyordu. "Saat kaç?" diye sordu Ruza'ya, gözlerini yukarıdan ayırmadan. Hisarın kenarlarından görebildiği kadarıyla, gökyüzü hâlâ parlak ve maviydi. Daha önce gökyüzüne hiç bu kadar öfkelenmemişti. Elmuthaleth Çölü'ndeki geçmek bilmeyen günler bile şimdi daha kısa görünüyordu.

"Saate benzer bir yanım mı var?" dedi genç savaşçı. "Suratım yuvarlak mı? Üzerinde rakamlar var mı?"

"Suratın saat olsaydı, sana zamanı sormazdım," dedi Lazlo ağır ağır.

"Mantıklı," diye kabul etti Ruza.

Sıradan bir gündü. Sadece olması gerektiğinden on kat daha yavaş akıyordu. Soulzeren ve Ozwin, kendilerinden istendiği üzere, ikinci seferi ertelemek için inandırıcı bir mazeret bulmuştu. Kimse nedenini sorgulamadı. Faranjiler varlarını yoklarını bu meseleye adadıklarından, şehir halkı rahatlamıştı.

Kendi kendini tüketen, bir tek Thyon Nero değildi. Evet, genç simyacı ek olarak her gün kendi yaşam sıvısından oluyordu ama diğerleri de rekabet hâlinde, sorun üzerine çalışıyordu. Yani hepsi rekabet hâlinde çalışıyordu ama Drave onlardan biri sayılamazdı. Yine de çalışmadığı için onu suçlamak haksızlık olurdu, çünkü bir şeyler patlatmak için can atsa da kendisi dâhil herkes, patlayıcılarının son çare olacağının farkındaydı.

Bütün yolları denedikten sonra başarılı olunamazsa, sıra *patlayıcılara* gelecekti.

Dahası Drave fena hâlde şikâyetçiydi. "Bir şey *yapmama* izin verilmezse ödülü nasıl kazanacağım?" diye sordu öğleden

sonra, Lazlo'yu Tizerkane karargâhında Ruza ve Tzara'yla konuşurken, tuttuğu gibi yanına çekerek.

Oysa Lazlo'nun umurunda değildi. Drave de diğerleri gibi kendi zamanından sorumluydu. Ve ödül söz konusuysa, patlayıcı uzmanı, Lazlo'nun öncelikler listesinin en sonundaydı. "Bilmiyorum," diye yanıtladı. "Belki patlayıcılar dışında bir çözüm bulabilirsin."

Drave kaşlarını çattı. "Patlayıcılar dışında mı? Bu benim senden samimiyetsiz bir tabansız olmamanı istememe benziyor."

Lazlo'nun da kaşları çatıldı. "*Tabansız* mı?"

"Bilmiyorsan sözlüğe bak," diye çıkıştı Drave.

Lazlo, Ruza'ya döndü. "Sence ben tabansız biri miyim?" diye sorarken, elbisesinin üzerine yakışmadığını düşünen bir kızı taklit ediyordu.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Sanırım bir tür mantar," dedi Lazlo. Aslında namert kelimesinin ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu ama Drave'in de bilmesine şaşırmıştı.

"Bence bir mantar türüsün," dedi Ruza.

"Ödlek anlamına geliyor," dedi Drave.

"Ya?" Lazlo, tekrar Ruza'ya baktı. "Sence ben ödlek biri miyim?"

Ruza bir süre düşündü. "Bence daha çok, bir mantar olabilirsin," dedi sonunda. Sonra Drave'e döndü. "Bence mantar derken haklıydın."

"Ben mantar falan demedim."

"Ama şimdi kafam karıştı."

"İltifat olarak kabul ediyorum," diye araya girdi Lazlo, Drave'i daha da kudurtmak için. Ucuz bir tavırdı ama eğlen-

celiydi. "Mantarlar büyüleyicidir. Bitki olmadıklarını biliyor muydun?"

Ruza kendini oyuna kaptırmıştı. İnanamıyormuş gibi, "Ay, bunu bilmiyordum," dedi. "Anlatsana."

"Mantarlar, hayvanlar kadar bitkilerden farklıdır."

"Ben mantarlarla ilgili hiçbir şey söylemedim," dedi Drave, sıktığı dişlerinin arasından.

"Ah, o zaman kusura bakma Drave. Bir şey diyordun?"

Patlayıcı uzmanı sıkılmıştı. Küçümseyen bir hareketle elini havaya atıp uzaklaştı.

"Zavallı adam sıkılmış," dedi Tzara. Ama sesinde bir nebze olsun acıma hissi yoktu. "Patlatacak hiçbir şeyi yok."

"En azından yıkması için küçük bir mahalle verebilirdik," dedi Ruza. "*Misafirperverliğimize* ne oldu bizim?"

Lazlo o anda... Rahatsız olduğunu hissetti. Sıkılmış bir patlayıcı uzmanı küçük bir sorun gibi görünse de sıkılmış *ve öfkeli* bir patlayıcı uzmanı ciddi bir sorun olabilirdi. O sırada konu tamamen başka bir yöne evirildi.

"Ben onu meşgul edecek bir şey bulurum," dedi savaşçılardan biri olan Shimzen. "Onu ipek kızağa bindirip tanrı tohumlarını mavi bir yahniye çevirmesi için hisara gönderebilirim."

Lazlo, savaşçının sözlerini duyabiliyordu. Öylesine sıradan bir şeymiş gibi söylenmişlerdi ki bir an için kavrayamadı, sonrasındaysa sadece gözlerini kırpıştırabildi.

Mavi yahni.

"Temizliğe karışmam," dedi Ruza, tıpkı arkadaşı gibi sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi.

Gün içerisinde, hisardaki *durumla* ilgili bilgilendirilmişlerdi. Heyecansız tavırları, içlerinde kopan fırtınanın parava-

nıydı ve şu anda şaka yapıyormuş gibi görünseler de gerçeklik payı olmadığı söylenemezdi. Tzara başını iki yana salladığında, Lazlo onun iki genç adamı duygusuzlukla suçlayacağını sandı, oysa beklediği gibi olmadı. "Eğlence bunun neresinde? Öldüklerini izleme şansımız bile olmaz."

Lazlo'nun nefesi midesine bir yumruk yemiş gibi kesildiğinde, hepsi merakla dönüp ona baktı. "Senin neyin var?" diye sordu Ruza, yüzündeki ifadeyi görünce. "Akşam yemeğinde önüne bir tabak mavi yahni konmuş gibi bakıyorsun." Kendi esprisine gülerken, Shimzen onun omzuna bir şaplak attı.

Lazlo'nun suratı yanıyordu. Hisara hapsolmuş ve korkuyla dolu Sarai'ı düşünmekten kendini alamıyordu. "Daha onlarla tanışmadınız bile. Nasıl böyle konuşabiliyorsunuz?" diye sordu.

"*Tanışmak* mı?" Ruza'nın kaşları havaya kalktı. "Canavarlarla tanışman gerekmez. Onları kılıçtan geçirirsin, olur biter."

Tzara, Lazlo'nun şaşkın öfkesini görmüş olmalıydı. "İnan bana Strange," dedi. "Onları bilseydin, patlayıcıları hisara kendin yerleştirirdin."

"*Beni* bilseydin..." diye yanıtladı Lazlo. "Birilerini öldürme fikrinden hiç mutlu olmayacağımı bilirdin."

Savaşçılar şaşkın bir şekilde gözlerini kısarak ona baktılar. Şakalaşmalarını berbat ettiği için, bir parça sinirlenmişlerdi. "Sen onları insan olarak düşünüyorsun. Sorun burada," dedi Ruza. "Onların thrav olduğunu düşün..."

"Çölde karşılaştığımız thravı öldürmedik."

"Yani, bu doğru." Ruza yüzünü ekşitti. "Kötü bir örnek oldu. Ama öldürseydim, bana yine böyle bakar mıydı?"

"Bilmiyorum. Ama yukarıdakiler thrav değil."

"Değil," diye kabul etti genç savaşçı. "Çok daha tehlikeliler."

Doğruydu ama yukarıdakiler de insandı ve *insanları* yahni yapmaktan bahsederek kahkahalarla gülmek doğru değildi.

Özellikle de Sarai söz konusuysa.

"Sence iyi insanlar nefret edemezler mi?" diye sormuştu kız rüyada. "Sence iyi insanlar öldüremezler mi?"

Meselenin anlayışla çözülebileceğini düşünmek, gerçekten saflıktı. Oysa Tizerkane savaşçıları onu tanısalardı, ona asla zarar veremezlerdi. Fakat Lazlo resmi net olarak görebiliyordu. Tizerkane savaşçıları, Sarai'ı *asla* tanımak istemezlerdi. Aksi takdirde kendilerine ihanet etmiş gibi hissederlerdi. Suheyla, nefretin bulaşıcı bir hastalık olduğunu söylerken, aslında bunu anlatmaya çalışmıştı. Şimdi Lazlo, yaşlı kadının sözlerini daha iyi anlıyordu. Nefretin bir çaresi bulunabilir miydi?

Hıçkırık halkı, hisarda hayatta kalanları kabul edebilir miydi? En azından çöldeki thrav gibi, onları kendi acılarıyla baş başa bırakabilirler miydi?

51

Tabansızlar

"Çapalarla hisar arasında manyetik bir alan var," diyordu doğa filozofu Mouzaive. Savaş makineleri sanatçısı Kether'le, loncanın yemek salonunda konuşuyorlardı. "Ama böylesini daha önce hiç görmemiştim."

Tabağındaki mantar yemeğine kızgınlıkla bakan Drave, hemen yan masada oturuyordu. Asık suratına bakılırsa, komşu masadaki adamları dinlemiyormuş gibi görünüyordu.

Mouzaive, manyetik alanları saptamak için, kuşların gözlerinden elde ettiği proteinle çalışan bir cihaz icat etmiş, adını *kriptokromometre* koymuştu. Drave'e göre bu, saçmalığın daniskasıydı, ama öte yandan ne diyebilirdi ki?

"Manyetik çapalar," dedi Kether, bu teknolojiyi kendi tasarımlarına nasıl uygulayabileceğini düşünürken. "Yani çapaları devre dışı bırakırsan, hisar öylece... Uçup gidecek mi?"

"Teoride öyle."

"O kadar büyük bir şey nasıl uçup gidecek?"

"Hayal bile edemeyeceğimiz bir teknolojiyle," dedi Mouzaive. "Ulola gazı kullanmadıklarından eminim."

Aklı o teknolojiyi sahiplenme fikrine fena hâlde yatan Kether, bilgece, "Tek bir kesin gerçek var, o da hiçbir şeyin kesin olmadığı," dedi.

Drave bunun üzerine gözlerini devirdi. "Manyetik alanı ne yaratıyor?" diye homurdandı. "Çapanın içinde bir tür makine falan mı var?"

Mouzaive omuz silkti. "Kim bilir? Sihirli bir ay incisi bile olabilir. O lanet şeylerin içine girebilseydik, ne olduğunu öğrenebilirdik."

Metalürji mühendislerinin çalışmalarını ve metal kabuğu kırması beklenen Thyon Nero'nun araştırmalarını konuştular. Drave bir daha hiç konuşmadı. Yemeğini yedi. Mantarlarını çiğnerken, "kabuğunu kırmak" gibi kelimeler beyninde birer çan gibi çınlıyordu. Fellering ikizleri ve Nero ödüle bu kadar yaklaşmışken, kendisi öylece oturacak mıydı yani? Canı istediğinde altın yapabilecek Nero'nun, ödüle ihtiyacı bile yoktu.

Şu tabansızlar yüzünden havlu atarsa kendini asla affetmezdi.

Yo, havlu atmayacak, lanet olası havluyu patlatacaktı.

52

Müthiş Ama Kavrulmuş

Aslında Kırlangıç, Sarai'ı ziyaret etmeye çalışmıştı ama hayaletler koridora barikat kurduğu için onları geçememişti. Küçük hayalet kız Bahar, üzerinden hâlâ nehir suları damlatırken, bütün ağırbaşlılığıyla, "Sarai şu anda oyun oynayamaz," dediğinde, Kırlangıç'ın sırtı tekinsiz bir şekilde ürpermişti. Mutfağa gidip Koca Ellen'la Küçük Ellen'ı da görmeye çalışmış ama ikisinin de kasvetli bir suskunluğa gömüldüğünü görünce sırtı daha da ürpermişti. Ellen'ları hiç böyle görmemişti. Minya'nın işi olmalıydı. Ama öte yandan, Minya daha önce hayalet kadınlara, diğer hayaletlere davrandığı gibi davranmamıştı. Neden şimdi böyle yapıyordu?

Minya hiçbir yerde yoktu. Yakut'la Vahşi de ortalıkta görünmüyorlardı.

Bazen hepsinin yalnız kalmaya ihtiyacı oluyordu. O öğleden sonra hisarda, Kırlangıç kendisi bunu dile getirmişti. Ama o, bunun tam tersini istiyordu. Onun, ailesine ihtiyacı vardı. Sarai'ın yanına gidememekten nefret ediyordu ve hesap sormak için Minya'yı bulamamak, daha çok öfkelenmesine

neden oluyordu. Hisarın kalbine gidip bir zamanlar kapı olan o daracık aralıktan seslendi. Minya'nın içeride olduğundan emindi ama cevap alamadı.

Bugün bahçe bile onu yatıştırmıyordu. İçindeki nehir kurumuş gibi, yeteneği bile anlamsız geliyordu. Ağlarken Vahşi'nin onu teselli ettiğini hayal etti. Saçlarını okşayarak tatlı sözler mırıldanacak, Kırlangıç başını kaldırıp baktığında o da başını eğecek ve bütün o emme sesleriyle fırtına bulutları eşliğinde Yakut'la öpüştüğü anın bir benzeri yaşanmayacak, çok ama çok daha tatlı olacaktı.

Olabilirdi, diye geçirdi içinden. *Her şey bu kadar sarpa sarmışken, olabilirdi.* Neden olmayacaktı ki? Ağlamak kolaydı. Bütün gün, ağlamamak için kendini tutmuştu. Vahşi ise ancak odasında olabilirdi.

Kırlangıç koridorda kendi odasıyla Yakut'unkini geçti. İki oda da perdelerinin arkasında, sessizdi.

Sonrasında Yakut'un kendi başına zaman geçirmek isteyebileceğini düşündüğü için, kendini fena hâlde aptal hissedecekti. Yakut asla yalnız kalmak istemezdi. Aklına geleni paylaşamadığı sürece, Yakut için düşünmenin anlamı yoktu.

Vahşi'nin kapısına geldi. Perdenin ardı hiç de *sessiz* değildi.

✹

"Beni yakmayacağını nereden bileceğim?" diye sormuştu Vahşi, Yakut'a birkaç gün önce.

"Ah, bu ancak kendimi tamamen kaybedersem olabilecek bir şey," demişti kız. "Gerçekten *iyi* olman gerekir. O yüzden endişelenmiyorum."

Vahşi'nin asla unutmayacağı bir tokat olmuştu. Yine de kendini merak etmekten alamıyordu. Yanmadan Yakut'a o sözleri nasıl yedirebilirdi?

Gergin günler geçiriyorlardı ve delikanlı, beynini hayaletlerle onları bekleyen kasvetli kaderden uzaklaştırmak için, bu soruyu bir macera gibi görüyordu. Yakut'un kendini kaybetmesini sağlayacak ama kömüre dönüşmemeye çalışacaktı. Yakut'un zevk alması fikrine aklı yatıyordu. Evet, ölebilirdi ama aynı zamanda... Bundan hoşlanıyordu. Yakut'un zevk alması, hiç olmadığı kadar hoşuna gidiyordu. Çünkü Yakut daha önce ona karşı hiç bu kadar yumuşak olmamış, küçük nidalar atarken zevkten ağırlaşan kirpiklerinin ardından ona böylesine şaşkın bakışlar atmamıştı.

Gerçekten son derece tatmin ediciydi. Sonunda güvercinlerin iç çekişini ve keman sesini andıran bir hıçkırıkla... Vahşi'nin yatağını ateşe vermişti.

Önce duman kokusu. Ardından bir sıcaklık. Dudakları aralanırken âdeta kora dönüşen gözler... Vahşi, geri çekilirken bulutları çoktan çağırmıştı. Neyse ki daha önce, olası acil durumlar için hazırlık yapmıştı. Her yeri duman sarmıştı. Yakut'un parmaklarıyla kavradığı ipek çarşaflar aniden alev almıştı. Yağmur yüklü bulut üzerine boşalırken, kız neredeyse uykuya dalmak üzereydi.

Küçük bir çığlıkla yattığı yerden doğruldu. Vahşi geride duruyordu. Aslında bulutu gerektiğinden fazla yatağın üstünde tutmamıştı, dahası soğuk da değildi. Muson yağmuru getirmişti, çünkü bunun güzel bir hoşluk olacağını düşünmüştü. Oysa Yakut'un romantik jesti anlayacak hâli yoktu.

"Sen... Sen... Büyük kabalık!" diye bağırdı kız, kollarındaki yağmur sularını silkelerken. Islanan mavi göğüsleri parlıyor, saçları omuzlarından sırtına birer nehir gibi akıyordu.

"*Kabalık* mı?" dedi Vahşi. "Yani yansam, kibarlık mı etmiş olacaktım?"

Yakut gözlerinden ateş saçıyordu. "*Evet.*"

Vahşi odaya bakındı. "Bak," diye işaret etti. "Yatağımı yaktın."

Yakut'un yumruklarıyla sıktığı çarşafta, şimdi kapkara iki delik vardı. "Özür *dilememi* falan mı bekliyorsun?"

Ama Vahşi sırıtarak başını iki yana salladı. Niyeti Yakut'u azarlamak değildi. Tam tersine, aslında kanatları kabarmıştı. "Kendini kaybettin," dedi. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Demek gerçekten *iyiyim*."

Yakut'un gözleri kısıldı. Örtülerin altında bir meşale gibi yanmaya başladığında, bütün yatağı alevler kapladı.

Vahşi çaresizlikle inledi ama tek yapabildiği, yastıkların, örtülerin ve döşeğin yanmasını izlemekti. Mesartiyum metalinden olmayan her şeyi alevler yutuyor, geriye sıcak metalle kaşlarını kaldırmış hâlde ona bakan, dumanı tüten çıplak kız kalıyordu. *Gördün mü yatak nasıl yakılırmış?* Gerçi Yakut o kadar da kızgın görünmüyordu. Dudaklarının kenarına küçük bir sırıtış yerleşmişti. "Sanırım kendini *biraz* geliştirmişsin," demekle yetindi.

Bir bahsi kazanmaktan bile güzeldi bu. Vahşi kahkaha attı. Yakut'u çocukluğundan beri tanıyordu ve hayatının yarısı boyunca ona sinir olmuştu. Ama şimdi, iki insan arasındaki duyguların tam tersine dönüşebileceği gerçeği karşısında hayrete düşüyordu. Dahası bu duygular o kadar güçlüydü ki kıyamet aklının ucundan bile geçmiyordu. Kızın yanına gitti. "Yatağımı mahvettin," dedi, en sevimli hâliyle. "Artık senin yatağında uyumam gerekecek."

"Ah, sahi mi? Seni yakmamdan korkmuyor musun?"

Vahşi omuz silkti. "Tehlikeye mahal vermemek için, daha az muhteşem olurum."

"Hele daha az muhteşem ol. Seni yataktan atarım."

"Ah, bu ne çelişki." Vahşi metal yatağın kenarına oturdu. "Muhteşem olma, hayatta kal. Ya da muhteşem ol ve kavrul." Mesartiyum metali sıcağı tutmuyordu, çoktan normal sıcaklığına dönmüştü ama Yakut hâlâ sıcaktı. Tıpkı bir yaz günü ya da gerçekten harika bir öpücük gibi... Vahşi ikincisini gerçekleştirmek niyetiyle eğildi, ne var ki bir anda dondu kaldı.

Çünkü aynı anda, göz ucuyla bir hareket sezmişti. Perde kenara çekilmişti ve Kırlangıç, kocaman olmuş gözleriyle onlara bakıyordu.

53

Lekeli Kalpler

Sarai'ın rüyalarından dehşet eksik değildi ama bu sefer kendini savunmasız hissetmiyordu. "Kovalarız," demişti Lazlo. "Kovalayamazsak, onları ateş böceklerine dönüştürüp cam kavanozlara tıkarız."

Sarai bu öneriyi denemişti. Ve işe *yaramıştı*. Akşama doğru, Tizerkane savaşçılarının göğüs zırhını kuşanmış bir hâlde, karanlık bir ormanda yürüyordu. Cam kavanozu daha önce, ravid, Rasalas, hatta annesi olan ateş böcekleriyle doluydu. Şimdi ışığı yolu aydınlatmak için kullanırken, dudaklarında coşkulu bir zafer gülümsemesi vardı.

Rüyada Lazlo'yla buluştuğu söylenemezdi. Belki bilinçaltından, gerçeğiyle karşılaşmayı beklediğindendi. Ama öpüştükleri anı, tıpkı o an yaşandığı gibi, tekrar yaşamıştı. O kısacık, tatlı tatlı erimeye başladığı anda da hemen uyanmıştı. Yatağında doğrulmadı. Aksine tembelce yatarken güzel bir uyku çektiği için kendini iyi hissediyordu. Şafak vakti onu hep yalnızlık karşılardı. Şimdi öyle değildi. Gözünü açtığı anda irkildi.

Minya, yatağın ayak ucunda duruyordu.

Küçük kızı görür görmez yatağında doğruldu. "Minya! Artık perdelere saygı göstermiyor muyuz?"

"Aman, perdeler," dedi Minya, umursamaz bir tavırla. "Saklayacak bir şeyin yoksa perdeye ne gerek var ki Sarai?" Cin gibiydi. "Gerçi biliyorsun, Yakut'la Vahşi'nin saklayacak bir şeyleri var. Ama perdeler... Seslerin koridora yayılmasına engel olamıyor." Minya abartılı şapırtılar çıkarırken, Sarai onlara insanların yataklarında yaptıkları şeyleri anlatıp kıkırdadıkları günleri hatırladı. Daha dün gibiydi.

Ama Yakut'la Vahşi? Aslında şaşırmamıştı. Kendi perişanlığına kapılıp giderken, hisarda hayat devam etmişti. *Zavallı Kırlangıç*, diye geçirdi içinden.

"Benim saklayacak bir şeyim yok," diye yalan söyledi.

Minya'da buna inanacak göz yoktu. "Yok mu? O zaman neden böyle görünüyorsun?"

"Böyle derken?" Minya onu baştan aşağı süzerken Sarai çırılçıplak kaldığını hissediyordu. *Görülüyordu* ama bu bakışlar hayra alamet değildi.

Minya, bir hastalık teşhisi koyarcasına, vurgulayarak konuştu. "*Mutlu.*"

Mutluluk kimin haddineydi ki?

"Mutluluk böyle bir şey miydi?" diyen Sarai, mutluluğunu saklamaya gerek bile görmüyordu. "Unutmuşum."

"Ne oldu da *mutlusun?*"

"Güzel bir rüya gördüm," diye yanıtladı Sarai. "Hepsi bu."

Minya'nın burun delikleri kabardı. Sarai'ın güzel rüyalar görmemesi gerekiyordu. "Bu nasıl olabilir?"

Sarai omuz silkti. "Gözlerimi yumdum, kıpırdamadan yattım, sonra..."

Minya öfkeden köpürüyordu. Bütün vücudu kaskatı kesilmişti. Normalde *intikam* kelimesini sarf ederken ağzından fırlayan tükürüklerle tısladı. "*Hiç utanman yok mu?* Hayatlarımız tehlikedeyken, ipekler içinde yatıp güzel rüyalar görmeye hiç mi utanmıyorsun?"

Sarai'ın utandığı birçok şey vardı. Minya, *hiç kanın yok mu*, diye sorsaydı da olurdu, çünkü utanç damarlarında akıyordu. Ama... Şu anda utanmıyordu. "*Bence bir masalsın.*" Kendini bu kadar mutlu hissetmesi komikti. "*Bence büyülüsün, cesursun ve harikasın.*"

"Artık utanmaktan usandım Minya," dedi. "Mahmurluk iksirinden ve kâbuslardan da usandım. İntikam duygularım geride kaldı. Hıçkırık da biz de yeterince çektik. Başka bir yolunu bulmamız lazım."

"Aptal olma. Başka *yolu* yok."

Kendisi bile inanmasa da Yakut'a, "Bir sürü şey olabilir," demişti Sarai. Günlerce önceydi. Şimdiyse inanıyordu. Bir şeyler *gerçekten* olmuştu. İnanılmaz şeyler. Ama hisar söz konusu olduğunda, Minya izin vermediği sürece hiçbir şey olamazdı.

Sarai *onu* ikna etmeliydi.

Yıllar boyunca Minya'nın gazabından korktuğu için iyi yanını bastırmıştı. Oysa şu anda birçok şey, iyi yanına ihtiyaç duyuyordu. Sadece sevgisi için değil, hisar ve şehirdeki hayatlar için yapmalıydı bunu.

Derin bir nefes çekti. "Minya, beni dinlemelisin," dedi. "Lütfen. Bana kızdığını biliyorum ama lütfen beni dinlemeye çalış."

"Neden? İnsanlarını affedeceğimi düşünüyorsan, yanılırsın."

İnsanlarını. Sarai, kendini aşağıdaki insanlara ait hissediyordu gerçekten. Sırf Eril-Fane ya da Lazlo'ya değil, şehirdeki herkese aitti. Çünkü yeteneği sayesinde onları tanıyabilmişti. "Lütfen Min," dedi. Sesi, uçup gidecekmiş gibi titreşiyordu. Kendisi de uçup gitmeyi diliyordu. "Eril-Fane, dün olanları kimseye anlatmadı. Benden ya da hayaletlerden, kimseye bahsetmedi."

"Demek onu *gördün*," dedi Minya, suçlarcasına. "Hep kötü bir yalancı oldun. Ne zaman yalan söylesen, hep anlarım. Ama bakıyorum da kendini geliştirmişsin."

"Yalan söylemedim," dedi Sarai. "Onu görmemiştim. Yeni gördüm."

"Eee, müthiş kahramanımız afiyette mi?"

"Hayır Minya. O hiç iyi olmadı. Isagol'dan sonra kendini hiç iyi hissetmedi."

"Of, kes şunu," dedi Minya, elini göğsüne bastırarak. "İki kalbim paramparça oluyor."

"Hangi kalpmiş onlar?" dedi Sarai. "Nefretine tutunabilesin diye zavallı hayaletlerle lekelediğin kalplerin mi?"

"Zavallı hayaletlerle lekelediğim kalpler, ha? Çok iyi Sarai. Gerçekten şairane."

Sarai gözlerini sımsıkı yumdu. Minya'yla konuşmanın, suratına tokat yemekten farkı yoktu. "Önemli olan, kimseye anlatmaması. Ya yaptığından pişmansa ve her şeyi düzeltmek istiyorsa?"

"Herkesi tekrar diriltebilirse, belki o zaman tekrar düşünebilirim."

"Bunu yapamayacağını biliyorsun! Ama geçmiş kanlı diye, geleceğin de kanlı olması gerekmiyor. Onunla konuşmayı deneyemez miyiz? Güvenli giriş izni vermeye söz verirsek..."

"Güvenli girişmiş! Şimdi de *onun* güvenliğinden mi endişeleniyorsun? Hıçkırık da bize güvenli giriş izni verecek mi? Yoksa artık bize ihtiyacın kalmadı mı? Belki biz senin için yeterince iyi bir aile değilizdir. Tabii ya, *senden olanları öldüren adam* için ağla sen!"

Sarai yutkundu. Tabii ki hisardakilere ihtiyacı vardı. Tabii ki gerçek ailesi hep onlar olacaktı. Geri kalanını elinin tersiyle itmek istiyordu. Minya'nın bunu dile getiriş şekline şaşırıp kalmıştı. "Bu çok komik," dedi. "Mesele Eril-Fane bile değil. Mesele biz ve geleceğimiz."

"Seni sevebileceğine gerçekten aklın eriyor mu?" diye sordu küçük kız. "Bir insanın seni görmeye bile katlanabileceğine gerçekten aklın yatıyor mu?"

Bir hafta önce olsaydı, Sarai'ın cevabı hayır olurdu. Ya da bir şey söylemese bile, susuz kalmış bir çiçek gibi, *utançla* eğilip bükülmezdi. Ama cevap artık değişmişti ve Sarai da değişmişti. "Evet," dedi, yumuşak ama kararlı bir tavırla. "Bir insanın beni görmeye katlanabileceğini *biliyorum* Minya. Çünkü beni görebilen biri var." İşte söylemişti. Artık geri alamazdı. Yanakları ve boynu yanmaya başladı. "Ve o biri, beni görmeye gayet güzel katlanabiliyor."

Minya ona bakakalmıştı. Daha önce böylesine afalladığı görülmemişti herhâlde. Bir an için öfkesini bile unutmuştu.

Ama öfkesi hızla geri döndü. "Kim?" diye sorarken, sesinde ölümcül bir kin vardı.

Sarai, sırrının kapılarını açtığı için pişman olmaktan korkuyordu. Ama umutlu bir gelecek için, Lazlo'yu artık bir sır olarak tutamazdı.

"Faranjilerden biri," derken, güçlü kalmaya çalışıyordu. "Böyle rüyalar görülmemiştir Min. Dünyadaki ve bendeki

güzellikleri görebiliyor. Her şeyi değiştirebilir. Bunu hissedebiliyorum."

Minya'yı ikna edebileceğini mi düşünmüştü? Küçük kızın onu dinleyeceğini mi sanmıştı?

"Demek öyle," dedi küçük kız. "Herifin biri sana göz koyuyor, sen de öylece sırtını bize dönüp koşarak Hıçkırık'ta evcilik oynamaya gidiyorsun. Sevgiye bu kadar mı açsın? Yakut'tan beklerdim ama sen, beni çok büyük hayal kırıklığına uğrattın."

Ah, o sese sinen hain titreme. "Sırtımı kimseye döndüğüm yok," dedi Sarai. "Tek söylediğim, insanların bizden iğrenmesi için hiçbir neden olmadığı. Onlarla *konuşabilirsek*, belki bir şans yakalayabiliriz. Sadece var olmaktansa, belki bir hayat şansımız olur. Eril-Fane'ye istediğin mesajı götürebilirim Minya. Yarın buraya gelebilir, sonra..."

"Ah, tabii," dedi Minya. "Onu ve âşığını buraya getir. Hatta neden bütün faranjileri davet etmiyorsun? Hepsinin icabına tek seferde bakmak işimizi kolaylaştırır. Aslında bize büyük bir yardımın dokunmuş olur. Teşekkürler Sarai."

"Hepsinin icabına bakmak," diye tekrarladı Sarai. Kanı çekilmişti.

"Yeterince açık konuşmadım mı? Hisara ayak basan herkes ölür."

Çaresizlik gözyaşları Sarai'ın gözlerini yakıyordu. Minya'nın beyni, tıpkı bedeni gibi değişmezdi. On beş yıldır onu çocuk formunda tutan şey neydi bilmiyordu ama küçük kızla mantıklı bir şekilde konuşmak ya da onu bir şeylere ikna etmek mümkün değildi. Minya kendi katliamıyla intikamını alacak, bunu yaparken herkesi kendiyle birlikte cehenneme sürükleyecekti.

"Minya'ya sevgiyle sarılabilirsin," demişti Kırlangıç, bahçede Yakut'la konuşurken. Aslında niyeti bu değildi ve beşinin birbirine zarar vermesi düşüncesi dehşete düşürse de Sarai'ı mahvediyordu. Şimdi Minya'nın ateş saçan gözlerine bakarken, öylece kenarda durup hayatını borçlu olduğu küçük kızın bir savaş başlatmasına izin verip veremeyeceğini kendine sormadan edemiyordu.

Çığlık atmak istedi.

Güvelerini çığlığıyla salmak istiyordu. "Gayet açık konuştun," dedi sertçe. Güveler midesinde kıpırdanıyor, dışarı çıkmak istiyordu. *Sarai* kaçmak istiyordu. Güneş batmıştı, hava henüz kararmasa da yeterince karanlıktı. Zalimlikte Skathis'in veliahdı olan küçük tirana bakarken, yumruklarını ve dişlerini sıktı. Çığlığı içinde her saniye biraz daha büyüyor, tıpkı yıllar önceki ilk seferinde olduğu gibi, bütün şiddetiyle kendini hissediyordu. O zaman, kötü bir şey olduğundan emin bir şekilde, çığlığını içinde biriktirmişti.

"Kötü, iyidir," demişti Minya. "Kötüye *ihtiyacımız* var."

Böylece Kâbus Perisi doğmuş, Sarai'ın kaderi bu birkaç kelimeyle yazılmıştı.

"Haydi o zaman," diyordu şimdi Minya. O da yumruklarını ve dişlerini sıkıyordu. Yüzü öfke ve tiksintiyle çarpılmıştı. "Gitmek istediğini görebiliyorum. Haydi, yanıp tutuştuğun insanlarına git! Âşığın seni bekliyordur. Ona git Sarai." Küçük, beyaz dişlerini göstererek tısladı. "*Onunla tanışmak için sabırsızlandığımı* söylemeyi unutma!"

Sarai titriyordu. Kolları iki yanında kaskatı kesilmişti. Minya'ya doğru eğilip ağzını açtı ve çığlık attı. Ses çıkmadı. Sadece güveler vardı. Hepsi Minya'ya... Doğrudan Minya'nın üstüne boşalıyordu. Deli gibi çırpan kanatların karanlık dal-

üstü çekirdek ve yapraklarla, desen desendi. Hafif bir yemekti ama Suheyla buna saatlerini harcamış olmalıydı. Genellikle havadan sudan konuşurdu, oysa bu akşam gözlerinde mahcup bir merak vardı. Birkaç kere konuşacak gibi olduysa da sonunda susmayı tercih etti.

"Geçen gün her şeyi sorabileceğimi söylemiştin," dedi Lazlo. "Sıra sende. Ne istersen sorabilirsin."

Suheyla'nın sesi ürkekti.

"Bizden... Çok mu nefret ediyor?"

"Hayır. Sizden hiç nefret etmiyor." Lazlo bunu söylerken kendinden çok emindi. Sarai, yüreğindeki ikilemden ve düşmanlarını yakından tanıdığı için artık nefret edemeyecek konuma geldiğinden bahsetmişti. "Belki eskiden öyleydi ama artık nefret etmiyor."

Sarai'ın onları anladığını söylemek istiyordu. Ama bunu ancak Sarai söyleyebilirdi.

Hızla yemeğini yedi. Suheyla çay yapmıştı. Lazlo bir an önce yatağa gitmek istediğinden başta itiraz etse de yaşlı kadın çayın daha kolay uyumasına yardım edeceğini söyledi.

"Ah, o zaman harika!"

Fincanı tek yudumda başına diktikten sonra kadına teşekkür etti, odasına gitmeden önce de eline dokundu. Kapıyı açtı ve...

Eşikte kalakaldı.

Güveler.

Yatağın ahşap baş ucuna, yastıklara ve yatağın arkasındaki duvara tünemişlerdi. Kapı açıldığında, rüzgâra kapılmış gibi, hepsi birden havalandı.

Sarai, diye düşündü Lazlo. O kadar çok güve karşısında ne yapacağını bilemiyordu. Korkmamıştı, tanrıların aşkına,

hayır, iğrenmemişti de... Tam aksine, *hayret* dolu bir endişeye kapılmıştı.

Belki endişesinin kaynağı, savaşçı arkadaşlarının zalimce sözleriydi. Belki güveler de benzer bir nefreti tüylü kanatlarında taşımıştı. Fakat böceklerin odanın içinde savrulmasından anladığı tek bir şey varsa, o da Sarai'ın onu beklediğiydi.

Kapıyı kapattı. Yıkanıp tıraş olması, dişlerini ve saçlarını fırçaladıktan sonra üstünü değiştirmiş olması gerekirdi. Bir gece önce yatakta üstsüz yatarken görüldüğünü bildiği hâlde, gömleğini çıkarma düşüncesiyle yüzünü ateşler bastı. Sonunda dişlerini fırçalayıp sadece çizmelerini çıkarmaya karar vererek yatağına uzandı. Güveler tam başının üstündeki kirişte, kapkara bir tomurcuk gibi toplanmıştı.

Yatağa yattığı anda, yanında Sarai için boşluk bıraktığını fark etti. Rüyada kızın yatmayı tercih ettiği taraf şimdi boştu. Oysa tek ihtiyacı, kaşına konacak güvelerden biriydi. Başka zaman olsa kendine gülebilirdi ama bu akşam gülmeyecekti. İstenmediği bir dünyada Sarai'ın eksikliğini hissediyordu.

Yine de boşluğu kapatmadan gözlerini yumdu ve güvelerin, *Sarai'in,* etrafını sardığını hissetti. Bir an önce ona kavuşabilmek istediğinden uyumak için sabırsızlanıyordu ve bu akşam, hiçbir heyecanın onu uykudan alıkoymasına izin vermeyecekti. Ağırlık yavaş yavaş üstüne çöktü, biraz sonra da...

*

Güve ve kaş.

Rüyanın eşiği.

Sarai kendini bir amfi tiyatronun içindeki pazar yerinde buldu. Hayalcinin Hıçkırık'ı rengârenk ve tıpkı tahmin

ettiği gibi harikaydı ama burası farklıydı. Pazar yeri boştu. Rüzgârla uçuşan çöpler bileklerini yalarken, midesinin korkuyla kasıldığını hissetti. Renkler nereye kaybolmuştu? Her yerde ipekler uçuşmalı, müzik çalmalıydı. Çocuklar kahkahalarla koşuşturmalıydı. Şimdi çocuklardan eser yoktu. Pazar tezgâhları bomboştu. Hatta bazıları *yanmıştı* ve etrafta çıt çıkmıyordu.

Şehir nefes almıyordu.

Sarai'ın da nefesi kesildi. Umutsuzluğuyla burayı kendisi mi yaratmıştı, yoksa rüya Lazlo'nun tasarımı mıydı? İmkânsızdı bu. Oysa Sarai'ın, hayalcinin Hıçkırık şehrine ve hayalciye ihtiyacı vardı.

İşte delikanlı oradaydı. Uzun saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Yüzünde tek bir neşe kırıntısı yoktu ama Sarai, onun gözlerindeki cadı kıvılcımlarını görünce yeniden nefes alabildi. Cadı kıvılcımları âdeta yüreğine dokunuyordu. Ona doğru ilerledi. Delikanlı da yürüyordu.

Kol mesafesinde yüz yüze geldiler. Onları birbirine bağlayan ipler şimdi kısacıktı. Kalpler, dudaklar, göbek bağı... Yakın olsalar da dokunmuyorlardı. Hava sanki umutsuzluklarını taşıyormuş gibi ağırlaşmıştı. Biri, diğerinin bu umutsuzluğu alt etmesini bekliyor gibiydi. Çaresizce söylemek istedikleri her şeyi içlerinde tutuyor, hiçbir şey konuşmak istemiyorlardı. Sadece *burada*... En azından kendilerinin olan bu yerde yok olmak istiyorlardı.

"Eh," dedi Sarai. "Uzun bir gündü."

Lazlo şaşkın bir kahkaha attı. "En uzunu," dedi. "Uyuyabildin mi?"

"Uyudum," derken Sarai da gülümsüyordu. "Kâbuslarımı ateş böceklerine dönüştürüp cam kavanoza tıktım."

"Harika," dedi Lazlo, nefesini salarak. "Ben de endişelenmiştim." Yüzü kızardı. "Bugün birkaç kez seni düşünmüş olabilirim."

"Birkaç kez mi?" diye dalga geçti Sarai. Ama onun da yanakları yanıyordu.

"Belki biraz daha fazlası," diyen Lazlo, kızın eline uzandı. İkisinin de elleri sıcaktı. O sıcaklıkla, umutsuzlukları bir nebze olsun eridi.

"Ben de seni düşündüm," dedi Sarai, parmaklarını delikanlınınkilere dolarken. Kahverengi ve mavi. Mavi ve kahverengi. İki renkli parmaklara dalıp giderken, "Ve seni rüyamda gördüm," diye mırıldandı.

"Ya? Umarım bir hadsizlik yapmamışımdır."

"O kadar büyük hadsizlik sayılmaz," dedi Sarai cilveyle. "Güneş acımasızca doğmadan öncekinden daha büyük hadsizlik değildi."

Lazlo, kızın, öpüşmelerinden bahsettiğini anlamıştı. "*Güneş*. Onu hâlâ affetmedim." Aralarındaki boşluk ancak dolabilirdi. Uzaklaşmaları mümkün değildi. Lazlo'nun sesi, duyulabilecek en buğulu müzikti. Sarai'ın kollarını tutarak "Güneşi ateş böcekleriyle birlikte cam kavanoza tıkmak istiyorum," dedi.

"Ay bilezikte, güneş cam kavanozda. Gökyüzünü darmadağın ediyoruz, öyle değil mi?"

Lazlo'nun sesi daha da boğuklaştı. Arzuluydu. "Bence gökyüzü kendi başının çaresine bakabilir," dedikten sonra Sarai'ı öptü.

Sabahki öpüşmelerinden sonra bütün bir günü nasıl geçirebilmişlerdi? O zaman öpüşmenin nasıl bir şey *olduğunu* öğrenmiş olsalardı, günü geçiremeyecekleri kesindi. Böylesine

ettiği gibi harikaydı ama burası farklıydı. Pazar yeri boştu. Rüzgârla uçuşan çöpler bileklerini yalarken, midesinin korkuyla kasıldığını hissetti. Renkler nereye kaybolmuştu? Her yerde ipekler uçuşmalı, müzik çalmalıydı. Çocuklar kahkahalarla koşuşturmalıydı. Şimdi çocuklardan eser yoktu. Pazar tezgâhları bomboştu. Hatta bazıları *yanmıştı* ve etrafta çıt çıkmıyordu.

Şehir nefes almıyordu.

Sarai'ın da nefesi kesildi. Umutsuzluğuyla burayı kendisi mi yaratmıştı, yoksa rüya Lazlo'nun tasarımı mıydı? İmkânsızdı bu. Oysa Sarai'ın, hayalcinin Hıçkırık şehrine ve hayalciye ihtiyacı vardı.

İşte delikanlı oradaydı. Uzun saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Yüzünde tek bir neşe kırıntısı yoktu ama Sarai, onun gözlerindeki cadı kıvılcımlarını görünce yeniden nefes alabildi. Cadı kıvılcımları âdeta yüreğine dokunuyordu. Ona doğru ilerledi. Delikanlı da yürüyordu.

Kol mesafesinde yüz yüze geldiler. Onları birbirine bağlayan ipler şimdi kısacıktı. Kalpler, dudaklar, göbek bağı... Yakın olsalar da dokunmuyorlardı. Hava sanki umutsuzluklarını taşıyormuş gibi ağırlaşmıştı. Biri, diğerinin bu umutsuzluğu alt etmesini bekliyor gibiydi. Çaresizce söylemek istedikleri her şeyi içlerinde tutuyor, hiçbir şey konuşmak istemiyorlardı. Sadece *burada*... En azından kendilerinin olan bu yerde yok olmak istiyorlardı.

"Eh," dedi Sarai. "Uzun bir gündü."

Lazlo şaşkın bir kahkaha attı. "En uzunu," dedi. "Uyuyabildin mi?"

"Uyudum," derken Sarai da gülümsüyordu. "Kâbuslarımı ateş böceklerine dönüştürüp cam kavanoza tıktım."

"Harika," dedi Lazlo, nefesini salarak. "Ben de endişelenmiştim." Yüzü kızardı. "Bugün birkaç kez seni düşünmüş olabilirim."

"Birkaç kez mi?" diye dalga geçti Sarai. Ama onun da yanakları yanıyordu.

"Belki biraz daha fazlası," diyen Lazlo, kızın eline uzandı. İkisinin de elleri sıcaktı. O sıcaklıkla, umutsuzlukları bir nebze olsun eridi.

"Ben de seni düşündüm," dedi Sarai, parmaklarını delikanlınınkilere dolarken. Kahverengi ve mavi. Mavi ve kahverengi. İki renkli parmaklara dalıp giderken, "Ve seni rüyamda gördüm," diye mırıldandı.

"Ya? Umarım bir hadsizlik yapmamışımdır."

"O kadar büyük hadsizlik sayılmaz," dedi Sarai cilveyle. "Güneş acımasızca doğmadan öncekinden daha büyük hadsizlik değildi."

Lazlo, kızın, öpüşmelerinden bahsettiğini anlamıştı. "*Güneş*. Onu hâlâ affetmedim." Aralarındaki boşluk ancak dolabilirdi. Uzaklaşmaları mümkün değildi. Lazlo'nun sesi, duyulabilecek en buğulu müzikti. Sarai'ın kollarını tutarak "Güneşi ateş böcekleriyle birlikte cam kavanoza tıkmak istiyorum," dedi.

"Ay bilezikte, güneş cam kavanozda. Gökyüzünü darmadağın ediyoruz, öyle değil mi?"

Lazlo'nun sesi daha da boğuklaştı. Arzuluydu. "Bence gökyüzü kendi başının çaresine bakabilir," dedikten sonra Sarai'ı öptü.

Sabahki öpüşmelerinden sonra bütün bir günü nasıl geçirebilmişlerdi? O zaman öpüşmenin nasıl bir şey *olduğunu* öğrenmiş olsalardı, günü geçiremeyecekleri kesindi. Böylesine

yakınlaşıp tadı damaklarında kalarak birbirlerinden koptuktan sonra... Eh, *bu* bambaşka bir şeydi.

Şimdi öpüşmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorlardı.

Artık öğrenmişlerdi. Sarai, gözlerini yumup heyecanla Lazlo'ya sokuldu. Lazlo ise onu görmek istiyordu. Kızın yüzünü bir saniye olsun gözünden kaçırmaya dayanamıyordu. Gördüğü pürüzsüz güzellik karşısında büyülenmişti. Burun kemerindeki belli belirsiz toz gibi çilleri gözleriyle içti. Hareketleri bal kadar ağırdı. Hele o *dudaklar*. Kızın dudakları hafifçe aralanmıştı. *Onun* için. Alt dudağı buğulu bir meyve kadar dolgundu. Lazlo hayatında böylesine çekici bir şey görmemişti. Arzu damarlarını yakarken bal yavaşlığında kıza doğru eğildi, bütün umutsuzlukları bir kenara iterek o yumuşacık dudakları öptü.

Eriyorlardı.

Lazlo, Sarai'la birlikte bilinmezlikler diyarını keşfetmeyi dilerken, tanrıların kökeni ve doğası gibi müthiş gizemlerle karşılaşacağını hayal etmişti. Ama şu anda, Hıçkırık'ın en yeni ve en iyi gizemini dünyalara değişmezdi. Öpücük.

Tam olarak bu öpücük.

Dudaklar. Birbirine değen, açılıp kapanan, birbirini küçük ısırıklarla yakalayan dudaklar. Aslında ısırık sayılmazdı. Dişler devrede değildi. Ah, dişler hâlâ bir sırdı. Ama dilin ucu... Umutsuzluğun, dilin ucunu keşfetme karşısında yapabileceği hiçbir şey yoktu. Hele o baş döndürücü merak... Bilinmezliklerle dolu diyarın *ancak* eşiğinde olduğunu bilmek. Kapı sadece aralanmıştı ve ardından sızan incecik gümüş ışık, göz kamaştırıyordu.

Lazlo kendini hem hafif hem ağır hissediyordu. Hem yanıyor hem havada süzülüyordu. Aklının ucundan bile geç-

mezdi. Daha önce kızların elbette farkındaydı ve genç erkeklerin sahip olabileceği düşüncelere sahipti. İyi erkeklerin iyi düşünceleri. Dahası... Biyolojik ihtiyaçlar konusunda hiç cahil sayılmazdı. Ama şu anda kapının arkası içini gıdıklıyordu ve bugüne kadar hiç böyle hissetmemişti. Aralıktan sızan o yoğun, göz kamaştıran, mahrem, taşkın ve kutsal ışık, aklını başından alıyordu.

Kollarındaki kız, onun geleceğiydi. Savaşçı arkadaşlarıyla konuştuktan sonra eve dönerken kapıldığı korkulardan eser kalmamıştı. Bir gelecek *mümkündü*.

Her şeye rağmen umut daha kolay görünüyordu. En azından burada. Rüyada.

Kolların Sarai'ın beline doladığında, kızın güzelliğinde kaybolduğunu hissediyordu. Kokusunu ve tadını alıyordu. Sarai'ın parmakları kollarından ense köküne doğru kayarken ürperdi. Sonra aynı parmaklar saçlarına daldığında daha fazla duyu devreye girdi. Zevk ateşi omuzlarından kafasına yayılıyor, o kapının ardındaki ışıltılı sırlar damarlarını yakıyordu. Sonunda öpüşmeye ara verdiğinde, aslında kopamadı. Yine yanak yanağa duruyorlardı.

"Sarai," dedi nefes nefese, kızın yanağına. Işıltı ve şansla dolu bir bardak gibi hissediyordu kendini. Dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Fısıldayarak "Damak tadımı mahvettin," dedi. Artık bu sözün ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu.

Sarai, ona bakacak kadar kısa bir süre uzaklaştı. O da en az Lazlo kadar hayret içindeydi. *Ah*, derken onun da sesi en az Lazlo'nunki kadar boğuk, şaşkın ve arzuluydu.

Önce çocukların kahkahalarını duydular. Sonra renkler geri geldi. Etraflarına bakınırlarken şehrin yine nefes almaya başladığını gördüler. Kırlangıç kuyruklu bayraklar kubbeler-

de dalgalanıyordu, gökyüzü uçurtmalarla bir mozaiğe dönüşmüştü. Pazar tezgâhları da artık boş değildi, hepsi sabah satışları için hazırlanıyor, satıcılar uzun önlüklerini üstlerine geçiriyorlardı. Rengârenk kelebekler, balık sürüleri gibi havada süzülüyor, amfi tiyatronun üst tribünlerinde mücevher renkli meyve ağaçları beliriyordu.

"Böylesi daha iyi," diye iç çekti Sarai. Hisarda yanaklarındaki gözyaşları kurumuştu. Artık ellerini ve dişlerini sıkmıyordu.

"Çok daha iyi," dedi Lazlo. "Sence bunu biz mi yaptık?"

"Kesinlikle."

"Aferin bize," diyen Lazlo, abartılı bir pervasızlıkla ekledi. "Acaba öpüşmeye devam etsek başka neler olurdu?"

Sarai da benzer bir umursamaz tavırla omuz silkti. "Eh, sanırım bunu öğrenebiliriz."

Gün içinde yaşananlardan, gelecekten, nefretten, umutsuzluktan ve çaresizlikten konuşmaları gerekirdi ama... Henüz zamanı değildi. Mahalath sisiyle onları dönüştüren zihinleri, şimdi hayalcinin Hıçkırık tasarımını mutlulukla renklere boyuyordu. Başka her şey bekleyebilirdi. "Lazlo," diye fısıldarken, Sarai cevabını çok iyi bildiği bir soru sorduğunun farkındaydı. "Beni hâlâ rüyanda istiyor musun?"

"Sarai," dedi delikanlı. "Seni..." Kolları hâlâ Sarai'ın beline dolanmış, duruyordu. Kızı kendine çekti. "Seni rüyalarımda istiyorum."

"Güzel." Sarai dudağını ısırdığında, bembeyaz dişleri Lazlo'nun aklına yine öpüşmeyi getirdi. "Biraz uyuyacağım," dedi kız. "Zaten yatağımda yatıyorum." Baştan çıkarıcı olmak istememişti ama ani bir mahcubiyetle sesi iyice mırıltıya dönmüştü.

Lazlo zorlukla yutkundu. "Burada da yatmak ister misin?" Rüyada demek istiyordu, çünkü son seferinde birlikte yatmışlardı.

"Sanmıyorum. Artık işe yaradığını bildiğimize göre, daha kolay olacaktır." Sarai, burnunun ucunu delikanlınınkine sürttü. *Masalların şekillendirdiği burun*, diye düşünüyordu. Dünyadaki en güzel burunlardan bile güzeldi. "Ama benim için yapabileceğin bir şey var."

"Nedir?" diye sordu Lazlo. "Ne istersen yaparım."

"Beni biraz daha öpebilirsin."

Ve Lazlo onu öptü.

✹

Sarai hisarda uyuyakaldı ve uykuya daldığı anda yatakta uyuyan kız ve Lazlo'nun kaşındaki güve olmaktan çıkıp delikanlının kollarındaki mutlu kız oldu.

Anlaşılan öpüşmek, öpüştükçe güzelleşen bir şeydi, her yeni saniye çok daha... ilginçleşiyor, insanın kendine güvenini artırıyordu. Ah, dudakların ve dillerin birbirlerini tanımaya çalışırken oynadığı oyunlar...

Bazı şeyler, şekerden de *tatlıydı*.

Öpüşmenin sadece dudaklardan ibaret olmadığını birlikte öğreniyorlardı. Eh, tabii ki dudaklar başroldeydi. Ama dudaklar çenenin altına ya da kulağın altındaki o hassas noktaya doğru küçük bir yolculuğa çıkmaya karar verebiliyordu. Hatta kulak memesi. Kim bilir? Belki boyun. *Bütün boyun!* Dahası bu, anatomik bir aydınlanmaydı. Sarai, Lazlo'nun dudakları boynundayken, kendisinin de delikanlının boynunu öpebileceğini keşfetmişti. Nasıl bir nimetti bu? Hele dudaklarının özellikle iyi hissettiği yere denk gelmesiyle delikanlının iç çekişleri son derece ödüllendiriciydi. Tıpkı delikanlının

onun sık nefeslerinden zevk alması gibi. Ah, bir de sadece dudaklarla kalsa...

O dişler.

Hisardaki Sarai bile o dişler nedeniyle titriyordu.

İki alevden nefes arasında Sarai, "Boyun hiç aklıma gelmezdi," diye fısıldadı.

"Benim de," dedi Lazlo nefes nefese.

"Ya da *kulaklar*."

"Değil mi ya? *Kulaklar* kimin aklına gelirdi ki?"

Hâlâ hayalcinin Hıçkırık şehrindeki pazar yerindeydiler. Öpüşmenin henüz öpücük sayılabileceği bir ara, parke taşlarının arasındaki bir çatlaktan bir ağaç büyümüş, başları dönmeye başladığı anda tutunabilecekleri bir dayanak olmuştu. Daha ileri asla gitmeyeceklerdi. Katıksız bir tecrübesizlikten doğan masumiyetleri, boyunlarındaki hassasiyete rağmen bir... Nezaketle buluşmuştu. Elleri yanıyordu ama fazla ileri gitmiyorlardı. Vücutları yakın olsa da duracakları yeri biliyorlardı.

Eh.

Vücut duracağı yeri nereden bilecekti ki? Ama hem Lazlo'nun hem de Sarai'ın beyinleri, baştan çıkarıcı bir davete vücutlarıyla cevap veremiyorlardı. Zaten her şey fazlasıyla yeni ve baş döndürücüydü. Boyun bölgesinde ustalaşmaları bile muhtemelen haftalar alacaktı. Rüyanın pervasız akışında Sarai'ın parmak uçları bir ara, belli belirsiz dokunuşlarla Lazlo'nun gömleğinin altına kaymıştı. Kız, delikanlının titremesini hissetmiş, daha keşfedilecek çok şeyin olduğunu düşünmüştü. Kasten gıdıkladığında, öpüşmeleri kıkırdamalara dönüştü. Lazlo da cesaretlenen elleriyle onu gıdıkladığında, amfi tiyatro kahkahalarıyla çınladı.

Kendilerini rüyaya teslim etmişlerdi. Odalarının, yataklarının, güvelerin ya da kaşların farkında bile değildiler. Ne var ki Hıçkırık şehrindeki yatağında hızla uykuya dalan Lazlo, yan dönüp yastığındaki güveyi ezince, o neşeli anlar ve birbirlerine sarılmanın verdiği tatlı huzur, bir anda kayboldu.

55

İNANÇSIZLIK

Thyon Nero, çantasını omzuna asmış, şehrin köşesindeki çapaya gidiyordu. Bir gece önce de aynı çantayla aynı sefere çıkmıştı. Dün yorgun olduğu için uyumaktan başka bir şey düşünemiyordu. Şimdi dünkünden de yorgun olmalıydı ama kendini canlı hissediyordu.

Nabzı hızlıydı. Eksikliğiyle yıkımına neden olabilecek özü damarlarında hızla akıyor, kanıt karşısında uğuldayan şüphelerine bir *inançsızlık* hissi katıyordu.

Kazara inanılmaz bir şey bulmuştu ve beyni inanmamak için adeta savaş veriyordu. Simya ve sihir. Gizem ve madde. İblisler ve melekler. Tanrılar ve insanlar. Dünya neydi? *Kozmos* neydi? Kapkara uzayın derinliklerinde, imkânsız varlıkların yıldızların arasından gidip geldiği yollar mı vardı? Dünyanın başka bir ucuna gelerek kendini içinde bulduğu yer, nasıl bir yerdi?

Çapanın yanına geldi. Gecenin bu saatinde buradan kimse geçmiyordu. Çalakalem çizilmiş kanlı tanrıların resminin bulunduğu ara sokak hemen yan taraftaydı. İşte Thyon, her ih-

timale karşı, kimselere görünmemek için deneyini bu sokakta yapıyordu. Laboratuvarında bir parça mesartiyum olsaydı, gece vakti dışarı çıkmak zorunda kalmayacak, keşfini tehlikeye atmayacaktı. Ama öyle bir parça olmamasının çok basit bir nedeni vardı: Mesartiyum kesilemiyordu. Kazınarak tozu bile alınamıyordu. Sadece şehrin dört köşesinde birbirinin tıpkısı dört bütün blok söz konusuydu.

Sokakta çalıştığı noktaya geldi. Görünmemek için molozların arkasında çalışıyordu. Ve hiçbir şeyin işlemediği pürüzsüz mesartiyum metalinin iki asır önce ağırlığıyla ezdiği taşlarla birleştiği yerde, Hıçkırık sorununun çözümü yatıyordu.

Thyon Nero başarmıştı.

Neden hemen Eril-Fane'ye haber gönderip diğer âlimlerin ve Hıçkırık halkının kıskanç bakışlarını üzerine çekmemişti? Öncelikle sonuçları doğrulaması gerekiyordu. Bilimsellik her şeyden önce gelirdi. Bulgular tesadüfî olabilirdi.

Oysa değildi. Bunu çok iyi biliyordu. Anlamıyor, hatta inanamıyor ama biliyordu.

"Hakkımda hikâyeler anlatılacak," demişti Strange'e, Zosma'dayken. Yolculuğa çıkmasının nedeni buydu. Evet, temel nedeni bu değildi ama önemi yoktu. Asıl neden, Kraliçe'den, babasından, Altınhane'den ve tutsak hayatından *kaçabilmekti*. Nedeni ne olursa olsun, artık buradaydı ve hikâyesi yazılıyordu. Efsane şekilleniyordu.

Çantasını yere bırakıp açtı. Bir gece öncekinden çok daha fazla cam şişe getirmişti. Görebilmek için küçük bir ışık taşı vardı. Şimdi yapması gereken birçok test olacaktı. Eski ve yeni alkahest kullanacaktı. Aldığı notlar ve kargacık burgacık el yazısı, bir taraftan hikâyesine gizem katarken, aynı zamanda alışkanlıktandı.

Metalde bir delik açmayı başarmıştı. Diz hizasında, bir ayak genişliğindeki delik, kolunu sokabileceği kadar derindi. Balta yarığına benziyordu ama kenarları keskin değildi. Daha çok, erimiş gibi pürüzsüz görünüyordu.

Yeni testler, Thyon'un zaten bildiklerini kanıtlıyordu. Anlamıyordu, inanmıyordu ama yüksek bir yerden yere düşen bir adamın yere yapışacağını bilmesi gibi *biliyordu.*

Mesartiyum fethedilmişti.

Efsane şekilleniyordu. Ama bu, kendi efsanesi değildi.

Çantasını toplayıp deliğin önünü kapattı. Sokağın başında durduğunda, nabzı hâlâ deli gibi atıyor, özü damarlarında at koşturuyordu. Bütün bunların ne anlama geldiğini çok merak ediyordu. Hıçkırık bu merakını cevaplayamazdı. Gece sessizdi. Ağır adımlarla oradan uzaklaştı.

✹

Hemen yakındaki Drave, saklandığı gölgelerin arasından sessizce çıkıp, genç simyacının az önce bir şeyler yaptığı sokağa girdi.

56

Rüya Ustaları

"*Yo, yo, yo, yo...*" Lazlo yatağında hızla doğruldu. Güve, yastığın üzerinde kadife tozu gibi dağılmıştı. Parmağıyla dürtse de böcek kıpırdamadı. Ölmüştü. Sarai'ın güvesini öldürmüştü. Sarai'la aralarındaki tuhaf ve hassas bağlantıyı ezdiği düşüncesiyle bir anda dehşete düştü. Güve, aralarındaki *tek* bağ olabilirdi. *Sırf yastığında başını yana döndürüp güveyi ezdiği için,* paylaştıkları andan kopmuştu. Zavallı yaratığı avucuna alıp nazikçe komodinin üzerine bıraktı. Şafak söktüğünde duman olacağını, bir sonraki akşam yeniden doğacağını biliyordu. Aslında öldürdüğü sadece... Yaşadığı o arzu dolu anlardı.

Komik sayılırdı. Absürt. Can sıkıcı. Ama *komik.*

Başını hemen yastığa koyup tavandaki güvelere baktı. Sarai'ın çırpınan yaratıkların gözünden onu görebildiğini biliyordu. Buruk bir gülümsemeyle el salladı.

Hisardaki Sarai sessizce güldü. Delikanlının yüzündeki ifadeyi görmek paha biçilmezdi. Kendine kızgınlığıyla yatağa yatışından da güzeldi.

Haydi uyu, dedi içinden. *Hemen uyu.*

Lazlo uyudu. Eh, uyuması on saat... Belki de sadece on dakika sürdü. Ama Sarai, işte yine karşısındaydı. Elleri hâlâ Lazlo'nun belindeydi.

"Güve katili," diye dalga geçti kız.

"Özür dilerim. O güveyi gerçekten çok seviyordum. En sevdiğimdi."

"Sesini alçalt. Kaşındakinin gücenip kaçmasını istemeyiz."

"Yani en sevdiğim, şu andaki güve," diye düzeltti Lazlo. "Ezmeyeceğime söz veriyorum."

"Ezmesen iyi edersin."

İkisi de aptal aptal gülüyordu. O kadar mutluydular ki hayalcinin Hıçkırık şehri renklere boğulmuştu. Keşke gerçek şehir de bu kadar kolay renklenebilseydi. "Belki de iyi oldu," dedi Lazlo.

"Ya?"

"Mmm. Yoksa seni öpmekten kendimi alamayacaktım. Uyanmasaydım, seninle hâlâ öpüşüyorduk. Bundan eminim."

"Bu hiç hoş olmazdı," diyen Sarai, iyice sokulup delikanlının parmak ucunu göğsünün tam ortasından kaydırdı.

"Çok fena," dedi Lazlo. Kız, kaldıkları yerden devam etmek üzere başını kaldırıyordu. O da yine şeftali ve biberiye kokularını içine çekmek, dişleriyle boynunu gıdıklamak, kızın dudaklarından o kedi mırıltılarını duymak istiyordu.

Sarai'ı gülümsetmek, içini titretiyordu. Öpüşmelerine fırsat kalmadan, "Sana bir sürprizim var," dedi.

"Sürpriz mi?" Sarai ona kuşkuyla bakıyordu. Ona göre, sürprizler kötüydü.

"Hoşuna gidecek. Söz veriyorum."

Lazlo, kızın elini alıp kendi koluna doladı, sonra birlikte, hayalcinin Hıçkırık tasarımındaki pazar yerinde yürü-

meye başladılar. Her yer, insanın sesini güzelleştiren *cadı balı* gibi harika şeylerle doluydu. Tadına baktıklarında, sesleri gerçekten de birkaç saniyeliğine bile olsa güzelleşti. Sırf kemirerek değerli taşları kuyumculardan da becerikli bir şekilde şekillendiren böcekler, üflendiğinde gök gürültülerini bile bastırabilecek ses çıkarabilen trampetler, bakanın *aurasını* gösteren aynalar, aura renklerinin ne anlama geldiğini anlatan küçük kartlar... Sarai'la Lazlo'nun renkleri, şehvet pembesi ve aşk kırmızısı arasındaki fuşya renginde buluşuyordu. Kartı okuduklarında Lazlo'nun yüzü kendi aura rengine bürünürken, Sarai'ın yanakları menekşe rengine döndü.

Santor ile sevgilisini gördüler. Kadın bir şemsiye, santor bir file pazar çantası taşıyordu. Akşam yemeği için alışverişe çıkmış diğer çiftlerden hiç farkları yoktu.

Ve bir su kovasında, ayın yansımasını gördüler. Oysa gündüz vaktiydi. Zaten satılmıyordu, sudaki ayı yakalayabilene *bedavaydı*. Şekerli çiçekler, ijji kemikleri, altın takılar, lis oymaları... Hatta thrav yumurtalarıyla dolu sepetiyle yaşlı bir kadın vardı. "Düşmanlarınızın bahçesine gömmeniz için!" diye bağırıyordu çatlak sesiyle.

Lazlo ürperdi. Sarai'a çölde gördüğü thravı anlattı. Kadehlerde sunulan şerbetin tadına bakarken Sarai da ona Vahşi'nin fırtınalarından ve kaşık dolusu reçelle karıştırdıkları kar tatlılarından bahsetti.

Yürüdüler, yürürken konuştular. Sarai kardeşi saydığı Orkide Cadısı'nı ve Şölen Ateşi'ni anlattı. Lazlo da manastırı ve bir zamanlar Tizerkane savaşçısı olduğunu hayal ettiği elma bahçesini anlattı. Bir ara Sarai'ın dikkatini çekmeyen ama Lazlo'nun kocaman gülümsemesiyle ikinci kez bakma

ihtiyacı duyduğu bir tezgâhın önünde durdular. "Balık mı?" diye sordu Sarai. "Sürprizin bu değildir umarım."

"Hayır," dedi Lazlo. "Sadece balık seviyorum. Neden biliyor musun?"

"Lezzetli oldukları için mi?" diye tahmin yürüttü Sarai. "Gerçi *lezzetli* mi bilmem, çünkü daha önce hiç balık yemedim."

"Gökte balık zor bulunur."

"Aynen."

"Lezzetli balıklar da var," diye açıkladı Lazlo. "Ama ben daha çok, *kötü* balık severim."

"Kötü balık. Yani... Bozulmuş balık mı?"

"Tam değil. Farkına varamayacağın kadar bozulmuştur ama yediğinde hastalanırsın."

Sarai dalga geçti. "Anlıyorum."

"Muhtemelen anlamıyorsun," diye sırıttı Lazlo.

"Hem de hiç."

"Kötü balıklar olmasaydı, bugün bir keşiştim," dedi Lazlo, bir sır veriyormuş gibi. Zamanında bu işe bir aptallık gözüyle baksa da kendini hiç aptal hissetmemişti. Manastırda hastalandığında, bütün gün kütüphaneye gönderiliyordu. O küçük kaçamaklarından biriydi ve bu anlarda, tıpkı ipek kızak hayaletlerden yeterince uzaklaştığında hissettiği gibi rahatlıyordu. "Bir keşiş olabilirdim," derken, düşüncesi bile hâlâ tüylerini diken diken ediyordu. Sarai'ın omuzlarını tutup kararlı bir şekilde, "Keşiş olmadığıma seviniyorum," diye ekledi.

Sarai hâlâ onun neden bahsettiğini anlamıyor ama yine de tahmin yürütebiliyordu. "Ben de," dedi. Gülüp gülmemeye karar veremiyordu. Dahası belki keşiş olmama durumunu bir öpücükle kutlamalıydı.

Öpüştüler. Güzel bir öpüşmeydi ama ağacın dibindeki kadar ateşli değildi. Sarai gözlerini tekrar açtığında, harika bir dile yarım yamalak tercüme edilmiş gibi hülyalı ve soran gözlerle bakıyordu. Balık tezgâhının kaybolduğunu gördü. Yerine başka bir şey gelmişti. Altın harflerle tabelası olan siyah bir çadır.

"NEDEN UÇMAYALIM?" yazıyordu tabelada. Neden uçmayalım? Sarai'ın aklına uçmamak için bir neden gelmiyordu.

Neden uçmayalım?

Heyecanla Lazlo'ya döndü. Delikanlının sürprizi buydu. "Kanatçılar!" diye bağırıp onu tekrar öptü. Kol kola çadıra girdiler. Rüya bu ya, siyah bir çadıra girdikleri hâlde kendilerini üstü açık, aydınlık bir avluda buldular. Avlunun dört bir yanında balkonlar ve tüyden, dumandan ya da camdan yapılmış giysiler giydirilmiş mankenler vardı. Hepsi Soulzeren gibi uçuş gözlüğü takmıştı ama parlak sarı camları ve gizemli çarklarıyla bunlar çok daha tuhaf görünüyordu. Hatta bir tanesinin, tam ortasından uzayan kelebek antenine benzer hortumu vardı.

Ve tabii ki bütün mankenlerin iki yanında muhteşem kanatlar açılıyordu.

Hortumlu gözlüğü olanın kanatları yine kelebek gibiydi. Biri gün batımı turuncusuydu, kırlangıç kuyruğu gibi bitiyor ve içe doğru kararıyordu. Diğeri kedi gözü gibi parlak mavi ve zümrüt rengi desenleri olan, göz kamaştırıcı bir kanattı. Güve kanatları da vardı ama renkleri Sarai'ınkiler gibi alaca karanlık değil, ay parlaklığındaydı. Kuş kanatları, yarasa kanatları, hatta uçan kuş kanatları... Sarai yumuşak turuncu tüyle kaplı bir çift kanadın önünde durdu. "Bunlar ne kanadı?" diye sordu okşarken.

"Tilki kanadı," dedi Lazlo, sanki çok bilinen bir şeyden bahsediyormuş gibi.

"Tilki kanadı. Tabii ya!" Sarai çenesini havaya dikip kararlı bir şekilde ekledi. "Ben tilki kanadı istiyorum iyi kalpli efendim."

"Mükemmel seçim leydim," dedi Lazlo. "Buyurun. Önce deneyin."

Kayışlar tıpkı ipek kızaktakiler gibiydi. Lazlo tokaları takmasına yardım ettikten sonra kendine de bir çift kanat seçti. Kayışları kollarından geçirirken, "Ejderha kanadı," dedi.

"NEDEN UÇMAYALIM?" diye soruyordu altın harfler. Uçmamak için hiçbir neden yoktu. Anatomi, fizik vesaire açısından bir nedeni olsa bile, en azından *rüyada* bir neden olması gerekmiyordu. Böylece uçtular.

Sarai rüyalarında uçardı ama bu daha güzeldi. Küçüklükten beri en büyük dileği uçabilmekti. Hatta yeteneğini öğrenip bütün hayalleri uçup gitmeden önce en çok bunu istiyordu. Uçmak özgürlüktü.

Ama aynı zamanda *eğlenceliydi*. Harika bir eğlence. Az önceki ışıl ışıl güneş gitmiş, yerini yıldızlara bırakmıştı. Hepsi dalından koparılabilecek böğürtlenler kadar yakındı. Toplayıp bileziğindeki ayın yanına takabiliyordu.

Sıra dışıydı.

Lazlo, Sarai'ın elini tuttu. Tıpkı ilk el ele tutuşmalarında olduğu gibi, kızın gerçekliğiyle sarsıldı.

"Haydi aşağı inelim," dedi. "Çapanın üstüne konalım."

"Çapa olmaz," diye itiraz etti Sarai. Aşağıda yükselen blok yapıya baktı. "Orada Rasalas var."

"Biliyorum," dedi Lazlo. "Bence gidip onu ziyaret etmeliyiz."

"Ne? *Neden?*"

"Çünkü hayatında yeni bir sayfa açtı. Yarı çürümüş bir canavar olmaktan çok yorulmuş. Dudak ve göz yuvarı için resmen yalvardı."

Sarai bir kahkaha attı. "Kesin yalvarmıştır."

"Yemin ederim," dedi Lazlo. Parmakları birbirine kenetlenirken çapaya doğru indiler. Sarai yere konduğunda canavara baktı. Dudak ve göz yuvarı. Hâlâ Skathis'in canavarıydı ama o kadar. Karşısındaki Lazlo'nun baştan hayal ettiği bir yaratıktı ve artık çirkin değil, harika görünüyordu. Sivri dişli sırıtışıyla leş mesartiyum etiyle kaplı başı, şimdi basbayağı sağlıklıydı. Tüyleri çıkmıştı ve yüzü, bir spektralin zarafetiyle bir ravidin güçlü duruşunun güzel bir karışımıydı. Sarmal boynuzları şahane görünüyordu, eskiden boş olan göz yuvaları artık kocaman parlıyordu. Sırtındaki kambur kaybolmuştu. Şekli şemaili düzelmişti. Skathis bir sanatçı olabilirdi ama her zaman iğrençliğin peşinde koşmuştu. Hayalci Strange de bir sanatçıydı ama o iğrençliğin tam tersiydi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Lazlo.

"Kesinlikle çok sevimli," dedi Sarai hayranlıkla. "Artık kâbus gibi görünmüyor."

"Hoşlandığına sevindim."

"Güzel iş çıkarmışsın rüya ustası."

"Rüya ustası. Bak bu hoşuma gitti. Ama sen de iyi bir rüya ustasısın. Bence pazar yerinde bir çadır açmalısın."

"*Neden hayal kurmayalım?*" diyen Sarai, havada altın harflerle bir tabela oluşturdu. Lazlo'yla birlikte çizgili bir çadırda sihirli işler yaptıklarını ve müşteri olmadığında öpüştüklerini hayal ediyordu. Omuzlarını silkeleyerek kanatlardan kurtul-

du ve delikanlının beline sarıldı. "Rüyana ilk girdiğim anda, sende çok özel bir şeyler olduğunu düşündüğümden bahsetmiş miydim?"

"Hiç sanmıyorum, hayır," dedi Lazlo, kızın rüzgârda dağılan saçlarını okşayarak. "Seni dinliyorum."

"Daha bana bakmamıştın. Yani beni *görebilen* ilk kişi olduğunu anlamadan önceydi. Sonrasında tabii ki özel biri olduğunu anlamıştım ama bundan önce Hıçkırık'ı senin gözlerinden görmüştüm. Büyüleyiciydi. Gerçek olmasını, Kırlangıç, Yakut ve Vahşi'yi yanıma alarak aşağı inebilmeyi, hayal ettiğin şehirde yaşayabilmeyi çok istemiştim."

"Pencerelerdeki pastaları görmüştün, değil mi? Tanrıça yemi."

"Fena değildi," dedi Sarai gülerek.

Lazlo birden ciddileşti. "Keşke senin için gerçekleştirebilseydim."

Sarai'ın da gülümsemesi soldu. "Biliyorum."

Umutsuzluk geri gelmemişti ama umutsuzluğun nedenleri yine akıllarına gelmişti. "Kötü bir gündü," dedi Lazlo.

"Benim için de öyle."

Birbirlerine gün içinde yaşadıklarını anlatsalar da Lazlo savaşçıların sözlerini olduğu gibi aktarmanın yakışıksız kaçacağına karar verdi. "Bir an için barışın imkânsız olduğunu düşündüm," dedi. Parmağıyla kızın yanağını okşuyordu. "Ama buraya gelmeden önce de bazı şeylerin imkânsız olduğunu düşünüyordum ve şimdiye kadar öğrendiğim kadarıyla, hiçbiri o kadar da imkânsız değilmiş. Hem Eril-Fane'nin artık kan dökülmesini istemediğinden eminim. Hisara gelmek istiyor... Seninle tanışmak için."

"Sahi mi?"

Sarai'ın sesindeki kırılgan umut, Lazlo'nun iki kalbini de sızlattı. Başını salladı. "Nasıl gelmesin ki?" Kızın gözlerinin dolduğunu görebiliyordu. "Senin, diğerlerini barışçıl olmaya davet edebileceğini söyledim. Ben de gelebilirim. Seninle karşılaşmayı çok isterim."

Sarai'ın gözlerinde yumuşacık bir özlem vardı ama kısa sürede bakışları sertleşti. "Çoktan denedim," dedi.

"Peki, barış *istemiyorlar* mı?"

"Sadece biri istemiyor ve onun oyu geçerli."

Artık Minya'yı anlatma zamanı gelmişti. Sarai daha önce Yakut'u, Kırlangıç'ı ve Vahşi'yi anlatmıştı. Hatta rüyanın güzelliği ve gecenin tatlılığına çok uydukları için, iki Ellen'dan da bahsetmişti. Minya bu dünyaya uygun değildi. Düşüncesi bile rüyayı huzursuz bir yer hâline getiriyordu.

Minya'nın onları katliamdan kurtardığını, bunu bildiğini, çünkü Hıçkırık halkının rüyalarında tanık olduğunu ve tuhaf bir şekilde küçük bir kız gibi kaldığını söyledi. Son olarak da Minya'nın yeteneğini anlattı. "Hayalet ordu onundu. Biri öldüğünde ruhu yukarı çekilir... Hani tam olarak bilmiyorum. Gökyüzünde. Şekilleri ya da hareket etme yetenekleri yok. Minya dışında onları kimse görüp duyamaz. İşte bu ruhları yakalayıp kendine bağlıyor. Onlara bir şekil veriyor. Ve kendine köle ediyor."

Lazlo ürperdi. Ölüm üzerinde güç kullanabilmek, Mesarthim tanrılarının güçleriyle yarışırdı. Duydukları karşısında, iyimserliğinin üzerine kara bulutların toplandığını hissedebiliyordu.

"O zaman ne yapacağız?" diye sordu çaresizlikle.

Oysa en azından bu gece, bir cevap bulamayacaklardı. Sarai başını kaldırıp hisara baktı. Alçaktaki yıldızların ışığın-

da metal heykel, dev bir kafesi andırıyordu. "Henüz geri gitmek istemiyorum," dedi.

Lazlo onu kendine çekti. "Daha sabah olmadı," deyip elini sallayınca, hisar gözden kayboluverdi. Elini tekrar salladığında, çapa da ayaklarının dibinde buhar oldu. Yine gökyüzünde uçuyorlardı. Şehrin ışık taşları ve kubbeleri, altlarında ışıldıyordu. Oysa son öpüşmelerinin üzerinden saniyeler bile geçmemişti. *Bütün bunlar... Sonsuzluk bile bizim*, diye düşünen Lazlo, *yer* çekimini tersine çevirdi, çünkü bunu yapabiliyordu.

Sarai böylesini hiç beklemiyordu. Kanatları onu *havada* tutuyordu ama *yukarısı* artık *aşağısı* olmuştu, o yüzden tamamen Lazlo'nun planladığı gibi, sendeleyip kendini delikanlının kollarında buldu. Küçük bir çığlık atsa da Lazlo'nun sarılmasıyla sessizliğe büründü. Lazlo kanatlarıyla onu sardığında, birlikte düşmeye başladılar. Yere değil, gökyüzünün derinliklerine düşüyorlardı.

Yıldızların arasına düşüyorlardı. Nefesleri birbirine karışıyordu. Daha önce hiç bu kadar yakın olmamış, birbirlerine böylesine dolanmamışlardı. Her şey hızdan ve rüya fiziğinden ibaretti. Artık ayakta kalmak, yaslanmak ya da uçmak değil, düşmek vardı. İkisi de çoktan düşmüştü. Düşmekten asla vazgeçmeyeceklerdi. Evren sonsuzdu ve sevginin kendince bir mantığı vardı. Vücutları birbirine mükemmel bir şekilde dolanmıştı. Kalpler, dudaklar, boyunlar... Artık aralarındaki bütün bağlar ten mesafesindeydi. Lazlo'nun parmakları Sarai'ın belindeydi, kızı sımsıkı kendine yapıştırıyordu. Sarai'ın parmakları, delikanlının uzun siyah saçlarına dalmıştı. Dudakları ağır ve yumuşaktı.

Aşağıdaki öpüşmeleri daha çok cilveliydi. Şimdiki tamamen farklıydı. Yüce bir duyguydu. Öpüşmek bir vaatti ve bir kuyruklu yıldız gibi, ardında ateşten izler bırakıyordu.

Lazlo, onları yere indirenin kendi iradesi olmadığını biliyordu. Sarai da bir rüya ustasıydı ve bu sefer seçim onun olmuştu. Lazlo ona bileğindeki yıldızlarla süslü ayı, cam kavanozdaki ateş böcekleriyle birlikte güneşi ve kanatlarını vermişti. Ama Sarai'ın şu anda istediği gökyüzü değil, dünyaydı. Kırık eşyalar, elle oyulmuş kirişler ve birbirine dolanmış yatak örtüleri istiyordu. Gelecek umutları taşıyan bir kız gibi, göbeğine güzel bir dövme istiyordu. Vücutların neler yapabileceğini, kalplerin neler hissedebileceğini bilmek istiyordu. Lazlo'nun kollarında uyumak ve *uyanmak* istiyordu.

İstiyordu. İstiyordu.

Onunla el ele uyanmak istiyordu.

Diledi ve rüya itaat etti. Evrenin yerini Lazlo'nun odası aldı. Yıldızların yerine şimdi ışık taşları, sonsuz hava minderlerinin yerine yumuşacık tüyler vardı. Lazlo'nun üstündeki ağırlığıyla tüylerin içine gömülürken, âdeta bir müzik eşliğinde dans ediyorlardı.

Sarai'ın sabahlığı gitmişti. Gömleği çiçek yaprakları kadar pembeydi. Askıları masmavi omuzlarını ortaya çıkarıyordu. Lazlo dirseklerinin üzerinde doğrulup altında yatan güzelliğe hayretle baktı. Kızın boyun çizgisini, haritada yepyeni bir yolu takip ediyormuş gibi parmağının ucuyla okşadı. İlk gece dikkatini çeken o güzelim köprücük kemikleri, şimdi karşısındaydı. Eğilip sımsıcak gerdanı öptü. Parmak uçları artık kolundan aşağı kayıyor, incecik ipek askıyı da yavaşça beraberinde sürüklüyordu.

Gözlerini gözlerinden ayırmadan askıyı indirdi. Sarai'ın vücudu yay gibi kasılmış, başı arkaya düşmüştü. Lazlo önünde açılan boynu öptü, sonra omuzlarına öpücükler kondurdu. Kız alev gibiydi...

Lazlo'nun dudakları yanıyordu...

Ve bu henüz sadece başlangıçtı.

Lazlo'nun penceresine gelen Thyon Nero'nun gördüğü bu değildi. Ne yataktaki âşıkları ne de mavi tenli dilberi gördü. Lazlo yalnızdı, rüya görüyor ve tuhaf bir şekilde ışıldıyordu. Thyon, onun tıpkı ışık taşları gibi... *Mutluluk* yaydığını düşündü.

Bir de... Kaşındaki bir *güve* miydi? Hem...

Thyon'un dudakları tiksintiyle büküldü. Yatağın arkasındaki duvarda ve tavandaki kirişlerde, kanat çırpan yaratıkları görebiliyordu. *Güveler.* Bütün oda güvelerle doluydu. Eğilip yerden birkaç çakıl taşı alarak avucunda tarttı. Sonra dikkatle nişan alıp elini havaya kaldırdı ve taşları attı.

57

Gizli Dil

Lazlo gözlerini kırpıştırarak aniden doğruldu. Kaşındaki güveyle birlikte duvardaki ve kirişlerdeki güveler ürkmüş, deli gibi kanat çırpıyordu. Ama Lazlo'nun düşündüğü, güveler değildi. Dahası düşünmüyordu bile. Rüyaya öylesine gömülmüştü ki bilinçaltından yüzeye çıkmakta zorlanıyordu. O katıksız *hisler*...

Her bir duyusundan soyunmuş, sadece bir öz olarak kalmış, ilk kez dile getirilmesi ayıp güzelliklerini ve katlanılmaz kırılganlıklarını birbirlerine sunmuşlardı. Rüya gördüğünün bile farkında değildi. Hâliyle artık rüyada *olmadığını* da kavrayamıyordu.

Tek bildiği, Sarai'a sarıldığıydı. Kızın alev gibi pürüzsüz omuzları hâlâ dudaklarındaydı. Sonrası yoktu.

Daha önce iki kez rüyası yarıda kalmış, Sarai ondan çalınmıştı ama o iki seferde ne olduğunu biliyordu. Şimdi farklıydı. Şimdi sanki Sarai etiyle, nefesiyle, kalpleri ve umutlarıyla, kollarının arasında eriyip gidivermişti. Ona tutunmaya çalışıyordu, fakat bu bir dumanı ya da gölgeyi tutmaya ben-

ziyordu. Ya da ayın sudaki yansımasını. Sathaz'ın çaresizliği yüreğine çöreklendi.

Odasındaki yatakta doğrulurken, Sarai'ın az önce olduğu yerde sıcaklığı, kokusu ve yusyuvarlak hatları hâlâ kendini hissettiriyordu. Ama lanet olsun, işte yatak boştu. Bomboştu.

Önceki iki sefer öfkelenmişti. Şimdi neredeyse *yas* tutuyordu. Sanki içinde bir şeyler kopmuştu. Bir dalganın sahili dövmesi gibi gerçeklik yüzünü hızla gösterirken nefesini tutup "Olamaz," diye fısıldadı.

Rüyadan uyanmıştı. Artık yatağında yalnızdı. Artık inatçı gerçekliğin acımasızlığıyla baş başaydı. İçi tıpkı Elmuthaleth Çölü gibi boşalmıştı.

Titreyerek iç çekerken, Sarai'ın tatlı hayaleti kollarında kayboldu. Kokusu bile gitmişti. Çünkü artık uyanmıştı ve yalnızdı. Uyanmıştı.

Belli belirsiz bir sürtünme sesi duyunca hemen döndü. Panjurlar açıktı. Pencerenin, gece karanlığına açılan dipsiz bir kuyu gibi görünmesi gerekirdi. Oysa altın renkli bir başı ve omuzları seçebiliyordu.

"Vay vay," dedi gevrek gevrek Thyon Nero. "Güzel bir rüyaya benziyordu."

Lazlo ona bakakaldı. Thyon Nero penceresindeydi. Uyurken onu seyretmiş, *rüyasına* tanık olmuştu.

İçi öfkeyle dolan Lazlo, Thyon sadece pencereden içeri değil de Sarai'la mükemmel anları paylaştığı rüyadan içeri bakmış gibi hissediyordu.

"Böldüğüm için kusura bakma," diye devam etti genç simyacı. "Aslında bana teşekkür etmelisin." Elindeki çakıl taşlarını omzunun üzerinden arkaya attı. "Odan *güvelerle* dolmuş."

Güveler gerçekten de hâlâ tavan kirişlerindeydi. "Hatta bir tanesi yüzüne konmuştu."

Lazlo, altın vaftiz oğulun, onu sadece gözetlemekle kalmadığını, aynı zamanda uyandırdığını anladı. Rüyasını bölen güneşin doğuşu ya da yanağıyla ezdiği bir güve falan değildi. Thyon Nero üstüne çakıl taşları yağdırmıştı.

Öfkesi harlanırken, uykudan uyandığı hızla yataktan fırladı.

"Burada ne işin var?" diye kükredi.

Lazlo bir anda açık pencerenin önünde bitince, Thyon şaşkınlıkla geriye doğru sendeledi. Temkinli gözlerle delikanlıyı süzüyordu. Onu daha önce böylesine öfkeli görmemişti. Şimdi kütüphaneci sanki daha da *büyümüştü*. Thyon sanki yıllardır tanıdığı genç adamın tehlikeli bir türüyle karşı karşıyaydı.

Gerçi buraya gelme nedeni düşünülürse, tehlikeyi de göze almıştı.

"Güzel soru," dedi. "Burada ne *işim* var Strange? Beni aydınlatır mısın?"

Sesi yorgundu. Gözleri ve yanakları çökmüştü. Kaybettiği öz yüzünden teninin rengi solmuştu. Son seferki karşılaşmalarından bile beter görünüyordu.

Lazlo da öfkesine en az genç simyacı kadar şaşırmıştı. Dehşet saçmak gibi bir alışkanlığı olmadığından, öfkesi hemen solmaya yüz tutmuştu. Zaten öfkesini tetikleyenin aslında tam olarak Thyon olmadığını biliyordu. Sarai'ı koruyamamasına canı sıkılmıştı. Bir an için... Küçücük bir an için, onu kaybettiğini düşünürken, iki kalbine birden korkunç bir sancı saplandı. Ama bu doğru değildi. Sarai'ı kaybetmemişti. Güveler hâlâ tavandaki kirişteydi ve gece

henüz sona ermemişti. Uykuya daldığı anda yine ona kavuşacaktı.

Tabii önce genç simyacıdan kurtulması gerekecekti.

"Aydınlatmak mı?" diye sordu. Kafası karışmıştı. "Sen neden bahsediyorsun Nero?"

Thyon başını alaycı bir şekilde iki yana salladı. "Bu talihsiz görüntü ve masum gözler konusunda hep başarılı olmuşsundur," dedi. Ağzından âdeta zehir tükürüyordu. "Dün neredeyse, *sırf ihtiyacım olduğunu* düşünerek bana yardım ettiğine ikna olacaktım." İnanılmaz bir şeyden bahsediyormuş gibi konuşuyordu. "Sanki biri gidip damarlarındaki özü başkasına verecekmiş gibi... Ama neden böyle bir şey yaptığına anlam veremediğimden, neredeyse sana *inanacaktım*."

Lazlo gözlerini kıstı. "İnanmalısın. Başka ne amacım olabilir ki?"

"Ben de bunu öğrenmek istiyorum. Beni daha Altınhane günlerinde bu işin içine çektin. Neden Strange? Ne planlıyorsun?" Hem hasta hem delirmiş gibi görünüyordu. Alnı terlemişti. "Sen gerçekte kimsin?"

Soru Lazlo'yu afallatmıştı. Thyon onu on üç yaşından beri tanıyordu. Kim olduğunu çok iyi biliyordu. O Strange'di. "Sen neden bahsediyorsun Nero?"

"Beni aptal yerine koymaya kalkma Strange..."

Lazlo sabrın yitirip genç simyacının sözünü daha yüksek sesle bastırarak kesti. "Senin derdin ne Nero?"

İki genç adam, tıpkı kütüphanedeki masanın iki yanında durdukları gün gibi, pencerenin iki tarafında karşılıklı duruyordu. Ne var ki bu sefer Lazlo korkuyla sinmiyordu. Sarai, güvelerin gözünden onları izlemekteydi. Lazlo gibi o

da uyanmış, sonra kendini yastıklara bırakmış, mesartiyum duvarları ve üstüne üstüne gelen tavanı görmemek için gözlerini sımsıkı yummuştu. Henüz geri dönmek istemediğini söylememiş miydi? Öfkeden ağlayabilirdi. Kanı ve özü, damarlarını tıpkı Lazlo'nun nefesi gibi yakıyordu. Pembe ipek gömleği, rüyada olduğu gibi aşağı kaymıştı. Gözlerini açmadan parmak uçlarını teninde gezdirirken Lazlo'nun dudaklarını ve ellerini hayal ediyor, dokunduğu yerleri tekrar yaşatmaya çalışıyordu. Faranji gecenin bir yarısı buraya neden gelmiş olabilirdi ki?

İkisi kendi dillerinde konuştuğundan Sarai için davul ya da kuş sesinden farklı değildi. Ne söylediklerini anlamıyordu ama duruşlarındaki temkinli hâlden ve gözlerindeki güvensizlikten, aralarında bir husumet olduğu anlaşılabiliyordu. O da gerildi.

Lazlo siyah saçlarını sabırsızlıkla geriye atıp sessizce bekledi. Sonra diğer genç adam cebinden bir şey çıkardığında bir metal parıltısı gözünü aldı.

Lazlo da bıçağı görmüştü. Üstüne gelen bıçağı...

Geri sıçradı. Yatak tam arkasında olduğundan kıçüstü döşeğe oturdu. Asla savaşçı olamayacağını söyleyen Ruza'nın başını iki yana salladığını gözünde canlandırabiliyordu.

Thyon ona küçümseyen gözlerle baktı. "Seni öldürecek değilim Strange," dedi. İşte Lazlo o zaman, genç simyacının elindekinin bir bıçak değil, uzun bir metal olduğunu fark etti.

İki kalbi birden tekledi. Sadece metal değildi bu. Mesartiyumdu.

Birden ayağa fırladı. Öfkesini ve Thyon'un alaycı sözlerini unutmuştu. "Başardın," dedi gülümseyerek. "Alkahest işe yaradı. Nero, başardın!"

Thyon'un bakışlarındaki küçümsemenin yerini şaşkınlık aldı. Hain bir planın piyonu olarak kullanıldığına kendini ikna etmişti ve ona göre Strange bunun tam merkezindeydi. Ama şu anda emin olamıyordu. Lazlo'nun tepkisi öylesine saftı ki kendisi bile sahte olmadığını görebiliyordu. Başını iki yana sallarken bu sevinci reddetmiyor, daha çok, kafasındaki düşünceleri kovmaya çalışıyordu. Çapanın dibinde yaşadığı aynı inançsızlığı hissediyordu. İnançsızlığı kanıtlarla çarpışıyordu. Lazlo'nun ondan sakladığı bir şey falan yoktu. Bu, tam bir muammaydı.

"Bakabilir miyim?" diye sordu Lazlo, bir cevap beklemeden. Metal sanki onu çağırıyordu. Thyon'un elinden alıp tarttı. Işık taşının aydınlığı saten mavisi pürüzsüz yüzeyde göz kamaştırıyor, metalin serinliği rüyada ateşlenen tenini ferahlatıyordu.

"Eril-Fane'ye söyledin mi?"

Thyon yanıt vermeyince, bakışlarını metalden kaldırıp ona baktı. Genç simyacının gözlerindeki küçümseme ve güvensizlik kaybolmuş, geriye boş bakışlar kalmıştı. Lazlo bu buluşun Hıçkırık sorunu için ne anlama geldiğini henüz kestiremiyordu. Çünkü sorun Thyon'un bildiğinden de karmaşıktı. Ama büyük bir buluş olduğu kesindi.

"Neden gidip Eril-Fane'ye böbürlenmiyorsun Nero?" diye üsteledi. Sesinde kin yoktu. "Efsanen için iyi bir bölüm olacağı kesin."

"Kapa çeneni Strange," dedi Thyon. Yine de ses tonundaki zehir azalmıştı. "Beni dinle. Bu önemli." Çenesini sıkıp duruyordu. Bakışları pençeler kadar sivriydi. "Dünyamızın mükemmel bir tutarlılığı var. Bir dizi element bu tutarlılığı sağlıyor. Her şey bu elementlerden oluşuyor. Yapraklar, böcekler, dil, diş, demir, su, bal, altın... Azoth..." Kısa bir es

verip nasıl açıklayacağını düşündü. "Azoth, hepsinin anlayabileceği, gizli bir dil. Anlıyor musun? Bu, bütün kapıları açan bir maymuncuk." Karşısındakinin sözlerini iyice kavraması için sustu.

"Ve sen kapıları açıyorsun," dedi Lazlo. Konunun nereye varacağını tahmin etmeye çalışıyordu.

"Evet, açıyorum. Hepsini değil. Henüz değil. Bu, ömürlük bir çalışma. Büyük bir iş. Benim en büyük işim Strange. Ben Kraliçe'nin cüzdanını doldurmak için altın yapan birinden ibaret değilim. Dünyanın gizemlerine açılan kapıları teker teker açıyorum ve şimdiye kadar anahtarımın uymayacağı hiçbir kilitle karşılaşmadım. Dünya benim evim. Bu evin sahibi benim. Ve azoth benim anahtarım."

Sustuğunda, Lazlo yine temkinli bir şekilde sessizliği doldurmaya yeltendi. "Bir şey değil?"

Ama Thyon'un aklındaki her ne idiyse, *anahtarı* elde etmesinde Lazlo'nun yardımlarına karşı duyduğu minnettarlık değildi. Genç simyacı, onu duymamış gibi gözlerini kıstı. "Mesartiyum ise..." Bir sonraki sözlerinin ağırlaşması için kısa bir es verdi. "Bu dünyadan *değil*."

Nero bunu büyük bir buluşmuş gibi söylemişti ama Lazlo sadece kaşlarını kaldırmakla yetindi. Bunu zaten biliyordu. Eh, tabii deneyler yapıp bilimsel kanıtlar arayan Thyon kadar kesin bilemezdi. Yine de hisarı ilk gördüğü anda bundan emin olmuştu.

"Nero," dedi. "Bence bu zaten çok açıktı."

"Tam da bu yüzden, metalin gizli dili anlamamasına şaşırmamalısın. Maymuncuk, bu kilidi açmıyor." Kendinden emin bir şekilde ekledi. "Bu dünyanın azoth özü, mesartiyum metalini etkilemiyor."

Lazlo'nun kaşları bu sefer çatıldı. "Ama etkilemiş işte," deyip, elindeki metal parçasını havaya kaldırdı.

"Tam olarak değil." Thyon ona sert sert bakıyordu. "Kendi özümden damıttığım azoth hiçbir işe yaramadı. O yüzden sana tekrar soruyorum Lazlo Strange... *Sen kimsin?*"

58

Bir Eriklik Gazap

Kırlangıç, bahçe korkuluklarına yaslandı. Büyük Seraph'ın kanatları arasından sızan ay ışığında yıkanan bulvarın ikiye böldüğü şehir, aşağıda alabildiğine uzanıyordu. Geceleri karardığından şehrin büyüklüğünü tahmin etmek zorlaşıyordu. Dalgın gözlerle bakıldığında ortadan geçen ve ta Doruk'a kadar giden bulvar, ışıktan bir patika gibi görünüyordu. O yolda yürümenin hayali bile güzeldi.

Tatlı bir yel, erik dallarındaki yaprakları ve Kırlangıç'ın saçlarını okşadı. Kopardığı erik tam avucuna göreydi. Bir an için elinde erikle aşağı baktı. Yakut bir tane atmıştı. Hiçbir şeyi umursamayan, pervasız Yakut... Kırlangıç, kardeşi kadar çılgın olmanın nasıl bir şey olabileceğini merak etti. İstediğini yapmak ve kişiler de dâhil, istediği her şeyi ele geçirmek acaba nasıl bir şeydi? İçinden güldü. Asla *bilemeyecekti* bunu.

Koridorda Vahşi'nin odasına ilerlerken, küçücük, tatlı bir öpücüğün hayalini kurmuştu.

Oysa...

Neyse.

Kendini bir çocuk gibi hissediyordu. İki kalbi bir kavanoza tıkıştırılmış gibi göğsü sıkışıyordu. Yaşadığı şoku hâlâ üstünden atamamıştı. Üstüne üstlük *utanıyordu*. Kendisi öpücük hayali kurarken, *onlar*...

Kırlangıç böyle şeylerin yapılabileceğinden bile bihaberdi. Sarai, insanların yaptıkları şeyleri anlattığında bile kulağa hem skandal gibi gelirdi hem de kavrayışın ötesindeydi. Kendisinin öyle şeyler yaptığını hiç hayal etmemiş ve kardeşinin öpüşme merakını da hiç paylaşmamıştı. Özellikle de Vahşi'yle.

Gözlerini sımsıkı yumdu. Kendini fena hâlde aptal, aldatılmış ve... Geride bırakılmış hissediyordu.

Elindeki eriği tarttı. Bir an için meyvenin tam da kendisini temsil ettiğini düşündü. Tatlı ama yavan.

Yakut, ateşti. Tıpkı meşale zencefilleri gibi, her bir alev bir dilekti. Peki kendisi? Bir meyve miydi? Hayır, daha kötüsüydü. Kırlangıç, tatlı ve besleyici olduğu kadar, *yavan* kimrildi. Kolunu iyice geri çekip eriği bütün gücüyle fırlattı. Fırlattığı anda da pişman oldu. "Belki birinin başına çarpar," demişti Yakut, aşağı erik fırlatırken. Ama Kırlangıç kimsenin canını yakmak istemiyordu.

Eh, belki Yakut'la Vahşi'nin canını yakmak fena olmazdı.

Kırlangıç düşüncelere dalmışken, Yakut bahçeye çıktı. Onu görünce ağaçtan bir erik daha kopardı. Kardeşine atmayacaktı ama elinde hazır tutmak istemişti. "Neden uyumadın?" diye sordu.

"Acıktım," dedi Yakut. Mesarthim hisarında büyüyen çocuklar için yağmalayabilecekleri bir kiler hiç olmamıştı. Bir tek Kırlangıç'ın yaşattığı erik ağaçları vardı.

"Çok doğal," dedi Kırlangıç. Elindeki eriği tartıyordu. "Son zamanlarda... Çok hareketlisin."

Yakut umursamaz bir tavırla omuz silkti. Küçük patikada yürürken etrafındaki gül kokuları canlandı. Her zamanki gibi saçları kabarıktı, belki her zamankinden de fazla dağılmıştı. Gömleğinin üzerine geçirdiği sabahlığın kemerini bağlamadığı için, kemerin uçları ipekten kedi kuyruğu gibi arkasında salınıyordu.

Bahçe korkuluğuna yaslanıp dalından kopardığı bir eriği yemeye koyuldu. Eriğin suları bileğinden damlıyordu. Parmaklarını yalarken uzaktaki Doruk'a baktı. "Onu seviyor musun?" diye sordu birden.

"Ne?" diye kaşlarını çattı Kırlangıç. "*Hayır.*"

Kardeşi hiç cevap bile vermeyebilirdi, yine de Yakut onu tamamen duymazdan geldi. "Bilmiyordum, tamam mı? Bana söylemeliydin."

"Ne yani? Eğlencenizi mi bozsaydım?"

"Onu kurban seçtim," dedi Yakut, yumuşak bir sesle. "Yapılabilecek bir şeydi ve Vahşi bunu yapabileceğim tek kişiydi. O, tanıdığım tek erkek."

"Aman ne romantik!"

"Eh, romantizm peşindeysen, sevgili Vahşi'mizden çok fazla şey bekleme."

"Ondan bir şey beklediğim yok," dedi Kırlangıç sinirle. "*Artık* onu istemiyorum."

"Niye ki? Onunla bir şeyler yaptığım için mi? Sofrada oturmak istediğin yer için kaşıklardan birini yalamaya benzemez bu iş."

Kırlangıç eriği havaya fırlatıp tuttu. "Bence gayet de benziyor."

"Eh, iyi o zaman. Kaşıklar, yıkandıktan sonra yeniden kullanılabilir. Aynısı erkekler için de geçerli."

"Çok ileri gidiyorsun."

"Ne?"

Kırlangıç onun dalga geçip geçmediğini merak etti. Belki gerçekten de yalanmış bir kaşıkla erkekler arasındaki farkı göremiyordu.

"Mesele *yalamak* değil. Belli ki Vahşi seni istiyor."

"Mesele sahiden de yalamak değil. Çünkü... Oradaydım," dedi Yakut. "Yanına gitseydin, yerimde sen olacaktın."

Kırlangıç kaşlarını çattı. "Bu doğruysa, onu artık hiç istemiyorum. Ben sadece beni isteyen biriyle olmak isterim."

Yakut bunun doğru olduğunu biliyordu ama o yüzden canı sıkıldığı için kendisine şaşırıyordu. Kırlangıç böyle söyleyince, kendisinin de aynı şeyi istediği, yüzüne bir tokat gibi çarpmıştı. Vahşi'ye karşı mantıksız bir arzu duymuştu.

Sonra başlarını kaldırıp eşikte duran Kırlangıç'ı görmeden hemen önce delikanlı, "Bundan sonra seninle yatmam gerekecek," demişti.

Bunu hatırlayınca yanakları yanmaya başladı ama meselenin romantizmle alakası yoktu. Başka çare yokmuş gibi birlikte yatmaları gerekeceğinden bahsetse de aslında tabii ki Vahşi'nin başka seçenekleri vardı. Yedek örtüler vardı. Tek yapması gereken, hayalet hizmetçilerden istemekti. Fakat illa Yakut'la yatmak istiyorsa... Şimdiye kadar hep Yakut onun peşinden koşmuştu. Vahşi bir de, "Bundan sonra..." demişti. Kulağa fena hâlde... Bir vaat gibi geliyordu. Yani bunu içten mi söylemişti? Yakut onunla aynı yatakta uyumak istiyor muydu?

Uzanıp eriğin sularıyla yapış yapış olan parmaklarıyla, Kırlangıç'ın rüzgârda dağılan perçemini düzeltti. Kederlenmek Yakut'a hiç yakışmıyordu. "Sadece nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istedim," dedi. "Belki bu benim son şansımdır. Onu senden almayı hiç istemedim."

"Onu benden almadın. Daha çok elini kolunu bağlayıp onu zorladın." Kırlangıç bir an düşündü. "Bunu yapmadın, değil mi?"

"Aslında sayılır. Ama imdat çığlıkları atmadığına göre..."

Kırlangıç eriği fırlattı. Çok yakın durdukları için Yakut'u köprücük kemiğinden vurmuştu.

Canı yanmasa da eriğin çarptığı yeri ovalayan Yakut, kardeşine ateş saçan gözlerle baktı. "Demek öyle? Öfkeni çıkarabildin mi bari?"

"Evet," dedi Kırlangıç, avuçlarındaki tozları silkelerken. "Bir eriklik gazaptı."

"Vahşi adına üzüldüm. Demek tek eriklik canı varmış. Söylediğimizde çok üzülecek."

"Söylememiz gerekmiyor," dedi Kırlangıç.

"Tabii ki söyleyeceğiz. Muhtemelen şu anda ikimizin de ona âşık olduğumuzu düşünüyordur. Buna izin veremeyiz." Yakut, korkuluktan ileri baktı. "Bak, Sarai."

Kırlangıç baktı. Bahçeden, kendi terasında duran Sarai'ı görebiliyorlardı. Uzaktı, kızın sadece volta atan gölgesini seçebiliyorlardı. El sallasalar da karşılık alamadılar.

"Bizi görmüyor," dedi Kırlangıç, elini indirirken. "Hem zaten tam olarak orada olduğu söylenemez."

Yakut, onun neyi kastettiğini biliyordu.

"Aynen. Şu anda şehirde olmalı." Derin bir iç çekip elini çenesine dayadı ve aşağıda yaşayan, dans eden, sevişen, dedi-

kodu yapan, kimril yemek zorunda kalmayan insanları düşündü.

"Bir kerecik görmek için her şeyimi verirdim."

59

Yağmur Kadar Gri

İpek kızak saldırısından beri Sarai terasına çıkmamış, hayalet nöbetçilerin hapsinde biraz yalnız kalmak adına giyinme odasının arkasındaki küçük kovuğuna sığınmıştı. Ama artık dayanamıyordu. Havaya ve hareket etmeye ihtiyacı vardı. Güveleri aşağıdayken kendini hep huzursuz hissederdi, şimdi kafa karışıklığı da âdeta beynini kemiriyordu.

Bütün bunlar ne anlama geliyordu?

Volta attı. Hayaletler her taraftaydı ama onların farkında bile değildi. Lazlo'nun o faranjiyle konuştuklarına hâlâ anlam vermeye alışıyordu. Meselenin mesartiyum metaliyle ilgili olduğu açıktı. Tek bildiği, Lazlo'nun fena hâlde gerildiğiydi. Metali geri alan genç adam gittikten sonra Lazlo'nun tekrar uyuyacağını... Yine *ona* geleceğini düşünmüştü.

Oysa Lazlo şimdi çizmelerini giyiyordu. Hayal kırıklığı kızın göğsüne çöreklendi. Sıra dışı duyusal deneyimlerden ya da omzundaki sıcak dudaklardan eser kalmamıştı. Artık bütün bunların yerinde bir huzursuzluk vardı. Gecenin bu saatinde nereye gidiyordu ki? Delikanlı fazlasıyla dalgındı, aklı sanki

milyonlarca mil uzaktaydı. Sarai, onun bol gömleğinin üzerine yeleğini geçirmesini izledi. Ona dokunma arzusu içini yakıyordu ama bunu yapamazdı. Sorular dudaklarını yakıyordu ama soru sormasının da herhangi bir yolu yoktu.

Lazlo başının üstünde âdeta havaya bir şeyler yazıyormuş gibi uçuşan güveyi görünce gözlerini kırpıştırdı. "Özür dilerim," derken, kızın onu duyup duymadığından emin değildi.

Elini uzattığında Sarai tereddütle delikanlının avucuna kondu. Uyanık biriyle temas kurmayı yıllar önce denemişti ama ne olacağını biliyordu. Daha doğrusu Lazlo'yla konuşabileceği rüya âlemine dalamayacağının farkındaydı.

Bilinçaltı açık bir arazi gibiydi. Duvarlar ya da bariyerler yoktu. Düşünceler ve hisler, başka hikâyelerin tadına bakmak isteyen masal kahramanları gibi özgürce dolaşabiliyordu. Dehşet de vardı arzular da. Sırlar ortaya çıkıyor, eski hatıralar yenileriyle buluşuyor, dans ederken tıpkı âşıkların parfümleri gibi kokularını birbirlerine bulaştırıyorlardı. Anlam böyle oluşuyordu. Zihin, derme çatma sirrah kuşlarının yuvaları gibiydi. İpek şeritler, saç telleri, ölen akrabaların tüyleri... Tek kural, kural olmamasıydı. Sarai bu arazide istediği yere gidebiliyor, hiçbir engel tanımıyordu.

Bilinç ise tamamen farklıydı. Orada kaynaşma ya da özgürce dolaşma söz konusu değildi. Sırlar karanlığa gömülür, bütün kapılar sımsıkı kapatılırdı. O korunaklı dünya, Sarai'a kapalıydı. Lazlo uyandığı anda, kendini kapalı bir kapının önünde bulmuştu. Kız bunu zaten biliyordu. Ama Lazlo bilemezdi. Hâliyle güve avucuna konduğunda, Sarai'la zihinsel bir bağ kuracağını düşünmüştü ama öyle bir şey olmadı.

"Sarai?" dedi. Sonra içinden tekrarladı.

Sarai?

Cevap yoktu. Sadece kızın yakınlarda olduğunu, nasıl açılacağını bilmediği bir kapının arkasında durduğunu hissedebiliyordu. Onunla konuşmak için uyuması gerektiği açıktı ama şu anda bunu yapamazdı. Beyni Thyon'un sorusuyla uğulduyordu.

Sen kimsin?

Başka insanların bu sorunun cevabını tam yüreklerinde tuttuklarını düşünüyordu. Oysa Lazlo, içinde sadece boşluk hissediyordu. Huzursuz bir şekilde, "Bilmediğimi sen de biliyorsun," demişti Thyon'a. "Aklından ne geçiyor?"

"Aklımdan geçen..." diye yanıtlamıştı altın vaftiz oğul. "Senin Zosmalı bir yetim olmadığın."

O zaman kimdi?

Ya da *neydi?*

Bu *dünyanın* azoth özü. Thyon böyle söylemişti. Bu dünyanın azoth özü, mesartiyum metaline etki etmiyordu. Simyacının kendi özünden damıttığı azoth, metali hiçbir şekilde etkilemiyordu. Oysa sonunda, çapadan bir parça kesmeyi başarmıştı ve bu yeterli bir kanıttı. Mesartiyumu bir şey etkilemişti ve Thyon'a göre, bunun nedeni Lazlo'ydu.

Lazlo, genç simyacının onunla dalga geçtiğine, bunun bir eşek şakası olduğuna kendini ikna etmeye çalışmıştı. Belki Drave bir yerlere saklanmış, okul çocukları gibi kıkırdıyordu.

Ama bu nasıl bir eşek şakasıydı ki? Özel biri olmadığını kanıtlamaya mı çalışıyorlardı? Oysa kendini araştırmalarına kaptırmış Nero'nun böylesi bir işe kalkışmayacağına adı gibi emindi. Thyon Nero bir sürü şey olabilirdi ama şakacılık bunlardan biri değildi.

Ya da belki Lazlo gerçekten özel biri olmak istiyordu.

Ne düşüneceğini kestiremiyordu. Mesartiyum metali, gizemin merkezindeydi. O yüzden oraya gidecekti. Çapa, Mouzaive'nin görünmez manyetik alanları gibi onu oraya çekiyordu. Elinde Sarai'ın güvesiyle dışarı çıktı. Kız onu duyabiliyorsa bile ne diyeceğini bilemiyordu. Düşünceler ve anılar beynine üşüşmüştü ve hepsinin göbeğinde kendisiyle ilgili gizem vardı.

"Demek herhangi biri olabilirsin," demişti Sarai, bir yetim olarak adını bilmediğinden bahsettiğinde.

Manastırı, keşişleri, dizi dizi beşikleri, uluyan bebekleri ve hepsinin arasında sessizce yatan kendisini düşündü.

"Hiç doğal değil," demişti Birader Argos. O sözler şimdi Lazlo'nun beyninde çınlıyordu. *Hiç doğal değil.* Oysa sadece Lazlo'nun sessizliğinden bahsediyordu, öyle değil mi? "Öleceğinden emindim," demişti yine keşiş. "Yağmur kadar griydin."

Ürpertiler başından başlayıp ensesinden kuyruk sokumuna kadar indi.

Yağmur kadar griydin ama zamanla rengin düzeldi.

Uyuyan şehrin sessiz sokaklarında yürürken Lazlo'nun adımları yavaşladı. Sonunda durup az önce mesartiyumu tutan elini havaya kaldırdı. Güvenin kanatları yavaşça inip kalkıyor ama Lazlo ona bakmıyordu. Metali tutuğu yerlerde yine grimsi lekeler oluşmuştu. Mesartiyuma dokunmadığı sürece lekelerin zamanla geçeceğini biliyordu ama dokunduğu anda tekrar ortaya çıkmışlardı. Ve yıllar önce de gri tenliydi, zamanla normale dönmüştü.

İki kalbi, sanki beyninde atıyordu.

Ya bebekken hasta değildiyse? Ya Strange adının vurguladığından çok daha... Tuhaf bir şeydiyse?

Bir kez daha ürpertilerle sarsıldı. Tenini etkileyenin metal olduğunu düşünmüştü, oysa şimdi metalin sadece ona tepki verdiğini öğrenmişti.

Thyon *böyle* düşünüyordu.

Peki ne anlama geliyordu bu? Bütün bunların anlamı neydi? Adımlarını hızlandırırken Sarai'ın da yanında olmasını diliyordu. Elindekinin, güve yerine kızın eli olmasını istiyordu. Gerçek olduğunu düşündürecek kadar gerçekçi rüyasında uçmak kolay olmuştu, oysa şimdi yeryüzüne hapsolmuş hissediyordu kendini. Rüya görmenin laneti buydu. İnsan omuzlarında kanatları ya da kolunda bir tanrıça olmadan gerçekliğe uyanıveriyordu.

Eh, uyanık hayatında belki hiç kanatları olmayacaktı ama Sarai'ın elini *tutacaktı*. Hayalini ya da güvesini değil, Sarai'ın *kanlı canlı* elini tutabilecekti. O rüyasını öyle ya da böyle gerçekleştirmek için kendi kendine söz verdi.

Lazlo hızlandığında Sarai'ın adımları da hızlandı. Meleğin avucunda, delikanlıya yetişmeye çalışıyormuş gibi, çıplak ayakları serin metalin üzerinde uçuşuyordu. Bilinçsiz bir hareketti. Yakut'la Kırlangıç'ın da dediği gibi, aslında orada değildi ama neyse ki volta atarken kıyıdan geri dönecek kadar sezgilerini kullanabiliyordu.

Bütün dikkati Lazlo'daydı. Delikanlının bileğine konmuş, bilincinin kapısına âdeta yapışmıştı. Hızlanan nabzını ve tüylerini diken diken eden ürpertilerini hissedebiliyor, aynı anda duygusal patlamalar yaşadığına tanıklık ediyordu. Böylesi ancak yüce bir varlık karşısında duyulan hayretin titremesi olabilirdi. Yine de Sarai bu güçlü duyguların nedenini kavrayamıyordu. Delikanlının hisleri, duvardan yansıyan müzik

gibi dalgalar hâlinde ona ulaşıyordu. Ama düşünceleri duvarın ardında kalıyordu.

Diğer doksan dokuz güvesi şu anda sürü hâlinde şehrin üzerinde uçuşuyor, başka bir hareketlilik olup olmadığını kontrol ediyordu. Hiçbir şey yoktu. Hıçkırık sessizdi. Tizerkane nöbetçileri, gözetleme kulelerindeki sessiz gölgelerden ibaretti. Altın saçlı faranji doğrudan laboratuvarına gidip kapısını kilitlemişti. Eril-Fane ve Azareen uyuyorlardı. Kadın yatağında, adam yer döşeğindeydi, aralarındaki kapı hâlâ kapalıydı. Ve ipek kızaklar, hâlâ oldukları yerdeydi.

Sarai kendi kendine endişelenecek bir şey olmadığını söylemeye çalıştı ama kelimeler zihninde yankılanırken sessiz bir kahkaha attı. *Endişelenecek bir şey yok mu? Hiç mi?* Zaten endişelenecek ne olabilirdi ki?

Sadece yeni keşifler, katliam ve ölüm.

Sarai bu endişelerle büyümüştü ve artık fazlasıyla aşina geldiğinden etkilerini kaybetmişlerdi. Ama artık yeni endişeleri vardı. Yeni umutları, yeni arzuları ve yeni aşkı... Bütün bunlar aşina olunamayacak kadar yeniydi. Daha birkaç gün öncesine kadar yaşamak için hiçbir neden gösteremezdi, oysa şimdi iki kalbi de nedenlerle doluydu. İki kalbi de *yaşamak* için can atıyordu. Böyle olmasının nedeni, Lazlo ve sadece zihinleriyle yarattıkları dünyaydı. Ve her şeye rağmen, rüyalarını gerçekleştirebileceklerine *inanıyorlardı.* Tabii diğerleri buna izin verirse gerçekleştirebilirlerdi.

Ama eninde sonunda olacaktı.

İkisi birbirlerinde teselli arayıp bulmuş ve gerçeklikle karşısında güçsüz hissettikleri nefretin önüne bir bariyer çekmiş, bariyerin ardındaki tesellilerine *saklanmışlardı.* Herhangi bir çözümleri ya da umutları yoktu, o yüzden ellerindekiyle... En

azından rüyada birbirlerini bulmalarıyla yetinmeyi deneyip gerisini unutmaya çalışmışlardı.

Ama unutmak diye bir şey yoktu.

Sarai, çapanın üstüne tünemiş Rasalas'ı gördü. Genellikle canavarı görmezden gelirdi ama şimdi güvelerini üstüne gönderiyordu. Rüyadaki Rasalas çok güzeldi. Umudun simgesi bile olabilirdi. Oysa karşısındaki, zulmün simgesinden başka bir şey değildi.

Canavarın görüntüsüne katlanamıyordu. Güveleri dağılıp uzaklaşırken bir anda kulağına bir ses çalındı. Çapanın gölgesinde adım sesleri duydu. Bir şey daha vardı. Sürekli tekrarlayan, alçak sesli, kasvetli bir gıcırtıydı bu. Bir düzine güvesini sesin geldiği yere gönderdi. Böcekler ara sokağa daldı.

Sarai burayı biliyor ama çok iyi tanımıyordu. Bölge terk edilmişti. Hıçkırık'a gelmeye başladığından beri, buralarda yaşayan kimseyi görmemişti. O yüzden güvelerini bugüne kadar buraya göndermeye gerek duymamıştı. Duvardaki resmi çoktan unutmuştu. Kaba saba çizilmiş, kanlı, mavi tanrıların ortasındaki babasıydı. Kahraman, kurtarıcı, katil...

Gıcırtı artmıştı. Sarai bir adamı seçer gibi oldu. Yüzünü göremese de kokusunu alabiliyordu. Kükürdün sarı renkli kokusuydu bu.

Burada ne işi var, diye düşünürken, burnunu kırıştırdı. Adamı görünce sezgileri doğrulandı. Rüyalarından fena hâlde rahatsız olduğu, suratının derisi kabuk kabuk dökülen adamdı bu. Çirkin düşünceleri ve pis kokusu yüzünden, ikinci geceden sonra bu faranjiyi hiç ziyaret etmemişti. Zaten adamın zihninde diğerlerinden daha kısa süre kalmıştı, o yüzden kafasından geçenler hakkında pek bir fikri yoktu.

Belki hata etmişti.

Adam ağır adımlarla yürüyor, elinde bir çember taşıyordu. Çemberin bir ucundan sarkan tel ardından bir iz gibi onu takip ediyordu. Ritmik gıcırtının nedeni, döndükçe inleyen paslı çemberdi. Sarai kafası karışmış bir şekilde adamı izledi. Sokağın ağzına gelen adam, durup etrafına bakındı. Gizli saklı bir işler çevirdiği kesindi. Etrafta kimsenin olmadığını görünce cebinden bir kibrit çıkardı. Kibriti çaktığında harlayan mavi alevin, parmaklarının arasında turuncu bir dile dönüşmesini bekledi.

Ardından eğildi ve alevi telin ucuna değdirdi.

Sonra kaçmaya başladı.

60

Tuhaf

Thyon, mesartiyum parçasını çalışma masasına bırakıp bitkin bir hâlde taburesine çöktü. Yorgunluğunun üstüne, bir de sinirliydi. Derin bir iç çekerek alnını eline dayadı ve masanın üstünde duran uzun metale baktı. Cevapları bulmaya gitmiş, cevapsız geri dönmüştü. Gizem açık vermiyordu.

"Sen nesin?" diye sordu mesartiyuma, Strange'den alamadığı cevabı duymayı beklercesine. "Nereden geldin?" Alçak sesi suçlayıcıydı.

"Neden böbürlenmiyorsun?" diye sormuştu Strange. "Başardın!"

Ama ne yapmıştı ki? Daha doğrusu, yaptığı şey neden işe yaramıştı? Üzerinde KÜTÜPHANECİ etiketi olan küçük şişe, metalden birkaç santim uzakta yatıyordu. Thyon doğrulup içinde birkaç damla hayati öz kalan şişeyle çapadan kesmeyi başardığı metal parçasına baktı.

Belki öz kaybından dolayı kafası karışıyordu, belki de sadece yorgundu ve ayakta uyukluyordu. Ama bir bilimcinin kanıt arayan gözleriyle şimdi bu iki şeye bakarken, sanki göz-

lerinin önündeki tül perde aralanıyordu. Mucizeler kitabındaki sırları okurken de böylesi bir meraka kapılmıştı. Böylece tuhaf bir şey fark ettiğinde hep yaptığı gibi, imkânsız olanlar da dâhil, bütün ihtimalleri değerlendirdi.

Metali eline alıp yakından inceledi. Alkahest çözeltisinin yediği kenarları düz değilse de parçanın yüzeyi, tıpkı çapada olduğu gibi pürüzsüzdü. En azından daha önce öyleydi. Emindi bundan.

Metalin yüzeyi artık pürüzsüz değildi. Lazlo Strange'in tuttuğu yerlerde... *Parmak izleri* olduğu su götürmez bir gerçekti.

61

Sıcak ve Çürük ve Yanlış

Sarai'ın, bilincindeki bariyerlerin ardından bile olsa Lazlo'nun hislerini dalgalar hâlinde hissettiği gibi, delikanlı da kızdan bir panik dalgası hissetti.

Herhangi bir düşünce ya da gözde canlanan bir şey değildi. Sadece *tokat* gibi, paniği hissetmişti. Bloktan iki sokak önce aniden durduğunda, burnuna kükürdün sıcak, çürük ve yanlış kokusu geldi.

Drave'in kokusu sanki içine doğmuştu. Çünkü adam, biraz sonra sokağın köşesinden dönüp deli gibi koşmaya başlamıştı. Lazlo'yu görünce gözleri kocaman açılsa da durmadı. Peşinde ravidler varmış gibi kaçıyordu. Panik hissi, pis koku ve patlayıcı uzmanı...

Lazlo gözlerini kırpıştırdı.

Sonra bütün dünya beyaza boyandı.

Bir ışık patlamasıyla, gece gündüze dönüştü. Aslında güneşten de güçlüydü, karanlık tamamen geri çekilmişti. Gökyüzünde yıldızlar solmuş, bütün gölgeler ölmüştü.

Gözleri kör eden uyuşturucu sessizlik bir an havada asılı kaldı.

Sonra gümbürtü koptu.

Lazlo savrulduğunun farkında bile değildi. Sadece ışık patlamasını algılayabilmişti. Dünya bir anda bembeyaz kesilmiş, ardından karanlığa bürünmüştü ve hepsi buydu.

Sarai'ın durumu farklıydı. Patlama dalgası onu etkilememişti, en azından hisardaki bedeni güvendeydi. Ne var ki çapanın yakınındaki güveleri saniyesinde kül olmuştu. Daha diğer güvelerine söz geçirmeye fırsat kalmadan alevler görüşünü kapladı, sonra geriye kül kaldı.

Güveleri kaybetmişti. Şehrin üzerinde kanat çırpan seksen kadar daha güvesi vardı ama patlama dalgası öyle hızlıydı ki onlar da savrulup gitmişti. Şimdi zihni yuvarlanıp duruyordu. Yukarısı ya da aşağısı yoktu. Terasta dizlerinin üstüne çöküp baş dönmesinin geçmesini bekledi. Kontrolü kaybetmişti. Birkaç saniye sonra, en azından çaresizce çırpınan güvelerinin çoğunu tekrar kontrol altına aldı. Beyni ve midesi bulanıyor, başı hâlâ deli gibi dönüyordu. En kötüsü de Lazlo'yu kaybetmiş olmasıydı. Delikanlının elindeki güve, anında toz olmuştu. Bildiği kadarıyla Lazlo da aynı kaderi paylaşmıştı.

Olamaz.

Bir patlama olmuştu. Emindi bundan. Patlamanın kükremesi şimdi suspus olmuştu. Terasın kıyısına emekleyip göğsünü metale yasladı ve aşağı baktı. Ne göreceğini bilmiyordu. Patlamanın dalgasıyla savrulan duyularına eş bir kargaşa mı görecekti? Oysa tek görebildiği, çapanın olduğu bölgede bir tomurcuk gibi göğe yükselen alevler ve ağır ağır süzülen dumanlardı. Oradan bakıldığında bir şölen ateşini andırıyordu.

Bahçenin korkuluklarından aşağı bakan Yakut'la Kırlangıç da aynısını düşünüyordu.

Çok... Güzel görünüyordu.

Kalan güveleriyle bağını tekrar kuran Sarai, belki de o kadar kötü olmadığını düşündü. Daha doğrusu kötü bir şey olmaması için dua ediyordu. Güvelerinin çoğu ezilmiş ya da sakat kalmıştı, yine de düzinelercesi hâlâ uçabiliyordu. Hepsini tekrar Lazlo'yla bağlantısını yitirdiği çapaya doğru yönlendirdi.

Aşağısı, yukarıdan bakıldığı kadar sakin değildi. Az önceki sokaklar sanki şekil değiştirmişti. Her yeri toz ve duman kaplamış, patlama yerinden etrafa alev topları saçılmıştı. Evet, aşağıdan bakıldığında, şölen ateşinden ziyade büyük bir yangın felaketine benziyordu.

Sarai güvelerinin gözleriyle etrafı tarasa da anlam vermekte zorlanıyordu. Lazlo'yu kaybettiği yerin burası olduğundan neredeyse emindi ama bölgenin haritası resmen değişmişti. Daha önce boş olan sokaklarda şimdi devasa taş parçaları yatıyordu. Patlamanın etkisiyle savrulmuş olmalıydılar.

Ve bunlardan birinin altında, biri görülebiliyordu.

Olamaz, dedi Sarai içinden. Bazen tek bir kelime sonsuza kadar yankılanırdı.

Olamaz olamaz olamaz olamaz olamaz...

Taş dediği şey, aslında bir duvar parçasıydı. Hem alelade bir duvar değil, kaba saba tanrı çiziminin olduğu duvardı. Isagol'un boyalı yüzü görülebiliyor ve boğazındaki kesik, bir gülümsemeyi andırıyordu.

Sarai'ın beyninde tek bir kelime kalmıştı. *Olamaz.* O sırada bir inilti duyunca, güvelerini hemen oraya gönderdi...

Ve güveler anında oradan uzaklaştı.

Taşın altındaki Lazlo değil, Drave'di. Neden olduğu kargaşada kaçarken yüzüstü yere kapaklanmıştı. Bacakları taşın altında ezilmişti. Kurtulmaya çalışırken yeri kazıyor ama boş gözleri görmüyor ve burun deliklerinden kan boşalıyordu. Sarai, onun ölmesini izlemeye niyetli değildi. Tek bir *olamaz* kelimesine odaklanmış beyni bir kez daha umutla doldu. Güveleri farklı yerlere dağılırken dumanların arasında uçuştular. Sonunda, yerde hareketsiz yatan birini gördüler.

Lazlo'ydu. Sırtüstü yatıyordu, gözleri kapalı, ağzı açıktı. Burnundan ve kulaklarından akan kan dışında yüzü bembeyazdı.

Sarai boğazında bir hıçkırığın yükseldiğini hissederken, güveleri yerde yatan delikanlıya ulaşmak, dokunmak, hâlâ sıcak olup olmadığını kontrol etmek için birbirleriyle yarışıyordu. İçlerinden biri dudağına, diğeri kaşına kondu. Daha dokundukları anda Sarai, toz duman arasından doğrudan delikanlının zihnine girdi ve... Kendini daha önce hiç görmediği bir yerde buldu

Burası bir meyve bahçesiydi ama ağaçlar kuruyup kararmıştı.

"Lazlo?" diye seslendiğinde, nefesi bulut oldu. Buhar havaya karışıp kayboldu. Her yer tenhaydı. Bir adım attığında ayağının altında buz çatırdadı. Çok soğuktu. Tekrar seslendi. Yeni bir nefes daha somutlaşıp yok oldu. Cevap gelmiyordu. Orada yalnızdı. Midesi korkuyla kasıldı. Lazlo'nun zihnindeydi. Yani Lazlo yaşıyordu. Dahası dudağına konan güve, belli belirsiz nefesi hissedebiliyordu. Ama neredeydi? Sarai neredeydi? Burası neresiydi? Dallardan korunarak ağaçların

arasında dolaştı, her adımında daha hızlanıyor, her geçen saniye endişesi artıyordu. Ya burada değilse?

"Lazlo!" diye bağırdı. "Lazlo!"

Bir açıklığa geldiğinde onu gördü. Lazlo dizlerinin üstüne çökmüş, elleriyle yeri kazıyordu. "Lazlo!"

Delikanlı başını kaldırıp baktı. Dalgın bakıyordu ama onu görünce gözleri ışıldadı. "Sarai? Burada ne yapıyorsun?"

"Seni arıyordum," diyen Sarai, koşup kendini onun kollarına attı. Yüzünü öptü. Nefesini kokladı. "Peki sen ne yapıyorsun?"

Delikanlının ellerini tuttu. Lazlo'nun parmakları ve tırnakları kararmış, buz tutmuş toprak yüzünden sıyrılmıştı.

"Bir şey arıyorum."

"Ne?"

"Adımı," dedi delikanlı, kendinden emin olmayan bir tonda. "Gerçeği."

Sarai, nazikçe onun alnına dokunurken, boğazına oturan korkuyu geri yuttu. Lazlo muhtemelen patlama sırasında başını çarpmıştı. Yaralanmış mıydı? Ya beyni zarar gördüyse? El ele tutuşurlarken, Sarai, şehirde başını kucağına yatırıp saçlarını okşamak, uyandığında yanında olmak için yanıp tutuşuyordu. Çünkü Lazlo uyanacaktı. Çünkü Lazlo iyiydi. Elbette iyiydi.

"Şey... Aradığının orada olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu, başka ne diyeceğini bilemediği için.

"Burada bir şey var. Olduğunu biliyorum," dedi Lazlo. Ve... Gerçekten de bir şey vardı.

Toprağa bulanmıştı ama delikanlı üstünü temizlediğinde inci beyazlığında bir şey parladı. Bu bir... Tüy müydü? Ama herhangi bir tüy olamazdı. Havayla buluşan kenarları âdeta eriyordu.

"Hayalet," diye fısıldadı Sarai şaşkınlıkla.

"Beyaz kuş," dedi Lazlo. Tüyü elinde evire çevire incelerken, gözünün önünden titrek birtakım görüntüler geçmeye başladı. Beyaz tüyler, yıldızlara kol kanat geren kanatlar... Kaşı havaya kalktı. Hatıraları yakalamaya çalışıyordu ama daha tuttuğu anda elinden kaçıyorlardı.

Sarai da Hayalet'in tüyünün burada... Lazlo'nun bilinçaltında, toprağa gömülü bir hâlde ne işi olduğunu merak ediyordu. Ama bu bir rüyaydı, muhtemelen kafaya alınan bir darbenin etkisiydi ve büyük olasılıkla hiçbir anlamı yoktu.

"Lazlo," derken dudaklarını yaladı. Ateş gibi bir korku boğazını ve göğsünü yakıyordu. "Ne olduğunu biliyor musun? Nerede olduğunu biliyor musun?"

Lazlo etrafına bakındı. "Burası manastırın elma bahçesi. Küçükken burada oynardım."

"Hayır," dedi Sarai. "Bu bir rüya. Asıl *nerede* olduğunu biliyor musun?"

Delikanlının alnı kırıştı. "Ben... Ben yürüyordum," dedi. "Kuzeydeki çapaya gidiyordum."

Sarai başıyla onayladı. Lazlo'nun yüzünü okşarken, bu kadar kısa sürede onun kendisi için ne kadar değerli biri hâline gelmesine şaşırıyordu. Çarpık burnu, sivri yanakları, nehir kedilerininkini andıran kirpikleri ve hülyalı gözleri... Şu çorak yerde bile, onunla olmaktan başka bir şey istemiyordu. Yarım dakikada burayı cennete dönüştürebilirlerdi. Kapkara çıplak ağaçlarda tomurcuklar açtırır, koca göbekli bir sobanın yandığı küçük bir ev inşa eder, üzerine uzanıp sevişebilecekleri bir kilim dokuyabilirlerdi.

Lazlo'yu kapının öteki tarafında bırakmak, isteyebileceği en son şeydi. Ama onu dudaklarından ve gözlerinden öptük-

ten sonra, söylemesi gerekeni söyledi. "Lazlo. Hemen uyanman lazım aşkım."

Ve Lazlo uyandı.

Sessiz elma bahçesinde Sarai'ın sevgi dolu dokunuşlarının tadını çıkaran Lazlo... Sessiz olmayan bir sessizliğe uyandı. Sanki ses tersine çevrilmişti. Kulakları çınlıyor, hiçbir şey duyamıyordu. Sağır olmuştu ve boğuluyordu. Dumanlardan nefesi kesilmişti. Toz. Duman. Neden? *Neden yerde yatıyordu?*

Doğrulmaya çalışsa da beceremedi.

Olduğu yerde yatarken, gözlerini kırpıştırarak bir şeyleri seçmeye başladı. Yukarıda gökyüzü vardı. Hayır, gökyüzü değildi. Hıçkırık gökyüzüydü. Yani hisar. Kanatların gölgesini görebiliyordu.

Kanatların gölgesi. *Evet.* Bir an için yıldızları kucaklayan beyaz kanatlar gözünün önüne geldiğinde, sokakta yere yayılmış hisara bakarken hissettiklerinin tam tersi bir hisse kapıldı. Sarai yukarıdaydı. *Sarai.* Sözleri hâlâ aklında, elleri hâlâ yüzündeydi. Az önce birlikteydiler...

Hayır, o bir rüyaydı. Sarai öyle demişti. Çapaya doğru yürüyordu, bundan emindi. Sonra hatırladı... Drave kaçıyordu, ardından beyaz ışık patlaması gelmişti. Yavaşça kavramaya başladı. Patlayıcı uzmanı. Patlama. Drave yapmıştı bunu.

Ama *ne* yapmıştı?

Çınlama, sessizliği bastırıyordu. Başını sallayarak kendine gelmeye çalıştığında, kaşındaki ve yanağındaki güveler havalanıp üstünde uçuştu. Çınlama sesi arttı. Korkunçtu. Yine de yana yuvarlanıp dizlerinin ve dirseklerinin üstünde doğruldu. Etrafına bakınırken, sıcak ve pis kokulu hava gözlerini yakıyordu. Dumanlar mahalath sisi gibi her yeri sarmıştı. Alevler

kırık diş gibi görünen çökmüş çatıların ardından yükseliyordu. Sıcaklığı yüzünde hissedebiliyordu ama çınlama dışında başka hiçbir şey duyamıyordu.

Ayağa kalktığında dünya sanki etrafında dönüyordu. Dizlerinin üstüne düşünce, bu sefer daha yavaş bir şekilde kalkmayı denedi.

Toz ve duman, duvar ve çatı parçalarından oluşan enkaz adalarının arasından bir nehir gibi akıyordu. Hatta biraz ötede, yere devrilmiş demir bir soba gördü. Ne kadar şanslı olduğunu anlayınca ürperdi. Üstüne bir şey düşmesi işten bile değildi. Drave'i görünce, adamın kendisi kadar şanslı olmadığını anladı.

Sendeleyerek yanına diz çöktüğünde, gözüne önce Isagol'un gözleri çarptı. Resimli duvardı bu. Patlayıcı uzmanının gözleri açıktı ama tozla kaplıydı ve boş bakıyordu.

Ölmüştü.

Yerden kalkan Lazlo yürümeye devam etti. Ancak bir aptal ateşlere doğru giderdi. Drave'in yaptığını görmesi gerekiyordu ama oraya gitmesinin tek nedeni bu değildi. Patlamadan önce çapaya gittiğini biliyordu. Nedenini hatırlayamasa da peşini bırakmayacaktı. Çapa bir mıknatıs gibi onu kendine çekmeye devam ediyordu.

"Adımı," demişti, ne aradığını soran Sarai'a. "Gerçeği."

Hangi gerçeği?

Gözleri kadar beyni de bulanıktı. Ama ateşlere doğru giden bir aptal olsa da yalnız değildi. Arkadan yaklaştıklarını duymamıştı ama Tizerkane savaşçıları bir anda etrafında bitiverdi. Hiç olmadıkları kadar öfkeliydiler. Bazıları yanından geçip gitti. Biri durdu. Ruza'nın yüzünü görmek iyi gelmişti. Genç savaşçının dudakları oynasa da Lazlo hiçbir şey duya-

mıyordu. Başını iki yana sallayıp Ruza'nın anlaması için elini kulaklarına götürdü ve parmaklarının ıslandığını hissetti. Eline baktığında kıpkırmızı olduklarını gördü.

İyi olamazdı bu.

Ruza koluna girdi. Lazlo arkadaşını hiç bu kadar ciddi görmemişti. Bir espri yapmak istese de aklına bir şey gelmedi. Ruza'nın eline vurup ileriyi işaret etti. "Haydi," dedi. Kendi sesini de duyamıyordu.

Patlamanın yarattığı etkiyi görmek için birlikte köşeyi döndüler.

62

Sakin Bir Kıyamet

Gri renkli koyu bir duman dalgalar hâlinde göğe yükseliyordu. Havada genzi yakan bir güherçile kokusu vardı, alınan her nefesle birlikte tozlar burnu tıkıyordu. Çapanın doğu yanındaki harabeler tuzla buz olmuş, geriye molozdan başka bir şey kalmamıştı. Tam bir kıyamet sahnesiydi ama... Sakin bir kıyametti. Kimse koşmuyor, kimse çığlıklar atmıyordu. Burada kimse yaşamadığı için acıma duygularına da yer yoktu. Kurtarılacak ne bir insan ne de eşya vardı.

Ve bütün bunların ortasında çapa, boyun eğmez bir tavırla yükseliyordu. Patlamanın vahşiliğine rağmen üzerinde tek bir çizik bile yoktu. Lazlo, kıvılcımlar saçan alevlerin ışığında Rasalas'ı seçebiliyordu. Canavar yukarıda her zamanki gibi dokunulmaz görünüyor, şehre ölüm lordu gibi bakıyordu.

Ruza, "Sen iyi misin?" diye sorduğunda, Lazlo başını salladı. Duymaya başlamıştı. Evet, kelimeler su altındaki fokurtuları andırıyordu ve kulakları hâlâ çınlamaktaydı ama en azından duyabiliyordu. "İyiyim," diye yanıtlarken hafiften rahatlamıştı. Panik duygusu kaybolurken, yön duygusu geri

geliyordu. Eril-Fane'nin emirler yağdırdığını gördü. Bir itfaiye aracı yaklaşıyordu. Antik kalaslar yanıp kül olduğundan, alevler zaten sönmeye yüz tutmuştu. Her şey kontrol altındaydı. Drave dışında kimse zarar görmemişti ve kimsenin onun için yas tutacağı yoktu.

"Çok daha kötüsü olabilirdi," diye ekledi, oradan bir an önce uzaklaşmak isterken.

Sonra yeryüzü sarsıldı ve onu dizlerinin üzerine düşürdü.

Drave, patlayıcıları Thyon'un alkahest çözeltisiyle çapada açtığı deliğe yerleştirmişti. Dağ yamaçları ve madenlerden dolayı, çapaya taş muamelesi yapmıştı. Zaten çapa küçük bir dağ gibiydi ve bu dağı delebilirse içindekileri ortaya çıkarabilirdi. Nero'nun ağırdan aldığı işleme hız kazandırarak ödüle bir adım daha yaklaşabilirdi.

Ama mesartiyum metali taş değildi ve çapanın bir dağla uzaktan yakından alakası yoktu. Dayanıklı bir şekilde yükseliyordu. Hâliyle patlayıcılar üstten müthiş bir dirençle karşılaşmıştı ve patlamanın yarattığı gücün *aşağı* gitmekten başka şansı yoktu.

Lazlo'nun kulaklarında yeni bir çınlama belirmişti. Yoksa hayal mi görüyordu? Gümbürtüyü kemiklerinde hissedebiliyordu.

"Deprem!" diye uludu.

Şehir, çok derinlerdeki çok büyük bir şeyin çatısı gibi ayaklarının altında sarsılıyordu. Sanki Uzumark Nehri'nin aktığı ışıltılı tünellerin haritası çıkarılmamış dünyasında, karanlık ve efsanevi canavarlar mağaralarından dışarı fırlamıştı. Ne kadar derine gittiğini kimse bilmiyordu ama şimdi yer

resmen çöküyordu. Patlamanın etkisiyle yer altı kanalları parçalanmıştı ve artık çapanın ağırlığını kaldıramıyorlardı. Fay hatları, şehir alçıdan yapılmış gibi her yeri örümcek ağları gibi kaplıyor, yerde *devasa* yarıklar açılıyordu.

Lazlo ayakta durmakta zorlanıyordu. Daha önce hiç deprem yaşamamıştı. Şu anda kendisini devasa ellerin gelişigüzel vurduğu bir davulun üstünde gibi hissediyordu. Her sarsıntıda sendeliyor, bir sağa bir sola savruluyor, yerdeki yarıklar bir adamı yutacak kadar genişliyordu. Parke taşları yerlerinden fırladı, kenarlardakiler yuvarlanıp yerde kayboldu ve derin çukurlar oluştu.

"Strange!" diye bağıran Ruza, onu geriye çekmeye başlamıştı. Lazlo kendini ona bıraktı ama gözlerini yıkımdan ayıramıyordu.

Sonrası çekiç darbesi gibiydi. Hayreti dehşete dönüştü. Çapaya bakıyordu. Blok yapının titreşmeye başladığını gördü. Metalle taşın sürtünme sesleri, kulaklarını tırmalıyordu. Devasa blok, altındaki antik kayalıkları öğüterek ağır ağır batmaya başladı. Yer âdeta bir kâğıt gibi dalgalanıyordu. Gürültü yürekleri titretiyordu ve sakin kıyametten eser kalmamıştı.

Çapa, tıpkı bir gemi gibi alabora oldu.

Ve tepelerinde mide bulandıran bir sarsıntıyla, Mesarthim tanrılarının hisarı gökyüzünde serbest kaldı.

63

Ağırlıksız

Vahşi, Yakut'un yatağında uyuyordu.

Yakut'la Kırlangıç ise bahçenin korkuluklarından sarkmış, aşağıdaki şehri seyrediyorlardı.

Minya, hisarın kalbindeki köprünün kıyısında, bacaklarını sallayarak oturuyordu.

Sarai, terasın kıyısına diz çökmüş, kenardan aşağıya bakıyordu.

Hayatları boyunca hisar böylesine sarsılmamıştı. Ufuk çizgisi, yamuk bir duvardaki resim gibi çarpılmıştı. Hepsinin mideleri ağızlarına geldi. Ayakları yerden kesilirken âdeta havada süzülüyorlardı. Bir iki saniye öylece havada asılı kaldılar.

Sonra yer çekimi ağır geldi.

Yataktan yuvarlanan Vahşi aniden uyandı. Aklına ilk gelen Yakut olmuştu. Kızın kendisini yataktan ittiğini düşünse de yuvarlanmaya devam ettiğini fark edince, Yakut'un iyi olup olmadığını merak etti. Duvara başını çarptıktan sonra ayağa kalkmaya çalıştı.

"Yakut!" diye seslendi ama cevap gelmedi. Odada yalnızdı ve Yakut'un odası...

Yan mı yatmıştı?

Minya da köprüde kaymıştı. Korkuluklara tutunduğu için şimdi devasa küre odada, yerden yaklaşık on beş metre yukarıda asılı duruyordu.

Ari-Eil yer çekimine ya da nefes almaya ihtiyaç duymadığı için, sarsıntıdan etkilenmemiş bir hâlde, yakınında duruyordu. Belki kendi iradesiyle hareket edemiyor ama düşünebiliyordu. Ve küçük kızın bileğini tutmak için atıldığında kendine şaşırdı.

Ondan nefret ediyor, ölmesini diliyordu. Yine de şaşkınlığının Minya'yla alakası yoktu. Şimdiye kadar hisarda tutsak edilmeseydi, hiçliğe kavuşabilecekti. Minya ölseydi, kolayca yok olabilecekti.

Oysa Minya'yı köprüye doğru çekerken, yok olmak istemediğini fark ediyordu.

Bahçede. Terasta. Dudakları mürdüm eriğine boyanmış, saçları çiçekli kızlar.

Yakut, Kırlangıç ve Sarai ağırlıksızdı. Onları tutacak ne bir hayalet ne de bir duvar vardı.

Aslında hayaletler vardı ama Minya yüzünden tanrı tohumu kızlarını gökyüzüne uçmaktan kurtarmak üzere harekete geçemiyorlardı.

Bahar yardım etmek istese de edemiyor, seyretmekten başka bir şey yapamıyordu.

Metale ve erik dallarına tutunan eller.

Havada.

Şu anda bile zarafetlerinden hiçbir şey kaybetmeyen kızlardan biri kenardan kaydı.

Ve düştü.

Hıçkırık'a iniş, uzun yoldu. Sadece ilk saniyeler korkunçtu.

Yani... Bir de sonuncusu.

64

Hangi Dünya?

Lazlo gördü. Şaşkınlıkla hisarın devrilmesini izlerken, dumanların arasından bir şeyin aşağı düştüğünü fark etti. Çok uzak, çok küçüktü. Bir toz tanesi ya da kuş olabilirdi.

Sarai aklına gelse de bu ihtimali hemen kovdu. Yaşanan her şey gerçek dışıydı, imkânsızdı. Bir şey düşüyordu ama Sarai olamazdı ve büyük Seraph devrilemezdi.

Ama işte devriliyordu. Koskoca melek, sanki şehri daha iyi görebilmek için eğilmişti. Âlimler çapaların, hisarı yerinde tutmaya yaradığını düşünmüşlerdi. Oysa şimdi gerçek ortaya çıkmıştı. Çapaların amacı, hisarı havada tutmaktı. En azından şimdiye kadar öyleydi. Doğu, batı ve güney çapalarının manyetik alanıyla hisar hâlâ havada duruyordu ama bir bacağı kırılan masa gibi dengesini kaybetmişti. Her an yan yatabilirdi.

Yani hisar şehrin üzerine düşecekti. Hâliyle etkisi çok büyük olacaktı. Hiçbir şey, hiç kimse sağ kalmayacaktı. Lazlo gözünde canlandırabiliyordu. Hıçkırık, içindeki herkesle birlikte yok olacaktı. Kendisi, Sarai, rüyaları ve umutları da bu yıkımdan kurtulamayacaktı.

Ve tabii ki aşkları.

Lazlo inanamıyordu. Böyle bitemezdi. Kendini hiç bu kadar çaresiz ve güçsüz hissetmemişti.

Gökyüzündeki felaket hâlâ uzak, yavaş, hatta sakindi. Yer tam tersiydi. Sokak parçalanıyordu. Batan çapa, yer katmanlarını eziyor, örümcek ağı gibi yayılan çatlakları çukurlara ve yarıklara dönüştürüyor, toprağı, taşları Uzumark'ın karanlık tünellerine yuvarlıyordu. Hele şu gök gürültüsünü andıran kükremeler...

Lazlo başka hiçbir şey duyamıyordu. Sanki gümbürtü, içinde kopuyordu. Ve bütün bunların arasında, gözünü çapadan ayıramıyordu.

Onu buraya kadar getiren, sezgileri olmuştu. Şimdiyse çok daha güçlü bir çekime kapılmıştı. İçgüdü mü, yoksa delilik miydi, kestiremiyordu. Merak da etmedi. Beyninde düşünecek yer kalmamıştı. Başı dehşetle zonkluyordu ve gümbürtüyü bastıran tek bir şey vardı: Çapaya ulaşma ihtiyacı.

Blok yapının pürüzsüz mavi yüzeyi onu âdeta kendine çekiyordu. Hiç düşünmeden birkaç adım attı. İki kalbi de ağzındaydı. Koskoca bulvar şu anda kara suların fokurdadığı harap bir lavabo deliğine dönüşmüştü. Ruza, Lazlo'yu kolundan yakaladı. Bağırıyordu. Lazlo gürültüden onu duyamasa da dudaklarını okumak kolaydı.

"Geri gel!" diyordu genç savaşçı. "Ölmek mi istiyorsun?"

Lazlo ölmek istemiyordu. Daha önce hiç bu kadar *yaşamak* istememişti. Yaşamak, sadece sanatı değil, hayatın ta kendisini anlamayı sağlayan harika bir şarkıyı duymak gibiydi. Yaşam içini kıpırdatıyor, iki kalbini yerinden söküp çok daha büyük iki yeni kalp veriyordu. Lazlo *yaşamak* için yanıp tutuşuyordu.

Sanki geri durmak *güvenli* olacakmış gibi, Eril-Fane dâhil herkes geri çekiliyordu. Yukarıda hisar devrilmek üzereyken, hiçbir yer güvenli değildi. Lazlo geride durup olacakları öylece seyredemezdi. Bir şey *yapması* gerekiyordu. İçindeki her şey, harekete geçmesi için çığlıklar atıyordu. İster içgüdü ister delilik olsun, o ses bir an önce...

Çapaya gitmesini söylüyordu.

Kolunu Ruza'dan kurtarıp tekrar çapaya baktı ama içinde hâlâ bir tereddüt vardı. Kulaklarında yaşlı Hyrrokkin'in iyi niyetli sözleri yankılanıyordu. "Oğlum, *sen* nasıl yardım edebilirsin?" Sonra Efendi Ellemire'ın kötü niyetli sözlerini hatırladı. "Kütüphaneci çocukları kafileye alacağından şüpheliyim evlat." Tabii bir de Thyon Nero'nun sesi vardı. "Beni aydınlat Strange. Hangi dünyada *bana* yardım edebilirsin ki?"

Hangi dünya?

Rüyaların dünyasında her şeyi yapabiliyor, uçabiliyor, mesartiyum metalini şekillendirebiliyor, hatta Sarai'a sarılabiliyordu.

Derin bir nefes aldı. Kaçmaktansa, dünyayı omuzlarına almayı deneyerek ölmeyi tercih ederdi. İleri koşmak her zaman en iyisiydi. Öyle de yaptı. Diğer herkes, mantığını ve duyularını kullanarak son felaket çökmeden kendine güvenli bir yer bulmaya çalışıyordu ama Lazlo Strange onlardan biri değildi.

Rüyada olduğunu farz etti. Böylesi daha kolaydı. Başını önüne eğip koştu.

İntihara davet eden sokak yıkıntıları ve fokurdayan Uzumark suları arasında, taşlarla dumanı tüten molozların üstünden atlayıp onu âdeta çağıran mavi metale doğru koşuyordu.

Eril-Fane onu görünce seslendi. Sonra gözleri çapayla hisar arasında gidip gelirken, derinleşen korkusuna korkunç bir matem duygusu eklendi. Onca yıldır hayatta kalan kızı, ölümün eşiğindeydi. Durduğunda, askerleri de onunla birlikte durup çapaya doğru koşan Lazlo'ya baktılar. Elbette çılgınlıktı ama gördükleri şeyin güzel bir yanı vardı. Daha önce farkına varmayanlar bile, dışarıdan gelen delikanlıdan ne kadar hoşlandıklarını fark ediyorlardı. Ve ölümün kapılarını çaldığını bildikleri hâlde, kimse onun öldüğünü görmek istemiyordu. Lazlo'nun sürekli yer değiştiren molozlara tırmanırken ayağı kayınca sendeleyişini, tekrar ayağa kalkıp koşmaya başlayışını seyrediyorlardı. Öte yandan metal duvar, gittikçe yere batıyordu.

Ve çapa battığı hâlde, Lazlo hâlâ yanında çok küçük görünüyordu. Bir sonra yaptığı şey, akıl alır gibi değildi. Delikanlı kollarını iki yana açıp sanki koca blok yapıyı yerinde tutmaya çalışıyormuş gibi, çapaya yapıştı.

Thakra tapınağında gökyüzünü havada tutan Seraphim'in çizimleri vardı. Ancak tanrılar böyle durabilirdi. Lazlo'nun çabası abes görülebilirdi ama kimse gülmüyor, gözünü ondan ayırmıyordu.

O sayede olanlara tanık oldular. Hepsi birden. Sanki aynı sanrıyı paylaşıyorlardı. Bir tek Thyon Nero, neler olduğunu anladı. Nefes nefese olay yerine gelmişti. Mesartiyum parçasını kaptığı gibi laboratuvarından dışarı fırlamıştı, çünkü Strange'i bulup... Ona ne diyecekti?

Metalde parmaklarının izinin olduğunu ve bunun *bir anlamı olabileceğini* mi?

Eh, bir şey söylemesine gerek kalmamıştı. Lazlo'nun bedeni, yapılması gerekeni biliyordu.

Tıpkı mahalath sisi gibi, kendini mesartiyuma bırakmıştı. Avuçlarını metale bastırırken, parmakları iki kalbinin ritmiyle zonkluyordu. Metal soğuktu ve...

Canlıydı.

Etrafında kopan kıyamete, gürültüye patırtıya, ayağını yerden kesen sarsıntılara rağmen, Lazlo değişimi hissedebiliyordu. Tıpkı hımlamaya başladığında dudaklarında oluşan hisse benziyordu. Alışılmadık bir şekilde vücudunun ve yüz hatlarının farkındaydı. Sanki derisi belli belirsiz bir titreşimle hayat bulmuştu. Özellikle metale dokunan ellerindeki his çok daha güçlüydü. Duyularını uyandıran her neyse, metali de uyandırıyordu. Sanki metali içine çekiyordu. Belki de metal onu yutuyordu. Metal ona, o metale dönüşüyordu. Yepyeni bir histi bu. Dokunuştan fazlasıydı. Evet, asıl zonklama ellerindeydi ama şimdi kanı ve özüyle birlikte... Gücün de damarlarına yayıldığını hissedebiliyordu.

Thyon Nero haklı çıkmıştı. Anlaşılan Lazlo Strange, Zosmalı bir yetim falan değildi.

Müthiş bir mutluluk duygusu her yanını sararak büyüyor, yepyeni duyuları filizlenip uzanıyor, arıyor, buluyor ve *biliyordu*. Hisarı gökte tutan bilinmez güç, artık içindeydi. Dört çapanın yukarıda tuttuğu inanılmaz ağırlığın farkındaydı. Dengesini yitiren devasa hisar, şimdi âdeta kendi bedeniydi ve Lazlo dengesini bulmaya çalışıyordu.

Sonra keşfetti. Kanatlar. Onları kapatması yetecekti. *O kadar!* Bütün şehri gölgelere boğan o devasa kanatları, tıpkı bir leydinin yelpazesi gibi kapatacaktı.

Aslında her şey çok kolay oldu. İnanılmazdı ama Lazlo teniyle konuştuğu bu yepyeni dili biliyordu. Düşünmüştü ve mesartiyum metali ona itaat etmişti.

Hıçkırık şehrinin üstündeki melek kanatlarını kapattığında, on beş yıldır görünmeyen ay ve yıldızlar, yokluklarını telafi etmek istercesine âdeta güneş gibi parladı. Hisar, havayı boğan toz dumanın arasında, geriye kalan üç çapaya göre dengesini yeniden ayarladı.

Lazlo her şeyi hissediyordu. Hımlama artık göğsünün derinliklerindeydi ve bir nehrin taşkın suları gibi akıyordu. Yepyeni gözler ve yepyeni duyularla mesartiyumla birleşmiş, metalin efendisi olmuştu. Hisarı dengelemek, ayağını koyacak yer bulmaktan bile kolaydı. Devasa melek, tıpkı eğilip selam veren bir adam gibi kolayca doğruldu.

Lazlo, bunu yaptığı dakikalar boyunca tamamen çapaya odaklanmıştı. Etrafında olup bitenlerin farkında değildi. Ta derinlerde yeni güçlerin aktığını hissedebiliyordu. Ve değişen, sadece yukarıdaki melek değildi. Çapa da değişmişti. Geride duran herkes, daha önce tek bir çizik bile atmayı başaramadıkları metalin eriyip aktığını, yerdeki çatlakları doldurduğunu, ağırlığını şehre temel yaptığını görebiliyordu.

Rasalas.

Lazlo ne yaptığını bilmiyordu. Rüyasında olduğu gibi, canavarı yeniden şekillendiren, ruhunun sisiydi. Canavarın hatları eğilip bükülüyor, çirkinlikten zarafete dönüşüyordu. Boynuzları incelip suya dökülen mürekkep gibi uzadı. Ve çapa eriyip hafiflerken aşağı inmeye başlayan Rasalas, şehre her zamankinden daha yakındı. O durduğunda her şey durdu. Yeri sarsan deprem, diplerden gelen kükremeler, havada doğrulan dev melek...

Lazlo Strange başını önüne eğmiş, çapaya yaslanıyordu. Kollarını iki yana açmıştı. Elleri, bileklerine kadar sıvılaşan mesartiyum metaline batmıştı. Ve yeniden şekillendirdiği ca-

navar, tepesinde dikiliyordu. Rasalas, Skathis'in kâbuslarla yarattığı bir canavardı, oysa şimdi, âdeta bir zarafet timsaliydi. Manzara... Büyüleyiciydi. Lazlo'nun çapaya doğru koştuğunu görenlerin yürekleri, ölümün korkusuyla boğazlarına yumruk gibi oturmuştu ama delikanlı bütün dünyanın yükünü omuzladığında, karanlığı yaran küçük alevler gibi umutlar da yeşermişti. Dünya adil bir yer olsaydı, bu manzara iblis camından bir anıta işlenmeli ve Hıçkırık'ın kurtuluşu anısına en güzel yere dikilmeliydi.

Hıçkırık'ın ikinci kurtuluşuydu bu ve şehrin yeni bir kahramanı vardı.

Böylesi bir efsanenin doğuşuna çok az insan tanık olabilirdi. Günün, gecenin ya da *hayatın* anları, bir hikâyeye nasıl aktarılabilirdi? Hayretin deştiği boşluğu, kelimelerin doldurması mümkün değildi. *Onikinciay*'ın ikinci Sebt gecesinde, Hıçkırık'ın kuzey çapasının erimesiyle oluşan yıkımın ardından gelen sessizlik, görüp görülebilecek en büyük sessizlikti.

Lazlo yapmıştı. Öz yeniden güzelleşmişti. Şehir ve hisar güvendeydi. Her şey *yolundaydı*. Delikanlı âdeta ışıldıyordu. Lazlo böyle biriydi. *O buydu*. Gerçek adını bilmese de içindeki o büyük boşluk artık dolmuştu. Yüzü gözü kan içindeydi, saçları tozdan matlaşmıştı.

Başını kaldırdı. Belki görmese de hissettiğinden, belki de sadece... Kolay olduğundan, o anda yaptığı şeyin büyüklüğünü kavrayamıyordu. Boşluğu *kendi* efsanesiyle doldurduğunun farkında değildi. Kendini bir kahraman gibi hissetmiyordu ve... Yani, bir canavar gibi hissetmediği de kesindi.

Ne olursa olsun, efsanesini oluşturacak kelimeler yavaş yavaş beliriyordu ve *canavarlık*, bu sözlerden biri değildi.

Gözlerini açtığında, yavaş yavaş çevresindeki dünyanın farkına vardı. Sessizlik âdeta her yanda çınlıyordu. Sonra arkasında temkinli adım seslerini duydu. Tezahürat ya da rahatlayanların iç çekişleri yoktu. Sadece nefesler vardı. Ellerinin metale gömülü olduğunu görünce, sudan çıkarıyormuş gibi geri çekti.

Ve... Ellerine bakakaldı.

Gördüğüne şaşırmaması gerekiyordu ama şaşırmıştı. Rüyada olduğunu sandı, çünkü elleri, sadece rüyasında böyle görünebilirdi. Çünkü... Bebekliğinde hastalıklı gri görünen, sonra çöl güneşi altında kavrulup kararan elleri artık...

Masmaviydi.

Mavikantaronlar gibi, yusufçuk kanatları gibi, bahardan ziyade yaz göğü gibi masmavi.

Tiranlık, kölelik ve eşikte bekleyen cinayet gibi mavi.

Bir renk asla bu kadar derin bir anlama sahip olmamıştı. Yüzünü arkasında toplanan kalabalığa döndü. Eril-Fane, Azareen, Ruza, Tzara ve diğer Tizerkane savaşçıları, hatta Calixte ile Thyon Nero... Hepsi oradaydı. Gözlerini, elleri kadar mavi yüzüne dikmiş bakarken, Thyon haricinde hepsi, bilinçaltından yükselen bir isyanla savaşıyordu. Uzak diyarlardaki bir kütüphanede buldukları, yüreklerine ve evlerine aldıkları, dahası tanıdıkları bütün yabancılardan üstün tuttukları bu genç adam, inanılması zor olsa da bir tanrı tohumuydu.

65

Eriklik

Herkes suspus olmuştu. Kimse yerinden kıpırdayamıyordu. Gözleri şok içinde boş bakıyordu. İşte Lazlo'nun aynada gördüğü yansıması buydu: Kahraman, canavar, tanrı tohumu...

Tanıdıklarını sandıkları kişiyle az önce tanık oldukları arasında bir bağlantı kurmaya çalışan Hıçkırık halkının şaşkın ifadelerinde, aynı zamanda hem minnettarlık hem de güvensizlik ve ihanet seçilebiliyordu.

O şartlar altında bile hâlâ hayatta olmalarının sevinci, Lazlo'nunkinden kat kat fazlaydı. Ama nefretlerinin ve korkularının kökleri o kadar derinlerdeydi ki, Lazlo sevinçlerine bulaşan o tiksintiyi hissedebiliyordu. Üstelik onlara bir açıklama da sunamıyordu. Düşünceleri, bütün renklerin ve duyguların karışımından çamurumsu bir girdaba dönüştüğü için, beyni bulanıyordu.

Bakışlarını, özellikle afallamış görünen Eril-Fane'ye dikti. "Bilmiyordum," dedi. "Yemin ederim bilmiyordum."

"*Nasıl?*" diye inledi general. "Sen nasıl... *Bu* olabilirsin?"

Lazlo ne diyebilirdi ki? Kendisi de öğrenmek istiyordu.

Nasıl olmuştu da Mesarthim tanrılarından birinin çocuğu, kendini Zosma'daki bir yetim beşiğinde bulmuştu? Tek cevabı, toprağa gömdüğü bir beyaz tüy, gökteki kanatların uzak hatırası ve ağırlıksız olma hissiydi. "Bilmiyorum," dedi.

Belki cevap, yukarıdaki hisardaydı. Başını kaldırıp bakarken, içinde yeni bir sevinç dalgası koptu. Sarai'a söylemek... Ona *göstermek* için sabırsızlanıyordu. Gecenin düşmesini beklemesi bile gerekmiyordu. Uçabilirdi. Hemen şimdi. Sarai oradaydı. Sımsıcak ve gerçek. Teni, nefesi, gülüşleri, dişleri, çıplak ayakları, pürüzsüz mavi hatları ve yumuşacık tarçın rengi saçlarıyla Sarai oradaydı ve Lazlo ona *göstermek* için sabırsızlanıyordu. Yeteneğini o sırada bilmese de mahalath sisi haklı çıkmıştı.

Yeteneği. Bir kahkaha attığında, Tizerkane savaşçılarından bazıları irkildi.

"Bunun ne anlama geldiğini görmüyor musun?" diye sordu. Sesi ahenkli ve merakla doluydu. Hepsi bu sesi çok iyi tanıyordu. Masalcılarının sert ve saf sesiydi bu. Dillerini öğrenirken her aptal cümleyi tekrarlayan *arkadaşlarının* sesi... Onu tanıyorlardı. Mavi tenli olmasının artık bir önemi yoktu. Asırlık çirkinlikleri, nefretleri ve yürekleri saran korkuları bir kenara itip yeni bir çağ başlatmak istiyordu. Ve ilk kez, bu mümkün görünüyordu. "Hisarı taşıyabilirim," diye devam etti. Artık şehri gölgelerden, Sarai'ı da tutsak olduğu hapishaneden kurtarabilirdi. Hem kahraman hem canavar olduğu bu dünyada *her şeyi* yapabilirdi. Yine güldü. "Anlamıyor musun?" diye üsteledi, kuşkuyla dolu suskunluğa ve kutlamaları engelleyen inkâra karşı. "Sorun çözüldü."

Kimse sevinç çığlığı atmadı. Lazlo da bunu beklemiyordu ama en azından, ceset gibi görünmek yerine, mutlu görüne-

bilirlerdi. Dahası ne yapacağını görmek için hepsi yan gözle Eril-Fane'ye bakıyordu.

Eril-Fane ağır adımlarla yaklaştı. Tanrıkatili unvanını hakkıyla kazanmış olabilirdi ama Lazlo ondan korkmuyordu. Generalin gözlerinin içine bakarken, bir kahraman ve iyi bir adam görüyordu. O adam ki sıra dışı şeylerin yanı sıra korkunç şeyler yapmıştı ve darmadağın olup çatlak bir kabuk gibi tekrar toparlanmıştı. Dahası cesaretiyle imkânsızı başarmıştı: Kolay yolu seçmek yerine, yaşamaya devam etmişti.

Eril-Fane de ona bakıyordu. Tanıdık bir yüzün yeni rengine alışmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Kalp atışları zamana eşlik ederken, sonunda koca elini uzattı. "Şehrimizi ve hayatlarımızı kurtardın Lazlo Strange," dedi. "Sana çok büyük bir borcumuz var."

Lazlo adamın elini sıktı. "Borç falan yok. Tek istediğim..."

Birden sustu. Çünkü o sırada, deprem çatırtılarının ve yangın homurtularının ardından gelen sessizliği bir çığlık böldü. Ve bir saniye sonra, panik dolu bir savaşçı kötü haberi getirdi.

Gökten bir kız düşmüştü. Maviydi.

Ve ölmüştü.

Bütün sesler susmuştu. Hava yoktu. Sevinç, düşünce ya da eylemden eser kalmamıştı. Lazlo'nun içindeki hayret dolu duygular, bir anda karanlığa gömülmüştü. Umutsuzluk bile değildi. Boş hissediyordu. Umutsuzluk, kabullenmeyi beraberinde getirirdi ama bu mümkün değildi. İçi öylesine *boşalmıştı* ki Lazlo nefes bile alamıyordu.

"Nerede?" dedi boğulurcasına.

Eriklik. Tanrıların ağaçlarından olgun erikleri yağdığı için tatlı çürük bir kokunun hiç eksik olmadığı Eriklik.

Aniden düşüşü hatırladı. Kızın düştüğünü görmüş müydü? Hayır. Hayır. O zaman da kendine o olamayacağını söylemişti ve şimdi buna inanması gerekiyordu. Eğer Sarai'ın başına bir şey gelseydi hissederdi. Lazlo bunu düşünmek bile istemiyordu. Tıpkı patlamadan önce bir önsezi gibi, Drave'in kükürt kokusuna eşlik eden o panik hissi gibi, Sarai'ın korkusunu mutlaka *hissederdi.* Böyle bir önsezi, ancak ondan ve güvelerinden gelebilirdi.

Sarai'ın güveleri.

Bunu düşününce, içindeki boşluğa keskin bir korku saplandı. Sarai'ın güveleri neredeydi? Neden burada değillerdi? Yerde baygın yatarken yanındaydılar. "Artık uyanman gerekiyor aşkım."

Aşkım.

Aşkım.

Sendeleyerek alevlere doğru ilerlerken de güveler yanındaydı. Ne zaman gitmişlerdi? Nereye gitmişlerdi?

Ve *neden* gitmişlerdi?

Lazlo bu soruları sorsa da cevapları alabileceği bütün kapıları sımsıkı kapatıyordu. Bir kız ölmüştü, maviydi ve bu kız Sarai olamazdı. Sonuçta hisarda dört kız vardı. Onlardan birinin ölmüş olmasını ummak midesini bulandırıyordu ama umut etmekten kendini alamıyordu. Eriyen çapadan geri kalanlara ilerleyip dokunduğunda, güç anında damarlarına doldu. Ve *yeni* Rasalas, muhteşem boynuzlarıyla başını havaya kaldırdı.

Yaratık harekete geçtiğinde, uykudan yeni uyanmış gibi görünüyordu. Tekinsiz, akışkan... Sonra devasa kanatlarını

titreterek açtığında, bütün savaşçılar korkuyu iliklerinde hissettiler. Beyhude bir çabayla kılıçlarını çekseler de Rasalas tünediği yerden inmeye başlayınca, Eril-Fane dışında hepsi çil yavrusu gibi kaçıştı. Tanrıkatili de tıpkı Lazlo gibi, dehşetli bir korkuyla, olduğu yerde kalakalmıştı. Bir kız düşmüştü. Bir kız ölmüştü. Başını iki yana sallıyordu. Yumruklarını sıktı.

Lazlo onu görmüyordu. Beynini yakan Sarai'ın görüntüsünden başka hiçbir şeyi görmüyordu. Gülen, kahkahalar atan, harika ve hayat dolu Sarai... Sanki onu gözünde böyle canlandırınca, hâlâ hayatta olduğunu kanıtlayacakmış gibi.

Bir sıçrayışta Rasalas'a bindi. İradesi metalle birleşirken kasları kasıldı. Rasalas tek hamlede havaya sıçradı. Lazlo şimdi uçuyordu ama içinde tek bir neşe kırıntısı yoktu. Tek bildiği, sadece dakikalar önce bu dünyayı hayal ettiğiydi. Sersemleticiydi. Mesartiyum metalini şekillendirebiliyor ve uçabiliyordu. Bu kadarı bile fazlaydı ama çok daha önemli bir parçası eksikti. Sarai'ı bir an önce kollarına almak istiyordu. Dileğinin büyük kısmı gerçekleşmişti, demek sonuncusu da gerçekleşmek zorundaydı. İçindeki perişan ama inatçı ses, pazarlığa tutuşmuştu. İlahi takdir ya da kozmik bir irade varsa, hatta dünyayı birtakım enerjiler, melekler ya da tanrılar yönetiyorsa, bu gece dualarına cevap vermek zorundaydılar.

Ve... Cevap verdikleri de söylenebilirdi.

Rasalas, Eriklik'e indi. Genelde tenha olan semtte, şimdi tam bir kaos yaşanıyordu. Gözleri deli gibi ardına kadar açılmış halk, tek bir eğlencesi olan bir kâbus karnavalındaydı sanki. Herkes histeriye kapılmıştı. Bugüne kadar ötelenen felaketin dehşeti en eski nefretlerle çaresizliğe eklenmişti ve gökten inen canavar, çılgınlığın son damlasıydı.

Oysa Lazlo, onların farkında bile değildi. Biriken çığlıkların sessiz merkezinde bir kız vardı. Bir bahçe kapısının üstünde başı arkaya düşmüştü, kolları başının yanından cansız bir şekilde sarkıyordu. Çok zarifti. *Göz alıcıydı.* Teni mavi, gömleği... Gömleği pembeydi ve bir şelale gibi aşağı akan saçları, bakır kızılı, hurma kızılı, tarçın kızılı, kır çiçeği balı kızılıydı...

Ve kan.

Lazlo o gece Sarai'ı kollarına *aldığında* kız gerçekti ama kahkahalar yoktu. Nefes yoktu. Nefes de kahkahalar da bedeni sonsuza kadar terk etmişti.

Kâbus Perisi ölmüştü.

66

Tanrı ve Hayalet

Tabii ki rüyaydı. Bütün bunlar yeni bir kâbustu. Hisarın devrilmenin eşiğine gelmesi, Seraph'ın avucunda mesartiyumun üzerinden çaresizce kayıp giden ipek kumaş, bir şeylere tutunabilmek için çırpınan kollar... Sonra düşüş. Sarai daha önce de rüyasında düştüğünü görmüştü. Mahmurluk iksiri etkisini yitirdiğinden beri, defalarca çeşitli şekillerde öldüğünü görmüştü. Tabii... Her seferinde, ölümün eşiğindeyken uykudan uyanıvermişti. Kalbine saplanan bıçak, boğazındaki dişler, ani bir darbe... Her seferinde nefes nefese yatağında doğruluvermişti. Ama işte şimdi buradaydı. Uyanık değildi. Uyumuyordu da.

Ölmüştü.

Önce inanamadı, sonra şaşırdı. Rüyada yüz binlerce güzellik vardı. Tilki kanatları, uçan halılar, yıldızların arasından sonsuzluğa düşmek...

Gerçekteyse güzellik diye bir şey yoktu. Her şey çok aniydi. İnsanın canını neredeyse yakacak kadar ani.

Neredeyse.

Beyaz ateş sıcaklığında bir acı. Sonra hiçlik.

Hayatı boyunca hayaletlerle yaşadığı için, Sarai son anı hep merak etmişti. Ruhun, bedeni terk etmesi ya da yerinde kalması için nasıl bir güce ihtiyacı vardı? Kendinden öncekilerin ve sonrakilerin de hayal edeceği üzere, bunun sadece bir irade meselesi olduğunu düşünmüştü. Yeterince sıkı tutunup gitmeyi reddedersen, belki... Belki *yaşamaya* devam edebilirdin.

Sarai da yaşamak için yanıp tutuşuyordu.

Oysa zamanı geldiğinde, ne tutunacak bir dal ne de bir seçim hakkı olmuştu. Hiç tahmin etmediği bir şekilde, bedeni dışında tutunabileceği hiçbir şey yoktu. Bir kuşun dökülen tüyü ya da dalından düşen bir erik gibi, bedeninden akarcasına çıktı.

Şok.

Ağırlığı yoktu, cismi yoktu. Korkunç gerçek altında yatarken rüyayı andıran gerçek dışı bir hisle havada süzülüyordu. Cesedi. O *şey*, bahçe kapısının üstüne düşmüş, yay gibi gerilmişti. Uzun saçları, küçük alevden yapılmış dillerden yağan zencefil tomurcukları gibi aşağı akıyordu. Boğazı pürüzsüz bir maviydi, gözleri boş bakıyordu. Çıplak bacaklarını ortaya çıkaran gömleği, buradan bakarken müstehcen görünüyordu.

Kalabalık toplanmaya başlamıştı. Sonra bir çığlık duyuldu.

Sivri bir demir, kaburgalarını delmiş, tam göğsünün ortasında duruyordu. Sarai, kıpkırmızı, yapış yapış sivri uca odaklandı ve... Cansız bedeninin üzerinde süzüldü.

O arada, Hıçkırık'ta yaşayan adamlar, kadınlar ve çocuklar parmaklarıyla işaret ediyor, biriken çığlıklarını kendi elleriy-

le boğazlarında tutmaya çalışsalar da başarılı olamıyorlardı. Hırçın bir gürültüydü. Yüzleri korkuyla öylesine çarpılmıştı ki insan olduklarını söylemeye bin şahit isterdi.

Sarai da onlara bağırmak istiyordu ama sesini duyamazlardı. Taze cesedinin üstünde titreyerek süzülen hayaleti görmeleri mümkün değildi. Tek gördükleri bela ve günahtı. Tanrı tohumu.

Kalan güveleri onu buldu. Öldüğünde onların da öleceğini sanırdı, oysa şafak vakti dumana dönüşecek son parçaları hâlâ yaşıyordu. Zavallı yaratıklar ölü yüzün etrafında kanat çırpıyor, sanki kaldırıp onu eve götürebilecekmiş gibi kanlı saç tellerini tutmaya çalışıyorlardı.

Ama bunu yapamazlardı. Sert bir rüzgâr güveleri savurduğunda, geriye sadece çığlıklar, nefretle çarpılmış yüzler ve... Gerçek kaldı.

Bu *gerçekti.*

Sarai ölmüştü. Artık nefes almayı bırakmış olsa da bu gerçek karşısında, tıpkı nefes nefese kâbustan uyandığı zamanlarda olduğu gibi, nefes almakta zorlanıyordu. Zavallı bedeni...

Onların karşısına *bu* hâlde düşmüştü. Cesedini kollarının arasına almak istiyordu. Oysa bedeni, kaybettiklerinin henüz ilkiydi. Ruhu da gidecekti. Dünya ruhunu emecekti. Öz hiç kaybolmazdı ama *Sarai* hatıraları, arzuları ve sevgisiyle kaybolacaktı.

Aşkıyla.

Lazlo.

Bir anda hatırladı. Patlama ve sonrası. Ölmek kafasını karıştırmıştı. Nefesini tutarak gökyüzünde asılı duran hisara baktı. Ama hisarın yerine... Gökyüzünü gördü. Ayın ışığı du-

manların arasından sızıyor, hatta aralarda yıldızların pırıltısı bile seçilebiliyordu. Hisar düşmüyordu. Seraph'ın kanatları kapanmıştı.

Gerçeklik hissi bir kez daha tökezledi. *Gerçek olabilir miydi bu?*

Etrafındaki çılgınlık katlanılmaz bir hâl almaya başlamıştı. Çığlıkların böylesine kulak tırmalayabileceği, daha önce aklının ucundan bile geçmezdi. Ve çığlıkların nedenini gördüğünde, iki kalbi birden, en azından kalplerinin hatırası, vahşi bir umutla sıkıştı.

Rasalas gökyüzündeydi ve üzerinde Lazlo vardı. Ah, bu nasıl görkemli bir manzaraydı! Canavar yine güzelleşmişti. Lazlo da mahalath sisinden çıkmış gibi gök mavisiydi. Ona bakarken Sarai'ın nefesi kesiliyordu. Rasalas inmek üzere kanatlarını açtığında, delikanlının uzun, siyah saçları âdeta binlerce kırbaç gibi havayı dövüyordu.

Bir anda Sarai'ın içini bir sevinç dalgası sardı. Rasalas uçuyorsa ve Lazlo mavi tenliyse, o zaman her şey bir rüyadan ibaretti.

Tanrılar aşkına.

Lazlo canavardan inip önünde durduğunda, Sarai'ın sevinçten önceki kederi bine katlandı. Delikanlının gözlerinde gördüğü keder karşısında umudun hiç şansı olamazdı çünkü. Lazlo olduğu yerde sendeliyordu. Nefes alamıyordu. Güzelim hülyalı gözleri şimdi yanıp kor olmuş deliklere dönüşmüştü.

Daha da kötüsü, *ona* bakmıyordu. Lazlo gözlerini, bahçe kapısının üzerinde yay gibi gerilmiş cesede ve tarçın kızılı saçlardan damlayan kanlara dikmişti. Ve ona uzanıyordu. Sarai'a değil, o şeye.

derhanınki gibi bir alev topu birikiyordu. Bağırsa bütün şehir yanıp kül olurdu. Böyle hissediyordu. Böylesi bir öfkeye kapılmıştı.

"Beni gördükleri anda öldüreceklerini biliyorsun, değil mi?" demişti Sarai.

Lazlo şimdi anlıyordu. Evet, onu öldürmemişlerdi ama şansları olsaydı, ellerinden geleni artlarına koymazlardı. Ve büyük bir yıkımdan kurtardığı hayallerinin şehri Hıçkırık'ta kendisinin de istenmediğini biliyordu. İçinde kim olduğuna dair bilinmezliğin yarattığı boşluğu bir nebze olsun doldurmuş olabilirdi, yine de çok daha fazlasını kaybettiğini düşünmekten kendini alamıyordu. Hem Hıçkırık'ı hem de Sarai'ı kaybetmişti. Artık ne bir yuvası olabilirdi ne de bir aşkı.

Bağırmadı. Onun yerine Rasalas kükredi. Lazlo ona dokunmuyordu bile. Artık buna ihtiyacı yoktu. Yakın durması yeterliydi. Canavar, yaşayan bir yaratık gibi kalabalığa yaklaşırken, metal boğazını titreten kükremesi öfkeden değil, hissettiği ızdıraptandı.

Öyle bir kükremeydi ki bütün çığlıkları bastırıyordu. Bütün renkleri solduran yepyeni bir renk gibiydi. Nefret sıyah, korku kırmızıydı ve ızdırabın rengi maviydi. Hayır, mavikantaronların, yusufçuk kanatlarının, göklerin, tiranlıkların ya da eşikteki cinayetlerin mavisi değildi bu. Daha çok etteki çürüğün, denizlerdeki karanlık fırtınaların, ölmüş bir kızın umutsuz bakan gözlerinin mavisiydi. *Can çekişmenin* mavisiydi.

Ve her şey bir yana, tıpkı fincanın dibinde kalan tortular gibi, Hıçkırık ruhunun derinliklerinde, bu can çekişme hâli varlığını hep sürdürmüştü.

Rasalas'ın kükremesiyle birlikte Tanrıkatili ve Azareen koşarak Eriklik'e geldiler. Kalabalığı yararak ilerlerken, ızdırap dolu kükreme yüreklerini parçalıyordu. Üstelik henüz görmemişlerdi...

Lazlo'nun kollarının arasında tuttuğu incecik bedeni, cansız kolları, tarçın renkli saçları ve göğüsteki kan tomurcuklarını görünce Eril-Fane sendeledi. Hıçkırığı, utancının içinde filiz veren cesur bir umut kırıntısıydı ama Lazlo'nun kucağındaki kızla birlikte Rasalas'a binişini izlerken, savaş meydanında yenildiğini anlayan bir savaşçı gibi dizlerinin üstüne düştü.

Rasalas havalandığında kanatlarının rüzgârıyla herkes gözlerini yummak zorunda kaldı. Kapalı göz kapaklarının ardındaki karanlıkta hepsi aynı şeyi görüyordu. Dünyadan koparılıp alınmış gibi görünen renksiz bir *matemdi* bu.

Azareen, kocasının ardında dizlerinin üstüne çöktü. Titreyerek kollarını onun boynuna doladı. Göğsünü sırtına dayayıp yanağını yanağına yasladı ve Tanrıkatili'nin dökemediği gözyaşlarını döktü. Eril-Fane, yanağındaki sıcak ıslaklığı hissederken ürperdi. İçinde bir şey kopmuştu. Savaşçı kadının kollarını göğsüne bastırıp yüzünü onun ellerine teslim etti. Ve o anda, onca kayıp ve çalınan hayattan sonra... Yıllar sonra Tanrıkatili hıçkırmaya başladı.

Sarai her şeyi görebiliyor, hiçbir şey yapamıyordu. Lazlo bedenini alıp götürürken, peşlerinden gidemiyordu. O görünmez bağlardan sonuncusu koptuğu için bir tüy gibi yükseliyor, sonunda bir tür *son* hissinden kurtulamıyordu. Dağılıyordu. Zerreciklerine ayrışırken bir kez daha ölüyordu. Mahalath rüyasında sisin onu nasıl dönüştürdüğünü hatırladı. O zaman da fiziksel varlığına dair bütün hisler yok olmuş, geriye sadece tek bir gerçek kalmıştı. *Elini tutan Lazlo'nun eli.*

Şimdi o da yoktu. Lazlo bedenini alıp götürmüş, ruhunu geride bırakmıştı. Ardından bağıra çağıra seslendi ama çığlıklarını kendisi bile duyamıyordu. Lazlo metalin parlaması ve bir duman dalgasıyla gözden kaybolduğunda, Sarai yapayalnız kalmıştı.

Soluyor, ruhu kükürt kokuları arasında eriyordu.

Tıpkı elma bahçesindeki buharlaşan nefesleri gibi yok oluyordu. Söylenecek sözler bitmişti.

67

İmkânsız Barış

Şehir halkı yeni tanrının göğe yükselmesini izlerken, hisardakiler de onun yaklaşmasını seyrediyorlardı.

Rasalas saf pırıltılarla, kapkara dumanların arasında yorulmak bilmeden kanat çırpıyordu. Ay ufka yaklaşmıştı, birazdan güneş doğacaktı.

Yakut, Kırlangıç ve Vahşi bahçenin kıyısındaydılar. Yüzlerinin rengi atmıştı. Kalpleri buz tutmuştu. Yaşadıkları şokla birlikte acıları anlatılır gibi değildi. Gerçeği *kavramaya* başlamışlardı. Olmuştu, hisar gerçekten düzelmişti.

Ve Sarai gerçekten düşmüştü.

Onu sadece Kırlangıç, o da sadece gözünün ucuyla görmüştü. Yakut'la birlikte tutundukları dalları ve korkuluğu sonunda bıraktıklarında, boğulurcasına hıçkırarak "Düşen bir yıldız gibiydi," demişti.

Yakut başını iki yana sallamış, *inanmayı* reddetmişti. Durduramıyormuş gibi şimdi de başını mekanik bir şekilde, ağır ağır, iki yana sallamaya devam ediyordu. Vahşi ona sarılmıştı. Sık nefesleri âdeta bir ritme oturmuştu. Delikanlı,

Sarai'ın terasından gözlerini ayırmıyor, kızın terasa açılan kapıdan çıkmasını bekliyor, bunu bütün kalbiyle *diliyor*, Yakut'un baş sallamasına eşlik edercesine, içinden durmaksızın, "Haydi, haydi, haydi!" diye yakarıyordu. Ama içten içe, Sarai'ın hâlâ *burada*, hisarda olması ihtimaline inansa, kendi gözleriyle görüp kanıtlamak için hiç durmadan kızın odasına koşacağını da biliyordu.

Oysa koşmuyordu. Koşamazdı. Çünkü inanmayı reddettiği gerçeği zaten biliyordu ve bunun kanıtlanmasını istemiyordu.

Sadece Minya şaşkın görünmüyordu. Dahası bütün duygulardan sıyrılmış gibi, küçücük bedeniyle bahçenin hemen girişindeki kemerin altında kaskatı duruyordu. Yüzünden belli belirsiz bir temkinlilik hâli dışında hiçbir şey okunamıyordu.

O sırada hisardaki bütün hayaletler, iplerinin gevşediğini hissetti ama bu his anında kayboldu. Minya ipleri yine ele geçirmiş, sımsıkı tutuyordu ama hepsi, hiçliğe kaçıp özgür kalma ihtimalini en derinlerinde hissetmişti. Tıpkı bir kafesin kapısının, açıldığı gibi suratlarına kapanmasına benziyordu. Daha önce hiç olmamıştı bu. Hem Koca Ellen hem de Küçük Ellen yıllar boyunca Minya'nın iradesini sınamıştı ve küçük kız, uykusunda bile pes etmemişti.

Canavarın üstündeki adamı Yakut, Vahşi ve Kırlangıç'ın tepesinde görünce yüzünde dehşetli bir hayret ifadesi belirdi. Yaratık inmeye hazırlanırken, bahçenin ortasındaki beyaz tomurcuklar, kanat çırpışının rüzgârıyla savruluyor, Minya'nın dağınık saçları da arkaya doğru uçuşuyordu. Gözlerini kısarak baktı.

Mesarthim. Mesartiyum.

Adam da canavar da yabancıydı. İkisi de maviydi. Ve Minya, daha *kim* ya da *nasıl* olduğunu kavrayamadan, Lazlo'nun varlığının *her şeyi değiştireceğini* anladı.

Kendi sorunları ve Hıçkırık'ın sorununun çözümü karşısında ilk hissettiği, *rahatlama* değildi. Dahası dünyadaki bütün havanın çekildiğini hissedercesine yıkıcı bir yavaşlıkta, kontrolün elinden kayıp gittiğini hissedebiliyordu.

İsyan karşısında dik duruşunu bozmayan bir kraliçe gibi, zehirli bakışlarını tanrıyla yaratığa dikip yaklaşmalarını bekledi.

Lazlo, canavardan indi. Önce bahçenin kıyısında ızdırap dolu gözlerle ona bakan diğer üçünü fark etti. Hayaletleri de görebiliyordu ama bakışlarını bahçede dolaştırıp sonunda Minya'yı buldu ve kucağında Sarai'ın cansız bedeniyle ona doğru yürüdü.

Hepsi, kucağında taşıdığı pembeyi, kırmızıyı, tarçın rengini ve birbirinin tenine karışan mavi renkli narin bedeni görebiliyordu. Güzelliği can yakıyordu.

Sarsılarak hıçkırığını ilk bırakan Yakut oldu. Boş bakan gözlerinde kıpkırmızı kıvılcımlar yanıyordu. Parmak uçlarında masmavi alevler sivriliyordu ama o bunun farkında bile değildi.

Kırlangıç'ın üzüntüsü, ayağının dibindeki solan çiçeklerden anlaşılabiliyordu. Asla tersine kullanmadığı yeteneği, şimdi etrafındaki bütün bitkileri öldürüyordu. Ve farkında olmadan bulutları çağıran Vahşi, gökyüzünü ve ufku kapatmıştı. O hâliyle *dünya*, hisardaki bahçeden ibaretmiş gibi görünüyordu.

Ne yapacağını sadece Minya biliyordu. Lazlo yaklaştıkça hayaletleri de etraflarını sarıyordu.

Bahçede bir düzine hayalet vardı, daha fazlası da işgali bastırmak üzere galeride bekliyordu. Lazlo gözlerini Minya'dan ayırmasa da hepsinin arkadan yaklaştığını hissedebiliyordu. Minya'nın ardındakileri de *görebiliyordu*. Ve Hıçkırık'ın ölüleri Minya'ya itaat ediyor, on beş yıldır bahçeyle galeri arasında açık duran kapıya doğru ilerliyordu. Lazlo, iradesiyle kapıları kapattı.

Minya iradesiyle hayaletleri çağırmış, Lazlo onları engellemişti. Güçlerin açık bir diyaloğuydu bu. Tek bir kelime edilmemiş, sadece sihir konuşmuştu. Metal kemerler, Skathis'ten bu yana ilk defa sıvı gibi akıp kapıları kapatmış, Minya'yı ordusundan koparmıştı. Küçük kız sırtı dönük olduğu hâlde ve metalden herhangi bir ses çıkmamasına rağmen, görünmez bağların ucundaki hayaletlerin suspus olduğunu fark etmişti. Çenesini sıktığında, bahçedeki hayaletler Lazlo'nun arkasına dizildi. Lazlo dönüp onlara bakmadı ama Rasalas kafasını çevirip metal boğazından uyaran bir hırlama saldı.

Yakut, Kırlangıç ve Vahşi, nefeslerini tutmuş, olan biteni izliyorlardı.

Lazlo'yla Minya gözlerini birbirlerinden ayırmıyordu. Tanışmıyorlardı ama aralarında, Sarai'ın cesedinden çok daha fazlası vardı. Lazlo anlamasa da Minya anlayabiliyordu. O faranji, mesartiyum metalini kontrol edebiliyordu, öyleyse Skathis'in oğlu olmalıydı.

Yani kendi kardeşi.

Oysa bu akrabalık, yüzünden okunmasa da içini büyük bir acıyla yakıyordu. Kendisine miras kalması gereken yetenek, karşısındaydı.

Nereden çıkmıştı bu genç adam?

Herhâlde Sarai'ın bahsettiği genç adamdı. Sarai'a meydan okuma cesaretini veren genç adam. "Bir insanın beni görmeye katlanabileceğini *biliyorum*," demişti, Minya'nın daha önce hiç tanık olmadığı coşkun bir cesaretle. "Çünkü beni görebilen biri var. Ve o biri, beni görmeye gayet güzel katlanabiliyor."

Eh, o sırada ya yanıldığının farkında değildi ya da yalan söylüyordu. Minya'nın karşısında duran genç adam, bir insan değildi.

Canavar, hayaletlere bakarken, genç adam küçük kızdan gözlerini ayırmıyordu. Saniyeler birbirlerine meydan okumalarıyla geçiyor, damarlarındaki güç fokurduyordu. Lazlo, Minya'da, onu öldürmeye çalışan ve katliam arzusuyla Sarai'ı umutsuzluğa sürükleyen acımasız bir çocuk görüyordu. Yani karşısındaki bir düşmandı ve bütün öfkesi hedefe odaklanmıştı.

Ama... Minya, elindeki ağla kelebek avlarcasına hayaletleri toplayan bir düşman, kendisiyse ölen aşkını kucağında taşıyan bir adamdı.

Küçük kızın önünde dizlerinin üstüne çöktü. Omuzlarındaki görünmez yükle, topuklarının üzerine oturup kızla aynı hizaya geldi. Minya'nın gözlerinde insanlıktan ya da merhametten eser yoktu. "Sarai'ın ruhu," dedi. Sesi hiç bu kadar çatlak çıkmamıştı. O kadar çatlaktı ki duyan kandan paslandığını sanırdı. Nasıl olduğunu ya da işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu. Tek bildiği, içten içe Sarai'ın hâlâ kurtarılabilir olduğuna dair içinde saklı tuttuğu umut kırıntılarıydı. "Onu yakalamalısın."

Başka herhangi biri, bu hüzünlü sözler karşısında yelkenleri indirirdi.

Ama karşısında duran Minya'ydı.

Daha düştüğünü öğrendiği andan itibaren, bütün duyularını sonuna kadar açmış, yakınına gelebilecek bütün hayaletleri tarayarak Sarai'ı aramıştı. Sarai'ın ruhunu yakalamayı öylesine istiyordu ki nefes almakta bile zorlanıyordu. Bütün varlığıyla dikkat kesilmişti. Ancak böylesi bir dikkatle, bütün küstahlığıyla bahçeye inen metal kanatlı Rasalas'ın neden olduğu gürültüye rağmen, Sarai'ın ruhunu duyabilirdi.

Buraya gelme küstahlığını gösteren bu yabancı, şimdi de zaten bütün dikkatini verdiği işi yapmasını emrediyordu, öyle mi?

O olmasa, sanki Sarai'ın öylesine yok olmasına izin mi verecekti?

"Sen kendini ne sanıyorsun?" diye tısladı, sıktığı dişlerinin arasından.

Lazlo kendini ne sanıyordu? Yetim, tanrı tohumu, kütüphaneci, kahraman? Belki hepsiydi ama aklına gelen tek mantıklı cevap, Sarai'la birbirleri için ne anlama geldikleriydi. "Ben... Sarai'ın..." diye söze başlasa da devamını getiremedi. Bunu anlatacak bir kelime yoktu. Ne evli ne de nişanlıydılar. Zaten birbirlerine söz vermek için zamanları mı olmuştu? Henüz sevgili değillerdi ama arkadaşlık sınırını aşmışlardı. O yüzden, bir cevap vermekte başarılı olamadı. Sözünü yarıda bırakması, aslına son derece uygundu. O, Sarai'ındı.

"Sarai'ın *nesi?*" diye çıkıştı Minya. Öfkesi her geçen saniye artıyordu. "Koruyucusu mu? Benden mi koruyordun?" Sahipleniyormuş, kendi ailesinden koruyormuş gibi Sarai'ı kucağında sımsıkı tutan Lazlo'nun görüntüsü, onu iyice çi-

leden çıkardı. "Onu bırak ve yaşamak istiyorsan git," diye hırladı.

Yaşamak?

Lazlo, bir kahkahanın boğazını gıdıkladığını hissetti. Yeni gücü damarlarını yakıyordu. Derisinin altında her an patlamaya bir fırtına vardı sanki.

"Hiçbir yere gitmiyorum," derken, öfkesi küçük kızınkine denkti. Ve Minya böylesi bir öfkeyi, ailesine ve evine bir tehdit olarak görüyordu. Tanrıların kanları her yere fışkırırken, kurtarabileceklerini katliamdan kaçırdıktan sonra her gününün her saniyesinde bütün hayatını adadığı ailesi ve evi...

Bebekleri kurtarmak, sadece başlangıç olmuştu. Katliamdan geriye kalan cesetler ve hayaletler arasında, kendi mahvolmuş çocukluğuna aldırmadan o *dört bebeğin* bakımını sağlamış, onları hayatta tutmuştu. O ilk hafta ve aylarda bütün odağı hayatta kalmak olmuştu. Ve şimdi bu çaba damarlarına işlemişti, başka yolunu bilmiyordu. Büyümeyi bile unutmuştu. Bütün varlığını ve iradesini, hayaletleri kontrol etmeye ve hepsini güvende tutmaya adamıştı. Ve bunun tek nedeni güvende tutmak değildi, aynı zamanda o bebekleri *sevmişti*. Koca Ellen vasıtasıyla, elinden geldiğince onlara annelik etmişti. O arada kendini görmezden gelmişti. Bir çocuk değildi. İnsan bile sayılmazdı. Minya bir *amaçtı* ve her şeyini feda etmesinin *sonucu,* kontrolü kaybetmek olamazdı.

Duruşuyla güç dalgaları yayıyordu. Bir düzine hayalet, bıçakları ve et kancalarıyla Lazlo'ya saldırdığında Yakut, Vahşi ve Kırlangıç çığlık atmaya başladı. Koca Ellen da hayaletlerin arasındaydı ve ellerini pençelere, dişlerini Skathis'in Rasalas canavarını sevimli gösterecek sivri çivilere dönüştürmüştü.

Lazlo düşünmedi bile. Seraph'ın omuzlarından ve boynundan oluşan bahçe duvarından büyük bir metal parçası eriyerek savruldu ve güneşin ilk ışıklarıyla birlikte saldırganlarla arasına bariyer oldu. Aynı anda Rasalas sıçradı. Hayaletlerle uğraşmayacaktı. Metal pençesini göğsüne bastırarak, Minya'yı küçük bir kedi gibi yere çiviledi.

Her şey çok hızlı olmuştu. Metal bir hayal gibi harekete geçmiş, Minya kendini yerde bulmuştu. Nefesi kesilmişti ve Lazlo'nun öfkesi anında sönüvermişti. Bu acımasız kız kendi katili olabilirdi ama Rasalas'ın insafına kalmış bir şekilde yerde yatarken, bacakları öylesine cılız görünüyordu ki eski püskü kıyafetleriyle onu gören biri olsa, dilenci sanabilirdi. Yine de kız pes etmiyordu. Hayaletler hâlâ saldırıyordu ama metal onları engelliyor, silahlarını donduruyordu. Hiçbiri yaklaşamıyordu.

Lazlo gidip Minya'nın yanına diz çöktü. Kız doğrulmak istediğinde, Rasalas göğsündeki pençesini hafifçe kaldırdı. Evet, hâlâ yerde tutuyor ama canını yakmıyordu. Minya'nın kapkara gözleri âdeta alevler saçıyordu. Lazlo'nun gözlerindeki acıma ifadesinden nefret ediyordu. O nefret, az önceki öfkesinden bin kat daha güçlüydü. Dişlerini sıkıp hayaletlerini durdurdu ve tükürürcesine, "Onu kurtarmamı istiyor musun, istemiyor musun?" diye sordu.

Lazlo istiyordu. Rasalas pençesini kaldırdığında Minya yerde yuvarlanıp doğruldu ve göğsünü ovuşturdu. Lazlo'dan nasıl da nefret ediyordu! Zaten yaptığı şeyi yapmaya zorlanmak, hem bir şeyi *kazanmış* hem de aynı şeyi kaybetmiş gibi hissetmesine neden oluyordu.

Neyi kaybetmişti?

Kontrolü.

Onu koruyacak kulları olmadığında kraliçe çaresizdi. Yeni rakibi, hayatı boyunca sahip olmak istediği yeteneğe sahipti. Böylesi de Minya'yı bir hiç yapıyordu. Delikanlının yeteneği, masanın üstündeki bir kırıntı parçası gibi onunkini ezip geçiyordu. Öte yandan aynı yetenek, hayatları boyunca her gün düşünü kurdukları özgürlüğü sağlıyordu ama Minya *diğerlerinden* biri sayılıp sayılmayacağından emin değildi. Belki tıpkı yeteneği ve hayaletleri gibi bir kenara itilecekti. İsteseler onu geride bırakırlardı. Ona güvenemeyeceklerine ya da en basitinden, ondan hoşlanmadıklarına kanaat getirdiklerinde, elinden ne gelirdi ki? İnsanlar, Tanrıkatili ve intikam ne olacaktı?

Hisar sanki ayaklarının altında sallanıyor, oysa koskoca metal yapı olduğu yerde duruyordu ve Minya, asıl sarsılanın kendi dünyası olduğunun farkındaydı.

Ayağa kalktığında nabzını şakaklarında hissedebiliyordu. Gözlerini yumdu.

Lazlo onu seyrediyordu. Nedenini bilmese de küçük kıza karşı yüreğini sızlatan bir şefkat duyuyordu. Bunun nedeni muhtemelen, gözlerini yumduğunda tam olarak altı yaşında bir çocuk gibi görünmesiydi. Minya aslında, dünyanın yükü omuzlarına yüklenmiş, altı yaşındaki bir çocuktan başka bir şey değildi.

Kız sessizliğe bürünüp iyice odaklandığında, Lazlo şimdiye kadar ancak merakla sınırlı kalan bir umuda kapıldı. Belki Sarai'ı henüz kaybetmemişti.

Belki şu anda, rüzgârın savurduğu bir ulola çiçeği gibi havada süzülüyordu.

Neredeydi? Ruhların ve sihrin etkisiyle olasılıklar âdeta hayat buluyordu.

Bir zamanlar ayı seven bir adam vardı ama ona ne zaman sarılmak istese, ay binlerce parçaya bölünüp onu kolları boş bırakıyordu.

Sathaz sonunda göle girip kıpırdamadan durursa, ona yakın olabileceğini öğrenmişti. Dokunmadan yakın olmak. Dokunduğu anda ayın parçalanacağını biliyordu. Ve Lazlo'nun Sarai'a anlattığı gibi, Sathaz sonunda imkânsızla barışmıştı. Elindekiyle yetinecekti.

Lazlo, Sarai'ı bir rüya olarak sevmişti. Şimdi onu bir hayalet olarak da sevecekti.

Artık kucağında taşıdığı bedenin bir kılıftan ibaret olduğunu biliyordu. Ruhu ve zihniyle rüyalarına sızan Sarai bu olamazdı.

Cesedi ağır ağır, çiçeklerin arasına yatırdı. Gözleri hâlâ açıktı. Lazlo kapatmak istedi ama hem kendi elleri hem de kızın huzurlu sayılabilecek yüzü kan içindeydi. O yüzden, eğilip kızın bal kızılı kirpiklerine dudaklarıyla dokunup aşağı kaydırdı ve her birine birer öpücük kondurdu. Sonra yanaklarıyla güvelerin kanatları kadar yumuşak, ortasında bir çizgi olan olgun bir meyve kadar tatlı ve iki ucunda hâlâ gülümsemesinin yaşadığı kıvrımlı dudaklarını öptü.

Diğerleri onu izliyordu. Bazılarının yürekleri parçalanmıştı, bazıları taş kesmişti. Lazlo ayağa kalkıp gerilediğinde, Minya'ya bakarken, kendini göle girmiş ayı bekleyen Sathaz gibi hissediyordu.

Nasıl olacağını bilmiyordu. Neyi beklemesi gerektiğini bilmiyordu. Aslında tıpkı rüyalarında olduğu gibi, büyük bir sabırsızlıkla Sarai'ın gelmesini bekliyordu. En küçük bir kıpırtı görmek için gözlerini Minya'nın yüzünden ayırmasa da bir işaret göremiyordu. Küçük kızın yüzü âdeta bir maskeydi.

Ama sonra gözleri birden açıldı.

Ve o gözlerde kıvılcımlar çakıyordu. *Zafer*, diye düşünen Lazlo'nun kalbi sevinçle tekledi, çünkü bu kıvılcımlar ancak Minya'nın Sarai'ı bulduğu anlamına gelirdi.

Minya gerçekten de onu bulmuştu.

Sarai bütün güzelliğiyle yavaşça hiçlikten gelip varlık buldu. Pembe gömleği hâlâ üzerindeydi ama kan tomurcukları kaybolmuştu. Pürüzsüz mavi gerdanındaki sivri demir kaybolmuştu. Saçlarında hâlâ çiçekler vardı.

Sarai içinse, yeniden var olmak, boğulmaktan kurtulmaya benziyordu. Hayalet ciğerlerine çektiği ilk nefesler, hayatı boyunca aldığı en güzel nefeslerdi. Oysa bütün bunlar bir sanrıdan ibaretti.

Artık yaşamadığının farkındaydı ama... Her neye dönüştüyse, neredeyse yok olmaktan çok daha iyiydi. Güldü. Sesi... Gerçek sesi havada çınladığında bedeni de gerçek bir beden gibi cisim bulmuştu. Gerçi bunun ardından gelecekleri biliyordu. Yine de tutsak ettiği hayaletler yüzünden Minya'ya duyduğu öfkeden eser kalmamıştı. Yok olmanın çok merhametli bir şey olduğu kanısına nasıl varabilmişti? Minya onu *kurtarmıştı* ve şimdi Sarai'ın ruhu, bir müzik notası gibi ona doğru akıyordu.

Hareket etmek, bir şarkının canlanmasına benziyordu. Küçük kıza sarıldığında heyecanla, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Sonra geri çekildi.

Minya'nın kolları herhangi bir tepki vermemişti. Belli ki sesi de çıkmıyordu. Kendini şu ana bu kadar kaptırmasa, Sarai, kızın gözlerindeki buz gibi kıvılcımları fark edebilirdi. Oysa kurtulduğu azap dolu yok oluşla karşılaştırıldığında, eski korkularının esamesi bile okunamazdı.

İşte Lazlo da buradaydı.

Durdu. Hayalet kalpleri gerçek kalpler gibi atıyor, yanakları kızarıyordu... Hayattayken bedeninin verdiği tepkilerin aynısını, hayalet bedeni de veriyordu. Lazlo. Göğsünde kan lekeleri, gözünde cadı kıvılcımlarıyla, Lazlo masmaviydi ve güçle... Aşkın gücüyle ışıldıyordu. Sarai onun kollarına atıldı.

Delikanlının yanaklarından yaşlar boşalıyordu. Sarai onun ıslak yanaklarını öptü.

Öldüm, diye düşünüyordu ama bu yeni durum, Lazlo'yla paylaştığı rüyalar kadar gerçekti. Lazlo da aynısını hissediyordu. Sarai onun aynı şeyi hissettiğini anlayabiliyordu. Kollarının arasındayken, tıpkı rüyadaki gibi, her şey sıra dışıydı. İkisi de ikinci şanslara ve sihre inanıyordu. Dudaklarını rüyalardan tanıyorlardı. Dahası Lazlo ona veda ederken aynı dudaklara küçücük bir öpücük kondurmuştu. Eğilip bu sefer hayaleti öptü. O dudaklar hâlâ dolgun ve tatlıydı. Hâlâ gülümsüyorlardı.

Sarai'ın gülümsemesini hissetti, tadını aldı. Ve sevincini gördü. Kızın yanakları al al olmuştu, gözleri parlıyordu. Başını iyice eğip pembe askının hemen dibini öperken, biberiye ve nektar kokularını içine çekti. O sırada Sarai kulağına fısıldıyordu. Kulağını gıdıklayan dudaklar, sırtında ürpertilere neden oluyordu. Ama kelimeleri kavrayınca...

Donakaldı.

Dudaklar Sarai'ındı ama sözler ona ait değildi. "Bir oyun oynayacağız," diyordu, yanlışlığıyla kulağı tırmalayan, çınlamalarla dolu ve buz gibi bir sesle. "Oyun oynamakta üstüme yoktur. Göreceksin. Anlatayım."

Lazlo, başını Sarai'ın omzundan kaldırıp Minya'ya baktı. Kızın gözlerindeki zafer kıvılcımları şimdi yepyeni bir anlam

kazanmıştı. Gülümsediğinde, Sarai'ın dudakları yine kulaklarını gıdıkladı.

"Tek bir kural var. Söylediğim her şeyi yaparsın, yoksa Sarai'ın ruhu gider. Kulağa nasıl geliyor?"

Lazlo aniden geri çekilip Sarai'a baktı. Kızın dudaklarındaki gülümseme, gözlerindeki sevinç kaybolmuştu. Tek görebildiği, ikisi için de son derece açık olan bir gerçeğin dehşetiydi.

Sarai, Minya'nın hastalıklı iradesine asla boyun eğmeyeceğine yemin etmişti ve şimdi... Güçsüzdü. Ölmüş, kurtarılmış ve tutsak edilmişti. Ona karşı hiçbir gücü yoktu.

Olamaz.

Çığlık atmak istiyordu. *Hayır!* Oysa dudakları ancak Minya'nın kelimeleriyle şekilleniyordu. "Kabul ediyorsan, başını salla," diye fısıldadı. Ağzından çıkan her heceden nefret ediyordu. Direnemediği için kendinden de nefret ediyordu ama direnmesi mümkün değildi. Ruhu bedeninden çıktığında, tutunacak hiçbir şeyi yoktu. Uzatabileceği kolları ya da tutunabileceği elleri yoktu. Şimdiyse direnmek için en küçük bir hevesi de yoktu.

Lazlo anlıyordu. Küçük kız, Sarai'ın ruhunu rehin almıştı, böylece Lazlo'nun yeni gücünü de dizginleyebilecekti.

İyi de bu güçle ne yapacaktı ki? Lazlo'yu ne yapmaya zorlayabilirdi? Söylediği gibi, bu bir oyundu. "Kabul ediyorsan, başını salla," demişti.

Lazlo anladı. Sarai hâlâ kollarındaydı. Aynı şekilde hayaleti, kaderi ve Hıçkırık'ın hayaleti de kollarındaydı. Bu dünyadan olmayan Mesarthim hisarındaydı ve artık eski Lazlo Strange değildi. "O zaman dilediğin kişi olabilirsin," demişti Sarai bir keresinde. "Hatta bir prens bile olabilirsin."

Ama Lazlo bir prens değildi. O bir tanrıydı. Ve bu, onun için bir oyun değildi.

Başını sallarken, efsanesi için ayrılan boşlukta kelimeler birikmeye başlamıştı.

Çünkü bu hikâye henüz bitmemişti.

DEVAM EDECEK...

Teşekkürler

Teşekkür etme zamanı!

Öncelikle: Jane. Bu yılı atlatmamı sağladığı için müthiş temsilcim Jane Putch'a teşekkürler. Pittsburgh'da ikinci kokteylimizi yudumlarken sana hikâyeyi anlattığım geceyi hatırlıyor musun? Heyecanın benzin gibiydi. O zaman da sonrasında da hep gerçek ve inanılmaz bir destekçim oldun.

Tek boyutlu hikâye ikiye katlanırken, ana karakteri ve kitabın adını değiştirirken gözünü bile kırpmadan kabul eden Little, Brown Books for Young Readers and Hodder & Stoughton'daki yayın ekipleri. Şey, evet. Anlayışınız için teşekkürler! Ve başından sonuna kadar işinizi mükemmel yürüttüğünüz için de teşekkürler.

Özellikle hikâyenin sonuna geldiğimde yolumu kaybedince bana yolu göstermekle kalmayıp defalarca hayati önem taşıyan görüşleriyle yardımlarını esirgemeyen Tone Almhjell ve Torbyorn Amundsen: Çok teşekkür ederim. Tone, kitap yazmanın daha kolay bir yolunu bir gün bulacağız, değil mi? Ne zaman olur?